

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* bestselling author

SHERRILYN KENYON

BORN OF FIRE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ateşin Doğuşu

Kitap Ceketi

Seri Lig [2]

Değerlendirme

EDITORIAL

İNCELEME:

Suikastçıların kanun koyduğu bir evrende, Syn hariç herkes korku içinde yaşar. Bir zamanlar bir hanedanı sarsan yasadışı bir skandalın çocuğu olarak, kana susamış sokaklarda nasıl hayatta kalacağını her zaman biliyordu. Ama o zaman öyleydi, gelecek ise şimdi...

Syn, geçim kaynağı hayatını sona erdirebilecek bir gerçeği ortaya çıkarana kadar bir teknoloji hırsızı olarak yetiştirildi. Kanıtları yok etmeye çalıştı ve o zamandan beri kaçıyor. Şimdi bir suikastçı olarak eğitildi, kimsenin onu tehdit etmesine izin vermiyor. Asla. O, düşmanlarını bütünüyle yutan karanlıktır.

Shahara Dagan evrendeki en iyi ödül avcısıdır. Syn tekrar radara girdiğinde, onu adalete teslim edebilecek tek kişi odur. Tek bir sorun vardır: Syn, Daganlara sayısız kez yardım etmiş yakın bir aile dostudur. Ama onu kurtarırsa, ikisinin de hayatı tehlikeye girecektir. Syn'in koruması bu riske değer mi? Shahara'nın tek umudu, uzun zaman önce gömdüğü kanıtları bulmaktır. Artık ya ölecekler ya da öldürülecekler ve onlar, yani avcılar, av haline geldiler...

SHERRILYN KENYON'DAN BAŞLIKLAR

(doğru okuma sırasına göre listelenmiştir)

Fantasy Lover

Dark Side of the Moon

Night Pleasures

Devil May Cry

Night Embrace

Dream-Hunter

Dance with the Devil

Upon the Midnight Clear

Kiss of the Night

Dream Chaser

Night Play

Acheron

Seize the Night

One Silent Night

Sins of the Night

Dream Warrior

Unleash the Night

Bad Moon Rising

LİG

Gecenin Doğuşu

Ateşin Doğuşu

ANTHOLOGIES

Gece Yarısı Zevkleri

Gece Yarısı Vuruşu

Benim Büyük Şişman Doğaüstü Düğünüm

İlk Isırıkta Aşk
Karanlıktan Sonra
Ölüm

Karanlık Avcısı Yoldaşı

DOĞUM

OF

YANGIN

SHERILYN KENYON

St. Martin's Paperbacks

NOT: Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın alıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne yazar ne de yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ATEŞİN DOĞUŞU

Telif hakkı © 2009 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Buzun Doğuşu'ndan alıntıdır, telif hakkı© 2009 Sherrilyn Kenyon'a

aittir. Kapak fotoğrafı © Shirley Green

Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 978-0-312-94231-1

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Martin's Paperbacks baskısı / Kasım 2009

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

tüm e-kitap yazarları için, geçmiş, şimdiki
ve gelecek. İyi mücadele için alkışları duyalım.

Bonnee ve Silke'ye bana bir şans verdikleri için
başka kimse yapmazken.

Hayranı olan ve olmuş herkese
fütüristik türün
ve onu ilk inşa eden yazarlara.

Ve her zaman olduğu gibi, aileme, arkadaşlarıma ve hayranlarıma
İhtiyacım olduğunda hep yanımda için. Sizler harikasınız!

YAZARIN NOTU

Bu kitabın adı sadece kahraman ve kadın kahramanı ve onların geçmişlerini tanımladığı için değil, aynı zamanda bu hikaye kariyerimin anka kuşu olduğu için seçildi.

1990'ların başında bir yılda altı kitap sattım ve ardından dört yıl boyunca Alpo'yu bir köpek kulübesine veremedim. Çok satanlar listelerine girmiş ve ödüller kazanmış olmama rağmen yazarlık kariyerim dibe vurdu.

Bunun bir nedeni de 1990'ların başındaki paranormal/fütüristik pazarın kuruması ve biz ilk öncülerin sözleşmelerimizi kaybedip yeni yollar bulmak zorunda kalmamızdı.

Çok sayıda başka tür denememe ve birkaç kitap bitirmeme rağmen, hiçbir yayıncı onları kabul etmedi. Aslında, bu hayalin peşinde koşarken, 1990'ların ortasındaki en sıcak trendlerin tüm unsurlarını içinde barındıran nihai "pazarlanabilir" kitap olarak adlandırılan şeyi yazdım. Satmaması için hiçbir neden yoktu.

O kitap bana kariyerimin en kötü reddini kazandırdı. Meşhur: "Bu yayınevinde hiç kimse bu yazarı geliştirmekle ilgilenmeyecek. Onun eserini bir daha bize göndermeyin." Evet, canıma okudu ama bugüne kadar o editöre minnettarım çünkü bir yazar olarak rotamı sonsuza dek değiştirdi ve biliyorum ki o sözleri temsilcime yazmasaydı bugün sahip olduğum kariyere sahip olamazdım.

Ve kesinlikle bu kitaba sahip olamazdık.

Bu reddedilme, başkalarının "kurallarına" göre oynamaya çalışarak başarılı olmak istemediğime karar vermemi sağladı. İyi bir Güneyli Celt olarak çenemi kaldırdım ve yüksek sesle "Eğer başarısız olacaksam, bu benim şartlarımla, yazmak istediğim kitapları yazarken ve karakterlerimden başka kimseyi dinlemeyerek olacak" dedim.

O gün öğleden sonra oturdum ve *Ateşin Doğuşu*'nu yazmaya başladım. Asla satmayacağını biliyordum. Kimse fütüristik bir kitaba dokunmazdı ve paranormaller

hızla oluyordu. Ama umurumda değildi.

Syn ve Shahara içimde yanıyordu ve bu anlatabileceğim tek hikâyeydi. Gün ışığına çıkmasını hiç beklemeden yazdım.

İronik bir şekilde, New York'ta yayınlanmış bir yazarın sattığı ilk e-kitap oldu. Dreams-Unlimited, e-kitap pazarının gerçekten yükselişe geçtiğini görecektene kadar uzun ömürlü olmayan orijinal e-kitap yayıncılarından biriydi. Bu kitaptan neredeyse hiç kopya satmadık, ancak Silke ve Bonnee'ye bu kitaba ve bu karakterlere duydukları coşku için her zaman minnettar olacağım. Siz harikaydınız.

Gecenin Doğuşu'nu okuyanlar, bu kitapta zaman çizgisinin biraz değiştiğini fark edebilirler. Bu benim açımdan bilinçli bir karardı.

Aslında, *Gecenin Doğuşu* başka bir yayınevi tarafından basılmıştı ve o zamanki menajerim, orijinal yayıneviyle başımın belaya girmesini önlemek için bu iki kitabı ilişkili gösteren her şeyi çıkardığımızdan emin olmamı söyledi. Bu yüzden *Ateşin Doğuşu*'nu Dreams-Unlimited için yeniden yazarken, *Gecenin Doğuşu*'nun tarihinden ve zaman çizgisinden bilerek saptım. Orijinal *Born of Fire*'da Nykyrian'ın adı Alexei olarak değiştirilmişti ve kaçarak evlenmiş bir aristokrattı.

İki hikayeyi gerçek bir seri olarak bir araya getirirken, örtüşen hikayelerin hala işe yaradığını, ancak% 100 birbirine uymayacaklarını fark ettim ve bunun için bir okuyucu olarak anlayışınızı rica ediyorum. Zaman çizgilerini eşleştirmek, her iki kitaptaki aksiyon sekanslarını ve bazı motivasyonlarını engelleyecek ve parçalayacaktı. Karakterlere ve hikayelerine sadık kalabilmek için zaman çizgisini değiştirmemeye karar verdim.

Umarım Ichidian Evreni'ne yaptığım bu son atılımı beğenirsiniz.

PROLOGUE

"Beni öldürecekler, Shay. Yardıma ihtiyacım var." Shahara Dagan, mutfak tezgâhının başında tek başına otururken kız kardeşinin çaresiz sesli mesajını tekrar tekrar dinledi.

Aptalca bir şekilde bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü. Tessa'nın abartıya ve melodrama düşkünlüğünün yanı sıra, kaç kez sadece bir tırnak yüzünden ölümünün yakın olduğunu haykırdığını düşünürsek, bu seferki yardım çağrısının gerçek olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Shahara çığlık atmak, küfretmek, evini yerle bir etmek istiyordu; geri dönüp kız kardeşinin işini bitirecek olan ödünç verenleri beklemekten başka bir şey yapmak istiyordu.

Kahretsin, Tess, en azından seni incittiklerinde acı çektirebileceğim ödünçlere git.

Ama hayır. Kız kardeşi, paralarını tahsil etmek için her türlü adımı atabilecek "meşru", devlet destekli borç gitmişti.

Hatta başkalarına ibret olsun diye borçluyu öldürün.

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. Tessa daha kaç kez aptalca planlara yatırım yapmak ya da kumarda harcamak için pisliklerden borç para alacaktı? Ve Tessa daha kaç kez hesap günü geldiğinde ona koşacaktı?

Sanki parmaklarını şaklatıp gibi.

Ama sonra kız kardeşini küçük yaştan itibaren her şeyi yoluna koyacağı konusunda eğitti. Tessa ne isterse verirdi.

Soru sormak yok.

Shahara başını ellerinin arasına aldı. Geçmişte Tessa bir kez bile incinmemişti. Ve bu sefer daha hızlı davranmadığı için kendine lanet etti. Olabildiğince hızlı bir şekilde toplayabildiği kadar çok şey toplamıştı ama bu yeterli olmamıştı.

Hiçbir zaman yeterince yokmuş gibi

görünüyordu. Tiksintiyle iç çekti.

Tessa neden ona daha önce gelmemişti? Belki o zaman kız kardeşinin son borcunu ödemek için bir şeyler satabilirdi.

Çöplüklerden topladığı yırtık pırtık mobilyalara ve yıkık dökük, tek odalı, ekonomik apartman dairesine bakarken acı bir kahkaha attı. Neyi satacaktı? Kardeşleri sağ olsun, gerçek değeri olan hiçbir şeye sahip değildi. Paslı, harap avcı uçağı bile bir açık artırmadan Tessa'nın borcunun yarısını ödemeye yetecek kadar para getirmezdi.

"Yemin ederim Tess, bir gün seni öldüreceğim."

Keşke babaları bu kadar hayalperest olmasaydı, belki o zaman onlara, on beş yıl sonra bile hâlâ tamamını ödeyemediği bir yığın borçtan daha fazlasını bırakabilirdi.

Keşke Tessa'ya babalarının işe yaramaz idealizmi miras

kalmasaydı. Keşke-

Ev telefonu çaldı.

Shahara ona baktı, boğazı nefes alamayacak kadar sıkıldı. Arayan doktor olmalıydı. Gecenin yarısını bu telefon için beklemişti ve şimdi cevap veremeyecek kadar korkuyordu.

Lütfen Tessa'nın ölmesine izin verme.

Hastaneden hiç ayrılmamalıydı ama üç saat boyunca tek başına bekledikten sonra daha fazla dayanamadı. Annesinin son günlerine dair çok fazla anı ona eziyet etmişti. Gözlerini kapatarak, ilgisiz sağlık çalışanlarının fısıltılı konuşmalarının görüntülerini silmeye çalıştı. Antiseptiklerin kokusunu. Tedavi masraflarını karşılayacak kadar paraları olmadığı için ailesini kıvrılmış dudaklarını.

En çok da annesinin cansız bedenini bir çarşafla örten doktorun görüntüsü. Doktorun duygusuz sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu: "Onu daha önce getirmemiş olmanız çok kötü. Daha fazla zamanımız olsaydı onu kurtarabilirdik."

Ve daha fazla para.

Babasının hastanede uzun süre kalmaya, hatta annesinin ihtiyacı olan ilaçları almaya bile gücü yetmemişti. Yoksulluk annesini önce sakat bırakmış, sonra da öldürmüştü. Ailesinden çok fazla kişi ölmüştü ve Tessa'yı da kaybetmeye dayanamıyordu.

Parayı almak için her şeyi yaparım. Lütfen, bırakın yaşasın.

Titreyen elleriyle kanalı açtı. Ekran aydınlandığında doktorun karanlık ve anlayışsız gözlerle kendisine baktığını gördü. Shahara'nın midesi korkudan soğuk bir yumruya dönüştü ve bir an için duymak istemediği haberleri beklerken hasta olacağını düşündü.

"Seax Dagan," dedi ona profesyonel unvanıyla hitap ederek, "kız kardeşiniz ameliyattan çıktı ve iyileşiyor. Zamanla iyileşecek, ancak hastane masrafları için kullandığı makbuz ret cevabıyla geri döndü. Korkarım ki gerekli tıbbi müdahale yapılmazsa kız kardeşiniz birkaç saatten fazla dayanamaz."

Shahara gözlerini kapadı, bir rahatlama kapladı.

Tessa başaracaktı.

"Fria Dagan, beni duydun mu?" diye sordu, bir kadın için sıradan bir hitap şekline dönerek ve Seax unvanına layık olmadığını düşündüğünü bildiren bir terim kullanarak. Ne de olsa ona layık bir Seax fakirleşmezdi.

Keşke o piç gerçeği bilseydi. Onu fakir bırakan beceriksizliği değil, ailevi yükümlülükleriydi ve benzerlerinin aksine ailesini asla terk etmezdi.

Para söz konusu olduğunda aptal olsalar bile ...

"Geçerli bir makbuz bulamazsak onu kapı dışarı etmek zorunda kalacağız."

Midesindeki düğüm daha da sertleşti ve yumruklarını sıktı. Shahara fakir olmaktan, ona züppe burunlarıyla bakan ve sanki tek yapması gereken en yakın raftan almakmış gibi paralarını isteyen insanlardan çok yorulmuştu. Her bir kredinin ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan insanlardan.

Her boncuk boncuk ter, ağır bir fiyat etiketiyle geldi ...

Gözlerini açtı ve içindeki öfke ve nefreti bir kenara itti. "Sizi duydum, Doktor. Size parayı nakit olarak getireceğim. Eğer bana üç gün verirsiniz."

Sempatik bakışları şüpheyeye dönüştü. Bu bakışı hayatında pek çok kez görmüştü ve bundan nefret ediyordu.

Soğukkanlılıkla ekledi, "Teminat olarak gemimin tapusunu devredeceğim."

Başını salladı. "Pekâlâ. Onu bu süre boyunca burada tutacağız." İletimi kesti.

Doktoru küçümsediği için terslemek isteyerek boş ekrana baktı. "Neredeyse bir hanımefendi olduğum için şanslısınız."

Kısa bir an için ağabeyi Caillen ya da kız kardeşi Kasen'den parayı istemeyi düşündü ama onların da kendisinden daha fazla paraya sahip olmadıklarını biliyordu.

Kasen'in gerekli tıbbi tedavileri ve ilaçları nedeniyle, borçlarını her zaman geciktiriyor ve Shahara ve Caillen'den para istiyordu.

Caillen'ın da kendisi gibi, Kasen ve Tess kendilerininkini idare etmeyi öğrenebilselerdi çok paraları olacaktı. Ve eğer babalarından kalan borçların ödenmesinde ona yardım etmiyorsa.

Shahara iç çekti. İstese bile kardeşleri ödünç almak zorunda kalacaktı ve birlikte koştuıkları insanlar Tessa'nın peşindekilerden bile daha kötüydü. İsteyeceği son şey onların incindiğini görmektir.

Aile.

Sokaklarda bir yetim olarak büyürken sahip olduğu tek şey buydu. Herkesin güvenebileceği tek şeydi. Ebeveynlerinin ölümünden sonra, o ve kardeşleri hayatta kalmak için bir araya gelmişlerdi. Birbirlerinin arkasını kolladılar. Şimdi Tessa'nın ona ihtiyacı vardı ve hiçbir şey ama hiç kimse onu kardeşinin hayatını kurtarmaktan alıkoyamazdı.

Ne olursa olsun, Caillen'in olanları öğrenmesine izin veremezdi. Pervasız ve aşırı öfkeli Caillen, sorumluların peşine düşecekti ve Caillen'in hastanede Tessa'nın yanında yattığı düşüncesine katlanamıyordu.

Ya da daha kötüsü, bu yüzden tutuklanmak.

Bunun karşılayabilecekleri son şey bahsetmiyorum bile.

En büyükleri oydu ve bu işi halletmek onun sorumluluğundaydı.

Kararlı bir el hareketiyle kılıfındaki silahını tezgâhın diğer tarafına çekti ve parmak eklemleri beyazlayana kadar sıktı. Belki evrendeki en iyi mesleğe sahip değildi ama karnını doyurmasını sağlıyordu.

Midesi inkâr edercesine guruldadı.

Bunu senden de duymama gerek yok. Bugün herkes ona tavır yapmak istedi.

Silahını kaptığı gibi ayağa kalktı ve tek elbisesini çıkarıp iş kıyafetlerini giyebileceği köşedeki yatak odasına doğru ilerledi. Dar, siyah savaş giysisini giydi, önünü ve yakasını bağlarken zırh gıcırdayordu. Eski ve modası geçmişti ama Armstitch yeni bir tane alamayacak kadar pahalıydı.

Yine de bir gün, gidip bir tane daha alacak parası olacaktı.

Bir gün . . .

Evet, bunu yıllardır söylüyorsun.

Sadece onu kızdırmak için orada olduğundan emin olduğu iç sesini duymazdan gelerek yontulmuş, kırık aynada kendine baktı. İçi boş, altın rengi gözleri donuktu ve kız kardeşi için endişelenerek geçirdiği bir geceden kalma koyu halkalarla çevriliydi.

Yüzüne dokundu, dış görünüşü annesine çok benziyordu ama bu benzerliğin daha derin olmadığını biliyordu. Tek istediği, annesinin olduğu gibi nazık, sevgi dolu, kibar bir kadın olmaktı.

O değildi.

Annesinin aksine, başkalarının doğuştan gelen iyiliğine inanmıyordu. Üç küçük kardeşin refahından sorumlu olarak büyümek, ona sert bir yapıya sahip olmanın gerekliliğini erkenden öğretmişti.

Hayat acımasızdı ve insanlar değersiz ve acımasızdı. Sadece kullanıyorlar ve ihanet ediyorlardı. İnandığı tek kural *buydu*.

Trisa. Caillen ona böyle sesleniyordu. Tıpkı düşmanlarına zehirli tüylerini fırlatan küçük, çivili bir hayvan gibiydi. Kurban olmaktansa ilk saldıran olmak daha iyiydi.

Ayrıca özür dilemeyi de reddediyordu. Ailesini bir arada ve güvende tutmak için her zaman yapması gerekeni . Ve hiç kimse, kesinlikle hiç kimse, korumak için bu kadar çok mücadele ettiği şeyi tehlikeye atamazdı.

Ruhu inancıyla dolup taşarken, küçük yedek blasterını kutusundan çıkardı ve sağ botunun içine yerleştirmeden önce şarj seviyesini kontrol etti. Ardından diğer blasterı sağ kalçasına bağladı ve hançerlerini kıyafetlerinin içine gizlenmiş özel kılıflarına yerleştirdi.

İş yapma zamanı gelmişti.

Babasının eski dizüstü bilgisayarının tezgahın üzerinde durduğu mutfağa doğru iki adım yürüdü.

Eğitimsiz bir kadının ihtiyacı olan parayı kazanması için sadece iki yasal yol vardı; fuhuş ve ödül avcılığı. Kendisini satmayı reddetti.

ve en azından özgür bir izleyici olarak, şehirlerdeki pisliğin bir kısmını temizlerken bir Seax olarak yeminini yerine getirebiliyordu. Tessa gibi insanlardan beslenen aynı tür pislikler.

Ondan beslenmeye çalışanlar.

Aklında bu düşünceyle bilgisayarını açtı ve izleyicisinin kodunu yazdı. Ödenmemiş ödül sayfaları yenilendi. Ava devam etmek için sabırsızlanıyordu, var olan en kötü suçlulara baktı -tecavüzcüler, katiller, pedofiller, teröristler ve bu dördünü bir arada barındıranlar.

Shahara, borcunun büyük bir kısmını ödeyebilecek uygun bir hedef bulmak için onları hızla gözden geçirdi.

Birdenbire buldu.

Kanında, listeye yeniden eklenmiş ciddi ve yüksek profilli bir hedefin heyecanı dolaşmaya başladı.

"C.I. Syn, kızı Kiara Zamir'in kaçırılması, tecavüze uğraması ve şüpheli cinayeti nedeniyle Gourish başkanı tarafından ölü olarak aranıyor. "Ritadarion hükümeti tarafından hırsızlık, cinayet, vatana ihanet ve hapisneden kaçma suçlarından Gourish ödülünün üç katına canlı olarak aranıyor." Ritadarionlar tarafından onun için teklif edilen miktar Tessa'nın borçlarını, hastane faturasını, gemisindeki hacizleri ödeyecek ve bir süreliğine yaşamak için biraz daha fazlası kalacaktı.

Kız kardeşinin uslu durması şartıyla.

Ritadarionlar için onun başını kesmek zorunda kalmayacağından bahsetmiyorum bile. Ölüm sözleşmesini okurken ürperdi. Başkan Zamir Syn'in parçalar halinde teslim edilmesini istiyordu ve bir suçluyu öldürmeyi umursamasa da, ödülünü almak için birini parçalara ayırmayı asla istemezdi.

Gah, Syn Kiara Zamir'e böyle bir nefreti hak edecek ne yapmıştı? "Sen şeytani bir piçsin..."

Ne ölüsü ne de dirisi kolay olacaktı - bu yüzden başına konan ödöl bu kadar yüksekti.

Shahara kararsızlık içinde dudağını ısırđı. Syn'in adı fazlasıyla biliniyor ve fazlasıyla korkuluyordu. Bilinen evrendeki en iyi bilgisayar korsanı ve dosya hırsız olarak ün yapmıştı. Ve daha onlu yaşlarının ortalarından bile çıkmadan Ritadarionlar tarafından hapsedilmişti.

İki kere.

Birlikte çalıştığı küçük iz sürücü grubu içinde onun zalimliğine dair söylentiler dolaşıyordu. Bildiğı kadarıyla, başka hiçbir serbest iz sürücü onu yakalamaya çalışmamıştı ve bu da onun tehlikeli şöhreti hakkında çok şey anlatıyordu.

Peşinden gönderilen bağı izciler neredeyse hiç geri dönmedi.

Geri dönebilecek kadar şanslı olan bir avuç insan ise hiçbir zaman tam olarak sağlam kalamadı.

Önemli değildi. Kuşkusunu ve belirsizliğini bir kenara itti. Daha önce hiçbir görevde başarısız olmamıştı. Tessa'nın hayatı başarısına bağıydı ve bu sefer başarısız olmayacaktı.

Ekrandaki ismini imzalayıp işaret parmağının izini okutarak sözleşmeyi kabul etti.

BÖLÜM 1

Cehennemin pek çok yorumu vardı. Syn bunu herkesten daha iyi biliyordu. Hayatı boyunca, yaygın varyasyonların çoğunu yaşamayı ve çok sayıda yenisini keşfetmeyi başarmıştı.

Neden ne zaman hayatı evcilleştirdiğini düşünse, hain canavar dönüp onu kışından ısıırıyordu?

Başını eğerek, savaş uçağını yanaştırdığı koya doğru yürürken arkasındaki ıslak kaldırımında ayak sesleri duydu. Öfke onu yakıp kavurdu. Elini gizlediği silahlarına yaklaştırdı. Hayatında, göze çarpmamaya çalışırken kendisini takip eden birinin sesini tanıyacak kadar çok kez takip edilmişti.

Bu gece, bununla uğraşacak havada değildi.

Sokak lambaları, botlarının altından sıçrayan kurumuş su birikintilerinde parıldıyordu. Kazanlardan ve bacalardan tıslayarak çıkan buhar, normalde sessiz olan geceye ürkütücü bir hava katıyordu.

Tahmininde yanılmadıysa, ki hiç yanılmamıştı, arkasında altı adam vardı. Bu geç saatte sokakta sadece Syn ve altısı yürüyordu; bu da ona her kim olursa olsun tek bir şey istediğini gösteren bir başka faktördü.

Onu.

"Gel biraz al," diye mırıldandı, onu öldürmeye çalışacak kadar aptal birine karşı zerre kadar sabır bulamıyordu. Sahip olduğu azıcık sabır da saatler önce tükenmişti.

Kötü bir hata yaptınız çocuklar. Kesinlikle senin yerinde olmak istemezdim.

Çünkü bu gece, kimden aldığına bakmaksızın kan . Kesinlikle yanlış zamanda yanlış yerdeydiler.

Başka birine ve genel olarak evrene zaten kızgın olan bir hedefe asla saldırmayın - bir kavga ve kırbaç için can atan biri

Oğlum. Antagonistler için işler hiç iyi gitmedi.

Geçtiğimiz iki gün boyunca, sürekli olarak saçma sapan ağırlaştırmalarla sarsılmıştı. Bunların en önemlisi, kellesi için konulan yeni ödül ve bu ödül, vuruş mesafesindeki her muhtaç serbest avcıyı ve suikastçıyı ortaya çıkarmıştı.

Ben olmak çok güzel.

O günün erken saatlerinde bir grup suikastçı tarafından saldırıya uğramış ve bu sırada değerli savaşçısı hasar görmüştü. Ama mutlak *en iyisi* ...

En iyi arkadaşı Nykyrian Quiakides, Syn'in tecavüz etmek ve öldürmekle suçlandığı kadınla yatmakla kalmamış, onunla birlikte saklanmaya başlamış, böylece berbat ve lanetli ilişkilerinin bedelinin Syn'in kellesi olacağını garanti etmişti.

Şu anda hayat kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iğrençti ve bununla uğraşmaktan gerçekten yorulmuştu.

Son iki gündür bir kez bile kestirememişti ve uyku depresyonu onu her zaman normalden daha sinirli yapmıştı ve zaten kötü şöhretli olan öfkesinin fitilini kısaltmıştı.

Syn blasterinin emniyetini açtı ve elini sert, kemik kabzanın üzerinde kaydırıldı.

Bu gece, takipçileri yeterince uyumayan öfkeli Rits'ler hakkında değerli bir ders alacaklardı.

Hızlı bir dönüşle sağındaki ara sokağa yöneldi. Bu saçmalığa bir son vermesinin ve ciddi bir uyku çekmesinin zamanı gelmişti.

Küçük, gölgeli bir oyuğa sığınarak, arkasındaki ara sokakta sıralanan çürümüş çöplerin pis kokusunu görmezden gelmeye çalıştı. Bunun gibi pis sokaklarda büyümüştü, geceleri sokağın pis kokusu onu uyutuyordu. Öfkeyle dişlerini sıktı, koku ve anılar kötü ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Bir doğmuş olabilir. Birinde ölmeyi reddetti. Basamaklar yaklaşıyordu. Beklentiyle elini daha da sıktı. "Peşinden içeri mi girelim, yoksa dışarı çıkana kadar bekleyelim mi?"

Bu yorum karşısında gözlerini devirdi. Konuşmacı erkekti ve sesinde hafif bir Trioson tınısı vardı. Kendini yaklaşan dövüşe hazırlarken Syn'in kanında sıcaklık kaynıyordu.

"Sen içeri gir ve çıkmaz sokak olmadığına bak. Bizden çoktan kaçmış olabilir." "Ben mi?" sesi çatladı.

"Sadece yap!"

Pis, orta yaşlı bir insan sanki biri onu itmiş gibi tökezleyerek ara sokağa girdi. Geceleri gündüzden daha iyi gören kendi gözlerinin aksine, Syn kısa boylu, şişman adamın gözlerinin zifiri karanlığa alışması için birkaç dakika beklemesi gerekeceğini biliyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Şişman, küçük kemirgen aralarındaki mesafenin sadece üç metre olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecekti?

"Cenazen için iyi görünüyor, ha?" Syn alay etti.

Adam gözlerini Syn'i koruyan karanlık oyuğa odaklamaya çalışarak etrafına bakındı.

Adam blasterine uzanırken Syn kolunu yakaladı. Silahı adamın belinden çekip aldı ve sokağın karşısındaki bir çöplüğe fırlattı, silah orada yankılanan bir takırtıyla yere düştü.

"Durrin!" diye bağırdı adam, sesi titriyordu.

Syn adamı kendisinden uzaklaştırdı ve diğer dört insanı kendisine doğru yönlendiren esmer, Partini bir erkekle yüzleşmek için döndü.

Çirkin, turuncu etli bir insansı olan Durrin onun birkaç metre üzerinde yükseliyordu. İnce, sarı dudaklarını büken hırıltı çoğu erkeğin korkudan titreyerek dizlerinin üstüne çökmesine neden olurdu. Ama Syn korkutma taktiklerini gördüğünde tanırdı ve hayatta onu korkutacak pek bir şey kalmamıştı.

Yine de, Syn'in boyundan cüce olan biri pek sık görülmezdi ve o da bu gerçeği *biraz* rahatsız edici.

"C.I. Syn," dedi Partini derin bir aksanla. "Ölü olarak Guriş gözetimine ."

Çünkü kabul edelim, ölmek daha kolaydı.

Ya da öyle sanıyorlardı.

Syn'in boğazına yönelen büyük bıçaktan kaçmak için zar zor zamanı oldu. Partinie blasterlerden hoşlanmıyordu ama hançer ve bıçak yetenekleri onları dezavantajlı duruma düşürmüyordu.

Aptalın bilmediği şey, Syn'in bıçak kullanmayı öğrendiği bir hapisanede büyümüş olmasıydı.

Ya da öldün.

Uzaylı başka bir saldırı için geri çekilirken Syn *tısladı*.

"Ben bu kadar yakinken ıskaladın mı? Ne? Suikastçı eğitimi derslerinde başarısız mı oldun?" Başını salladı. "Gelmeye zahmet bile etmedin mi? Yoksa o kadar beceriksiz misin?" Suikastçının siyah, zehir kaplı bıçağıyla arasına biraz mesafe koydu. Bir çizik bile alsa ölecekti. Çabucak.

Ve en acısı da.

Partini'yle alay etti. "Seni uyarmam gerektiğini hissediyorum, *gerçekten* kötü bir ruh halindeyim."

Onlar Syn'in Partini'nin kılıcının altında kalacağı gibi aptalca bir varsayımla geride dururken kısa boylu adam diğerlerinin yanına döndü.

Öğrenirlerdi.

"Seni ölü olarak yakaladığımızda daha kötü bir ruh hali içinde olacaksın!"

Syn, sümüklü bir karşılık bile veremeyecek kadar aptalca bir yorum karşısında acı içinde yüzünü buruşturdu.

Hangi uyuşturucuyu alıyorlardı? Sokaklarda bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı ki şimdi bu aptallar onu öldürsün.

Partini saldırdı.

Syn onu kolayca atlattı ve duvara öyle sert bir tekme attı ki duvar geri tepti ve çöp kutusuna çarptı. Uzun bir yığın halinde yere düştü.

"Sıradaki?"

Diğerleri saldırmak için ileri atıldı. Syn botunun topuğunu yere vurarak parmak ucundaki bıçağı serbest bıraktı ve kendisine ilk ulaşanı boynundan yakalamak için döndü. Saldırgan yarısından cıgıllıklar atarak sokağa düştü.

Bir sonraki onu vurmaya çalıştı. Syn patlamadan kurtuldu ve lazer grubun başka bir üyesine saplandı, o kadar hızlı öldü ki sesi bile çıkmadı. Kendisine ateş eden adamı bileğinden yakalayan Syn, başka bir suikastçıyı vurmak için blasteri kullandı ve onu boğazından kesip yere devirdi.

Sadece iki kişi kalmıştı. Partini ve ara sokağa ilk giren şişman insan gelincik. İnsan, kafasına nişan almak için silahını çıkardı.

Onlardan sıkılan Syn kendi blasterini çıkardı ve insanı blasterini tutan elinden vurdu. Silahı yere düşerken unutulmuş korkak, bir bebek gibi sızlanarak pis sokağa düştü.

Syn arkasını dönerek ayağa kalkmış olan Partini'ye baktı. Diğerlerinin durumunu iki kez kontrol eden Syn, üç insanın

hala hayattaydı ama görevde değillerdi.

Diğer ikisi hâlâ ölüydü.

Güzel.

Uzaylı ona doğru hamle yaparken Syn Partini'yi yakından izledi. Bıçak derisine temas etmeden önce uzaylının bileğini yakaladı.

Partini gevşemeye çalıştı ama Syn bir eliyle onu sıkıca tuttu. "Söyle bana?" diye sordu küçümseyerek, "Bok gibi kokan ve bir kız gibi çığlık atan şey nedir?"

Partini'yi dizinden vurdu.

Partini, uzun zamandır görmediği en iyi arkadaşıyla karşılaşan bir kadın gibi çığlık atarak sokağa yığıldı ve zehirli bıçağı metalik bir çınlamayla betona düştü.

Syn bıçağı suikastçının ulaşamayacağı bir yere, karanlığa doğru tekmeledi. "Bu doğru. *Sen.*"

Partini ona ters ters baktı. "Bir bıçağa karşı bir blaster adil değil."

Ona yavaşça yaklaştı. "Hadi oradan... adil dövüşme isteğim de gitti. Adil olmak istiyorsan, çocuklarla oyna. Bana saldırmak istiyorsan, bir vasiyet hazırla."

Partini'nin bacağındaki açık yaraya bakarak, çıkıntı yapan pullu kemiğe kaşlarını kaldırdı. "Partinie'lerin eklemli kemikleri olduğunu hiç bilmiyordum. *Çok* ilginç. İskeletin geri kalanının neye benzediğini merak ediyorum."

Uzaylının gözlerinin derinliklerinde korku titreşiyordu.

Syn plakayı blasterına geri taktı ve şarj seviyesini kontrol etti. Birkaç mermi daha ateşleyeceğinden emin olunca plakayı serbest bıraktı ve gürültüyle yerine oturmasına izin verdi. Bu onları altlarına işetmeli.

En azından hâlâ hayatta olanlar. Diğerleri bunu çoktan yapmıştı.

Suikastçılara soğuk soğuk baktı. "Dizinizi tedavi ettirdikten sonra ilk iş olarak benimle yaptığınız anlaşmayı geri çekmenizi öneririm. Bir daha üzerime gelerseniz, yetkililer kalıntılarınızı tespit etmek için DNA taraması yapmak zorunda kalacaklar."

Partini ona nefretle baktı ama Syn nefretin altında yatan korkuyu fark etti. Ne demek istediğini anlamıştı. Bu suikastçılar onu bir daha asla rahatsız etmeyecekti.

Tatmin olmuş bir halde, hâlâ inlemekte olan insana baktı. Adam yaralı elinin etrafına yırtık pırtık bir atkı bağlamayı başarmıştı ve Syn'in onları öldürmesini bekliyormuş gibi onu izliyordu.

Muhtemelen yapmalıydı ama o kadar da soğukkanlı değildi.

En azından bu gece.

"İki blok aşağıda sağınızda bir hastane var. Orayı kullanmanızı öneririm." Onları yaralarıyla ilgilenmeleri için bıraktı.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Hiç şüphesiz bu geceki merhametinden pişmanlık duyacaktı, tıpkı birine iyi davrandığı her seferinde pişmanlık duyduğu gibi. Bu her zaman onu kışından ısırmak için geri döndü.

Öyle olsun.

Sürekli peşinde olan suikastçı ve iz sürücülerin bitmek bilmeyen dalgasından bıkmış bir halde caddenin aşağısındaki iniş pistine yöneldi ve daha önceki saldırısından kalma boyasında hâlâ yanık izleri bulunan şık, siyah savaş uçağına bindi. Biraz şansla, önümüzdeki birkaç saati başka biri onu öldürmeye çalışmadan atlatabilirdi.

Bundan şüpheliydi.

"Viskinin bitmesi için onca zaman varken ..." Matarasının boş olacağını düşündü.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, bir dahaki sefere biri ona yaklaştığında bu kadar nazik olmayacaktı. İşlemediği suçlar için suçlanmaktan bıkmıştı; çabalamaya değmeyecek gibi görünen bir hayat için savaşmaktan bıkmıştı.

Temel olarak, sadece yorgundu, nokta.

Evet, işlediğin ve paçayı kurtardığın tüm suçların kefareti bu.

Bu her zaman bir olasılıktı.

Elbette en büyük suçu, yürümeyi öğrenmeden önce onu öldürmesi gereken bir hayattan sağ çıkmaktı.

Kendini çok özel , değil mi? Sen ve tıpkı anneninki gibi kibirli gözlerin. Ama sen bir hiçsin, evlat. Benim genlerimden geliyorsun, benimle aynı kumaştan kesilmişsin. Sadece. Benim gibi. Benim gibi. O yüzden daha iyi olduğunu düşünme çünkü değilsin. Bok gibiyiz ve hep öyle olacağız. En azından ben nasıl para kazanılacağını biliyorum. Sen kız kardeşin gibi ağlamadan bir darbe bile alamazsın. Değersiz piç.

Syn babasının yüzündeki nefret ifadesini hâlâ görebiliyordu. Syn ona çok yaklaşma hatasını her yaptığında yumruğunun darbesini hissedebiliyordu.

Evet, yaşlı moruk haklıydı. Sonunda, değersiz *biriydi*. Oraya

gitmek istemeyerek koordinatlarını kontrol etti.

Yakındaki ana gezegeni Kildara'ya ulaşması uzun sürmedi. Ne yazık ki, öğleden sonra güneşi şehrin üzerinde asılı duruyordu ve parlak, göz kamaştırıcı ışınları ışığa duyarlı Ritadarion gözlerinin protesto için sulanmasına neden oluyordu.

Günden, sıcaktan, gürültüden -sokağın çirkinliğini gizlemeyen ışıktan- nefret ediyordu.

Broma'nın en iyi bölgesinde yaşıyor olsa da, üç blok öteye gittiğinde midesini bulandıracak kadar çok evsiz ve yoksul insan görüyordu. Geçmişini unutmak için elinden geleni yapmıştı ama bu mümkün görünmüyordu. Ne zaman o pisliği bir daha çıkamayacak kadar derine gömmeyi başardığını düşünse, bir şey ya da biri onu keskin bir acımasızlıkla geri getiriyordu.

Tiksintiyle büyük dairesine girdi. Uğraşması gereken çok fazla sorunu vardı ve düşünemeyecek kadar yorgundu.

Ceketini silkti ve parlak güneş ışığına karşı panjurları indirmek için uzaktan kumandayı almadan önce siyah deri koltuğunun üzerine attı.

Başını serin, metal çıtalara yasladı ve iç çekti. Hayatında hiç bu kadar iğrenmemişti. Nykyrian Kiara Zamir'e aşık ve babası onları çarmıha germeye çalışıyordu.

Nykyrian neden onu dinlemedi ve çok geç olmadan onu geri vermedi? Başına ödül konmuş ne tür bir aptal, ölmesini isteyen bir gezegenden gelen prensese aşık olur?

Syn şakaklarındaki ani zonklamayı ovuşturdu, arkadaşının hepsinin ölümü olacak bir kadına olan bağlılığından iğrenmişti.

Ne salak ama. Kadınlar kalleşti. Hepsi. Ve Kiara gerçek yüzünü çoktan göstermişti. Onları oldukları gibi gördüğü anda -geçmişlerinin onları ne hale getirdiğini- herkes gibi o da kusmuş ve lanetlemişti.

Yalancı harita.

Ama bir zamanlar bir kadının onun geçmişini görerek nasıl biri olduğunu anlayabileceğini düşünecek kadar aptal olduğu için Nykyrian'ın aptallığını istediğinden daha iyi anlıyordu.

Yine de hepsi bir yalandı. Kimse geçmişinden kaçamazdı. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar.

Erkekler kör aptallardı ve kadınlar ruhu zayıflatıp kalbi çaldılar. Sonra her ikisini de ellerine geçirdiklerinde, onları yerin dibine geçirdiler.

Sürtükler.

Buna dayanamayarak barına gitti ve bir bardak ile elindeki en güçlü viskiden bir şişe aldı. İçkiyi doldururken bakışları doldurulmuş hayvana kaydı.

ve oğlunun fotoğraf çerçevesi.

Paden.

Acı hatıralar içini parçaladıkça ıstırap içinde yüzünü buruşturdu.

Mara, beni dinle. Ben babam değilim. Sana asla zarar vermem.

Hayır, sen babandan daha kötüsün. En azından o ait olduğu yerde, çukurda kaldı. Sen . Söylediğin yalanlara beni inandırdın. Düzgün ve saygın biri olduğuna. Babanın bir iş adamı olduğunu söyledin. Seni piç kurusu! Karısı ona öyle bir nefretle yaklaşmıştı ki, bu nefret hafızasında sonsuza dek yer etmişti. Hayatıma girmene nasıl izin verebildim?

Sana ya da Paden'a asla zarar vermem. Lütfen, beni dinle.

Ona öyle sert bir tokat atmıştı ki, darbe dudağını yarmıştı. Başka biri buna cüret etseydi, onu ikiye bölerdi. Ama zavallı bir hiç gibi, bunu ondan almıştı.

Çık dışarı! Seni tutuklamaları için zabıtalara çağırdım bile. Eğer seni bir daha görürsem, bana yardım et, seni kendim vuracağım!

Bunu, mutlu etmek için yaşadığı kadın söylüyordu. Her şeyini verdiği kadından. Kalbini. Ruhunu. Hayatını.

Sonunda, ona krallar gibi davranmış olması ve onu gülümsetmek için ruhunu tek bir gül için satmış olması önemli değildi. Mara ona ihanet etmiş ve babasının birinci sınıf bir piç olmasından ve Syn'in yatıp ölmek yerine kendine daha iyi bir hayat kurmak için savaşmasından başka bir sebep olmaksızın değer verdiği her şeyi almıştı.

Hayatı boyunca dünya için boktan biri olması onun için önemli olmamıştı. Buna alışmıştı. Onu mahveden, karısı ve oğlu için boktan biri haline geldiği gündü.

Tek istediği, ailesinden dolayı onu suçlamayacak tek bir kişiydi. Ona bir canavar gibi değil de bir erkek gibi bakabilecek bir kadın.

onu incitmek için.

Sonra hayatının en aptalca, en acınası sorusunu sordu. *Beni hiç sevdin mi? Birazcık bile?*

Senin gibi birini kim sevebilir ki? Sen bir yalancı, bir hırsız ve bir mahkumsun. Tek istediğim senin parandı. Keşke senin hakkındaki gerçeği bilseydim.

. . . beni iğrendiriyorsun. Çık dışarı!

Evet, aşk diye bir şey yoktu. Sadece hikayeler ve insanların alamayacağı yüzükleri saf aptallara satmak isteyen pislikler tarafından uydurulmuş bir efsaneydi.

Aşkı hiçbir şekilde anlamıyordu. Tanrılar biliyordu, hayatında hiç görmemişti. Onun için uyku kadar zor bir şeydi.

Bu son düşünceyle öfkesi dindi, oğlunun çerçevesini, pelüş oyuncağını ve biberonunu kaptı ve karşılıklı duran iki kanepenin kenarından dolaştı.

Bir esnemeyi bastırarak arka taraftaki yatak odasına yöneldi.

Daha sonra Nykyrian'ın aklını başına getirecekti. Şu anda tek istediği sekiz saat boyunca kayıtsızca dinlenmekti.

Buranın güvenli olmadığını biliyorsun.

Evet, dairesi ciddi şekilde tehlikeye girmişti ama lanet olsun, hiçbir şey için evinden atılmayacaktı. Eğer onun için buraya gelirlerse, öğreneceklerdi.

Ve eğer onu öldürselerdi, gerçekten, kimin umurunda olurdu?

Soyunmadan ya da blaster'ını çıkarmadan, ağırlığının altında kabaran hafif, kuş tüyü şiltenin üzerine kendini yüzüstü attı. Başının altındaki yumuşak, tüylü yastığı kavradı ve sırt üstü dönmeden önce derin bir memnuniyetle iç çekti. Birkaç saat böyle kaldıktan sonra eskisi kadar iyi olacaktı.

Paden'in çerçevesini ve oyuncağını komodininin içine itmek için eğildi, sonra şişeden derin bir yudum viski aldı ve bir kenara koydu.

Yatağına uzanıp gözlerini kapattı.

Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremezdi.

Tam uyumaya başlamıştı ki, ana odadan gelen keskin bir tıkırtı duydu; sanki biri alarm sistemini devre dışı bırakmış ve ön kapıyı açmıştı.

Duyuları uyandı, gerildi, kendini hareketsiz durmaya ve dinlemeye zorladı. Başka bir şey duymadığında, sesi hayal edip etmediğini merak etti. Muhtemelen uyku sersemliğinin ya da aşırı çalışan sinirlerinin yol açtığı bir halüsinasyondan başka bir şey değildi; suikastçıların her gölgeden üzerine geldiğini duymuştu.

Tabii ki alkol de yardımcı olmadı.

Botların parke zeminde çıkardığı boğuk, yastıklı ses kulaklarına zar zor ulaşıyordu. Bunda hayali bir şey yoktu. Birisi kesinlikle dairelerine gizlice giriyordu.

Lanet olsun. Bir daha tam bir gece uykusu alabilecek miydi?

Syn dişlerini sıkarak blasterini deri kılıfından çıkardı. Onu gerçekten öfkeliendiren tek bir şey vardı: evinde tanımadığı insanlar. Başkalarının evlerine zorla girmezdi ve lanet olsun ki aynı nezaketi beklerdi.

Her kimlerse, unutulmaz bir görgü dersi almak üzereydiler.

Syn yataktan kalktı ve elinde sıkıca blasteriyle kapısına doğru ilerledi. Kendini duvara yasladı ve kapıyı açmak için kumandayı itti.

Hiçbir şey.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak, duvarın arkasındaki kısmen gizlenmiş pozisyonunun güvenliğinden ana odaya baktı. Dairesinin loş ışığında en ufak bir gölge bile yoktu.

Syn onun paranoyasıyla alay etti.

Kesinlikle uyku yoksunluğu.

Bundan sonra ne hayal edecekti? Kanepesinde step dansı yapan küçük kıllı yaratıklar mı, yoksa duşta ona gizlice yaklaşan diğer fey yaratıkları mı?

Blaster'ını tekrar emniyete alarak silahını indirdi ve kapıyı kapatmak için uzandı.

Karşı duvarın gizlediği yerden göğsüne doğru doğrultulmuş bir blasterin gümüş namlusunda ışık .

BÖLÜM 2

", " diye emretti yumuşak, hafif bir kadın sesi.

Syn tek kaşını kaldırdı. Her gün biri onu alt edemiyordu, özellikle de baştan çıkarmaya yatkın bir sesi olan bir kadın.

"Ya da ne?" Kendisini alt eden kişiyi bir an olsun görebilmeyi diledi. Bir şey olmalıydı, çünkü bu onun başına *hiç* gelmemişti.

Blaster'ının emniyetini kapattı.

Syn panik yapmaya yatkın değildi ve insanların ona silah doğrultması oldukça olağan bir durumdu, ancak genellikle görünmeyen saldırganlarla karşılaşmazdı.

Özellikle de evinde.

"Suikastçı mısın yoksa iz sürücü mü?" diye sordu. "Serbest izleyici."

Serbest iz sürücülerin, suikastçıların aksine, kural olarak bir vicdanları vardı. Ve hala nefes aldığı ve ölmediği için, ona canlı sözleşmesinin peşinde olduğunu söyledi, bu da ona onunla başa çıkma konusunda çok fazla serbestlik sağladı.

"Güzel." Kızın elinden silahını aldı.

Kırmızı bir patlama tavana doğru cızırdayarak yükseldi ve beyaz boya üzerinde uzun siyah bir çizgi oluşturdu. İşarete lanet okudu. Kendini sokaklardan kurtarmak ve güzel bir eve sahip olmak için çok uzun süre ve çok fazla mücadele etmişti ki biri gelip onu yok etmeye başladı.

"Kimse benim evimi dağıtamaz." Küçük, ipeksi bir bileği yakaladı ve kadını sarsarak görüş alanına soktu. Ürkmüş bir meleğin yüzüne bakarken şok onu sarstı.

Kahretsin, çok güzeldi.

O tereddüt anında, dizini doğrudan adamın kasığına sapladı.

İçine saf bir acı yayıldı. Nefes nefese, keskin bir küfürle iki büküm oldu.

Shahara botundan yedek blasterı çıkardı ve C.I. Syn'e doğrulttu: tecavüzcü, katil, hain ve hırsız. Devasa ve güçlüydü. Başarılı olmak istiyorsa onu yakından izlemesi gerekecekti. Gözlerini ondan ayırmadan, diğer iki blasteri yerden almak için dizlerini bükü.

adam alışkın olduğu tiplerden değildi. Sadece daha zarif olmakla kalmıyor, aynı zamanda vücudunun her molekülünden gururlu ve ilkel bir şey yayılıyordu. Bunu sadece tek bir kelime tanımlayabilirdi.

Seksi.

Ve buna karşı bağışıklığı yoktu.

İzini sürdüğü diğer üçüncü ve dördüncü sınıf suçluların aksine, bu adam sofistike bir havaya sahipti. Konuştuğunda, huysuz, cahil bir sokak ağzıyla değil, içinden gelen akıcı, bariton bir sesle konuşuyordu. Ritmi ve söz dizimi eğitilmiş bir adamın ya da bir aristokratinkine benziyordu, aşağılık bir hırsıza değil.

Derin bir nefes alarak kendini onun tekmesinden kurtardı; daha önce bir erkeğin bunu bu kadar çabuk yaptığını hiç görmemişti. Bir yırtıcının kıvrak ve güçlü zarafetiyle ondan uzaklaştı.

Hâlâ topalladığı doğruydı ama belirgin bir akıcılığı vardı.

İşte . Ondan hissettiği şey buydu. Ham bir hayvan manyetizması vardı. Kafese kapatılmış bir panter gibi hareket ediyordu; kıvrak, dalgalı, ölümcül.

Vicious.

Ve yıldırım gibi saldırdı. Kadın ne olduğunu anlayamadan, adam onu tamamen silahsız yakalamıştı. Kız ona tekme attı. Adam döndü ve onu duvara itti.

Shahara geri tepmeyi kullanarak kendini ona doğru itti ve çenesine sert bir darbe indirdi. Homurdanarak onu yakaladı. Kadın ayağa kalktı ve ona tekme attı.

Syn onun becerisine lanet okudu. İş dövüşmeye geldiğinde inanılmazdı. Ve onu her sıkıştırmaya çalıştığında, o kaçıyordu. Kız onun karnına bir darbe daha indirirken tısladı.

Öldürün onu!

Ama onun kimliği hakkında kötü bir şüphesi vardı ve eğer düşündüğü kişiye

Diğer seçenektense onu yere sermesi daha iyi.

Kollarının arasından iki bıçak çıktı. Ona doğru ilerledi, kesmeye başladı. Adam onun saldırısını engellemek için kolunu kaldırdı. Ön kolları çarpıştı, sonra kadın bıçakla onun koluna vurdu. Dolgusunu dümdüz geçerek etine saplandı.

"O... çocuğu..."

Ayağını yere vurdu. "Teslim ol, mahkûm. Seni canlı yakalamak zorunda değilim."

Onu tekrar kısıtırmaya çalışıp başaramayınca ters ters baktı. "O zaman beni öldürmeye hazır olsan iyi edersin çünkü içeri girmemin tek yolu bu."

Shahara ona kafa attı, sonra göğsüne makasla tekme attı. Akıcı bir yuvarlanmayla blaster'ını yerden aldı ve ona doğrulttu.

Sonunda dondu kaldı.

"Sevimli saldırı," diye alay etti ve silahının namlusuyla onu yatak odasına geri gönderdi. Bu sefer aralarında iyi bir mesafe bırakması gerektiğini biliyordu.

Gözleri obsidyen ateşiyle parlayan adam, emirlere pek sık uymadığını belli eden bir tavırla itaat etti.

Hayır, kibirli ve alaycı gülümsemesinden bu adamın bir lider ya da yalnız biri olduğunu anlayabiliyordu.

Asla bir takipçi değilim.

"Seninkinin yarısı kadar bile sevimli değil." Kasıklarını anlamlı

bir şekilde ovuşturdu. Kadın onun alaycılığına omuz silkti.

"Bekleyen kaybeder."

Syn'in ona attığı sert kaşlar, eski Gondarion atasözünden hiç hoşlanmadığını gösteriyordu.

Bakışı umursamadan ona bir çift lazer kelepçe fırlattı. Kelepçeler yumuşak bir şingirtıyla adamın ayaklarına indi. "Bunları çabuk tak yoksa seni cehenneme gönderirim."

Kelepçeleri sanki kendisinden iğreniyorlarmış gibi avucunun içine aldı. Siyah bakışları sertleşti ve kadın onun vücudunun her gözeneğinden yayılan tehlikenin kokusunu alabildiğine yemin etti.

Parmağını tetiğin üzerinde gerdi, adamın kelepçeleri suratına fırlatmasını bekliyordu. Bir mahkûmun bu şekilde tepki verdiği ilk sefer olmayacaktı ve eğer bu eylemi seçerse serbest bırakmak için birkaç numarası daha vardı.

Arkasındaki odada yüksek bir düdük sesi duyuldu. İrkilerek, birinin ona yardım etmek için gelmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Sesin ne olduğuna odaklanamadan Syn'in elleri onunkilere dolandı.

Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Hâlâ odanın diğer tarafında olmalıydı.

Kalbi hızla çarparken, silahını almak için çırpındı, vücudunda dolaşan tüm öfkeyle ona tekme ve yumruklar savurdu. Eğer silahını elinden alırsa, onu kesinlikle öldürecekti.

Adamın elini sıkıca kavraması parmaklarını uyuşturdu ve kız blaster'ının sertleşmiş kabzasını zar zor hissedebildi. Ona kafa atmaya çalıştı ama adam çok hızlı kaçtı.

Dehşete kapıldı, blaster ağır bir gümbürtüyle yere düştü. sıkı

eğitimine geri döndü ve adamın boğazına yumruk attı.

Syn, nefes borusuna temas etmeden önce kızın elini kendi elinin içinde yakaladı. Kızın kolunu acıyla arkasından çekerek onu kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Shahara çırpınırken küfretti. Tüm çabalarına ve darbelerine rağmen, diz çöktü, patlayıcıları yerden aldı ve onu yatağına fırlattı.

Yumuşak, topaksız yatak, gerçek panik onu tüketmeden önce kısa bir an için onu ürküttü. Adam yataktan birkaç adım durmuş, karanlık gözlerle ona bakıyordu.

Görüşü karardı. Hırıldayarak, tek bir hedefle ona doğru atladı; canını ve bedenini sağ salim kurtarmak.

Syn blasterinin ayarını öldürmeden sersemletmeye çevirdi ve kız ona ulaşmadan omzundan vurdu.

Dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı. Omzunu tutarken gözleri büyüdü, sonra yere yığıldı.

Bir suçluluk duygusu onu rahatsız etti. Uyandığında şiddetli bir baş ağrısı çekeceğini bilecek kadar çok sersemlemişti.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Küçük, kararlı bir kıza benziyordu.

cozu.

Acı bir eğlenceyle başını sallayarak, nabzını kontrol etmek için yanına diz çöktü. Ona zarar vermediğinden emin olunca, huzurlu yüz hatlarına iyice baktı. Lanet olsun ki yatağına attığı en çekici kadın o değildi. Kadınları oraya atmayı alışkanlık haline getirdiğinden değil, ama yine de ...

Boğazının eti elinin altında sıcak ve yumuşaktı, bu onun sert tavrıyla tamamen çelişen bir şeydi. Parmağını krem rengi yanağında gezdirirken, hafifçe aralanmış dudaklarına baktı.

nefes aldı. Vücudunun diğer hassas kısımlarının yanı sıra ne kadar daha yumuşak olabileceklerini merak etmekten kendini alamadı.

Ağrıyan sancılar kasıklarına saplandı.

Evet, zaten berbat olan gününüze bir de bunu eklemeniz gerekiyor. Onu düşmanlarına teslim etmek isteyen bir kadınla yatmak. Onu vurmaktan çekinmeyen bir kadınla. Ya da kanayan koluna bakarken, vücudundan parçalar koparan bir kadınla.

Eğer kafasında tek bir beyin hücresi kalmış olsaydı, onun hafızasını yok eder ve onu en yakın çukura atardı. Ama kendini bu kadar zalim olmaya ikna edemiyordu. *Onun* aksine, insanları işkence etmek, öldürmek ve sakat bırakmak isteyenlere teslim etme konusunda vicdanı vardı.

İç çekerek onu yerden kaldırdı ve yatak odasından kanepeye taşıdı.

Kahretsin, hiçbir ağırlığı yoktu. Bu kadın hiç yemek yemiyor muydu? bir doktor olsaydı, ona beslenme teşhisi koyardı. Bu kiloda sağlıklı olamazdı.

Ama o da kendisi gibi bir lağım faresiydi ve lağımlarda yiyecek bulmak zordu. Bu tür çaresiz bir açlık, etrafta yiyecek olsa bile asla geçmezdi.

Düdük tekrar çaldı. "Syn?"

Caillen Dagan'ın kendisini aramak için doğru zamanı bulduğuna şükrederek küçük bir dua etti. Bu çocuğun zamanlaması her zaman iyiydi.

Koltuğuna yayılmış düzgün vücuda son bir kez baktıktan sonra odayı geçti ve kendisi için çalışan pilotlarla iletişim kurmasını sağlayan kulaklığını aldı.

"Evet, Dagan, ne istiyorsun?"

"Az önce Kasen aradı ve Lyrix'e gitmeyi kabul etmiş. Onunla gitmemi istiyor ve ben de onu yalnız bırakmaya cesaret edemiyorum. Orasının ne kadar zorlu bir yer olduğunu biliyorsun.

öyle. Her neyse, bu gece senin için Prinum sevkiyatını yapmam gerekiyordu ve iki yerde birden olamayacağıma göre . . . Yerime bakacak birini bulmanın bir yolu var mı?"

Syn koltuğundaki izleyiciye baktı ve onu terk etmenin akıl sağlığına uygun olup olmadığını düşündü.

"Syn?"

Caillen'in endişeli sesine kaşlarını çattı. Caillen yardım istemekten nefret ederdi ve Syn hiçbir zaman ihtiyacı olan bir arkadaşını geri çevirecek biri olmamıştı. Ayrıca, Caillen hiçbir şeyi kız kardeşlerini koruduğu gibi korumamıştı ve adamın bağlılığına saygı duyuyordu. Anladığı bir şey varsa o da ailenin her şeyden önce geldiği idi.

Ve Caillen onun için bir kardeş gibiydi. "Tabii, yaparım."

"Sağ ol dostum, sana borçluyum."

Bağlantıyı kapatan Syn onu tezgâha geri fırlattı ve başını salladı. Caillen kız kardeşleri söz konusu olduğunda her zaman biraz mumlu olmuştu. Öyle ki Syn onu tanıdığı onca yıl boyunca sadece bir kız kardeşle, Kasen'le tanışmıştı ve o da tamamen tesadüf eseri olmuştu.

Gençken içlerinden birinin başına kötü bir şey gelmiş ve bu Caillen'ı ciddi şekilde yaralamıştı. Syn'in bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü insanların özel hayatlarına burnunu sokmamaya eğilimliydi.

Caillen bilmesini isterse gönüllü olacağını düşündü. O zamana kadar bu onu ilgilendirmezdi.

Yumuşak bir inilti dikkatini tekrar mevcut sorununa çekti. Yakaladığı şey ilgisini çekince kanepeye döndü.

Kimliği konusunda yanıldığını umarak ona baktı.

Bir Dagan'a benzemiyordu. En azından Caillen ya da Kasen'e benzemiyordu ama o zaman da genler garip şeylerdi. Kız kardeşine ya da annesine de pek benzemiyordu.

Gözleri hariç.

Hatırlatma karşısında irkildi. Babası, annesinin DNA'sının o parçasını paylaştığı için onu iyi cezalandırmıştı. İşin üzücü yanı, babası aslında onu sevmişti ve birlikte oldukları süre boyunca bu kadar psikopat olmamıştı. Ama kadın kaçıp gittikten sonra, ona duyduğu nefreti o kaltağın geride bıraktığı iki çocuğa yöneltmişti.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve izleyiciye baktı.

Şimdilik kıpırdamadan yatıyordu, uzun, kırmızımsı kahverengi örgüsü minderlerin üzerinden yere düşüyordu. Saçı eline alıp ipeksi dokusuna hayran kaldı. Daha önce hiç bu tonda saç görmemişti. Koyu kızıl teller altın, kahverengi, siyah ve kül rengiyle iç içe geçmişti. Zengin maun gibi.

Giydiği deri Armstitch savaş kıyafeti modası geçmiş bir tarza sahipti, muhtemelen yaklaşık on yıllıktı ve kalıbına bakılırsa kullanılmış gibi görünüyordu. Yine de, rengi egzotik özelliklerini vurgulamak için hiçbir şey yapmasa bile kesimi onun kıvrak ve ince vücudunu tamamlıyordu.

Kahretsin, kadın gergin ve sıkı yapılıydı ve onun o uzun, seksi uzuvlarını vücudunun etrafına sararken hayal edebiliyordu.

Kes şunu, pislik.

Ona bakarken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ve siki seğirdi. Parmak boğumuyla onun dolgun, pembe dudaklarının çizgisini takip etti, nefesinin teninde yarattığı hafif, şehvetli gıdıklanmadan zevk aldı. Bir süredir bir kadınla birlikte olmamıştı. Çok uzun zamandır, şimdi düşününce. Vücudunun, kafasını isteyen bir kadın için yanıp tutuştuğu göz önüne alındığında bu apaçık bir gerçektir. Ve onunla paylaşmak istediğini değil.

Kişisel ilişkilerden hoşlanmaması ve kadınların birkaç saatliğine eğlendirici olsalar da, onlara ne zaman şans verse onu mahvetmek gibi kötü bir huyları olması dışında, bu kadar uzun sürmesinin gerçek bir nedeni yoktu. Mara'nın ona kristal berraklığında öğrettiği tek şey, yetişkin hayatında çocukken yaptığı tüm yanlışları görmezden gelecek kadar doğru yapamayacağıydı.

Daha da önemlisi, bir canavarla paylaştığı genetik bağ nedeniyle hiçbir kadın onu affetmeyecekti.

Bu yüzden ilişkilerini her zaman tanımadığı kadınlarla tek bir geceyle sınırlı tuttu. Güvenli, duygusuz bir mesafede tutabileceği kadınlarla.

Ve son altı aydır, uzaktan bile çekici bir kadın bulamamıştı.

Şimdiye kadar.

Ben psikopatım. Tıpkı babam gibi.

Onu tutuklamak için kışının peşinde olan onun gibi bir kadına bakması bile gerekirdi.

Yine de anlayamadığı nedenlerden ötürü ona çekici geliyordu. Kızgın, badem biçimli gözleri şimdi kapalıydı ama o tuhaf, altın rengi gözleri canlı bir şekilde hatırlıyordu. Bu gözlerde çok tanıdık bir şey vardı. Ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Ayrıca kızda ona kendi kız kardeşini hatırlatan bir şey vardı. Ona meydan okurken başını öyle bir tutuyordu ki, sanki olabilecek en kötü kâbusla yüzleşmiş ve yine de hayatın acımasız yoluna devam edecek cesareti bulmuştu. Sıradan bir insanın fark etmeyeceği bir şeydi bu. Ama cehennemde cesurca yürümüş ve onun ateşiyle sınanmış ve yaralanmış olanlar için bu çok açıktı.

Kız kardeşinin bu cesareti kaybetmiş olması çok kötü.

Hiçbir zamanın dindiremeyeceği amansız kederiyle mücadele ederken acı ruhunu parçaladı. Cansız bedeninin kana bulanmış görüntüsü ...

Pişmanlık içinde kıvrılırken gözlerini kapattı ve geri dönüp Talia'yı kurtarabilmeyi diledi.

Keşke daha yaşlı olsaydı, belki ona yardım etmek için bir şeyler yapabilirdi.

Saçmalık. İkisi için de hiçbir yardım olmamıştı. Bunu biliyordu ama yine de bu yüzden kendini tekrar tekrar hırpalıyordu. Geçmişini unutamayan bu yanından nefret ediyordu.

Ama bu izleyici Talia değildi. Onu kurtarmak için kendini asla ateş hattına atmazdı. Ona göre bu adam bir maaş çekinden başka bir şey değildi; iade edilmesi gereken bir kaçaktı çünkü düzgün insanların arasında yaşamayı hak etmiyordu.

Ne yaparsa yapsın, kız evinde kaldığı sürece rahatlmasına izin veremezdi.

Bu düşünceyle Syn, onu parçalamak için başka bir aracı olmadığından emin olmak için vücudunda daha fazla silah aradı. Ellerini savaş giysisinin kaba derisi üzerinde gezdirirken yumuşak kıvrımları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve silah üstüne silah buldu.

Kahretsin, Birlik'i silahsızlandırmak gibiydi.

Ya da onu.

Odaklan . . .

Normal zevkleri için fazla zayıf olmasına rağmen, kasları sıkıydı, şüphesiz saatlerce süren fiziksel eğitimden kaynaklanıyordu. Onun kıvrak vücudunun çarşıftan başka bir şeyle örtüldüğünde ne kadar çekici görüneceğini kolayca hayal edebiliyordu.

Aleti kaya gibi sertleşirken kanı damarlarında lav gibi aktı. "Kendine gel. Sana gülümseyen ilk kızın peşinden koşan azgın bir genç değilsin."

Doğru, ama bu kadında bir şeyler vardı. Kanını yavaş yavaş yakan bir şey.

Evet, senin kışını tekmelemek istiyor, seni mazoşist piç.

Ellerini kızın sıkı baldırları üzerinde gezdirerek pantolonunun paçasının içine sıkıştırılmış bir bıçak buldu. Onu çıkardı ve karmaşık tasarımı inceledi.

Kahretsin.

"Biliyordum." Elindeki silah efsaneviydi. Gümüş kabzaya işlenmiş iç içe geçmiş bir kuş ve engerek yılanı, bir Gondarion *Seax*'ının sembolüydü. Tüm nesli boyunca sadece bir kişi *Seax* eğitiminden geçmişti.

Shahara Dagan.

Şüpheleri doğrulandı, kızgınlıkla iç çekti. *Öleceksin.*

İçinden şok ve tiksinti aktı. *Bu çok tipik değil mi? Aylarca bekâr kaldıktan sonra nihayet hormonlarınızı ateşleyen bir kadın buluyorsunuz ve bu kadın sadece en kötü şekilde aklınızı çelmekle kalmıyor, aynı zamanda en iyi arkadaşlarınızdan birinin değerli kız kardeşi.*

"Beni hemen vur ve bu işi bitir." Çünkü bu, Dagan'ın Syn'in taptığı ablasını vurduğunu öğrendiğinde ne yapacağıyla karşılaştırıldığında nazık bir davranış olurdu.

Özenle bilenmiş bıçağı parmaklarının arasında dengeledi ve adı bile çoğu kaçağın hemen teslim olmasına neden olan iz sürücüye baktı.

Dövüş tarzına bakılırsa buna şaşmamalı.

"Demek sen meşhur Shahara'sın. . ." Böylesine ufak tefek bir güzelliğin böylesine ölümcül bir üne sahip olmasına hayret ederek başını salladı. "Caillen burada olduğunu bilse ne derdi acaba?"

keseceğim, Syn. Evet, muhtemelen

öyle olur.

İyi tarafta ve Syn şanslıysa. Dagan kötü bir gün geçiriyorsa... Ürperdi.

Tipik şansına gözlerini deviren Syn, bıçağı ondan aldığı diğer silah ve cihazların üzerine yerleştirdi. Patlayıcılarını aldı ve diğer her şeyle birlikte onları da yatak odasındaki duvar kasasına kilitledi.

Onunla ne yapacaktı?

Onun yatağında çırılçıplak kıvranırkenki görüntüsü gözlerinin önünden geçti ve sıırttı. Onunla yapmak *istediğı* şey kesinlikle buydu.

Ama hormonlar bir yana, pratik olmak zorundaydı.

Kadın onu yetkililere teslim etmek istedi. Seax'lar ne yazık ki sarsılmaz adalet ve onur duygularıyla ün salmışlardı. Ve hangi argümanı ileri sürerse sürsün, kadın onu kabul etmekle onur duyuyordu.

İşlemediğı suçlar yüzünden idam edilmek üzere değildi ve Caillen'ı üzmeden onu öldüremeyeceğı de kesindi.

Peki bu onu nereye götürdü?

Mavi vidalı ve dövme.

Belki de Caillen'ı aramalıdır.

Syn bu düşünceyle alay etti. Eğer arkadaşını biraz olsun tanıyorsa -ki tanıyordu- Caillen onu sersemlettiğı için öldürebilirdi.

Peki geriye hangi seçenekler kalmıştı?

Öldür onu. Cesedi sakla.

Keşke yapabilseydi. Lanet olsun, aptal vicdan. Tanrılar onlara *bu* hediyeı neden vermişti? Kesinlikle bir iade politikasıyla birlikte gelmeliydi.

Sonunda, bu konuda gerçek bir seçeneğı yoktu. Bir saat kadar sonra bilinci yerine geldiğinde, onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışacaktı. Şansı yaver giderse, o da ağabeyinin mantığını ve zekâsını paylaşacaktı.

Tanrım, bırak da Kasen'den daha mantıklı olsun. Aksi takdirde onu öldürmek zorunda kalacaktı.

Ve hayatlarının geri kalanında Caillen'a yalan söyleyecekler.

Evet.

Aklında bu düşünceyle ön kapıya doğru ilerledi ve tarayıcıyı tekrar açtı. Artık bu karmakarışık kâbustan sağ salim kurtulmanın bir yolunu bulana kadar olduğu yerde kalmaktan başka çaresi yoktu.

Shahara inledi, şakakları acı verici bir şekilde zonkluyordu. Gözlerini kırıştırarak açtı ve neden bu kadar kötü hissettiğini merak etti. Görüşü, önünde güzel bir Chinergov tablosunun asılı olduğu beyaz sıva duvara odaklandı. İzlenimcinin uçan devasa, siyah bir kuş yorumuna bakarken, anında ne olduğunu hatırladı.

Nerede olduğunu.

O kaypak piç onu vurmuştu!

Bir nefesle doğruldu, başı ani hareketi protesto ediyordu. Acıyı görmezden gelerek bulanık gözlerini açmaya zorladı ve odayı taradı.

Boştu. Şükürler olsun.

Sessizlik kulaklarında uğuldadı ve Syn'in nereye gittiğini merak etti.

Neden onu yalnız bırakmıştı?

Cevap umurunda değildi. Burada olmadığı sürece onu öldüremez ya da gitmesini engelleyemezdi. Yatak odasında ya da banyoda olma ihtimaline karşı gizlice kanepeden kaydı.

Ses çıkarmadan kapıya doğru ilerledi ve kumandalara uzandı. Parmakları tuş takımına dokunmadan önce yukarı baktı ve hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı. Tarayıcıyı yeniden etkinleştirmişti.

Seni çifte piç, sıçan serseri!

Bunu senin için kolaylaştıracağını gerçekten , değil mi? Hayır, ama bir kadın her zaman onu aptal bırakacak ve işini kolaylaştıracak bir beyin hasarı umabilir.

Keşke . . .

Küfretmek ve kapıyı çaprazlamasına kesen neredeyse görünmez kirlere saldırmak istedi ama bunu yaparsa, etini herhangi bir ateşten çok daha kötü bir yanıkla yakacaklarını biliyordu. En kötüsü de, alarmı çalıştıracaklardı.

Onun merhametine kalmıştı.

İçgüdüsel olarak silahlarına uzandı. Beklendiği gibi, daha önce güvenlik sistemini aşmak için kullandığı kilitli kutuyla birlikte gitmişlerdi.

Yumruklarını sıkarak Syn'i boğabilmeyi diledi. Kilitli kutusu olmadan tarayıcının kodunu tahmin etme umudu yoktu. Grimson güvenlik sistemlerini çok dikkatli tasarlamıştı ve sayı dizileri rastgele bir seçimle tahmin edilemeyecek ya da daha önceki başarısından hatırlanamayacak kadar karmaşıktı.

İçinde bir dokuz vardı. Bir

yerde.

Evet, bu pek yardımcı olmadı.

İç çekerek odanın etrafına bakındı. Burada öylece durup adamın geri gelmesini ve uyanık olduğunu fark etmesini beklemeyecekti. Bu dev mozolenin bir yerinde bir silah olmalıydı.

Mutfığa yöneldi.

Belki de önce onu aramalısın.

Hayır. Bir silah almak daha iyiydi. Eğer adam diğer odalardan birindeyse, kendini korumanın bir yolunu bulana kadar uyanık olduğunu bilmesini istemiyordu.

Başım ağrıyor.

Seni düşürmesine izin verdiğin için bunu hak ediyorsun ve tek yaptığı olduğu için şanslısın.

Çok doğru.

Dikkatle, sessizce dolapları ve çekmeceleri açarak bir bıçak aradı ama bulduğu tek şey boş raflardı. Hiç çatal bıçak yoktu, paslı bir kaşık bile.

Kaşlarını çatarak aynı derecede boş olan buzdolabını açtı. Adam neyle yaşıyordu? Havayla mı?

Hiçbir şey bulamamanın verdiği öfkeyle dolabı kapatmamak için kendini zor tuttu - belki diğer odadadır diye. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tezgâha baktı. Yine lavabonun yanında duran bir şişe şarap gördü.

Pek tercih ettiği bir silah değil, ama zor durumda kaldığında ...

Dudaklarında kararlı bir gülümseme kıvrıldı. En azından bir iki dakikalığına onu sersemletmeye yaramalıydı. Bu, vücudundan bir silah çıkarmak için yeterince uzun bir süre olmalıydı.

Şişeyi eline aldı ve mavi ve altın renkli etikete baktı. "Hmm, bağbozumu." İyi de bir yıl. Sadece bu şişe bile onun altı aylık savaşçı ödemelerini karşılayabilirdi. Birinci sınıf Gondarion malını değersiz bir suçluya harcamak ne utanç vericiydi.

Oh iyi.

Parmaklarını serin ve kaygan camın boynunda gezdirerek şişeyi kavradı ve avlanmaya başladı. Pratik, sinsî adımlarla yatak odasına doğru ilerledi, sonra durakladı. Yatak odasının kapısı yukarı doğru kaymıştı, bu da ona bir blaster çekip onu tekrar vurması için bolca zaman kazandıracaktı.

Başı daha da fazla çarpıyor, ona ihtiyacı olan son şeyin bir başka keskin patlama olduğunu hatırlatıyordu.

Başka bir şey olmalıydı.

Banyonun kısmen açık kapısını fark ettiğinde gülümsedi... kapının yatak odasına da açılma ihtimali vardı.

Bu onun en iyi atışıydı.

Rotasını değiştirerek ona doğru yöneldi.

Başına daha da keskin acı darbeleri gönderen ve görüşünü bozan kalbinin atışını sakinleştirmeye çalıştı. *Bu* özel sefalet için ona lanet olsun. Şişeyi buz gibi, nemli elleriyle kavradı ve banyoya girdi.

Boştu.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alarak, karşı taraftaki topuzu da olan kapıya doğru ilerledi. Şimdiye kadar her şey yolunda görünüyordu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı iterek açtı, menteşelerin gıcırdamaması için rahatlatıldı.

Odasına bir adım attı, sonra şaşkınlık içinde dondu kaldı. Ne beklediğini bilmiyordu ama onu karşılayan manzara kesinlikle bu değildi.

Odanın karşı tarafında Syn kırmızı, işlemeli bir dua örtüsünün üzerine diz çökmüş, başı sakin bir şekilde eğilmiş, gözleri saygıyla kapanmıştı. Atkuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı abanoz saçları geniş omuzlarının hemen üzerinden sarkıyordu.

Bir çift siyah deri pantolon ve bol, siyah ipek bir gömlek giymişti, paçaları bileklerinden geriye doğru kıvrılmıştı. Kolunda daha önce kestiği yerdeki beyaz bandajın küçük bir parçasını ve onu örten bir dövmenin parşömen işçiliğini görebiliyordu. Eldivenli elleri dizlerinin üzerinde, avuç içleri yukarı bakacak şekilde duruyordu ve önünde açık bir dua kitabı duruyordu. Işık sol kulağındaki iki gümüş halkada parlıyordu.

Adam dinlenirken bile onun dizginlenmiş ölümcül güç aurasını algılayabiliyordu. Deri ve ipeğin altındaki çelik gibi kasların dış hatlarını görebiliyordu ve bilinmeyen bir nedenden ötürü, dua fısıldarken sesinin erkeksi, müzikal ritmini duyabilmeyi diledi.

Nesin sen? Deli misin?

O bir suçlu.

Şişeyi daha sıkı kavradı. Dua mı? Onun gibi acımasız bir üne sahip biri nasıl bu kadar ikiyüzlü olabilirdi?

Bu düşünce onu öfkелendirdi.

Gözleri adamın sol kalçasına takılı blaster'a odaklandı ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Bu özgürlüğe giden biletti.

Onu varlığından ya da niyetinden haberdar edecek bir ses çıkarmadan, odanın diğer ucuna gizlice geçip silahına uzandı. Adamın eli, kız daha silahı kapamadan onunkini içine aldı.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. . . Şey . . .

Günah kadar karanlık.

Ve her parça soğuk ve şeytani.

Shahara bir lanetle şişeyi ona vurmak için kaldırdı.

gözünü kırpmasından daha hızlı bir şekilde, silahı çekip çıkardı ve çenesinin altında tuttu. "Yara izlerinden hoşlanmam," diye dişlerinin arasında gıcırdadı o derin bariton sesiyle ve kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Ve evimi mahveden insanlardan gerçekten nefret ederim. Şişeyi yavaşça yere bırak ve bir adım geri çekil."

Shahara, silahın soğuk namlusunun çenesine dayandığını hissettiğinde seçeneklerini tarttı. Etrafındaki hava onun öfkesi ve vahşiliğiyle cızırdıyordu. Bu iki şey, onun gözlerinin içine bakan boş ve duygusuz gözleri yalanlıyordu.

Adamın onu bir saniye bile düşünmeden öldüreceğini biliyordu.

Boğazındaki korku yumrusunu yuttu. Avantaj elde edebileceği bir yol olmalıydı.

Aklına ani bir fikir geldi - dikkatini dağıtmak.

Evet, ama kullanabileceği tek bir şey olduğu için bunun gerektireceği şeyden nefret ediyordu.

Bir mahkumla birlikte olmaktansa vurulmayı tercih ederim.

Eğer o silahı onun elinden almazsan, olacaksın.

Öfkesini ya da hayal kırıklığını göstermemek için kendini zorladı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, güvenilebileceği tek bir şey vardı ve eğer blasterini alamazsa, onu tutmaya karar verdiği süre boyunca onun merhametine kalmıştı.

Ve kimse onu aramak için bile nerede olduğunu bilmiyordu.

Bir Seax'ın ilk kuralı, elinizdeki her türlü aracı kullanmaktır

...

Bu onu pekiştirdi. Dudaklarını baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrarak şişeyi yavaşça, imalı bir şekilde savaş giysisinin önünden aşağı kaydırды ve yumuşak bir gümbürtüyle parke zemine bıraktı. Bir adım geri çekilerek ona sıcak ve şakacı bir bakış attı.

Silahını kılıfına soktu ve yavaşça ayağa kalktı.

Shahara onun boyu karşısında belirsizlik içinde gerildi. Göğsünün ortasına ancak ulaşmıştı. Adamın odaya hükmeden bir tarzı vardı. Onu daha da heybetli gösteren bir tarzı vardı.

Onu avını gözleyen ölümcül bir engerek yılanı gibi izliyordu; hesaplıyor, bekliyordu. Bir anda ortaya çıkmaya hazırdı.

Ama erkekler aptaldı. Tehlikeli olanlar bile. Hayatlarını hormonlarına göre yaşarlardı ve kadın aklını başında tuttuğu sürece, adam onun taktiklerine karşı kolay bir av olacaktı.

Onun ve Tessa'nın hayatı oyunculuk yeteneğine bağlıydı.

Ağzını açan Shahara dudaklarını yaladı ve bir fahişeyi gururlandıracak aç bir bakışla onun vücudunu taradı. "Bunu müzakere edebiliriz,"

diye fısıldadı, sesi sahte bir arzuyla ağırlaşırken anlamlı bir şekilde adamın pantolonundaki şişkinliğe, sonra da yatağa baktı.

Syn ona inanamayarak baktı, duyuları fantezisinin gerçek hayattaki versiyonu karşısında fırıl fırıl dönüyordu. Caillen'in kötü şöhretli kız kardeşi hakkındaki hikâyelerini ve onun vahşiliği hakkında dolaşan söylentileri çok iyi hatırlıyordu.

Bildiği bir şey varsa o da Şahara Dagan'ın yatak odası siyaseti yapmadığıydı.

Saçlarının örgüsünü çözmeye başladı. Tartışmaları dağılırken Syn onun kalın, ağır, maun rengi saçlarını ayırmasını izledi. Uzun, zarif parmaklarının saçlarını okşamak için kullandığı aynı şefkatle etini okşadığını hayal ederken vücudunun her santimi onun için yanıyordu.

Onun yatağına tırmandı.

Oh evet, bebeğim . . .

Dizlerinin üzerine çökerek sırtını dikleştirdi ve ellerini, yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen, etrafına dolanan yumuşak, karışık saçlarında gezdirdi.

Böyle bir pozun bir erkeği ne hale getirdiği hakkında bir fikri var mıydı?

Boğazı aniden kurudu, içi yandı. Ona doğru bir adım attı, sonra durdu. Bu bir numaraydı.

Beklenmedik bir şekilde kendisine asılan kadınlardan payına düşenden fazlasını aldığını kabul ediyordu ama Seax Shahara Dagan'a görevini unutturabileceğine bir an bile inanacak kadar aptal ya da kibirli değildi.

Çoğu aptalın aksine, böyle bariz bir numaraya asla kanmazdı. Ama bunu *ona* söylemek ona düşmezdi.

Hınzırca gülümsedi, kızın bu numarayı ne kadar ileri götüreceğini merak ediyordu. Bu, tadını çıkarmayı planladığı bir gösteriydi.

Boğazının zarif sütununu ortaya çıkarmak için başını geriye eğdi, ellerini yavaşça kalçalarında ve göğüslerinde gezdirmeden önce saçlarını omuzlarına attı.

Savaş giysisinin düğmelerinde tereddüt etti.

Cesaret edebilir miydi?

Kadın yaptı. Kendisine işkence ediliyormuş gibi hissederek, iç çamaşırının siyah dantelini ortaya çıkarmak için takım elbisesinin açıklığını indirirken ellerinin izlediği yolu takip etti. Ve göğüslerinin tatlı kabarıklığını.

"Eee?" Bir elini takım elbisenin içine sokup onu kavradığını hayal ederken, boğuk sesi onu neredeyse sınırlarının ötesine sürükledi.

Öne doğru eğildi, fazlasıyla çekici kalçalarını oynatırken göğüsleri siyah dantel bariyerin içinde zar zor duruyordu. "Bana katılmak ister misin?"

Evet.

Başka bir kadın olsaydı, bu davet karşısında tereddüt etmezdi.

Kahretsin, şimdi onu zar zor reddedebiliyordu.

Ama hayal kırıklığına alışkındı.

Ölümcül oyunlar oynayan küçük seax'lara ne olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. Yerden üç adımda geçerek ona doğru uzandı.

Tam ona dokunmak üzereyken şimşek gibi çaktı. Yankılanan bir lanetle savaş giysisinin önünü bağladı ve yataktan fırladı.

Syn onun yuvarlak tekmesini savuşturdu ve güvenli bir mesafeye geçti. "Bu saçmalığı benimle deneme," diye homurdandı, hayatta kalma isteği devreye girerken şehveti anında söndü. "Ben bir sokak dövüşçüsüyüm ve canın *yanacak.*"

"Ben de öyleyim, sen de öyle olacaksın." Ona doğru koşarak boğazını yumrukladı. Adam onun bileğini yakaladı ve kendine doğru çekti. Sert kas duvarıyla çarpıştığında nefesi irkilerek kesildi. Kalbi kulaklarında gümürdedi ve korku boğazını tırmandırdı.

Çelik gibi elleri kızın kollarına dolandı. "Bırakın beni!" Ayağını adamın ayağına vurarak onu tuttuğu yerden kurtardı.

Syn küfrederek vahşi *byrollo*'dan uzaklaştı. Ne tür bir ayakkabı giymişti? Ağır botlarını bile bıçak gibi kesiyorlardı.

Gözlerini nefretle ona dikti. Adamın tepki vermesinden daha hızlı bir şekilde şişeye atladı ve onunla birlikte yükseldi.

"Bırak onu." Sesini düz tuttu. "Eğer blasterımı bir kez daha çekersem, seni öldürürüm."

Şişeyi daha yukarı kaldırdı. "Ön kapıyı aç," dedi ne kadar çaresiz olduğunu belli eden sert bir ses tonuyla.

Onun paniğini ve korkusunu çok iyi anlıyordu. O da köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim. Şişeyi yere bırak ve sadece konuş benimle."

Shahara tiksintiyle dudağını büktü. Gerçekten de onun tek silahını bırakacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu? Özellikle de onun tehdidinden sonra? "Cehenneme kadar yolun var."

Gülümsemedi ve sol yanağındaki tek bir gamzeyi gösterdi. Gülümsemenin ne anlama geldiğinden korkarak kuru dudaklarını yaladı.

"Tamam, şişe sende kalsın. Benimle iki mantıklı insan gibi konuş ve belki bu soruna bir çözüm bulabiliriz. Anlaştık mı?"

Şişeyi sıkıca kavradı ve onun kibirli kafasına fırlatmak istedi. "Ben hüküm giymiş tecavüzcülerle ve katillerle anlaşma yapmam, onları adalete teslim ederim."

Gülümsemesi kayboldu. "Ben *hiç* kimseye tecavüz etmedim ya da öldürmedim. Ve kesinlikle bundan hüküm giymedim." Diğer suçlamalar farklı bir konuydu.

Bu konuyu ona açmayacaktı.

"Hayatınla ilgili sözleşmede böyle yazmıyor."

Çenesi gerildi. "Kiara Zamir'e tecavüz etmedim ya da onu öldürmedim." "Bunu Gözetmen'e anlat."

Syn lanetini bastırdı. Lanet olası evrende, o gerçeği söylediğinde buna inanabilecek tek bir kişi bile yok muydu? Bu iş istediği gibi gitmiyordu. Kiara'nın babası bu inatçı iz sürücüden daha fazla mantık dinlemezdi.

Mahkeme sistemine gelince... evet, babasının şöhreti göz önüne alındığında, hiç şansı yoktu. Sadece ismine bakılarak hüküm giyer ve idam edilirdi.

Eğer onu Guriş hükümetine ihbar ederse, Kiara'nın babası kızının hâlâ hayatta olduğunu anlamadan çok önce öldürülmüş olurdu. Ve eğer Zamir onun hayatta olduğunu ve Nykyrian'la yattığını çoktan öğrendiyse, babasının ilişkilerinde oynadığı rol yüzünden ona ne yapacağını kimse bilemezdi.

Kiara'nın korunması için sözleşmeyi imzalayan oydu. Bu da onu Kiara'nın refahından tamamen sorumlu kılıyordu.

Ve eğer Ritadarionlar onu ele geçirirlerse ... Verecekleri tepki korku filmlerini aratmayacak türdendi.

"Tamam." Onu sakinleştirmek umuduyla elini blasterından uzak tuttu. "Lanet şişe sende kalsın. Nasıl olsa seni korumayacak."

Görünüşe göre yanlış bir şey söyledim.

Syn tepki veremedi kız ona doğru koşarak karnından yakaladı. Dengesini kaybedip ikisi birlikte yere yuvarlanırken Syn'in nefesi yüksek bir *of* sesiyle kesildi. Kadın ona şişeyle vurmaya çalıştı.

Onun bileğini yakaladı. "Benimle kavga etmeyi bırak." Şişeyi onun elinden aldı.

Sözlü olarak cevap vermedi. Bunun yerine tırnaklarını boynunun yan tarafında gezdirerek derisinde bir yol açtı.

Öfke görüşünü kararttı ve bir an için tek düşünebildiği, üstündeki kadını öldürmek oldu. Her yaklaştığında kan akıtmasından bıkmıştı.

Yuvarlanarak onu altına sıkıştırdı. Kadın adamın ağırlığını üzerinden atmak için çabaladı ama nafile. Adam ondan yüz kilodan fazla daha ağırdı.

Blaster'ını çekip çıkaramadan bileklerini elleriyle yakaladı ve yüzünün yanında tuttu. "Kes şunu!"

Shahara dondu kaldı. Kanı vücudunda korku dolu bir iz bıraktı. Gözlerinden hayal kırıklığı gözyaşları aktı ama onları geri kırıptı. Daha fazla onursuzlaşmayı reddetti.

Hayatında sadece bir kez biri ona bu şekilde sarılmıştı ve o bundan nefret etmişti. *Ondan* nefret ediyordu.

Cesurca onun yüzüne baktı.

Bu kadar yakından bile adamın koyu renkli irisleriyle göz bebekleri arasındaki farkı zar zor görebiliyordu. Sıkı tutuşu yüzünden bileklerinin acımaması ve ağırlığının onu ezmemesi onu şaşırtmıştı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu, cevaptan korkarak.

Kız tamamen şok olmuşken, adam başını aşağı eğdi. Ve kız yüzünü çevirmeyi düşünmeden, adamın dudakları kızinkileri kapladı.

BÖLÜM 3

Syn'in dudaklarının nazik baskısı onu sersemletti. Öpücüğü o kadar hafifti ki, dudaklarında dans eden bir tüy gibi hissetti ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Keskin, temiz bir deri ve erkek kokusu kafasını doldurdu. Adam onu sıcaklıkla sarmaladı ve Shahara bir an için kalçalarının onunkilere yaslanmasının, göğsünün göğüslerine yakın bir şekilde bastırmasının garip hissine kendini kaptırdı. Karnının çukurunda başlayıp aşağılara doğru inen yabancı, ağırlı zonklamaya.

Derinlere gömülü bir ihtiyaç kabarıırken iç çekti. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar şefkatle öpmemişti. Çoğu erkek onu acıtan ve çimdikleyen elleriyle yakalamıştı. Ve aldığı son öpücük, dudaklarını haftalarca kanlı, morarmış ve ağırlı bırakan acımasız bir saldırı olmuştu.

Bu Syn'in öpücüğü değildi. Yumuşak, şefkatli dudakları yapabileceğini bildiği zalimliği yalanlıyordu.

Gözlerini kapatıp adamın sıcak, erkeksi kokusunu içine çekerken, adamın dili hafifçe ağzını yokladı ve dişleri alt dudağını şefkatle ısırmadan önce onunkilerle dans etti.

Syn gözlerini kapadı, kadının saf kokusunu içine çekerken ağzının etli kadifesinin tadını çıkardı. Hayatında hiç bu kadar harika bir şey tatmamıştı. Bu kadar bağımlılık yapıcı.

Tatlı ve yumuşaktı. Ellerini bıraktı ve yanağını avuçladı. Sonra dudaklarını bıraktı ve elmacık kemiğinden aşağıya doğru ağzıyla bir yol çizdi.

Shahara, bıyıkları boynunun hassas etine sürtünmeden önce tenini hafifçe sıyrırken ürperdi. Titreme her tarafına yayılırken zonklaması şiddetlendi.

Sıcak nefesi kulağını gıdıklarken, anlayamadığı bir dilde şiirsel bir şeyler fısıldadı.

İstmeden kollarını adamın omuzlarına doladı ve gömleğinin pürüzsüz ipeğinin altında dalgalanan gergin kasları okşadı. Zengin, sıcak sesi garip, melodik diliyle onu yatıştırmaya devam etti. Onu sakinleştiriyor, hipnotize ediyordu.

Bir erkeğin onu acı çektirmeden tutabileceğini hiç bilmiyordu ve yeni öğrendiği bilgi onu hayrete düşürdü.

Syn kımıldadı ve onun sert çıkıntısını kalçasında hissetti. Panikle sarsıldı.

O anda Shahara kendini ve neden geldiğini hatırladı. Şefkatli bir adam değildi ve kesinlikle nazik biri de değildi.

O acımasız bir katildi.

Tıslayarak adamın at kuyruğunu kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. "*Vanna sitiara!*" Tırnaklarıyla onu çenesinin altından yakaladı.

Adamın etini tırmıklarken ettiği yemin kendi yeminiyle eşleşti. Bu noktada, adamın onu öldürmesi umurunda değildi. Tecavüz ve cinayetten aranan bir adamla yatmayı reddediyordu. Erkekler doğaları gereği zalim ve tacizciydi ve bir erkeğe boyun eğmeden önce ölürdü.

Syn onun ellerini tekrar yakaladı ve yüzünün yanında tuttu. Nefes alıp verirken dudaklarını sert bir hırıltıya dönüştürdü.

Shahara cesurca nefretini ona yöneltti. "Eğer bana tecavüz edersen, mahkûm, kalbini göğsünden söküp sana yediririm!"

Yüzündeki öfke kayboldu. Sanki geçmişinden bir şey onu parçalamış gibi gözleri garip bir şekilde donuklaştı. Sanki hiçbir duygusu ya da yaşamı olmayan bir heykelin yüzüne bakıyor gibiydi.

"Hiçbir kadına tecavüz etmedim ve şimdi de etmeye niyetim yok."

Bir damla kan, kızın onu tırmaladığı yerden boynuna düştü ve kızın yanağına indi. Gözlerine tekrar bakmadan önce bir süre ona baktı.

"Seni serbest bırakacağım. Eğer bana bir daha saldırırsan, bu yaptığın son hata olur."

Sesindeki buzcüret onu sözlerinden daha çok sakinleştirdi. Ona karşı yapacağı herhangi bir hamleden uzun süre pişmanlık duyacağından hiç şüphesi yoktu. Gaelin gibi o da ona işkence etmekten zevk alacaktı. Bunu yaparken de ona gülecekti.

Ama gardının düşeceği bir zaman gelecekti. O zaman onun olacaktı ve kadın bunu ona pahalıya ödecekti.

Adam kadının ellerini bıraktı ve ayağa kalktı.

Shahara bir süre orada yattı, temkinli bir şekilde onu izledi.

Bakışlarını ondan ayırmadan şişeyi yerden aldı. Şişeyi o kadar sıkı kavradı ki, parmak eklemleri eldiveninin derisinden keskin bir şekilde dışarı çıktı.

"Devam et, bana at."

Yüz hatlarında bir anlık bir şok ifadesi belirdi ve ardından soğukkanlılığını geri kazandı. "Yapmalıyım. Birazcık aklım olsaydı seni öldürür ve cesedini en yakın balçık çukuruna atardım."

Shahara meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Ondan çok daha iyi rakipler denemiş ve başarısız olmuştu. "O zaman neden yapmıyorsun?"

"Tutmam gereken bir randevum var."

Beklenmedik yanıt rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı. Ama bu onun ukalalığını azaltmaya yaradı.

Elini çenesinin altına kaydırды ve çektiğinde eldivenindeki kanı görünce küfretti. Ona öylesine nefret dolu bir bakış attı ki, kadın her şeye rağmen onu öldürebileceğini düşündü.

Onun yerine arkasını döndü ve banyoya yöneldi.

Adamın kanını kendi yanağından sildi ve leğene çarpan suyun sesini dinledi. Yerden kalkarak yatak odasında durdu ve bundan sonra ne yapacağından emin olamadı.

Bu karmaşadan nasıl kurtulacaktı?

Onu öldürecek miydi? Ve canını almadan önce ona ne yapacaktı? Aklından çeşitli korkunç olasılıklar geçerek ürpermesine neden oldu.

Tereddütle, adamın kısmen açık bıraktığı banyo kapısına doğru yürüdü. Lavabonun önünde durmuş, elindeki bezle kanı siliyordu.

"Benimle ne yapacaksın?"

Eli çenesinin altında durdu ve aynada onun bakışlarıyla karşılaştı.

Karanlık bakışlardaki nefret onu ruhunun derinliklerine kadar soğuttu. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Evime girecek kadar aptal biriyle hiç karşılaşmadım."

Bu hakaret onun öfkesinin kabarmasına neden oldu. "Ben aptal değilim."

Adamın inanmayarak homurdanması, kadının adamın kalbini oymak istemesine neden oldu. "Evime zorla girmek pek de ödüllü bir zeka gösterisi sayılmazdı. Fark etmediysen söyleyeyim, burada sabit hat, bilgisayar ya da dışarıdan biriyle iletişim kurmanı sağlayacak başka bir yol yok. Kapı ve pencerelerin üzerinden geçen tarayıcıyı ben etkisiz hale getirmediğim sürece geçemezsin. Peki bu seni nereye götürüyor?"

Shahara'nın midesi çalkalandı. Bu onu onun merhametine bırakıyordu ve ikisi de bunu biliyordu. "Senin oyuncağın olmayacağım."

Sert bakışları sanki yaşayan en iğrenç şeymiş gibi kızın vücudunu taradı. "Kendini övme."

El bezini durulayıp kuruması için havlu askısına astıktan sonra bir tüp ilaç çıkardı ve çiziklere sürmeye başladı. "Sabaha kadar burada olmayacağım. O zamana kadar burayı özgürce kullanabilirsin."

Arkasını döndü ve onunla yüzleşti, gözleri ölümcül bir soğuklukla onu delip geçti. "Ama seni şimdiden uyarıyorum, bu hayatta değer verdiğim tek bir şey var, o da evim. Eğer yerlerime en ufak bir çizik bile *atarsan*, onu senin derinden çıkarırım."

Tehdide ve onun bunu gerçekleştireceğini bilmesine rağmen, Shahara bakışlarını daralttı. Onlara korku gösterme. Genç bir delikanlı olarak öğrendiği ilk ders buydu. "Ben mahkûmlardan emir almam."

Göz açıp kapayıncaya kadar onu bileğinden yakaladı ve çelik gibi bir kavrayışla kendine doğru çekti. Gözleri simsiyah bir ateşle parladı ve kızın içinde çok uzun zamandır yaşamadığı güçlü bir korku uyandırdı.

O anda, bu adamın her şeyi yapabileceğini anladı.

Kavrayışı sıkılaştı. "Bir şeyi berbat edersen, seni bir tecavüz çetesine öyle hızlı atarım ki, dilini kesmeden önce itiraz edecek zamanın bile olmaz."

Shahara, başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şekilde paniğinin merkezine ulaşan tehdit karşısında yutkundu. Bu onun en büyük korkusuydu. Kalbi küt küt atarken ona , tehdidinin kendisini ne kadar korkuttuğunu bilmesini istemiyordu.

Çabasına rağmen, adamın yine de bildiğine dair belirgin bir his vardı içinde.

Bileğini adamın sıkı kavrayışından kurtardı. Neden onu evinde bırakmak istiyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu. "Sen yokken ben ne yapacağım?"

"Ben uyurken beni öldürmenin yollarını düşün."

Bu umursamaz ses tonu onu hiç de rahatlatmadı. "Aklımda çok sayıda kişi var zaten."

Omuz silkti. "Beni öldürmeyi başarırsan buradan asla canlı çıkamayacağın konusunda seni uyarmalıyım. Kimse beni özlemeden ve iyi olup olmadığımı görmek için buraya gelmeyi düşünmeden çok önce açlıktan ölürsün."

İşte bu hiç düşünmediği bir şeydi.

"Sanki beni burada yiyeceksiz bırakırsan açlıktan ölmeyeceğim," dedi alaycı bir tavırla, mutfaktaki boş dolapları düşünerek.

Tek kelime etmeden eldivenlerini tezgâhtan aldı, onun yanından geçti ve dolabını açmak için kumandaya bastı. Siyah deri bir ceket çıkardı ve iri omuzlarına silkti. "Benim yatağımı alabilirsin. Ben kanepede uyurum. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, yatak odasının kapısını kilitle."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı.

Shahara onun sözleri karşısında şok içinde kaldı. Bir dakika önce onu tehdit etmiş, bir dakika sonra da ona görece bir güvenlik teklif etmişti.

Ne tür bir mahkumdu?

Düşüncelerini toparlayamadan ön kapının arkasından kapandığını duydu.

Syn başını kapalı kapıya yasladı ve öfkeli duygularını ve hormonlarını düzene sokmak için derin bir nefes aldı. Birinin onu böylesine alt üst etmesinin üzerinden yıllar geçmişti. Doğuştan alaycı bir olarak her zaman kendini kontrol , duygularını kontrol edebilmişti.

Ama Shahara'daki bir şey onun demir gibi iradesiyle alay ediyordu.

olduğunu bilmiyordu. Nasıl olur da onu öldürecek kadar delirip sonra da dönüp onu öpebilirdi?

Eğer daha iyi bilmeseydi, feromon arttırıcı kullandığına yemin edebilirdi.

"Üstünlüğünü kaybediyorsun." Eğer tek bir beyin hücresi kalmış olsaydı, döndüğünde onu öldürmenin bir yolunu bulması için ona evinin özgürlüğünü vermek yerine onu yatağa kelepçelerdi.

Ama *bu* aptallığın nedenlerini de biliyordu. Birincisi, o Caillen'in sevgili kız kardeşiydi ve onu çok kötü bir şekilde travmatize etmek ve arkadaşının bu yüzden onunla bir daha asla konuşmamasını istemiyordu. İkincisi, kız ona Talia'yı çok fazla hatırlatıyordu. Onu izlerken gözlerindeki korku dolu bakış, onu yere atmasını ve elbiselerini yırtmasını bekliyordu.

Kız kardeşini koruyacak yaşta değildi; bu gerçeği hiçbir zaman kabullenememişti.

Ve bir kadına *asla* böyle zarar vermezdi. Bu konuda kimseye. Bu onun içinde yoktu.

Ama onunla ne yapacaktı?

İç çekerek, kolay bir cevap bilmeyi diledi. Onu birkaç saat yalnız bırakacaktı. Belki o zaman, onu parçalara ayırmaya çalışmadan onunla konuşabileceği kadar sakinleşirdi.

Ya da belki de ona Caillen'in arkadaşı olduğunu söylemeliydi.

Evet, doğru. Büyük olasılıkla umurunda olmazdı. Ve Caillen'in genellikle ne tür insanlarla ilişki kurduğunu düşünürsek, bu ona onu içeri almak için bir neden daha verirdi. Muhtemelen bunu bir kamu hizmeti olarak görecekti.

Hayır, kardeşiyle olan arkadaşlığını bir sır olarak saklamak en iyisi olacaktır.

Eminim sabaha kadar onu dinlemeye istekli olacaktır. Şimdilik odaklanması gereken bir sevkiyat ve yasal iş meseleleri vardı.

Shahara başını arkaya yaslayarak sıcak suyun vücudunda kaymasına izin verdi. En son sıcak bir duş almalı uzun zaman olmuştu.

Ve burası cennetti.

Evinde, yaz aylarında bile ılık su olduğu için şanslıydı.

Bir kaçış planı yapması gerekirken duş almak için delirmiş olmalıydı, ama onun evini ararken, cazibesi ona çok fazla gelmişti. Ayrıca, Syn ona gece için gideceğini söylemişti, bu yüzden eve dönüş yolunu planlamak için saatleri kalmıştı. Sadece birkaç dakikalığına kendini şımartacaktı.

Kendini çok daha iyi hissederek ve daha berrak düşüncelerle duştan çıktı, barın üzerindeki uzun, kabarık havluyu aldı ve yüzündeki suyu sildi. Havlunun içindeki misk kokusunun tıpkı Syn gibi koktuğunu fark edince nefesi kesildi.

Öfkeyle dişlerini sıktı ve rahatsız edici havluyu yere fırlattı. Ne kadar güzel kokarsa koksun ya da görünürse görünsün, Syn son derece vahşi bir geçmişi olan bir mahkûmdu. Bunu asla unutmamalıydı.

Tam iç çamaşırlarını yerden almak için eğildiği sırada banyonun kapısı açıldı.

Dehşet içinde doğruldu ve bir çift güzel, geniş kara göze baktı.

Syn, sanki enayi yumruğu yemiş gibi tüm nefesi vücudunu terk ederken olduğu yerde donup kaldı. Kapıyı açtığı anda onu yutmak için bekleyen devasa bir lorina ile karşılaşsaydı daha fazla afallamazdı.

Yine de Shahara'nın onu selamlayan yuvarlak kıcını görmeyi tercih ettiğini itiraf etmeliydi.

Tüm çıplaklığıyla duruyordu, solgun teni küçük su damlacıklarıyla parlıyordu. Maun rengi saçları vücuduna yapışmış, yere minik su tanecikleri damlatıyordu. Ve özellikle çekici, uzun bir tutam sağ göğsünün etrafında kıvrılmıştı.

Ooo lanet olsun.

Tam şüphelendiği gibi, kasları sıkı ve tonluydu ve göğüsleri bir erkeğin eli için tam doğru boyutta yapılmıştı.

Bakışları kendi isteğiyle kadının kalçalarının birleştiği yerdeki maun üçgene kaydı ve ...

Dili korkunç derecede kalınlaştı ve yerde asılı kalmamasını umdu.

Ya da daha kötüsü, ağzından salyalar akıyordu.

Shahara hareket edemiyordu. O karanlık, yırtıcı gözler onu bir yılanınki gibi hipnotize ediyordu. O kadar hareketsiz duruyordu ki bir heykel bile olabilirdi.

Sadece o değildi.

O bir insandı, etten ve kemikten. Ve onu izlerken, yüzüne yavaşça minnettar bir gülümseme yayıldı.

Yüzü ateşle dolup taşarken sesini buldu. "Defol!" diye bağırdı, savaş giysisini yerden kaptı ve ona doğru tuttu. "Bu ne cüret! Seni piç!" Ona doğru koştu ve onu ön odaya geri itti. "Dışarı çık ve dışarıda kal!"

Syn kendini tam olarak toparlayamadan kadın kapıyı yüzüne kapattı.

Ve onun yatak odasında kilitli olduğunu düşünmüştü. Evet. Bu ona her şeyi varsaymayı öğretirdi.

Yine de bu manzara, daha önce pençeleriyle kopardığı derisini telafi etmek için uzun bir yol kat etmişti. Bu düşünceye gülümsedi.

Ta ki çantasını hâlâ banyo dolabından almadığını hatırlayana kadar.

Ah, kahretsin.

Bunun için banyoya geri dönmeyi düşünürken gözlerini devirdi.

Hayır, bu bir hata olurdu. Bu sefer onu öldürebilir. "En iyisi rahat bırak ve endişelenme." Çünkü onu utandırdıktan sonra şu anda tekrar görse topallıyor olacağını hissediyordu.

Daha fazla.

Tüm vücut parçaları sağlam olarak çıkmak daha iyi.

Caillen'in az önce gördüğü manzarayı öğrenirse ne yapacağından bahsetmiyorum bile.

Evet, sık sık geri çekilmezdi, ama bu durumda ... Başka bir seçenek yoktu.

Shahara, Syn'in derin kahkahasını kapıdan duyduğunda öfkелendi ve misilleme yapmak için yanıp tutuştu.

Elleri titreyerek savaş giysisini bağladı. Yanakları sıcaktan yanıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmisti? O acımasız bir suçlu ve bir yalancıydı. Bunu biliyordu. Neden böyle bir adamın evinde banyo yapmisti?

Neyse ki onu bulduğunda duşun dışındaydı. Duş kabininin içinde sıkışıp kalmış olsaydı ne yapacağını bilemezdi.

Giyindikten sonra, Syn'e bir kadına nasıl saygılı davranılacağı konusunda değerli bir ders verme zamanının geldiğine karar verdi. Kapıyı açıp savaşa hazırlanırken durakladı.

Oda boştu.

Kaşlarını çatarak bakışlarıyla her köşeyi aradı, ama ondan tek bir iz bile bulamadı.

Dikkatli bir şekilde odaya girdi, bir tür numara bekliyordu.

Tatlı, sıcak bir koku onu karşıladı. Bir şey inanılmaz kokuyordu. İki gündür bir şey yemediğı için bu nefis koku boş midesini ağırttı. İlk başta hayal gördüğünü sandı ama odaya girdiğinde tezgahın üzerinde üç çuval gördü.

Onlara doğru ilerleyerek yan yatan çantayı açtı ve içindeki kutulanmış akşam yemeğine gülümsedi. Bir biftek, sebzeler ve bir ekmek ortaya çıkınca midesi guruldadı. Sıcak yemekten harika bir sos kokusu yükseliyordu.

Gözlerini kapatarak heyecanın tadını çıkardı. En son böyle bir yemek yemeyeli sayamayacağı kadar çok yıl olmuştu. Diğer iki çantanın içine baktı ve meyve suyu, ekmek, soğuk etler, peynir ve birkaç atıştırmalık yiyecek gördü.

Bu adamın nesi vardı?

Soğukkanlı bir katilin ona yemek getirecek kadar düşünceli olduğuna inanamıyordu. Bunu onun için neden yapıyordu?

O anda bunu düşünemeyecek kadar aç olduğu için kutudaki akşam yemeğine uzandı ve onu kanepeye götürdü. Lezzetli yemeği bitirmesi ve kalan yiyecekleri kaldırması uzun sürmedi.

Dostum, bu çok iyiydi. O kadar uzun zamandır doymamıştı ki, bunun verdiği hissi unutmuştu.

Onun tertemiz evine bakarken kaşlarını çatı. "Sen tanıdığım en tuhaf yaratıksın."

Ayaklarının altındaki parke zeminler, bakımı için haftada saatler harcadığından emin olduğu yüksek bir parlaklığa kadar cilalanmıştı. İki siyah deri kanepenin arasına ve yemek masası ile sandalyelerin altına süslü, beyaz ve siyah, pelüş dokuma halılar serilmişti. Yemek takımı, çok az insanın karşılayabileceği pahalı bir lüks olan, elle oyulmuş abanoz ağacından yapılmıştı.

Dört tane Chinergov tablosu vardı ve eğer yanılmıyorsa bunlar orijinaldi, kopyaları değildi, ayrıca her yerde başka pahalı sanat eserleri de vardı. Ama en büyüleyici şey, aşağıdaki şehrin nefes kesici manzarasına bakan pencerelerin önüne yerleştirilmiş devasa beyaz piyanoydu.

Bu üst .

Yanında da boş bir masa vardı. Syn şaka yapmıyormuş. Burada herhangi bir bilgisayar yoktu. Böyle ünlü bir hırsız için ne kadar garipti. Genellikle hayatlarını ağ sistemlerine bağlı olarak yaşarlardı.

Evinin dışında bir yere kurmuş olmalı. Ama bu bile onun geçmişine sahip biri için karakter dışı görünüyordu.

O zaman muhtemelen üzerinde taşıdığı bir portatif vardı.

Bakışlarını tekrar onun evinde gezdirirken başını salladı. Yaşamak için ne harika bir yerdi. Böyle bir daireyi sadece hayal etmişti ve böyle bir yerin Syn'in acımasız şöhretine sahip birinin evi olduğunu asla hayal edemezdi. Hedeflerinin izini sürmek için gittiği yerlerin çoğu kemirgenler ve inanılması güç kokularla dolu pis deliklerdi.

Burası bir aristokrata aitmiş gibi görünüyordu. Hiçbir şey düzensiz değildi. Adamın neden hiçbir şeye zarar vermemekte kararlı olduğunu anlayabiliyordu. O da sahip olmaktan gurur duyacaktı.

Ama sonra, o başkalarından çalmadı.

Bu düşünceyle yatak odasına gidip silahlarını aramaya başladı. Buralarda bir yerde olmalıydılar.

Bir saatin sonunda hiçbir şey bulamamıştı. Ne abanoz ağacından yatağın altında, ne de özel, el yapımı kıyafetlerle doldurduğu dolapta. Hiçbir şey yoktu.

Lanet bir toz tavşanı bile yok.

Bakışları henüz açmadığı komodine kaydı. Çünkü onun hiçbir şeyi göz önünde saklamayacağını biliyordu. Bu aptalca olurdu ve o hiç de öyle biri değildi.

Her şeyi duvar kasasına kilitlemiş olmalı. Eğer Grimson kilidi olmasaydı, şifreyi kırabilirdi. Ya da kayıp kilit kutusu olsaydı ...

Evet.

Shahara tiksintiyle içini çekti ve Syn'in kutsal kitabını ve dua bezini bıraktığı yerden aldı. Onun ikiyüzlülüğüne saygı duymasa da, dininin nesnelerine saygı duyuyordu. Bezi kitabın etrafına dikkatlice sardı ve onları dua kutusuna geri koymak için harekete geçti.

Sadece bir tane yoktu.

Komodinin içinde olmalı.

Ona doğru yöneldi ve çekmeceyi açtı. İçinde büyük bir sırt çantası vardı. İçinde bir bilgisayar olabileceğine dair umudu alevlendi.

Kitabı ve bezi sehpanın üstüne koyarak çekip çıkardı ve açtı. Ama rahatlaması kısa sürdü, çünkü içinde sadece bir kıyafet değişikliği bulabildi.

kıyafetler, diş fırçası ve kayıp dua kutusu.

Kahretsin.

İç çekerek, elinde tuttuğu şeyin önemini fark edince durakladı. Kaçış malzemeleri. Aceleyle tahliye etmek zorunda kalma ihtimaline karşı paketlenmişti. Yani evine değer verse de, her an her şeyi geride bırakmaya hazırdı.

Yaşamak için ne üzücü bir yol.

İşte bu yüzden ben bir suçlu değilim. Ama yine de her zaman bu kadar paranoyak olmak zorunda olduğu düşüncesi içini acıtıyordu. Bu şekilde var olmayı hayal bile edemiyordu. Başını sallayarak küçük, kırmızı dua kutusunu çıkardı, kitabı ve bezi ona geri koydu.

Kapağı kaldırdığında donup kaldı. Kutunun içinde onu esir alan kişi hakkında bulduğu ilk özel eşyalar vardı.

Kitabı kucağına koyarak bir avuç dolusu belge ve fotoğraf çıkardı. Kaşlarını çatarak en üstteki resme baktı. Çok daha genç bir Syn, son derece çekici bir kadın ve kucağında dört yaşından büyük olmayan küçük bir çocukla bir stüdyo fotoğrafında oturuyordu.

Bu onu hayrete düşüren tipik bir aile

fotoğrafıydı. *Syn* evli olabilir miydi?

Çocuğunuz mu var?

Gönderildiği dosyada buna dair bir kayıt yoktu, ancak neye baktığı inkar edilemezdi.

Kadın kesinlikle çok güzeldi ve çok üst tabakadan ve mağrur görünüyordu. Syn de sofistike görünüyordu ama gözlerinde sadece sokakta büyümüş olanların sahip olabileceği tehlikeli bir parıltı vardı.

Ve resme bakarken, garip, yabancı bir duygu boğazını sıktı.

Bunun kaynağını araştırmak istemeyerek bir sonraki resme baktı. Yedi yaşlarında siyah saçlı bir oğlan çocuğu, onlu yaşlarının başında bir kız çocuğuna sarılmıştı. Kız çocuğu, sanki onu korumak için bir orduyla savaşacakmış gibi kollarını koruyucu bir şekilde oğlanın etrafına sarmıştı. Her ikisi de yalınayak, kirli ve yara bere içindeydi, giysileri yırtık pırtık ve yıpranmıştı. Çocuğun yüzündeki büyük siyah gözü ve yarılmış dudağı incelediğinde, bunun bir ocuk olarak Syn olduğunu fark etti.

Adamın hırpalanmış yüzünü görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ne kadar korkunçtu. Hassas duygularını dizginlemek için dişlerini sıkarak, yoksulluğın ve istismarın suçlu davranışlar için mazeret olamayacağını kendine hatırlattı.

Çocukluğunu aşmış ve daha iyi biri olmuştu. O da olabilirdi.

Fotoğrafları kutuya geri koyarken, onun ve kız kardeşinin olduğu fotoğrafın üzerinde bir yazı olduğunu gördü. Erkeksi ve cesur sözcükler de en az durumları kadar rahatsız ediciydi.

Sevgili ocukların seni özlüyor, canım. Para gnder yoksa onları bir sonraki sonyete davetinde annelerini ve ailesini ziyarete gönderirim.

Bu da ne demek oluyordu? Ve Syn annesine şantaj yapmak için kullanılmış olması gereken fotoğrafı nasıl elde etmişti?

Hepsinden önemlisi, ne tür bir anne kendi çocuklarının ziyaretiyle tehdit edilebilirdi? Bu düşünce bile onu iğrendiriyordu.

Fotoğrafları bir kenara bırakarak dikkatini içeride özenle istiflenmiş belgelere verdi. Bunlardan ilki Paden Belask'ın doğum belgesiydi ve babasının adı Sheridan Belask olarak yazılmıştı.

Takma isim mi?

Neden dl sayfasında listelenmemişti? Ama orada tek bir takma isim bile yoktu. Sadece C.I. Syn. C.I.'nın ne anlama geldiği bile yazılmamıştı, bu da alışılmadık olsa da muhtemelen Syn'in kayıtlarıyla oynadığı anlamına geliyordu.

Belgeyi daha yakından inceledi. Sertifikadaki doğum tarihine bakarak, Syn'in bunu kendisi için bir takma ad olarak kullanamayacağını biliyordu. Listedeki çocuk sadece on altı yaşındaydı.

Aile fotoğrafını alıp çocuğun doğum belgesinin yanında tuttu. Moda ve kayıt tarihi aynı zamana denk geliyordu. Paden fotoğraftaki çocuk olmalı.

Ve Sheridan Belask bir noktada Syn'in adı olmalı, bu da resimdeki çocuğu kesinlikle Syn'in oğlu yapar.

Çocuk şimdi neredeydi?

Karısını ve çocuğunu düşmanlarından korumak için saklanmaya mı göndermişti?

Ölmüşler miydi?

Syn onları öldürmüş müydü? Bu düşünce onu ürpertti.

Belgeleri karıştırırken ne bir evlilik kaydı ne de boşanma kaydı göremedi.

Onlara ne olmuştu?

Belgelerin geri kalanını daha dikkatli taradı. Sheridan Belask adına Derridian Bilim Üniversitesi'nden kimya dalında ileri bir derece vardı - sadece en zeki ve en parlak olanların katılmasına izin verildiğinden etkileyici bir başarı. Ayrıca dört sahte kimlik, farklı isimlerde banka ve kredi kartları ile üzerinde Paden Belask yazan birkaç okul karnesi de vardı.

Ne kadar garip.

Belgeleri kutuya geri koymaya başladığında, en altta bıraktığı bir kâğıt parçası daha vardı. Onu aldı ve açtı. Şok onu sarsınca, doğru okuduğundan emin olmak için kâğıdı iki kez taradı.

Vardı.

Sheridan Belask'a tüm Ichidian Evreni'nde insan, Kiati ve Andarion tıbbi uygulayabilmesi için verilen bir doktor akreditasyonuydu.

Ve üzerinde bir cerrahın mührü

vardı. Olamaz.

"Sen bir cerrah mısın?" Bu nasıl mümkün olabilirdi? Madem bu kadar prestijli ve yüksek maaşlı bir kariyeri vardı, neden bırakmıştı ki?

Sahte olmalı. Üzerinde çalıştığı bir dümen. Bu mantıklı.

Sahte olup olmadığını anlamak için belgeyi dikkatle inceledi. Eğer , bu şimdiye kadar gördüklerinin en iyisiydi. Onu ışığa tuttu. Turuncu ve mavi lifler tıbbi bir desenle kesişiyordu. Kesinlikle gerçektir. Ama bu hiç mantıklı değildi.

Üç uzmanlığı olan bir cerrah neden cinayet ve hırsızlığa yönelir? Neden buna mecbur olsun ki?

Şaşkınlık içindeki Shahara, sorularına cevap bulamayacağını bildiği için kâğıtları kutuya geri koydu. Gerçi cevaplarının bir önemi yoktu.

Syn'in ya da Sheridan Belask'ın ya da adı her neyse onun bir suçluya dönüşmesinin nedeni ne olursa olsun, onu yetkililere teslim etmek onun göreviydi.

Tessa'nın hayatı bu görevi tamamlayabilmesine bağlıydı. Ve hiçbir acıma duygusu onu yapması gerekeni yapmaktan alıkoymazdı.

Bu düşünceyle çantayı komodeye geri koydu ve üst çekmeceyi açtı. Anında dondu kaldı. İçinde doldurulmuş bir Lorina kedisi vardı. Bir çocuğun sahip olabileceği türdendi ve görünüşüne bakılırsa biri tarafından çok sevilmişti - kulaklarından biri bile bir çocuk tarafından kemirildiği için iz bırakmıştı. Yanında da bir fotoğraf çerçevesi vardı. Telefonu açarak Syn, karısı ve çocuğunun fotoğrafları arasında gezindi. Paden'ın doğum gününden resimler vardı.

doğum günü partileri, kadının evdeki resimleri ve çocuğun oldukça yeni görünen bazı resimleri . . .

Çocuğu top oyunlarında ve bir mezuniyet töreninde gösteriyordu. Ancak sonrakilerin hiçbirinde Syn yoktu ve hepsi uzaktan çekilmişti.

Syn'in ailesiyle birlikte çekilmiş eski fotoğraflarına geri döndü ve midesini acı dolu bir özlem düğümü doldurdu. Bu her zaman sahip olmayı hayal ettiği türden bir aileydi. Syn'in karısına ve oğluna baktığı gibi ona bakacak, onlar için yaşayacak ve ölecek bir adam. Onları ne kadar çok sevdiği açıkça görülebiliyordu.

Ailesine böylesine bağlılık gösteren bir adam o kadar da kötü olamazdı.

Yapabilir mi?

Gözlerini kapattığında, her zaman istediği hayatı gördü. Güzel bir evde, onu seven düzgün bir adamla birlikte. Çocuklar bahçede oynarken, o onların yediği her kırıntı için didinmek zorunda kalmıyordu. İnsanların onu para için taciz etmediği bir dünya.

Ama bu onun kaderi değildi. Erkeklerin ona yalan söylemeyeceğine güvenmiyordu. Ona ihanet etmeyeceklerine. Onu istismar etmeyeceklerine. Kabul etmek gerekir ki, mesleği gereği dolandırıcı ya da mahkûm olmayan biriyle karşılaştığı da söylenemezdi. Evet, evrenin pislikleri onun muhatap olduğu tek erkeklerdi.

Yine de bu onu hayal kurmaktan alıkoymadı. Fotoğraflara baktı ve iç geçirdi. "Böyle bir hayatım olsaydı, asla bırakmazdım."

Syn'in ona kendisi hakkında çok şey anlattığı gerçeği. Sadece kibirli, bencil bir pislik onunki gibi bir aileyi terk ederdi.

Syn temkinli bir şekilde dairesine girdi. Odayı taradı, yarı yarıya Shahara'nın kapının yanında onu başka bir şişeyle dövmek için beklemesini bekliyordu.

Onun yerine oda temizdi. Yatak odasını kontrol etmek istese de, ondan uzak durmanın en güvenli yol olacağına karar verdi. Ayrıca, onun görüntüsü

Yatağında uyumak aklından çıkmasını istediği bir anı değildi. Zaten hayatının geri kalanında ona işkence edeceğinden emin olduğu yeterince görüntüsü vardı.

Caillen'in sevgili kız kardeşlerinden biriydi ve ona bu şekilde davranmalıydı.

Esneyerek koltuklarına baktı. Günlerdir uyumamıştı ve bir süre uyumaya gerçekten ama gerçekten ihtiyacı vardı.

Düşünemeyecek kadar yorgun bir halde, pencereye bakan kanepeye uzandı. Şansı yaver giderse kadın geç yatacaktı ve o da öfkelenmeden onunla başa çıkabilecek kadar dinlenebilecekti.

Ve sadece birkaç saat sonra Caillen dönmüş olacaktı. Caillen'a kendisini araması için acil bir mesaj bırakmıştı. Caillen döner dönmez onu ağabeyine teslim edecekti. Onun inatçılığıyla Caillen uğraşacaktı.

Tek istediği uyumaktı.

Shahara, Syn'in ağırlığı altında kanepenin gıcırtısını duydu. Onun daireye girme sesi onu anında uyandırmıştı. Yatağında uzanmış, hızlı kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışıyor, her an onun odaya gireceğinden korkuyordu.

Sinirleri neredeyse kopacak kadar gerilmişti, endişeli bir gerginlikle çığlık atacağını düşünene kadar bekledi. Ama hiçbir ayak sesi yatak odasına yaklaşmadı.

Yataktan kayarak çıktı ve sessizce banyo kapısına doğru yürüdü.

Gerçekten uyuyor muydu, yoksa onu gafil avlamak için başka bir fırsat mı bekliyordu?

Banyoya doğru ilerledi ve kapıyı iterek açtı. Kapının eşiğinde duraksadı, buz gibi tokmağı sıktı, adam kıpırdarsa kapıyı çarparak kapatmaya ve kilitlemeye hazırды.

O yapmadı.

Adamın göğsünün sürekli inip kalkmasını inceledi ve onun derin bir uykuda olduğunu fark etti. Rahat bir nefes alarak düğmeyi bıraktı.

Kendisini yatağa geri çağıran sağduyusuna rağmen odaya adım attı. Doğan güneş kanepenin etrafındaki alanı aydınlattı ve onun mükemmel, rahat yüz hatlarını gördü. Saçlarını at kuyruğundan çıkarmıştı ve koyu, dalgalı teller yanaklarına dökülerek yüzündeki sertliği yumuşatıyordu.

Uyurken korkutucu görünmüyordu, küçük, savunmasız bir çocuğa benziyordu. Oğlunu kucağında tutarken nasıl görüldüğünü hatırlayınca vücudunda sıcak bir titreme oldu.

Mahkûm ya da değil, inanılmaz yakışıklı bir adamdı. En az kardeşi kadar yıkıcıydı.

Kanepede kaykıldı.

Shahara geri adım attı, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Uyanmamıştı ama yeni pozisyonu, uyurken hâlâ kalçasına bağlı olan blasterini ona göstermişti.

İçinde bir umut ışığı parladı. Bu onun için bir şanstı. Bu fırsatın geçmesine izin veremezdi.

Bir an bile düşünmeden aralarındaki mesafeyi geçti ve tabancayı kılıfından çekip aldı.

Bir anda ayağa fırladı. "Ne oluyor? ?" Ona odaklandı, sonra rahatladı. "Oh, sensin." Ellerini yüzüne sildi.

Adamın kayıtsızlığı onu kızdırmıştı. Sanki can sıkıcı küçük bir haşereden daha önemli değilmiş gibi onu nasıl bu kadar kolay gözden çıkarabiliyordu?

Emniyet kilidini açtı ve blasteri adamın göğsüne doğrulttu. "Kapıyı aç."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve ona o lanet gamzesini gösterdi. "Bu-" elindeki blasteri gösterdi, "sana hiçbir şey vermiyor

kaldıraç. Eğer beni öldürürsen, sen de ölürsün."

Şahara sert, kemik dipçığı kavradı ve namluyu başına doğru kaldırdı. "Kapıyı aç dedim, mahkûm. Burada oyun oynamıyorum."

Syn canı sıkılmış gibi içini çekti. "Devam et. Vur beni. Beni öldürmek zorundasın çünkü ikimiz de ilk fırsatta geri dönüp bana saldıracağını bildiğimiz halde seni buradan çıkarmaya hiç niyetim yok. Ayrıca, Rits pis ellerini üzerime sürerse zaten ölmüş sayılırım. O yüzden devam et ve ateş et."

Shahara şaşkınlıkla ona baktı. Ne

yapmalıydı?

"Ya da bana silahımı ver ve yatağına dön." Elini ona doğru uzattı.

Uymadan hemen önce kendini yakaladı. Blaster'ı ona geri veremezdi. Silahı verirse, buradan asla çıkamazdı.

Tüm gücünü ona devredecekti.

"Kapıyı aç," diye tekrarladı, kendini biraz aptal gibi

hissederek. "Hayır."

Onun alaycı gözlerinin içine baktı. Tuzağına düştüğünü biliyordu. Eğer patlayıcıyı bırakırsa, ona asla saygı duymayacak ya da onu serbest bırakmayacaktı.

Eğer yakında eve dönmezse, Tessa ölecekti.

Başka seçeneğı yoktu.

Namluyu indirip ateş etti.

Patlamanın sarsıntısı Syn'in ayaklarını yerden kesti. Parke zemine çarparken nefesi kesildi. Acı kolundan ateş gibi geçti.

Zonklayan acıya karşı gözlerini kapattı. Açık yarayı kavrayan elinin üzerinden ılık kan akıyordu. Orospu çocuğu.

Tüm vücudu ağırırken nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti.

Shahara ona bir avcı lorina gibi yaklaştı. Ayaklarını iyice açarak onun üzerinde durdu. Elleri şimdiye kadar gördüğü tüm suikastçılarıinki gibi hareketsiz ve sabitti.

Onun kalbini hedef almıştı. Hiçbir yerinde acıma ya da titreme yoktu. "Kapıyı aç dedim, mahkûm. Ya da öl."

Syn onun soğuk gözlerine baktı, kendisini bu kadar tamamen kandırmasına izin verdiğine inanamıyordu. Öyle olsun. Ölüm olasılığına her zaman hazırlıklı olmuştu. Paden'ı kaybettiği günden beri ölmek istiyordu.

Ama bir Ritadarion hapisanesinde bir sorgucunun elinde ölmek üzere değildi. Sırlarını mezara götürmeyi tercih ederdi.

Ve eğer o da onunla birlikte ölürse, Nykyrian'peşinde bir iz sürücü daha eksilmiş olacaktı. "Vur beni," dedi sakince.

Gözleri kısıldı. Onu gömleğinin yakasından yakaladı ve yüzüne çekti.

Soğuk, çelik namluyu adamın yanağına bastırdı. "Bu senin son şansın. Kapıyı aç."

Başını yavaşça salladı. "İyi," diye hırladı Shahara. "O zaman seninle cehennemde görüşürüz."

BÖLÜM 4

Shahara Syn'in boş bakışlarına baktı. Zihni onu öldürmesi için haykırıyordu ama ne kadar çabalasa da, kızın onu tuttuğu çocukluk fotoğrafını görmeye devam etti. Kıza tutunurken gözlerindeki perili bakış, genç yüzündeki morluk ve tetiği çekmek için kendini zorlayamıyordu.

Ayrıca, o bir katil değildi. Kariyeri boyunca sadece bir düzine adam öldürmüştü, hepsi de nefsi müdafaaydı. Her olay ruhunda keskin yaralar bırakmıştı ve kesinlikle mecbur kalmadıkça bir daha asla öldürmeyeceğine yemin etmişti.

Bugün, gerek yoktu.

Şiddetli bir lanetle silahı kendisinden uzağa fırlattı ve onu serbest bıraktı.

Syn yerde yatıyor, tahammül etmekte zorlandığı alaycı bir bakışla ona bakıyordu.

Bu adamı hiçbir şey korkutmuyor muydu?

Ölmek mi *istiyordu*? Eğer durum buysa, o zaman kesinlikle başı dertteydi. Ölmek isteyen bir adam kontrol edilemez ya da korkutulamazdı.

"Miden kaldırmıyor mu?" diye sordu acı acı.

Ona karşı dudağını büktü. "Senin aksine, ben insanları öldürmekten zevk almıyorum."

Adam onun sözlerine cevap vermeden kendini yerden kaldırdı ve banyoya doğru ilerledi. Kendi kendine onun bunu hak ettiğini, kariyeri boyunca sayamayacağı kadar çok insana zarar verdiğini ve suçlarının bedelini ödemeyi hak ettiğini söyledi. Ama bu yine de vicdanını susturmadı ya da onu rahatsız etmekten alıkoymadı.

Savunmasız bir adamı vurmuş ve bir seax'ın kurallarını çiğnemişti. Yaptığı şey yanlıştı ve hangi argümanları öne sürerse sürsün, içten içe bunun haklı olmadığını biliyordu.

Ne zaman avladığım canavarlardan birine dönüşecek kadar alçaldım? Caillen her zaman, eğer bir insan karanlığa çok uzun süre bakarsa, karanlığın onu içine çekeceğini söylerdi.

Ama kötü adamlardan biri olmak istemiyordu. Zalimliğini telafi etmeye kararlı bir şekilde onu takip etti.

Banyoya girdiğinde bakışları adamın çıplak sırtına odaklandı ve şok içinde nefesi kesildi.

Syn karıştırdığı doktor çantasından başını kaldırdı ve onun aynadaki dehşet dolu bakışlarını yakaladı. "Onlara ekleme yapmanın yollarını mı düşünüyorsun?" Ses tonu soğuktu.

Yavaşça başını salladı, hâlâ adamın sırtındaki kaslı düzlemleri çaprazlama kesen korkunç yara izlerine takılıp kalmıştı. Bir infaz memurunun kırbaacıyla dövülen pek çok sokak insanı görmüştü, hatta kendisi de çaresiz suçlular tarafından bir ya da iki kırbaç yemişti, ama hiçbir zaman onun etini yaralayan ölçüde olmamıştı.

Bir insan böyle bir dayaktan nasıl kurtulabilir?

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onlara bakmaktan kendini alamıyordu. "Bunlar hapisneden mi?"

Syn keskin kokulu bir bezi yaralı omzuna sildi. "Bazıları." "Peki ya diğerleri?"

Omzunun üzerinden baktı ve onun bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. Gözleri ölmeden önce garip ve ilkel bir şey gözlerini kararttı.

"Babam," dedi basitçe.

Syn onun yarasıyla ilgilenmeye devam ederken Shahara dudağını ısırды. Syn yarayı kapatmak için bir sargı bezi alırken gözlerini kaçırdı ve örülen etin cızırtısını duymamak için elinden geleni yaptı. Bunun ne kadar acı verdiğini kendi deneyimlerinden biliyordu. Bunu kendi kendine yapması onu etkilemişti.

Ve dehşete düştüm.

Yine de o yara izlerini gördü. Babasının onu bu kadar acımasızca dövmesi için ne yapmış olabilirdi? "Bunu hak ettin mi?"

Syn searer'ı yere fırlattı, sonra tam önünde durmak için hareket etti. Onun vücut ısını hissedebiliyor, teninin erkeksi kokusunu alabiliyor ve hayal gördüğünden emin olsa da kalbinin öfkeyle çarptığını duyduğuna neredeyse yemin edebilirdi.

Bakışlarını adamın göğsündeki çelik gibi kaslardan omzundaki bandaja ve nihayet adamın gözlerinin siyah derinliklerinde titreşen nefrete doğru kaydırıldı. Gözler uzay kadar soğuktu.

"Yoksa beni neden dövsün ki?"

Soru aralarında havada asılı kaldı ve sağır edici bir sessizlik bıraktı. Adamın geçmişi hakkında sözleşmelerde yazılanlar ve dua kutusunda bulunanlar dışında hiçbir şey bilmiyordu. Kayıtlı bir ailesi yoktu. Bilinen bir tanıdığı ya da arkadaşı yoktu.

Sektördeki en korkulan ve aranan kanun kaçağı suikastçılardan biri olan Nemesis tarafından yönetilen serbest bir suikastçı servisi olan Sentella için yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Ama ödül listesinde iş unvanı bile yazmıyordu.

Tek bildiği, onun Nemesis

olabileceğiydi. Ya da daha kötü bir şey.

Belki de bunu hak etmişti. Belki de ona bu isim verilmişti çünkü daha ana rahmindeyken kötüydü ve babası onun suç dürtülerini küçük yaşta döverek engellemeye çalışmıştı.

Ve yine de . . .

Dövülmüş çocuğun görüntüsünü gördü. Çocuk Syn korkmuş görünüyordu, şeytani değil. "Bunu hak etmek için ne yaptın?"

Tıbbi aletlerini çantalarına geri koyarken durakladı. Ona bakmadan sessizce şöyle dedi: "Kız kardeşimin eşyalarını satmasını engellemeye çalıştım.

bekaret."

Boğazında bir duygu yumağı birikti ve onu boğdu. Davranışındaki sadakat ona kendi ağabeyini hatırlatmıştı. Caillen onu korumak için ölebilirdi.

Syn yırtık gömleğini çöpe attıktan sonra onun yanından geçerek yatak odasına girdi.

Sırtındaki yara izlerine bakmaya devam etti. Bir başkası uğruna bu kadar dayak yiyen çocuk Syn'in itibarını tehdit edebilir miydi?

Bazı psikologlar hayır derdi. Tecavüzcülere ve katillere dönüşenler, başkalarına sempati duyma, başkalarını önemseme yeteneklerini kaybetmiş insanlardı.

Yine de, bu iğrenç suçları işleyebilecek kapasitede *olabileceği* tahminlerin ötesinde değildi. Birçok seri katil ve tecavüzcünün, böylesine derin bir psikoza sahip olduklarından hiç şüphelenmeyen yakın arkadaşları ve eşleri vardı.

Bir adam sebepsiz yere bu kadar ölümcül bir üne sahip olamazdı.

Daha fazlasını öğrenene kadar, ödül kağıdının söylediklerine inanmaktan başka çaresi yoktu: *C.I. Syn, Acımasız ve Hesapçı. Vicdan azabı duymadan öldürür. Riski kendinize ait olmak üzere devam edin.*

Onun peşinden gelmek için büyük bir risk almıştı ve Tessa için zaman tükeniyordu. Bu görevi eline yüzüne bulaştırmıştı ve çok geç olmadan kız kardeşi için parayı bulması gerekiyordu. "Peki beni burada ne kadar tutacaksın?"

Syn temiz gömleğini pantolonunun içine soktu. "Benimle yaptığın sözleşmeyi geri çekene ve bir daha beni takip etmeyeceğine yemin edene kadar."

"Bu mı?" "Bu ."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kaşlarını çattı. "Bana bu kadar kolay mı güveniyorsun?"

"Hayatta olmaz," dedi alaycı bir ifadeyle. "Hayatta güvendiğim tek şey etrafımdaki herkes tarafından becerilmek. Ama bir daha peşimden geldiğini duyarsam, kardeşini sana bir kutunun içinde teslim ederim."

Shahara dehşet içinde donakaldı. Kardeşinin cansız bedenini çok iyi görebiliyordu; hayatı boyunca peşini bırakmayan bir görüntüydü bu. "Buna cüret edemezsin!"

"Yapmaz mıydım?" Adam onun üzerinde kule gibi yükselmeye başladı. Bir kolunu onun her iki yanına koyarak sırtını duvara yasladı. Onun yakınlığından, vücudunun her gözeneğinden yayılan ham erkek gücünden titredi.

"Ben soğukkanlı bir katilim. Hatırladın mı?" Şeytani bir sırıtişla onu taradı. "İnan bana bebeğim, ben acımasızım ve kanın tadından başka hiçbir şeyi sevmem. Senin kanını. Onun. Herhangi birinin. Seçici değilim."

Öfkeyle ona doğru hamle yaptı.

Kimse ailesini tehdit etmedi! Hiç kimse!

Syn onun ellerini yakaladı ve göğsünü onunkine bastırarak onu duvara yasladı. Gözlerini dikip ona baktı, keşke onu tutup parçalayabilseydim diye düşündü. Yine de onun gibi bir şey tarafından korkutulmayı ya da tehdit edilmeyi reddetti. "Bana yardım et mahkûm, eğer ailemden birine dokunursan, senin için gelirim. Cehennemde bulabileceğin hiçbir delik seni gazabımdan saklayacak kadar derin olamaz."

Alay etti, sonra onu serbest bıraktı. "Bir numara al."

Uyuşmuş bileklerini ovuşturdu ve ona ters ters baktı. Kişisel bedeli ne olursa olsun, ailesini koruyacaktı. Yeminler ve ahlak lanetlensin.

"Beni ne zaman serbest bırakacaksın?"

Omuz silkti. "Şimdi her zamanki kadar iyi."

Öfkesi içinden çekildi. Gözlerini kırıştırdı, gitmenin o kadar kolay olacağından emin değildi.

C.I. Syn, Acımasız ve Hesapçı. Bu, onu öldürüp cesedini daha kolay atabilmek için dairesinden çıkarmak için yaptığı bir numara mıydı?

Düşüncesi bile ayıltıcıydı.

"Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu şüpheyle.

"Evet. Seni eve götüreceğim ve sözleşmeyi geri çektiğini görür görmez özgür olacaksın."

Evet, doğru... Sanki böyle bir hata yapacakmış gibi. "Nerede yaşadığımı görmem için seni evime mi götüreceğim? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Ona donuk bir bakış attı. "Boudran'daki Gareth Meydanı'nda, 3642 Chiton Yolu'nda yıkık dökük, boktan bir apartman daireniz var. Benden daha eski olan geminiz Guidry ve Ortakları aracılığıyla ruhsatlandırılmış ve üzerinde iki haciz var. Vergi borcu nedeniyle el koymasınlar diye ayda dokuz yüz kredi ödüyorsun ve cenaze masrafları da dahil olmak üzere babanın borçlarını ödemeye devam ediyorsun."

Ona alaycı bir bakış atmak için durakladı. "Devam etmemi mi istiyorsun? Unutma, ben gelmiş geçmiş en iyi hırsızlardan biriyim. Sen ya da bir başkası hakkında internetten bulamayacağım hiçbir şey yok, ne kadar gözden uzak olduğunu düşünürsen düşün. Ve tüm bunları senin hakkında hiç uğraşmadan öğrendim. Ayrıca üç kardeşinin de sosyal bilgilerini ve hayatındaki ve onların hayatındaki her şeye giriş yapmak için kullandığın şifrelerin ve kodların çoğunu sana verebilirim."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Kendini neyin içine sokmuştu? Bu tür bir bilgiyle onu mahvedebilir ve öldürebilirdi.

Sinirlerini bozsa da tek bir umudu vardı. "Beni öldürmeden eve götüreceğine ve orada bırakacağına inanmam mı gerekiyor?"

Yine o alaycı, şeytani gülümseme. "Bunun üzerine yemin ederdim ama içimden bir ses sözüme inanmayacağını söylüyor. Neye inanırsanız inanın, ama gerçekten başka seçeneğiniz yok. O yüzden ben tekrar düşünmeden önce çabuk cevap ver."

Adamın teklifi karşısında dişlerini sıktı ve adamın haklı olduğu gerçeğinden nefret etti. Manipüle edilmeye dayanamıyordu, özellikle de bir mahkûm tarafından. Ama ona inanmaktan başka ne seçeneği vardı ki?

Aptal olma, kızım. Güvenebileceğin tek şey, eğer şans verilirse insanların sana kazık atacağıdır. Her koyun kendi bacağından asılır.

Herkes yalan söyler.

Kendi babası bile.

"Peki ya silahlarım?" diye sordu sonunda.

"Beni ön odada bekle, onları getireyim. Evine gittiğimizde onları geri alabilirsin."

Shahara onu evinde ağırlama pek hoşnut değildi.

Keşke kurtulmak için başka bir yolu olsaydı. Ama ne yazık ki adam onu tamamen tuzağa düşürmüştü ve onu vurduğunda bile yerinden kıpırdamamıştı.

Tessa için zaman tükeniyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu. Zaten bütün bir günü boşa harcamıştı. Sadece iki gün kalmıştı. Maliyeti karşılayacak başka bir ödül bulmak için yeterli zaman olacak mıydı?

Onu teslim ederseniz Caillen'a zarar veremez.

Yoksa yapar mıydı?

Daha önce de hapisten kaçmıştı. Onu bunu tekrar yapmaktan ne alıkoyabilirdi? İntikam güçlü bir motivasyon kaynağıydı. Bunu herkesten çok o biliyordu. Ve vücudundaki her molekül Syn'in acı verici bir intikam alabileceği konusunda onu uyarıyordu.

Birincisi, silahlarına ihtiyacı vardı. İkincisi, özgürlüğüne.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve onu terk etti.

Syn onun fırtınalı çıkışı karşısında iç çekti. Kadının kendisinden nefret edip etmemesi umurunda değildi, sadece onu hapse attırmaya çalışmaktan vazgeçmesini istiyordu. Hapishanede yeterince zaman geçirmişti, hayatının bir saniyesini daha böyle geçirmek istemiyordu.

Eski anılar derinden sızlarken yüzünü buruşturdu. *Peki onunla ne yapacağız? Kimse onu koruyucu aileye vermez. Babasının suçlarından sonra olmaz. Hepsi ondan korkuyor.*

Onu da diğer suçlularla birlikte hapse atın. Buna iyi olur çünkü zaten hayatının geri kalanını büyük ihtimalle orada geçirecek.

İşin kötüsü, onu ıslahevine bile koymamışlardı. On yaşındayken ve babasının oğlu olarak doğmuş olmaktan başka hiçbir suçu yokken, yetişkinlerle birlikte maksimum güvenli bir yere atılmıştı.

Çünkü babası bir piçti ve insanlar ondan o kadar korkuyordu ki Syn de bir canavarla genetik bağı olduğu için en az onun kadar suçluydu.

Evet, olmayan bir şey yüzünden yargılanmaktan bıkmıştı.

Shahara da diğerleri kadar suçluydu ve şu anda, hak ettiği uykuyu alabilmek için onu evinden çıkarmaktan daha tatlı bir şey düşünemiyordu.

Kasayı açtı, kolu protesto için zonkluyordu. O ölümcül bir Lorina'ydı ve onu hayatından ne kadar çabuk çıkarırsa o kadar iyi olacaktı.

Kapı açıldığında Shahara dönüp baktı. Syn'in kollarındaki teçhizatını tanıyınca dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirdi.

Onu gerçekten bırakmaya niyetli olması mümkün müydü? Buna inanamıyordu.

Henüz heyecanlanmayın. Hala bir numara olabilir.

Omurgasını sertleştirerek, tetikte olacağına ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa buna hazır olacağına dair kendine söz verdi.

"Al." Ona yıpranmış, deri bir ceket fırlattı.

Onu vücuduna yasladı ve kaşlarını çattı. "Nedir bu?" Omuz

silkti. "Dışarısı soğuk. İhtiyacın olacak."

Shahara adamın ikilemi karşısında kaşlarını çattı. Bir an nasıl bu kadar acımasız, bir an sonra nasıl bu kadar dűřünceli olabiliyordu?

Bu cevap umurunda değildi, eve gidiyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Yakında Tessa da güvende olacaktı.

Syn, Shahara'nın dairesine duyduğu tiksintiyi bastırdı. Temiz olmasına rağmen, şimdiye kadar gördüğu her şey gibi yıkık döküktü. Kapıdaki kilitler yaklaşık yüz yıllıktı ve orta şiddette bir esintinin bile stresi altında ökeceklerinden emindi. Solmuş, eski bir kanepenin aşırı yamalı gri bir duvara yaslanmıştı ve döşemesindeki sayısız yırtığı yırtık mavi bir battaniye örtüyordu. Sanki bir çöplükten geri dönüştürülmüş gibiydi.

Yatak odasını evin geri kalanından ayıran, ipte asılı bir çarşaftan başka bir şey yoktu. Birinin bu şekilde yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordu ama sonra, evim diyebileceği bu kadar çok şeye sahip olmak için ruhunu satabileceği bir zamanı hatırladı.

Shahara onu görmezden gelerek kanepenin karşısındaki duvar boyunca uzanan yontma mutfak tezgâhına geçti ve dizüstü bilgisayarını açtı. Daha kodunu yazmadan bağlantısı çaldı.

İlk başta görmezden geldi.

"Shay, ben Kasen. Evdeyseniz lütfen telefonu açın."

Syn, Kasen'in endişeli sesini duyunca kaşlarını çattı ve şimdi başının nasıl bir belada olduğunu merak etti.

Shahara kanalı açmadan önce mahcup bir ifadeyle ona baktı. "Hey Kase, neye ihtiyacın var?"

Syn, tavandaki lekelerden büyülenmiş gibi davranıyordu, bu da orada uzun süreli bir sızıntı olduğunu ve onun çağrısıyla hiç ilgilenmediğini gösteriyordu.

"Caillen'dan haber aldın mı? Dün gece benim koşumdan sonra kavga ettik ve o yine kaçtı. Nerede olduğunu bilmiyorum. Endişeleniyorum."

"Bekle, mesajlarımı kontrol edeceğim." Shahara sessize aldı, ardından sesli mesaj kutusundaki düğmeye bastı.

Syn onun göz ucuyla kendisini izlediğini gördü. Ona baktı ve kadın hızla ona sırtını döndü. Onun soğukluğu karşısında iç çekti. Düşman olmaları çok kötüydü. Ailesinin yarısı onu gerçekten seviyordu.

Kadının telefonlarını dinlerken, acı göğsünün tam ortasına çarptı. İlk üç mesaj, onu dava açmakla tehdit eden fatura tahsildarlarıydı. Dördüncü mesaj en rahatsız edici olanıydı.

"Fria Dagan, geminizi kız kardeşinizin faturası için teminat olarak kabul edemeyiz. Zaten üzerinde bir değil, iki haciz var. Eğer gün sonuna kadar parayı alamazsak, onu hastaneden çıkarmaktan başka çaremiz kalmayacak. Ödeme ayarlamaları yapmak ya da onu almak için derhal bizimle irtibata geçmenizi öneririm."

Syn öfkeyle dişlerini sıktı. Hastane yönetimiyle bu tür saçmalıklarla birden fazla kez mücadele etmiş ve kaybetmişti. İhtiyaç sahiplerine yardım etmeye yemin etmiş bir kurumun, bakıma en çok ihtiyacı olan insanlara yardım etmeyi bu kadar sık reddetmesi onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemiştir.

Bir insan hayatına nasıl fiyat biçebilirdi? Bu fikir bile onu hasta ediyordu. Başkalarını avlayan yozlaşmışları avlamak ve öldürmek başka bir şeydi, tek suçları fakir olmak olan düzgün insanların peşine düşmek başka bir şeydi.

Shahara'ya baktı ve omuzlarındaki yenilmiş çöküşü gördü. Şimdi onu peşinden gelmeye neyin motive ettiğini anlıyordu. Onu zerre kadar suçlayamazdı.

"Hey, Trisa."

Caillen'in sesi. Konuşurken Syn'in daha önce kullandığını hiç duymadığı bir şefkat vardı. Bu ona ilişkileri hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu, çünkü Caillen ve Kasen'in etrafında olduğu onca zaman boyunca Caillen'in bunu ona karşı kullandığını hiç görmemişti.

Shahara kardeşi için özellikle değerliydi.

"Bak, Blairus Şirketi'ne son dakikada gidip biraz nakit para alacağım ve bir süre burada olmayacağım. Eğer Kasen ararsa, ona nerede olduğumu söyleme. Solaras Sistemi'nden geçmem için bana fazladan para ödediler ve beni takip etmesi çok tehlikeli - ne kadar aptal olabileceğini biliyorsun ve bununla uğraşmak istemiyorum.

"Bir arkadaşımдан biraz borç aldım ve Tessa'nın borcunu o borçlarla ödedim - neler olduğunu bana anlatmalıydın. Bu tür şeyleri onun erkek arkadaşından öğrenmekten nefret ediyorum. Biliyorsun, ben bir yetişkinim. Gerçekten. Bugünlerde botlarımı bile kendim giyebiliyorum. Ama endişelenme. Söz veriyorum, hastaneye ödeme bir yolunu bulacağım ve en kısa zamanda parayı sana transfer edeceğim. Ayrıca annemin biblo kutusuna senin için birkaç kredi bıraktım. Onunla fatura ödeme. Biraz yiyecek al. Çok zayıflamışsın. Döndüğümde görüşürüz. Seni çok seviyorum."

Shahara omzunun üzerinden baktı. Syn hızla başka tarafa baktı. Makineyi kapattı ve kanalı açtı. "Kase, surat asmak için izne ayrıldı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onun iyi olduğunu bildiğim sürece, sanırım çok üzölmeyeceğim. Sonra görüşürüz."

Shahara bağlantıyı kapattı ve dizüstü bilgisayarına geri döndü. "Kulağına bir şey geldi mi?" diye sordu test edercesine.

Syn iç çekti. Caillen'in neredeyse altı bin krediye ihtiyacı olmasına şaşmamalı. "Bakın, eğer krediye ihtiyacınız varsa-"

Dudağını büktü. "Senin gibilerden değil. Eğer bir fahişe istiyorsan-"

Tiksintiyle elini kaldırdı. "Bu iyi niyetle yapılmış bir teklifti." *Tanrım, bu kadın imkânsızdı.* "Paranız olduğunda nakit dışında bir ödeme beklemiyorum."

Gözleri ona altın alevler saçıyordu. Göğüsleri öfkesinden kabarmıştı. Kahretsin, kızginken çok güzeldi.

Syn kafasındaki düşüncelerden korkarak bir adım geri çekildi. Delirmiş olmalıydı. Onun hiçbir parçasını, özellikle de o parçasını istemiyordu ve Syn bundan çok memnundu.

"Sadece sözleşmeyi geri çek ve ben de buradan gideyim."

"Tamam." Ödül listesini yukarı çekti. Kalemmini kaydırarak kendi adını sildi.

Syn'in öfkesi, tehditlerinden birinin ortadan kalktığını görünce biraz yatıştı. Ona Seax hançerini uzattı. "Şimdi bunun üzerine beni bir daha asla takip etmeyeceğine yemin etmeni istiyorum."

Gözlerinde öfkeli bir nefret yanıyordu. Hançeri kavradı. "Yemin ederim. Kan yemini. Seni bir daha asla avlamayacağım."

Elini çektiğinde Syn içten içe ürperdi ve kendini kestiği yerdeki kanı gördü. İçindeki doktor yarasını tedavi etmek istedi ama onun kendisinden isteyerek bir şey almayacağını biliyordu ve istenmediği yerde kendini zorlayacak biri değildi.

Eşyalarının geri kalanını ona verdi ve dışarı çıktı.

Sudan hasar görmüş kapısını kapatıp şehrin düşük kiralı semtine adımını atarken, her nasılsa hayatının en uzun yürüyüşünü yapıyordu.

Burada, bu şekilde yaşamak zorundaydı.

"Neyim var benim?" yeterince sorunu vardı, neden onu ve faturalarını umursuyordu ?

Bunun Caillen'a olan sadakati olduğuna karar verdi. Tessa da onun kız kardeşiydi.

Shahara ekranına baktı, kalbi küt küt atıyordu. Tessa'yı hastanede tutmak için hâlâ ihtiyaç duyduğu paranın yanına bile yaklaşabilecek hiçbir şey yoktu.

Dört saatim var. . .

Ölmek üzere olan annesini hastane yatağında yatarken gördüğünde zihninde onun görüntüsü canlandı. Annesi çok cesurca mücadele etmişti ama sonunda bu yeterli olmamıştı.

Seni bırakmak istemiyorum, Shay. Senin için burada olamayacağım için çok üzgünüm. Lütfen benim için kardeşlerine göz kulak ol. Zor bir şey istediğimi biliyorum ama onları güvende tutacağına inanıyorum.

"Artık yapamıyorum anne," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. Tüm bu sorumluluklardan çok yorulmuştu. Sadece geceleri panik atakla yatağa girmediği bir gün ve gün batımından önce kardeşlerinin başının nasıl bir belaya gireceğinden korktuğu için midesinde bir düğümle uyanmadığı bir sabah istiyordu.

Tessa'nın öldüğüne dair bir görüntü içini parçaladı.

Syn'in cömertliği yeterince ödüyor.

Söz verdim.

Bakışları bilgisayarının yanındaki çerçevede duran resme kaydı. Bu onların çocukluk haliydi. Caillen sadece beş yaşındaydı ve birbirlerine tutunmuş, ıslıl ıslıl gülümsüyorlardı.

Uzandı ve Tessa'nın güzel yüzüne dokundu.

Annesine verdiği söz, bir mahkûma edilen yeminden çok daha önemliydi.

Bunun için kendimden nefret ediyorum.

Bağlantısını eline alarak yanlış olduğunu bildiği tek şeyi yaptı ve zamanla kendini affedebileceğini umdu.

Saatler sonra Syn dizüstü bilgisayarını kapatırken gülümsedi. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Elbette Shahara onun ne yaptığını öğrendiğinde kellesini isteyecekti ama bunun bir önemi yoktu.

Yaptığı şey doğru geldi.

Artık sonunda biraz uyuyabilirdi.

Esneyerek yatak odasına doğru ilerledi.

Kapısı gürültüyle çalındı. Sadece bir avuç insan onun nerede yaşadığını biliyordu ve içlerinden sadece Caillen kapıyı böyle çalmıştı. Erken dönmüş ve ne yaptığını öğrenmiş olmalıydı. Kızgın olduğuna şüphe yoktu.

Syn koridordaki görüntüyü kontrol etmeden tarayıcısını kapattı ve kapıyı açtı.

Caillen değildi. *Orospu çocuğu*. Asla başarısız olmadı. *Savunman her düştüğünde, mahvoluyorsun*.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" Ritadarion Adalet Bakanı Uriah Merjack alay etti.

Syn lanet okudu. Blaster'ını çıkarmaya başladı ama silahlarını kalbine, kafasına ve göğsüne doğrultmuş tam vücut zırhlı kırk Ritadarion infazcısının görüntüsü onu intihardan alıkoydu. Kırmızı hedefleme noktaları vücudunun üzerinde dans ederek, kaçmaya çalışırsa tam olarak nereye ateş edeceklerini bilmesini sağlıyordu ve bu hiç hoş değildi.

Bu bir kabus olmalı. Onu burada bulmalarının hiçbir yolu yoktu. Yoktu.

Kira kontratı onun adına bile değildi. Nykyrian'ındı.

Syn yutkundu, uyanması için dua etti.

Ama uyanmadı.

Ve infazcılardan biri öne çıkıp onu duvara çarptığında bunun yeterince gerçek olduğunu anladı. Elmacık kemiği ve omzu boyunca acı kadar gerçektir.

Kollarını bağlayan muhafız, bileklerini birbirine kelepçeledi.

Merjack onu saçlarından yakaladı ve yüzleşmek için kendine doğru çekti. Çirkin piç memnuniyetle gülümserken, şişman gıdıları gülmekten titriyordu. Yaşın ona daha nazik davranmamış olması çok kötüydü.

Öte , gençlik ona da pek iyi davranmamıştı.

"Seni bulmak için uzun süre bekledim, sıçan. Şimdi Tanrı'ya ilk seferinde benimle işbirliği yapmış olmayı dileyeceksin."

Düşünemeyecek kadar sersemlemiş olan Syn, Bakan'ın gözlerindeki yoğun nefrete bakmaktan başka bir şey yapamadı. Merjack'in geçmişi hakkındaki gerçeği biliyordu ve Merjack'in tehdidini gerçekleştireceğinden fazlasıyla emindi.

Şeytani kahkahalar kulaklarını doldurmaya devam etti. Merjack döndü ve askerlerinden biriyle yüzleşti. "Onu buradan çıkarın. Önümüzde uzun bir sorgulama var."

Öyle yaptı çünkü Syn ona istediğini vermeyecekti. Eğer verirse, Bakan onu öldürürdü.

Uriah Merjack tehditkâr bir ifadeyle Syn'e baktı ve kutsal olan her şey adına onu kırmanın bir yolunu bilmeyi diledi.

Syn'i Ritadaria'daki steril sorgu odasına getirdiklerinde, tüm vücudunda silah ve kaçak eşya araması yapılırken tamamen soyulmuştu. Her bir boşluğu. Bunun kadar kurnaz olduğu kanıtlanmış bir adamla uğraşırken asla çok dikkatli olunamazdı.

Syn'in karşı koyamayacağından emin olan Uriah, onu sorgu masasına yatırmasını emretti.

Bu dokuz saat önceydi. Bu süre içinde Uriah bildikleri her işkence aletini denemişti: zihin sondaları, elektrotlar, delik sondaları, serumlar.

Sonunda masadan vazgeçmeye ve daha ilkel bir ikna yöntemi kullanmaya karar verdiler. Ellerini başının üzerinde bir zincirle, ayaklarını da kelepçelerle bağladıkları Syn'i duvara yasladılar ve onu döverek ve işkence ederek bilgi almaya çalıştılar.

Açık gri duvarın yanı sıra her yer onun kanıyla kaplanmıştı.

Yine de kırılmadı. Lanet olsun ona! Çılgılık atarak ya da yalvararak çabalarını onurlandırmadı bile.

Uriah'ın bu tür bir metanetle karşılaştığı sadece bir kişi daha vardı. "Tıpkı lanet olası bir Wade gibi," diye soludu nefesinin altında.

Müdür Traysen ona doğru döndü. "Bu da neydi efendim?"

Uriah, mırıldanmalarına kulak misafiri olan hapishane müdürüne başını salladı. "Bir şey yok." Aynı hayal kırıklığının belirtilerini gösteren sorgucuyla yüzleşti. İkisi *de bu kadar* inatçı biriyle uğraşmaya alışık değildi. Çoğu insan yarım saat içinde dağılırdı. Bugüne kadar en uzun dayanabilen üç saat olmuştu.

Idirian Wade hariç.

Uriah sorgucuya baktı. "Bize başka ne yol kaldı?"

Kırkklı yaşlarının ortalarında, bilinen dünyalarda acı çektirme konusunda en iyi üne sahip olan iri yarı bir adam olan sorgucu omuz silkti. "Efendim, her şeyi denedim. Araştırma yapmam için bana biraz zaman vererseniz, faydalı olabilecek bazı eski formlar bulabilirim. Ama bu noktada . . . Hiç böyle bir şey görmedim."

Uriah sinirlenerek dişlerini sıktı. Tabii ki hayır -çünkü kabul edelim, diğer suçluların elinde sadece şu varken, sıçan onun hayatta kalmasının anahtarını elinde tutuyordu

baş belasıydı. Eğer bu piçi konuşturamazlarsa, Uriah ve oğlu onun yanında bir hücrede çürüyor olacaktı.

Peki bu neden kolay olsun ki?

Yerden geçerken Syn'in saçlarını yakaladı ve başını geriye doğru çekti. Bir gözünün üstündeki kesikten, burnundan ve ağzından kan akıyordu. "Bana çipin nerede olduğunu söyle, sıçan."

"Hâlâ eski blokta mısın?"

Yine ukalaca bir cevap karşısında öfkelenerek böbreğine yumruk attı.

Darbenin etkisiyle gerilen Syn, kanlı dişlerinin arasından nefesini emdi ve yüzünü buruşturdu. "Sana vurmayı kim öğretti? Büyükannen mi?" O çılgın kara bakışlarını Syn'in üzerine dikti. "Bununla korkutacağın tek kişi üç yaşında bir kız çocuğu."

Tam ona tekrar vurmak için geri çekildiği sırada, Uriya'nın oğlu duvara yaslandığı yerden bir adım öne çıktı.

Uzun boylu, ince yapılı ve kısa kahverengi saçlı Jonas, Uriah'yı bir adım geriye ittikten sonra Syn'in yüzündeki kanlı saç tellerini temizlemek için harekete geçti. "Bunun seni öldürüyor olması gerektiğini biliyorum. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Neden hepimizi büyük bir zahmetten kurtarmıyor ve bize onu nereye sakladığını söylemiyorsun?"

Syn kanlı dişlerle dolu ağzını göstererek soğuk bir şekilde gülümsedi. Gerçekten de buna cevap verecek kadar aptal olduğunu mu düşünüyorlardı? Eğer onlara o çipi verirse, ölürdü.

Hayatta olduğu sürece kaçma şansı vardı.

Ama Tanrım, çok yorgundu ve canı çok yanıyordu. . . Göz kırpmak bile yakıyordu. Hiçbir parçası zarar görmemiş ya da tahrip olmamıştı.

Hayır, doğru değil. Gerçekten önemli olan yerde ona

saldırmamışlardı. Sadece eski karısı ve oğlu ona vurabilirdi.

Merjack ve ekibinin tek yaptığı ona yüzeysel olarak vurmaktı ve bunu . Babasının alem yaptığı ve kendini özellikle hırçın hissettiği tipik bir hafta sonu gecesi gibiydi. Bu cılız girişimlerle onu kırabileceklerini düşünüyorlarsa, öğrenecekleri çok şey vardı.

Sadece babası onu gözyaşlarına boğmuştu. Ve oğlu.

Hayır, bu onun gibi bir şey değildi.

Syn, Jonas'ın acınası teklifine güldü. "Neden sen de kendi -"

Uriah ona tekrar yumruk attı. Kaburgalarının kaydığını

hissettiğinde acı patladı. "Baba, lütfen!" Jonas tersledi. "Onu öldürmemeliyiz. Henüz değil."

Sorgucu boğazını temizledi ve Jonas'a hitap etti. "Sayın Başkan, bunun için çok geç olabilir efendim. Yaraları çok büyük."

Jonas Uriah'a baktı, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı. "Bunu durdurmalı ve onu tekrar sorgulamaya başlamadan önce iyileşmesine izin vermeliyiz."

Aman Tanrım. Ne büyük bir nezaket göstermişler. Bekleyemedi.

Uriah başıyla onayladı. Syn'in o çip olmadan ölmesi onlar için bir işe yaramazdı. Herkes onu bulabilirdi. Herkes ona sahip olabilirdi. Ve şimdi Syn Gouran'da tecavüz ve cinayet suçlamalarıyla karşı karşıya olduğuna göre, af ya da en azından daha hafif bir ceza için çipi Adalet Gözetmeniyle takas etmesi muhtemeldi.

Tanrı yardımcıları olsun o zaman.

O çipi almak zorundaydılar!

Küçük piç onları mahvedebilirdi ve bir Wade kadar alçak bir şey için hayatını ve konumunu kaybederse lanet olsun.

Syn'in ağızını yerine takmadan önce muhafızlara ve sorgucuya baktı; onlar dışında kimseyle konuşmasına izin veremezdi. "Onu hücreye götürün ve ben aksini söyleyene kadar orada tutun."

Üç muhafız Syn'in zincirlerini duvardan çözdü. Normal bir insan gibi yere düşmek yerine, ellerini arkadan kelepçelediklerinde bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

Syn'in gücü onu dehşete düşürdü.

Ve onu götürmeden önce Syn ona çok tanıdık gelen soğuk, şeytani bir bakış fırlattı. Ensesindeki tüylerin korkudan diken diken olmasına neden olan bir bakış.

Ama o zaman ne bekliyordu ki? Syn, Idirian Wade'in oğluydu; gelmiş geçmiş en hasta, en ölümcül suçlu.

Ve Wades kolay kolay boyun eğmezdi.

Jonas onunla yüzleşmek için döndü. Mavi gözleri Uriah'ın korku ve endişelerini yansıtıyordu. "Ne yapacağız baba?"

"Sakin ol Jonas. Sen Birleşik Sistemler'deki en güçlü liderlerden birisin. Endişelenmek sana yakışmıyor."

"Halka açık bir yargılama ve idam da öyle."

"Onu kontrol edebilirim."

Jonas başını salladı. "O daha çocukken de böyle demiştin. Eğer onu o zaman alt edemediyseniz, yirmi üç yıl sonra alt edebileceğinizi nereden çıkardınız? O çipi almak zorundayız! Bir lağım faresinin beni dize getirmesi için çok yol kat ettim."

Uriah elini çenesinde gezdirdi. Wades gerçekten de lağım faresi değildi. Onlar köpekbalığıydı. Ve eğer biri bacağına dikkat etmezse, acı verici bir şekilde .

Diğer şeylerle birlikte.

Yine de ilk seferinde Syn'in bir Wade olduğunu bilmiyordu. Şimdi hazırlıklıydı. Ne de olsa Syn'in babasını yargılayan ve idam eden oydu. Bu başarı ona tüm hükümetlerin onurunu ve minnettarlığını kazandırmıştı.

Artık Syn'den ne bekleyeceğini biliyordu.

"Dediğim gibi, durumun kontrolü bende. Onu kırmanın bir yolunu bulacağım. Merak etmeyin." Uriah bunları söylerken bile Idirian Wade'in infazını hatırlamaktan kendini alamadı.

Wade fesih kabinine korkusuzca ya da pişmanlık duymadan girmişti. Hayatında hiç bu kadar sakin birini görmemişti.

Tamamen şeytani.

Gaz odaya sızarken Idirian ona bakmış ve "Bir gün seni yakalayacağım" dercesine gülümsemişti.

Uriya o zaman da şimdi olduğu gibi böyle bir kötülüğün ölmeyeceğini düşünmüştü. Belki de oğlu ondan intikamını almıştı.

"Efendim?"

Müdür Traysen'in sesini duyunca sıçradı. Syn hücrelerine götürülürken Traysen'in orada kaldığını fark etmemişti. Traysen'dan başka biri olsaydı, şimdi ölmüş olurdu. Ama Uriah bu denizaksının sadakatinin yalnızca kendisine ait olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

"Ne oldu, Traysen?"

"Sanırım bir çözüm biliyorum."

Oğluyla ilgilenen bir bakış alışverişinde bulundu.

"Evet?" "Meslektaşım Seax Dagan'ı hatırlıyor musun?"

"Onu bize veren kız mı?"

"Evet, efendim. Sanırım yine işinize yarayabilir." Jonas kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Sanırım onu çipe götürmesi için ikna edebilir."

Uriah bunun gülünçlüğüyle alay etti. "Nasıl? Syn ona yaptıklarından sonra bir daha asla ona güvenmez."

"Belki, belki de değil. Ama evrende bunu başarabilecek biri varsa, o da odur. Daha becerikli ya da kurnaz birini tanımadım. Ona bir şans vererseniz, bunu hak ettiğini kanıtlayacağına inanıyorum."

Yine de Uriah ikna olmamıştı. Kontrol edemediğı, tanımadığı insanlarla uğraşmaktan hoşlanmıyordu. "Bunu bizim için neden yapsın ki?"

"Geçimine yardım ettiğı bir ailesi var; bu ailelerden birinin ciddi bir kumar sorunu var, diğerinin ise doğuştan gelen tıbbi ihtiyaçları var. Dagan çaresiz, fakir ve paraya çok ihtiyacı var. Diyelim ki bir milyon kredi için her şeyi yapacağından eminim. Ve hiç soru sormaz."

Jonas nefesini içine çekti. "Bilmiyorum baba. O bir Seax, yeminlerine sadık. Neden o-"

"Traysen de bir Seax," dedi Uriah gülümseyerek. "Onların sadakati satın alınabilir. Bu doğru değil mi, Traysen?"

"Evet, efendim. Herkesin bir fiyat etiketi vardır. Mesele sadece ne kadar olduğı."

Jonas odayı geçerek Traysen'in tam önünde durdu ve ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Onun açgözlülüğünden emin olsan iyi edersin."

"Hayatım üzerine bahse girerim."

"Güzel, çünkü yanılırsan bunun bedelini tam olarak ödeyeceksin, Traysen." Çenesini sıvazlayan Jonas tekrar babasına baktı. "Yap o zaman ve umalım ki işe yarasın."

BÖLÜM 5

Shahara kız kardeşinin hastane odasının kapısında durakladı, bu ona Tessa'nın tahmin edemeyeceği kadar pahalıya mal olmuştu. Tessa yatakta yatarken çok solgun ve zayıf görünüyordu. Sarı saçları dağılmıştı ve morluklar hâlâ yüzünün güzelliğine gölge düşürüyordu. Birkaç farklı monitör bip sesi çıkarıyor ve vızıldıyordu. Bir tanesi dayak sırasında hasar gören böbreklerini izlemek içindi ve Shahara diğerlerinden emin değildi. Tek bildiği onu dehşete düşürdükleriydi.

Ancak onların varlığından daha da dehşet verici olan, doktorların ödeme yapılmadığı için onları aldırma emri vereceği ve Tessa'yı annelerinin çektiği yavaş, acı dolu ölüme mahkum edeceği korkusuydu.

Yirmi dört yaşındaki Tessa neredeyse babalarının tıpatıp aynısıydı. Acı çekmediği zamanlarda yeşil gözleri hayatla ışıldardı ve kıvrıcık sarı saçları genellikle asi olurdu. Shahara çocukken Tessa'yla birlikte sayısız saatler geçirmiş, farklı merhemler ve jöleler kullanarak saçlarını bir tarza sokmaya çalışmıştı. Sonunda yenilgiyi kabul etmişler ve saçlarını uzatmışlardı.

Shahara yutkundu. Kardeşlerini canından çok seviyordu.

Varlığından hâlâ habersiz olan Tessa yatağında uzanırken, erkek arkadaşı Thad onun yanında oturmuş, elini tutuyordu. Yüzleri arasında sadece birkaç santim vardı ve Thad sol eliyle Tessa'nın yanağını şefkatle okşuyordu.

Onları izlerken göğsüne garip bir ağrı saplandı. Birinin ona böyle bakmasını nasıl da arzuluyordu. Hayatı darmadağın olurken bile yanağına dokunup onu gülümsetmeyi.

Ama o hayaller aptallar içindi. Hayatta hiçbir şey uzun

sürmez. İkisini izlerken kendini davetsiz misafir gibi

hissetmeye başladı. Onun burada ne işi vardı?

Tessa'nın iffetli kız kardeşine ihtiyacı yoktu. Ayrıca, Thad'ı son derece sinirlendiriyordu. Her zaman kız kardeşinin onu

yere yatırdı, kelepçeledi ve tutukladı. Geri

çekilerek gitmek için döndü.

"Shay?" Tessa seslendi. "Sen misin?"

Derin bir nefes alarak kendini rotayı tersine çevirmeye ve odaya girmeye zorladı. "Merhaba." Tessa'nın alnını öpmek için hamle yaptı. "Seni kontrol etmek istedim. Ve," elindeki plastik torbayı havaya kaldırdı, "iyileşmene yardımcı olabileceğini düşündüğüm bazı şeyler getirdim."

Çantayı kaptığı gibi Tessa'nın yüzü güldü.

Shahara, içinden öfke fışkırırken gözlerini hırpalanmış yüzünden ayırdı. Birinin kız kardeşine bu şekilde zarar vermesi düşüncesine katlanamıyordu. Elleri geçtiğinde Tanrı o canavarların yardımcısı olsun.

Ve onları ele . Buna hiç şüphe yoktu.

Tessa yırtık pırtık çocukluk bebeğini kaldırırken Thad güldü. "Molly'yi de mi getirdin?"

Shahara omuz silkti. "O yanında olmadan iyi uyuyamadığımı biliyorum."

Kız kardeşi sıcak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sen gelmiş geçmiş en iyi ablasın." "Kasen'in bunu duymasına izin verme yoksa seni yumruklar."

Tessa güldü.

Bir hemşire elinde bir enjektörle içeri girdi. "Hayati değerlerinin zamanı geldi. Lütfen dışarıda bekler misiniz?"

Shahara önden gitti.

Thad ona kapıyı açarken eli omzuna değdi. Kadın hemen geri çekildi.

"dilerim," diye mırıldandı utangaç bir özürle.

Bu hareket karşısında utanan Shahara aralarına iki kol boyu mesafe koydu. "Her şey yolunda."

Thad tekrar konuşana kadar birkaç garip dakika koridorun iki tarafında durdular. "Peki parayı nereden buldun?"

Koridorda bir grup doktor ve hemşirenin toplantılarını izledi ve Syn'i ölümcül havasıyla, önlüklerini giymiş böyle zarif bir grubun içinde hayal etmeye çalıştı.

Bir şekilde aklına yatmamıştı. "Caillen

onlara ödeme yaptı."

"Hayır, ödünç verenler değil. Hastane için. Caillen bana ikisi için de parası olmadığını söyledi."

Kaşlarını çatarak tüm dikkatini ona yöneltti. "Henüz ödeme yapılmadı." Hâlâ Merjack'ten ödeme bekliyordu.

"Bana söyledikleri bu değildi. Geldiğimde bir kısmını ödemeye çalıştım, ancak memur bana bakiyenin tamamının ödendiğini söyledi."

İşte bu hiç mantıklı değildi. "Bir hata yapmış olmalılar."

Omuz silktili. "Belki. Aileden olmadığım için bana bundan daha fazlasını söylemedi."

Caillen parayı bulmuş ve ona söyleyecek zamanı olmamış olabilir mi?

Thad'dan özür dileyerek kontrol etmeye gitti.

İçini rahatlatan şey, sade iş ofisindeki sıranın kısa olmasıydı ve asık suratlı bir memurun onu öne almasından önce sadece beş dakika beklemesi gerekmişti.

Shahara bel hizasındaki tezgâha doğru adım attı.

Kadın sanki çok uzun süredir buradaymış ve eve gitmek istiyormuş gibi sıkılmış ve sinirli görünüyordu. "Hasta adı?"

"Tessa Dagan."

. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Ne kadar

borcumuz olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ve sen?"

"Seax Shahara Dagan. Faturadan sorumlu olan benim."

Kadın sanki Shahara'nın varlığından rahatsız olmuş gibi ofladı. "Ben bunu zaten bir erkekle yaşadım. Siz anlayamıyor musunuz? Hesap ödendi. Borcunuz yok."

Shahara inanamayarak fatura memuruna baktı. Böyle bir şey olamazdı. "Bu doğru olamaz. Lütfen tekrar kontrol edin. Tekrar kontrol edin."

Kadın bilgisayar ekranını Shahara'nın yüzüne doğru çevirdi. "Kendiniz de görebilirsiniz. Tessa Dagan'ın hesabının tamamı üç gün önce Sheridan Belask tarafından ödenmiş. Ayrıca tedavileri için daha fazlasına ihtiyacımız olması ihtimaline karşı açık bir bakiye bıraktı ve bir şeye ihtiyacınız olursa diye ona ve ailesine kafeterya ve hastane mağazası için kredi verdi."

Shahara'nın yüzü kızardı. Sheridan

Belask? Syn?

Ritadarion yetkililerine yerini ihbar ettiği adam kız kardeşinin tedavi masraflarını mı karşılamıştı?

Birden etrafındaki açık gri duvarlar biraz fazla yakın, biraz fazla parlak göründü. Sanki biri midesine zayıflatıcı bir darbe indirmiş gibi hissetti.

Syn onun peşinden gittikten sonra nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

Bunu *neden* yapmış olabilir?

Hiç mantıklı değildi. Kimse böyle bir şey yapmazdı. İyilik insanların doğasında yoktu. Asla.

Özellikle de Syn'in acımasız geçmişine sahip biri.

Hayır, ondan bir şey istemiş olmalı. Yemininden daha fazlasını. İşte buydu. Mantıklı olan buydu.

Merjack'le anlaşma yapmış olması iyi bir şeydi çünkü C.I. Syn eninde sonunda geri ödeme için ona gelecekti. Hiç şüphesiz.

değil mi?

"Teşekkür ." Arkasını döndü ve ofisten çıktı.

Ama ya yanılıyorsa?

Haksız değilsiniz. O zavallı kıza tecavüz etti ve soğukkanlılıkla öldürdü - babasının ne dediğini gördünüz. İz sürücü arkadaşları haklı bir sebep olmadan ondan korkmazdı.

Ve onunla olan kendi etkileşimi, onun ne kadar soğuk ve tehlikeli bir insan olduğunu kanıtlamıştı.

Hiç kimse karşılık beklemeden iyilik yapmazdı. Gaelin ona bunu öğretmişti. Ve o da dersini iyi öğrenmişti.

Zihni dönüp dururken uğrayıp Tessa'ya veda etme zahmetine girmedi. Şu anda kimsenin yüzüne bakamazdı. Özellikle de sözünden neden döndüğünü ve Syn'i neden ihbar ettiğini asla anlamayacak olan nazik kız kardeşiyle. Bu Tessa'nın hayatı anlamına gelse bile.

Yeminimden dönmedim. Teknik olarak. Onu takip etmeyeceğine yemin etmişti. Yetkilileri arayıp onu nerede bulacaklarını söylemeyeceğine yemin etmemişti.

Anlambilim tartışması yapıyorsunuz.

Bu yüzden onu ilk dövecek kişi Tessa olurdu ama o zaman Tessa saflık lüksüne sahip olabilirdi. O yapamazdı.

Sersemlemiş bir halde eve doğru yol aldı.

Shahara ön kapıyı iterek açtı ve Kasen'i kanepesinde oturmuş, elindeki küçük ekrana bakarken son avuç dolusu friggles'ını çiğnerken gördü.

Kasen'in çilek sarısı saçları ensesinde kıvrılan sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Tüm kardeşleri arasında Kasen, onlara anne tarafından büyükbabalarından geçen göz rengini paylaşan tek kişiydi. İri kemikli ve tıknaz olan Kasen'in dış görünüşü yeterince sevimliydi ama huysuz kişiliğini hazmetmek bazen oldukça zor olabiliyordu.

Kasen şovunu izlemeye devam ederken dalgın bir şekilde, "Hey, abla," dedi.

"Hey, Kase." Kız kardeşini sevmesine rağmen Kasen'in gitmesini diliyordu. Şu anda onunla uğraşacak durumda değildi.

Kasen kaşlarını çattı. "Bir kurt tarafından çiğnenmiş ve bir dağın yanlışı tarafına sıçmış gibi görünüyorsun. Neyin var?"

Az önce beni kefaletle çıkaran bir adamı gözaltına aldırırım ve bu yüzden kendimi berbat hissediyorum.

Bu, Kasen ve onun acımasız kişiliğiyle paylaşamayacağı bir şeydi.

Blaster'ını mutfak tezgahının üzerine bırakırken başını salladı. Kasen sır verecek biri değildi. Böyle şeyleri Caillen'a bırakırdı. Ama şu anda o bile ona yardım edemezdi çünkü ona ne yaptığını söylemeye cesaret ederse, kellesini alırdı. Başlangıçta onun bir iz sürücü olması fikrinden hoşlanmamıştı ama çaresiz mali durumları bunu kabul etmesini sağlamıştı. Eğer Syn'in ününe sahip bir adamı yakalamak için tek başına seyahat etme görevini üstlendiğini öğrenirse, kesinlikle çılgına dönerdi.

Kasen yemeğe geri döndü. "Syn'i nereden tanıyorsun?"

Shahara bu beklenmedik soru karşısında donakaldı. Şok içinde dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve Kasen'in karşılaşmalarından nasıl haberdar olduğunu merak etti. "Ne demek istiyorsun?"

Kasen çıtır çıtır kızarmış bir kıpırtıyla Syn'in ona ödünç verdiği ceketi işaret etti. Hâlâ sandalyesinin arkasına asılı duran ceketi, üç gün önce evinden hışımla çıktıktan sonra yerleştirdiği yere. "O ceketi biliyorum. Türünün tek örneğidir. Syn onu üç yıl önce büyük bir müzayede evinden satın aldı. Bunun için dört bin kredi gibi bir şey verdi. Yüksek Komutan Gillian'ın Koloni Savaşlarını sona erdiren anlaşmayı imzalarken giydiği ceketti."

Shahara cekete baktı, fiyatı karşısında dehşete düşmüştü. Syn'in ne kadar parası vardı?

Ama sonra, bir servet çalmak ne kadar sürdü?

Kasen çantayı karıştırarak kırıntı aradı. "Gözünün önünden ayrılmasına izin verdiğine inanmıyorum. Konu eşyalarına gelince çok sahiplenici oluyor. Cai'nin bize olduğundan daha kötü." Her zamanki iğneleyici kişiliğiyle çelişen hülyalı bir gülümseme takındı. "Syn harika bir adam, değil mi?"

Shahara kaşlarını çattı ve programını izlemeye geri dönmüş olan kız kardeşine baktı. Kasen hiç kimseye saygı duymazdı ve Syn'den bahsederken sesindeki hayranlık şu anda duymak istediği bir şey değildi.

Kasen'in tezgâhına döktüğü meyve sularını temizledi ve kız kardeşinden daha fazla bilgi isterken soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Onunla yaklaşık dört yıl önce tanıştım. O ve Cai'nin geçmişi çok eskiye dayanıyor. Caillen'in arkadaşı Darling aracılığıyla tanışmışlar. Darling'in söylediğine göre onu Syn büyütmüş ve hâlâ ona göz kulak oluyormuş." Son parçayı da ağzına attı. "Syn her zaman cezalarımızı ödeyen ve

Cai'yi dövüşlerinden sonra hapisten çıkarıyor. Hatta geçen hafta Gondarion yetkilileriyle karşılaştıktan sonra gemimi onarmak için para bile ödedi."

Shahara Syn'in kim olduğunu anladığında dondu kaldı. Caillen gizemli arkadaşından ve hayırseverinden hiç ismen bahsetmemişti. Ona zaman bilirse onaylamayacağını söylemişti ve bu yüzden konuyu hiç açmamıştı.

Şimdi keşke olsaydı diyordu.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordu. Syn onun kim olduğunu biliyor olmalıydı.

Caillen'in arkadaşı olduğu gerçeğinden neden bahsetmemişti? Hayırseverinden?

Patronu mu?

Belki de onu öldürmeye çalıştığın içindir?

Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Ve neden onun sürçmesini fark edip bunu ona sormamıştı?

Çünkü Caillen'ı tehdit etti ve sen de korktun.

Kendini sakinleşmeye zorlayarak, olabildiğince konuşkan bir şekilde, "Syn bana sizi tanıdığını söylemedi," dedi.

Kasen homurdandı. "Yok canım. Caillen sana karşı ne kadar sahiplenici olsa da, eminim Syn Caillen'ın sırf seninle konuştuğu için dilini koparacağını düşünmüştür."

Dudağını ısırarak Syn'in Caillen'ın hayatına yönelik tehdidini düşündü. Bu bir oyun muydu, yoksa Syn Caillen'a gerçekten zarar verecek miydi? "Syn bana Cai'ye zarar vermek isteyebileceğini söyledi."

Kasen o kadar çok güldü ki boğuldu. Birkaç öksürükten sonra boğazını temizledi. "Syn Cai'yi incitti mi? Halüsinojenleri bırak, kardeşim. Syn, Cai'ye zarar vermektense kendi taşaklarını keser. . . Eminim şakaydı. Syn'in tuhaf bir espri anlayışı var. Ona alışmak biraz zaman alıyor."

Buna inanamıyordu. Kasen yanılıyor olmalıydı. Öyle olmalıydı.

"Hey, şimdi," dedi Kasen sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi. "Neden Syn'le birlikteydin ki?" Yüzü ciddileşti, buz gibi oldu. "Ona hiçbir şey yapmadın, değil mi?"

Mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalışan Shahara bulaşık bezini sıktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kasen tezgâha yaklaştı ve ona ters ters baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Erkeklerle takılmıyorsun ve kesinlikle Syn gibilerle değil, onları avlıyorsun." Bakışları daha da yoğunlaştı. "Eğer ona bir şey yaptıysan, yemin ederim seni paramparça ederim."

Kız kardeşinin tehdidi karşısında ağzı açık kaldı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra onu bana tercih mi edeceksin?"

"Hayır, seni seviyorum. Ama o olmasaydı ben de Cai de hapiste çürüyor olurduk. Hatta dosya çalarken yakalandığımda Syn benim yerime suçu üstlendi ve tutuklanmayayım diye izlerimi örtbas etti."

"Ne yaptın?"

"Sakin bana kızmaya kalkma." Kemikli bir parmağını Shahara'nın yüzüne doğrulttu. "Senin ahlak anlayışından bıktım artık. Tessa'nın paraya ihtiyacı vardı ve *senin* her zamanki gibi paran yoktu. Yardım etmek için yapmam gerekeni yaptım. Ayrıca, Syn'den zaten bir güzel fırça yedim. Daha fazla nasihat dinlemeye ihtiyacım yok."

Kasen burnunu kaşıdı. "Caillen gibi ben de bir şeyleri karşılamak için Syn'den sürekli borç para almaktan bıktım. Syn bir şey söylemese bile, yine de bundan hoşlanmıyorum." Kısa bir kahkaha attı. "Elbette daha fazla hırsızlık yapmayacağım. Bu işte berbatım ve Syn'in başını daha kötü bir belaya sokmak istemiyorum."

Shahara gözlerini kırıştırdı. Bunu duyuyor olamazdı.

Syn hastanenin parasını Caillen yüzünden mi ödemişti? Dürüst olmak gerekirse, kimsenin bu kadar nazık olabileceğini düşünemiyordu. Tabii bu işten bir çıkarı yoksa.

o.

"Syn neden ikinize yardım ediyor? Sen ve Caillen onun için ne yapıyorsunuz?"

Omuz silktili. "Gerçekten hiçbir şey. Syn parayı geri istemedi ya da onun için bir şey yapmamızı istemedi - düşününce, o kimseden bir şey istemez. Caillen arada sırada onun için birkaç iş yapıyor ama Syn her zaman parasını ona ödüyor. Şahsen Syn'in ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olduğunu düşünüyorum."

Shahara'nın aklına iç burkan bir düşünce daha geldi. "Onunla yatıyor musun?"

Kasen homurdandı. "Ah lütfen, keşke. Çok güzel ve şeytana pabucunu ters giydirmiş. O ölümcül Syn'in tadına bakmak için evrendeki her şeyi verirdim. Ama benimle hiç ilgilenmedi ve ona en son hamle yaptığımda Caillen neredeyse kolumu yuvasından çıkarıyordu. Dersimi aldım. Syn yasak bölge."

Shahara bu son olayı düşünürken dudağını ısırırdı.

Ne yapmıştı ki?

Kardeşinin en iyi arkadaşını tutukladın. Geri zekalı!

Korkunç bir hata yaptığı hissine kapıldı. Bir, onu ihbar ederek. İki, ailesine yardım etmek için şeytanla bir anlaşma imzalayarak.

Eğer Kasen'in söylediklerinin yarısı doğruysa, Caillen arkadaşına bunu yaptığı için onu asla affetmeyecekti. Yıllar boyunca hepsine yardım etmiş bir arkadaş.

.

Ne yapacaktı ki? Caillen'in ondan nefret etmesini istemiyordu. Hatta Kasen'in bile.

Onlar onun ailesiydi.

Sahip olabileceği *tek* aile. Bir annenin kendi çocuklarına zarar verebileceğinden daha fazla zarar veremezdi onlara.

Sana yardım eden bir adama borcunu ödemek için nasıl bir yol. Bir insan olarak berbatım.

Düşünceleri dönerken, aniden yalnız kalma ihtiyacı hissetti. Bunu düşünmek zorundaydı. Yarattığı karmaşadan bir çıkış yolu bulmalıydı.

Havluyu lavaboya fırlattı. "Yapmam gereken bazı işler var. Ben dönmeden çıkarsan kapımı kilitle."

"Gitmişken biraz daha friggles al."

Shahara kulaklarındaki uğultudan onu zar zor duydu. Bu son görevi kabul edemezdi. Bir şekilde, bir şekilde onu milyon kredilik kontratından kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Serbest kalmak için çok fazla. Merjack birinci dereceden bir piçti ve çip için yaptığı sözleşmeyi görmesi ya da lisansını kaybetmesi konusunda ısrar etmişti.

O zaman nerede olacaktı?

Diğer sıçanlarla birlikte çukurda.

Shahara tiksintiyle Ichidian Evreni'ndeki en zorlu hapishanenin dışına baktı. Yirmi iki ayak yüksekliğindeki beyaz benekli duvarların içinde gelmiş geçmiş en tehlikeli suçlular yaşıyordu.

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu. Anlaşmayı yaparken ne düşünüyordu?

Tessa'nın hayatı.

Ve tabii ki para. Ama şu anda, yüksek duvarları çevreleyen güç alanına bakarken, para o kadar da önemli görünmüyordu. Özellikle de hayatı tehlikedeyken.

Tek bir hata yaparsa Merjack'in onu Syn'le birlikte bir hücreye atacağından emindi. Ya da daha kötüsü, Syn onun boğazını kesecekti.

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Kahretsin, Caillen," diye fısıldadı. "Keşke daha iyi bir arkadaş grubu seçseydin."

Boğazı düğümlenerek, altı silahlı muhafızın kendisini dikkatle izlediği soğuk, gri geçitte yürüdü.

Sakin ol, kızım. Hızlı hareket etme.

Bu kalibredeki adamlar hayvanlar gibiydi. Ne zaman zayıflık hissetseler saldırırlardı.

Onlara karşı dudağını bükerek, insanların silah ve kimlik bilgilerinin tarandığı arama istasyonuna yaklaştı. Bu görevden sağ çıkmak istiyorsa soğukkanlılığını korumak zorundaydı.

Tamamen kendi başınıza olacaksınız. Kimse senin bizimle çalıştığını kabul etmeyecek. Onu ve çipi alıp dönene kadar tıpkı Syn gibi kaçak olacaksın. Ancak o zaman bu meseleden aklanacaksın. Sakın başarısız olma.

Çünkü eğer , onu da idam ederlerdi. Onun üzerinde kullandıkları çok iyi bir baskı aracıydı.

Gözlerini kapatarak C.I. Syn adını hiç duymamış olmayı diledi. "Evraklar?"

diye sordu gardiyan.

Onları teslim etti. Syn'i hapisten çıkarmak için ihtiyaç duyduğu "sahte" belgeleri almak dört gün sürmüştü. Ve her gün geçtikçe hayatı için daha fazla korkuyordu. Özellikle de Caillen öğrenirse.

Keşke Tessa kumar ve çabuk zengin olma planları hakkında dersini alsaydı.

Evet, sanki öyle bir şey gibi. *Bu hayat dersi için teşekkürler baba.*

Gardiyanlar onu serbest bıraktıktan sonra Müdür Yardımcısı'nın ofisine yöneldi ve giriş için zile bastı.

"Evet?" diye sordu keskin ve sinirli bir ses dahili

telefondan. "Bir mahkûm transferi için buradayım."

Bir klik sesi duyuldu ve çelik gri kapı yukarı kaydđ. İşte bu kadardı. Sadece bir adım daha ve sonra geri dönüşü olmayacaktı. Kalbi küt küt atarak yeşil ofise girdi, bu renk ona küfü hatırlatıyordu.

Duvarlarda hiç resim yoktu, muhtemelen bir mahkûmun bir tanesini kırıp camını ya da çerçevesini silah olarak kullanmasını önlemek için. İki kahverengi, çelik masa, Sorumlu Memur için ayrılmış olması gereken daha büyük bir masanın yanına yerleştirilmişti. Hepsi yere sürgülenmişti.

Şu anda ofiste sadece bir kişi çalışıyordu. İki küçük masadan birincisinden başını kaldırıp bakan küçük, yağlı bir adam. "Evraklar?" Zayıf elini uzattı.

Masasına doğru ilerledi ve sahte belgeleri içeren diski ona uzattı.

Diski okuyucusuna yerleştirdi ve bir an için emirlere baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bunlar Syn için."

Soğukkanlılığını koru, Shahara. Yapmak zorunda olmadığın tek bir yüz kasını bile oynatma.

"Evet, biliyorum. Gouran'da Prenses Kiara Zamir'e tecavüz etmek ve öldürmek suçundan da aranıyor. Duruşma için ona eşlik etmek üzere buradayım."

Küçük adam gözlüklerini burnunun üzerine geri itti ve kaşlarını çatı. "Bakan Merjack bundan hoşlanmayacak. Bence C.I. Syn'i size teslim etmeden önce yarın dönmesini beklemeliyiz."

Shahara omuz silkti. "Peki. Başkan Zamir'i arayıp gecikmeye izin verdiğinizi söyleyebilirsiniz. Eminim anlayış gösterecektir. Ne de olsa onun tek çocuğuydu."

Adam yutkundu, gözleri bir zamanlar bir askerin karnını deştđği söylenen acımasız başkan ve askeri komutandan korkuyla açıldı.

yemek yerken kızını süzdüğü için. "Biz ... biz *onun* üzülmelerini istemeyiz, değil mi?"

"Biliyorum, onun *bana* kızmasını istemezdim. Ama burada yetkili olan sensin. Adını nasıl hecelemiştin?"

Tartışıyormuş gibi masasının üzerindeki birkaç kâğıdı karıştırdı ve sonunda bağlantısına uzandı. "Müdür Traysen, burada Syn'i Gouran'a transfer etmek için bekleyen bir Seax Dagan var. Onayınıza ihtiyacım var efendim."

"Hemen geliyorum."

Shahara rahatlayarak derin bir nefes aldı. Şu ana kadar her şey planlandığı gibi gidiyordu. Sadece birkaç dakika sonra güvenli bir şekilde uzaklaşmış olacaktı.

Ama her saniyenin ne kadar uzun olduğu ortaya çıkıyordu. Traysen ortaya çıktığında, birbirlerini tanıdıklarını hiçbir şekilde kabul etmemesi gerektiğini kendine hatırlattı.

Ona soğuk ve uyarıcı bir bakışla baktı.

Tek kelime selam vermeden, gözaltı alanına girene kadar bir dizi kilitli ve korumalı koridorda onu takip etti.

Tesisi tararken, mahkûmların yaşam koşulları karşısında duyduğu tiksintiyi bastıramadı. Tesisin aşağılarına indikçe, her bir hücredeki koşullar daha da kötüleşiyordu; bu hücreler kelimenin tam anlamıyla duvardan oyulmuş deliklerdi. İçlerinde yaşamaya zorlanan kadın ve erkekleri bir kenara bırakın, küçük bir çocuğun bile zor sığabileceği büyüklükte delikler.

Tanımlanamayan kokular, zar zor nefes alabildiği ana kadar onu rahatsız etti. İnsan dışkısı sadece hücrelerin zeminini kirletmekle kalmıyor, aynı zamanda koridorlara da yayılıyordu.

Onlar geçerken inleyen ve ölüm ve merhamet için yalvaran mahkûmlara neredeyse hiç ışık ulaşmıyordu.

İçindeki seax onların insanlık dışı koşullarına isyan etti ve bu ihlalin gözetmenler konseyine bildirilmesini sağlamaya yemin etti. Hiç kimse,

suçları ne olursa olsun, bu insanların gibi yaşamak zorunda

kalmamalı. Traysen her gün burada çalışıp bunu nasıl rapor etmedi?

"Merjack bana Syn'i tek kişilik hücrede tutmamı emretti." Traysen yeraltındaki bir alana açılan zırhlı bir kapıyı açtı. Merdivenlerden yukarı doğru sert ve soğuk bir rüzgâr eserek onu dondurdu. "Seni uyarıyorum, o sert bir orospu çocuğudur."

"Merjack?"

Traysen başını salladı. "Syn. Hayatımda onun gibi birini hiç görmedim ve her şeyi sanıyordum. Senin gibi küçük bir şeyin onunla başa çıkabileceğinden pek emin değilim."

"Daha kötülerıyla de başa çıktım," dedi Shahara hissetmediği bir güvenle. Son karşılaşmaları onun için pek de iyi geçmemişti.

Bu sefer şansının daha yaver gitmesini umuyordu.

Ve şu anda Syn'in onu görür görmez öldürmeyeceğinden pek emin değildi. Onu kim suçlayabilirdi ki? Tertemiz Syn'in böyle pis bir yerde yaşadığını hayal etmekte zorlanıyordu.

Traysen'in önderlik ettiği hücreler taş yerine titanyumdan yapılmıştı. Şeffaf, çelik cam duvarlar hücrelerin önünü kapatıyor ve Traysen'in görmesini sağlıyordu ama hiçbir ses duyulmuyordu. Erkek ve kadın mahkûmlar çıplaktı ve titanyum zemindeki kazıklara zincirlenmiş ya da duvarlara veya tavana sabitlenmişlerdi. Shahara'nın midesi dehşet içinde çalkalandı. Durumları ve soğuk hava göz önüne alındığında, onları donarak ölmekten neyin koruduğunu bilmiyordu.

Syn'in hücresine yaklaştıklarında öğürmemek için kendini zor tuttu. Elleri başının üzerinde birbirine zincirlenmişti ve tavandan sarkan bir başka zincir onu yerden iki ayak yukarıda tutuyordu. Tekme atmasını engellemek için ayaklarına kısa bir hat üzerinde daha fazla zincir bağlanmıştı.

Gövdesinin üst kısmındaki her kas doğal olmayan bu pozisyon yüzünden gerilmişti. Bu onu öldürüyor olmalıydı.

Çıplak vücudunun her santiminde çürükler ve kesikler vardı ve uzun, karışık saçları yüzünü ondan gizliyordu. Suçluluk duygusu vicdanını kemirirken dudağını ısırırdı.

Hepsi onun suçuydu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Onu iyi dövmüşlerdi. Ne kadar acı olabileceğini ancak hayal edebiliyordu. "Ne zamandır böyle?"

"Birkaç saat. Tutma kancasını serbest bırakın," dedi Traysen elindeki bağlantıya. "Ve bana destek gönderin..." "Çok fazla destek" diye eklemeyen önce ona baktı.

Syn nazikçe indirilmek yerine, bir sebze çuvalı gibi yere düştü. Yüzünü buruşturdu.

Yerde yatıyordu, kımıldamadan. Kalbi atmayı bıraktı. Yaşıyor gibi görünmüyordu. Onu öldürmüşler miydi?

Dar cam kapı kalkmadan bir an önce sekiz infaz memuru da onlara katıldı. Gardiyanlar yavaşça hücrenin içine doğru ilerledi.

Traysen onu bir şeyden korumak istercesine kapının yanına götürmeden önce, "Gerçekten sert bir orospu çocuğu," diye tekrarladı.

Syn'in zincirlerini ele geçirdiklerinde, Syn canlandı ve onlara saldırdı. Zincire dolanmış yumruğuyla kendisine dokunan ilk muhafızı yere serdi, sonra ikincisinin peşine düştü. Birkaç saniye boyunca iyi bir mücadele verdi. Ancak elleri ve ayakları birbirine zincirli olduğundan, işlerini bitirmek için yeterli hareket kabiliyetine sahip değildi.

Gardiyanlar onu sopalarla döverek yere düşürdü.

Shahara tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi ve bunu durdurmaları için haykırmamak için kendini zor tuttu.

Eğer bunu yaparsa, bu ikisinin de hayatı anlamına gelir.

Sakin ol. Sakin ol.

Yine de savunmasız bir adamın dövüldüğünü görmeye ve hiçbir şey yapmamaya dayanamıyordu. Traysen bu kadar soğukkanlı görünmeyi nasıl başarıyordu?

Sonunda infaz memurları Syn'in bacaklarındaki zincirleri çözdü ve ona bir pantolon giydirdi. Bacakları serbest kalınca, mücadelesine canlılık ve kararlılıkla yeniden başladı. Muhafızlarla boğuşurken cama doğru geri atıldı ve Shahara sırtından geçen taze kırbaç yaralarını gördü. Çiğ deri ve kan ...

Boğazındaki safra yükseldi.

Ellerini çözüp arkadan kelepçelemek için onu döndürdüklerinde, nefesini tutamadı. Yüzünü çürükler ve kan kaplamıştı. kadar şiddetli dayak yemişti ki sol gözünü zar zor açabiliyordu ama sonunda onu orada dururken görünce ona doğru koştu.

"Varisha, espolin krava!"

Traysen onu vücuduyla korudu. Shahara Syn'in kullandığı dili bilmiyordu ama ona "merhaba, nasılsın?" demediğinden emindi. Seni tekrar görmek güzel" şeklinde selamlamadığından emindi.

İnfaz memurları, hareket etmeyi bırakana kadar sopalarıyla ona vurdular.

"Onu gemime götürün," diye emretti, hiçbiri onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışarak. Ama içten içe, ona her vurduklarında biraz daha ölüyordu ve vicdanı çelik gibi, affetmeyen pençeleriyle onu ele geçiriyordu.

Bir muhafız ayaklarından tutarken, diğeri onu omuzlarından tutarak taşıdı.

"Al." Traysen ona küçük bir enjektör tabancası uzattı.

"Bu da ne?"

"Gideceğiniz yere vardığınızda onu canlandırmaya yardımcı

olur." "Adrenalin mi?"

"Hayır, bu seranac."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. Seranac hipokampus ve frontal korteks üzerinde etkili olan güçlü bir ilaçtı. Bir sorgulama ilacı olarak anıları gevşetir ve kişinin geçmişi bugünden ayırma yeteneğini bulanıklaştırırdı. Aynı zamanda halüsinasyonlara da neden oluyordu, çünkü kişi birini diğerinden ayıramıyor ve geçmişe kapılıp zamanda olduğunu düşünebiliyordu. Ve uyarıcı bir olduğu için, herkes için çok tehlikeli olabilirdi.

Genellikle uygulandığında kişi yere yatırılırdı. "Daha güvenli

bir şeyiniz yok mu?"

"Burada yok ve adrenalinden çok daha güvenli - *onu* bunun üzerinde hayal edebiliyor musunuz?" Ürperdi ve çenesini sallayarak enjektörü gösterdi. "Onu hayata döndürebilecek elimdeki tek şey bu. Ama endişelenmeyin. Küçük bir doz. Birkaç dakikadan fazla dayanmaz - onu bir yere sokmaya yetecek kadar ve sonra tekrar baygın olacak."

Adrenalin konusunda haklıydı. Başını sallayarak onu cebine koydu ve muhafızları takip etti.

Tesisten çıkışları sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Her dakika, birinin onlara doğru koşmasını ve ikisinin de kellesini istemesini bekliyordu.

Neyse ki böyle bir şey olmadı ve sonunda iniş pistine ulaştılar.

Muhafızlar Syn'i kabaca dövüşçüsünün arkasına attılar. İçlerinden en uzun boylu olanı da ayrılmadan önce Syn'in baygın bedenine birkaç darbe daha indirdi.

"Bu beni kestiğin için, seni adi köpek," diye hırladı. Yüzünü ona döndüğünde, Shahara çenesinde Syn'in ona vermiş olması gereken uzun, sivri kesigi fark etti.

Dövülmüş ve zincirlenmişken . . .

O uyandığında sen ölmüş olacaksın.

Titreyen elleriyle sahte transfer emirlerinin kopyasını aldı ve gemiye tırmandı.

Syn'in tekrar üzerine atılmasını bekliyordu ama onun hâlâ baygın olduğunu fark etti. Rahat bir nefes alarak, onu eve götürüp yaralarını tedavi edene kadar bu şekilde kalmasını umdu. İkisinin de ihtiyacı olan son şey onu daha fazla incitecek bir kavgaydı.

Pişmanlık içinde başını salladı. Bu noktaya nasıl gelmişti?

Bir adamı bu canavarlara nasıl teslim etmişti? Bir mahkûm olsa bile, bunu hak etmiyordu.

Annesi çok hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ve eğer gerçek bilinirse, kendisi de biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Ama suçluluk duygusundan daha kötüsü, ve kendini tekrar onun evinde bulduğunda ne yapacağı sorusuydu.

Ne tür bir intikam peşinde?

Daha kötülerıyla de dövüştüğünü düşünüyordu ama içinden bir ses bunu reddediyordu. Dayakla bu kadar iyi başa çıkabilen biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Kalbi korkudan ağırlaştı, koordinatları programladı ve fırlattı.

Evine dönmesi saatten fazla sürmedi.

Ellerini çözmek ve Syn'i gemisinden çıkarmak hiç de kolay bir iş değildi. "Gah, daha büyük olabilir misin?" Ona yardım etmek için hareket ettiğinde, ateşler içinde yandığını fark etti.

Harika, sadece harika. Onun devasa formunu arka koltuktan çekmek için mücadele etti.

İşe yaramazdı. İçinden bir ses bunun aptalca bir şey olduğunu söylese de ilacı kullanmak zorunda kalacaktı.

Ama bunu yapmazsa, onu gemisinde bırakmak zorunda kalacaktı ve bu da işgüzar birilerinin onun için infaz memurlarını çağırmasına neden olacaktı.

"Al bakalım." Enjektörü çıkardı ve onu kolundan vurdu. Belki o kadar da kötü olmazdı ve mutlu çocukluk anıları olurdu.

Senin şansınla değil, bebeğim.

Onu canlandırması birkaç dakika sürdü.

Şişmiş gözlerini kırpıştırarak açabildiği kadar açtı. "Talía?" diye fısıldadı korkulu bir çocuk gibi.

"Sheez, zaten halüsinasyon görüyorsun." İhtiyacı olan son şey buydu. Kendisinin iki katı büyüklüğünde bir adam kim bilir ne rüyalar görüyordu. Umarım gördüğü şiddetli bir rüya değildir - en azından onu içeri aralarına güvenli bir mesafe koyana kadar.

Ama yarı bilinçli hali onu gemiden çıkarmayı kolaylaştırdı. Ağır bir şekilde ona yaslandı. Kimsenin onları görmediğini umarak komşu dairelere baktı ve yerel zabıtalara aradı.

Bunu nasıl açıklayacaktı ki? İç çekerek onu

kendi dairesine doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu korkulu bir fısıltıyla ona yaslanırken. "Bizi tekrar bulacağını biliyorsun. Kaçarsak daha da sinirlenecek. Belki de geri gelmesini beklemeliyiz. Eğer sarhoşsa saklanabiliriz ve bizi görmez."

"Evet." Onu evine ve yatağına doğru götürdü. "Neden buraya uzanıp beklemiyorsun?" Çarşafı geri çekti ve yatmasına yardım etti.

Bir çocuk gibi kıvrıldı.

Shahara lavaboya gidip bir tas ılık su ve yeni bir bez aldı.

Kadın yatağa döndüğünde Syn sırt üstü yatmış ve uyuyor gibi görünüyordu. Muhtemelen en iyisi buydu. Mümkün olduğunca dinlenmeye ihtiyacı vardı. Önlerinde uzun bir yolculuk vardı ve bunu tamamlamak için fazla zamanları yoktu.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde, adamın dolgun, duygulu ağzının kenarındaki topaklanmış kanı yıkadı. Çelik gibi çenesinden.

Uzun, ince burun.

Sol gözünün üzerinde büyük bir morluk oluşmuş ve şişerek kapanmıştı. Onu süngerle temizlemeye devam ederken, alnında sanki biri onu kafasını duvara çarpmış gibi görünen başka bir çürük fark etti.

Tekrar tekrar.

"Seni kesinlikle mahvetmişler," diye fısıldadı elindeki bezi adamın boynundaki rengi solmuş bölgede gezdirirken. Onu boğmaya çalışan birinin parmaklarının dış hatlarını çok iyi algılayabiliyordu.

"Vay canına, en kötü yanlarını ortaya çıkardığın tek kişi ben değilim. Ne? Tanıştığın herkesi kızdırıyor musun?"

Ama şaka bir yana, onun durumunu anlayamıyordu.

Onu neden böyle dövmüşlerdi? Yanlış davranışlar için kullandıkları ceza türlerine benzemiyordu. *İyice* ve *acımasızca* sorgulanmıştı. Kesiklere ve morluklara bakılırsa, ona mümkün olduğunca fazla zarar vermek ve acı çektirmek için bilinen tüm sondaları kullanmışlar gibi görünüyordu.

Ritadarion İmparatorluğu Adalet Bakanı Merjack neden böyle bir şey yapsın ki?

O çipte bir adamı öldürmeye degecek ne vardı? Merjack bunun uluslararası bir güvenlik meselesi olduğunu söylemişti ama ...

Bu çok saçmaydı.

Syn şefkatle uzandı ve onun yanağını kavradı. Shahara duraksadı ve parmaklarının tenine değen yumuşaklığına hayran kalarak bakışlarını Syn'e çevirdi.

Sevgi ve koruyuculuk karanlık derinliklerde ısıt ısıt parlıyor, kadının nefesini kesiyordu. "Özür dilerim Talia," dedi o kadar sessiz bir şekilde onu duyduğundan emin olamadı. "Elimden gelen her şeyi yaptım. Yemin ederim artık kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım. Yeterince büyüdüğümde, bizi buradan çıkaracağım. Yemin ederim. O zaman güvende olacaksın. Sadece lütfen ağlama."

Shahara'nın kalbi, onun kendisini başka biri sandığını fark ettiğinde yerinden fırladı. Görünüşe bakılırsa kız kardeşiymiş. "Artık ağlamayacağım."

Onun sözlerinden biraz rahatlamış görünüyordu. Derin bir iç çekişle tekrar bilinçsizliğe sürüklendi.

Erteleme için minnettar olan Shahara pantolonunu çıkardı ve vücudundaki kir ve kanı yıkamaya başladı.

Esmer göğsü çıplaktı ve ellerinin altında gerilen ve esneyen sert, iyi şekillenmiş göğüs kasları vardı. İyi tanımlanmış, morarmış biseps ve trisepsler, ön kollarındaki sıkı kaslar ve uzun, zayıf ellerindeki tendonlar gibi aşırı güç konusunda uyarıyordu.

Geniş omuzları ince bir karın ve dar kalçalara doğru sivriliyordu. Karnının sol tarafında, göbeğinin hemen yanında, bir bıçak ya da hançere ait eski, sivri bir yara izi vardı. Böyle bir yaranın ne kadar acı vereceğini düşününce irkildi.

Elinden nazik bir şekilde onu yan yatırdı ve sırtındaki kanı yıkadı. Beklenmedik bir öfkeyle dişlerini sıkarken, kaç kırbaç daha eklendiğini saymaya başlayamadı bile.

Yatak çarşafı mahvolmuştu. Çok da önemli değildi. Durumu göz önüne alındığında bu önemsiz bir endişeydi.

Kızarmış, şişmiş kesiklerin iyileşmesine yardımcı olmak ve acısını dindirmek için fedavine alabilmeyi nasıl da isterdi. Merjack ne düşünüyordu? Bu şekilde dayak yiyen Syn'in tekrar hareket edebilmesi için haftalar geçmesi gerekecekti.

Eğer ölmeseydi.

Bu düşünceyle, elinden geldiğince adamın saçındaki kanı yıkamaya başladı. Daha önce hiç bu kadar koyu renk saç görmemişti ve saçın yumuşaklığı onu şaşırtmıştı. Adamda yumuşak olan tek şey buydu. Vücudunun geri kalanı sarmal çelik gibiydi.

Elinden geldiğince nazık bir şekilde onu geri çevirdi, ardından bezini sıktı. Ona doğru geri dönerek bakışlarını onunkine indirdi.

Yüzü alevler içinde kaldı. Bakmamak için elinden geleni yapıyordu ama artık baktığı için görebildiği tek şey buydu.

Alçak sesle, takdir dolu bir nefes verdi. Her güzelce şekillenmişti.

Kesin şunu! Onun nesi vardı? Erkek anatomisine ve özellikle *de buna* hiç ilgi duymuyordu.

Çarşafına uzanarak onu hızla örttü ve vücudunun daha güvenli bölgelerine doğru ilerledi.

Kumaşını bacağındaki küçük tüylerin üzerinde gezdirirken, kordonlu kasları fark etmekten kendini alamadı. Yüzüstü yatarken bile çeviklik ve hız vaat ediyorlardı. Bir maraton koşucusu gibi.

O kadar güçlü bir adamdı ki, yine de içinde derin bir kırılganlık hissediyordu ve ona, yani düşmanına söylediklerini bilse onu utandıracağından emindi. Kendisine biçtiği rol buydu ama yine de bir yanı bu rolü reddediyordu.

Sana ne ki?

Yine de yaptı. Tahmin bile edemediği nedenlerden ötürü, onun kendisinden nefret etmesini istemiyordu.

Ben deliyim. . .

Kâseyi ve bezi mutfağa geri götürdükten sonra müdürün yardımcısının kendisine verdiği, içinde müdürün kişisel eşyalarının bulunduğu zarfı açtı. İçinde çocukları korumak için kullanılan gümüş bir dini madalyon vardı.

Onun mu yoksa oğlunun mu olduğunu merak ederek yatağa döndü ve boynuna taktı.

Uzaklaşırken Syn bileğini yakaladı. Shahara onun sert tutuşu karşısında panikledi, yediği dayaktan sonra böyle bir güç bulabilmesine şaşırdı. "Ne yapıyorsun burada? Kına yakmaya mı geldin?"

Onun sesindeki çiğ nefret karşısında titredi. "Asla kına yakmam."

Onun öfkesinin süzülüşünü izledi. "Neden bana ihanet ettin?" diye sordu, sesi yalvarırcasına çıkıyordu.

"Kız kardeşim için paraya ihtiyacım vardı."

Bakışları karardı, tutuşu acımasızlaştı. "Sana istediğin her şeyi verdim, istediğin her şeyi ve sen bana karşılığını böyle mi ödüyorsun? Seni lanet sürtük. Seni ya da Paden'ı incitecek ne yaptım? Söyle bana!"

Shahara onun kendisiyle konuşmadığını fark etti. Hâlâ kendisine işkence eden iblislere kapılmıştı.

Syn acı içinde haykırana kadar kolunu sıkıca kavradı. "Syn, lütfen. Kendine zarar vereceksin. Lütfen arkana yaslan ve uyu."

Her nasılsa, kadının yakarışı ona ulaştı ve o da arkasına yaslandı.

"Neden oğlumu benden aldın?" diye fısıldadı güçsüzce. "O sahip olduğum tek şeydi. Beni seven tek kişiydi ve sen onu benden nefret ettirdin. Sana verdiğim onca şeyden sonra bunu bana neden yaptın? Ben babam değilim. Onu asla incitmezdim. Seni asla incitmedim. Ben babam değilim."

Yorganı tekmeledi ve ayağa kalkmaya

çalıştı. "Syn! Uzanman gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Nykyrian'a ulaşmalıyım. Onu uyarmalıyım."

Nykyrian ... Gourish kontratında Kiara Zamir'e tecavüz etmek ve onu öldürmekle suçlanan diğer kişiydi. "Onu ne hakkında uyaracaksın?"

"Kiara onu kullanıyor. Onu öldürtecek. Aptal salak. Onu sevmiyor. Yalan söylüyor. Neden beni dinlemiyor?"

"Onu korumak için mi öldürdün?"

Ona baktı. "Kimsin sen?" "Kiara

Zamir'i sen mi öldürdün?"

Onu geçmeye çalışırken cevap vermedi.

Shahara sıkıca tuttu. "Ayağa kalkamazsın. Burada kalmalısın."

Dairesinin etrafına bakındı. "Neredeyim ben?"

"Nerede olduğunu sanıyorsun?"

"Kız kardeşimi istiyorum." Adamın sesindeki ıstırap göğsüne bir yumru indirdi. "Neden beni terk etmek zorundaydı?" Çenesinde bir tik oluştu. "Çünkü ben buna layık ." Sesi sanki birinden alıntı yapıyormuş gibi derindi. "Artık bana bakmaya dayanamıyordu."

Sonunda gözlerini kapattı.

Shahara rahat bir nefes aldı ve bir daha böyle bir olay yaşamayacağını umdu.

İlaç için teşekkürler, Traysen . . .

Bütün gece uyanık kaldı, ateşini düşürmek için ona serin jeli sürdü. Yalnız nöbetini sürdürürken, onun sözlerini düşünmeye devam etti.

Kimdi bu adam? O kadar çok sırrı, o kadar çok şeytanı vardı ki karısınınkinin yanında zayıf kalıyordu. Karısı neden oğlunu kaçırmıştı?

Bu da Syn'in neden son fotoğraflarda olmadığını açıklıyor. Ailesini uzaktan takip ediyor olmalıydı. Bu da onları hâlâ sevdiği anlamına geliyordu.

Her şeyi bu kadar berbat ettiğime inanamıyorum. Gözlerini kapatarak, ona yaşattığı acıyı dindirebilmeyi diledi. Hayatına kattığı sefalet olmadan da yeterince acı çektiği ortadaydı.

Sırtının ağrıyan kaslarını rahatlatmak için gerindi. Sonunda yapması gerekeni yapmıştı ve artık geri dönüşü yoktu. Şimdilik yapabileceği tek şey, onun daha fazla acı çekmemesini sağlamaktı.

Bir *seax* olarak ona bu kadarını borçluydu.

Şafak sökmeden hemen önce ateşi düştü. Shahara kanepeye gitmeden önce üzerine kalın bir battaniye örttü.

Gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldı.

Shahara irkilerek uyandı. Kendisini neyin korkuttuğunu anlamaya çalışarak evinin etrafına bakındı. Bakışları boş yatağa takıldığında, bir an şiddetli bir panik yaşadı.

Syn neredeydi?

Cevap olarak banyonun kapısı açıldı. Syn tüm çıplak ihtişamıyla kapı çerçevesine ağır bir şekilde yaslanmıştı. Zayıflamış olmasına rağmen odayı ham, erkeksi bir güç aurasıyla dolduruyordu.

Yatağa doğru ilerlerken, vücudundaki her kas gözler için bir senfoni gibi dalgalanıyordu. Hayatında hiç daha iyi bir vücuda sahip bir erkek görmemişti ve eğer işler farklı olsaydı . . .

Evet, doğru. Sen hiçbir şey yapmazsın.

Yanakları sakal başlangıcıyla kırışmış, yanaklarındaki ve dudaklarındaki kesikler onun sahip olduğunu bildiği yakışıklılıkla alay ediyordu.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve içine yayılan ürpertiye bastıramadı. Heybetli bir görüntüsü vardı ve Kasen'e hak vermek zorundaydı. Dövülmüş ve yıpranmış olsa bile muhteşemdi.

Yüzündeki ifadeden ne kadar acı anlayabiliyordu. Yardım teklif etmeye gitti ama adam onu sert bir hırıltıyla karşıladı.

Adamın aklı başında ve öfkeli olduğunu fark ederek bir adım geri çekildi. "Burada ne işim var?" diye hırladı.

Onun sorusunu dikkate almadı. "Yatağına dönüp dinlenmen gerekiyor."

Gözleri hâlâ şiş olmasına rağmen, ona diktiği sert bakışı . "Neden? Beni iyileştirip sonra da Rits'e geri vermek için mi?"

Boğazı düğümlendi, sonra da yarattığı yalanın içine düştü. "Bunun için özür dilerim. Bir hataydı. Ama gördüğünüz gibi düzelttim."

"Sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum." Sesindeki alaycılık onu derinden yaraladı. Bunu hak etmişti. Ne de olsa onun yerinde olsaydı nasıl hissedirdi? En azından boğazına sarılmıyordu. Bu bir gelişmeydi.

"Size bir şey getireyim mi?" Mutfığa doğru ilerledi. "İçecek bir şeyler. Yemek?"

Yatağından bir battaniye çekip topallayarak kanepeye doğru ilerlemeden önce, kızın sinirli bir homurtu olduğunu tahmin ettiği bir ses çıkardı. "Evet, beni tek seferde sarhoş edecek kadar güçlü bir içkiye ve yanında bir ağrı kesiciye ihtiyacım var." Battaniyeyi üzerine örttükten sonra oturdu ve elleriyle yüzündeki bıyıkları ovuşturdu.

Syn eliyle yanlışlıkla şişmiş dudaklarına çarptığında lanet okudu. Lanet olası Merjack. Bunun için onu öldürecekti.

Ve bu düşünceyle birlikte, kendisine endişeyle bakan Shahara'ya baktı.

Evet, gergin olmalısın bebeğim.

Onu da öldürmeliydi. Ama şu anda sadece hareket etmek bile tüm gücünü alıyordu. Dayağın ne kadar acı verdiğini unutmuştu.

Derin bir nefes aldı. Şiddetli bir acı göğsünü kesti. *Böyle nefes almaması gerektiğini biliyorsun, seni aptal!* Bu acıyı nasıl untabilmişti ki?

Shahara onu dikkatle izledi, hâlâ tehlikede olup olmadığından emin değildi. Bir kez daha o karanlık, araştıran bakışlarını ona çevirirken, parmaklarını kalın, siyah saçlarında gezdirerek taradı. Garip bir şekilde, kendi parmakları da onun saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladıkça acıyordu.

"Beni neden serbest bıraktın?" diye sordu sonunda.

"Kız kardeşime yardım ettiniz. Bu arada teşekkür ederim."

Güzel, açıklamasını kabul etmiş görünüyordu. Uzun bir dakikadan sonra ona baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

Çelik gibi kaslarının hareketinden etkilenen adamın sorusunu anlaması bir an aldı. Kadın durakladı. "Ne yapmak?"

"Çıkarın beni."

Onun saçları için saç fırçasını getirdi. Fırçayı ona uzatırken, parmak uçları onunkine değdi ve karnına garip bir gıdıklanma gönderdi.

Bunu daha önce evinde çıplak bir adamla hiç konuşmamış olmasına bağlayarak geri çekildi ve boğazını temizledi. "Sizin için sahte transfer belgeleri düzenledim."

Adamın yüzündeki ifade kadının içini burktu. "Bültende hangi ismi kullandınız?"

"Benim."

Hırıldayarak ettiği küfür yanaklarının alev almasına neden oldu. Hemen ayağa kalktı, sonra bir iniltiyle hızla yerine oturdu.

Aralarına daha güvenli bir mesafe koydu.

"Ne zamandır buradayız?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Daha kaç soru soracaksın?"

Uzaktan bile adamın bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. "Belgelerde *gerçek* adını kullandıysan, Rits'in nerede olduğumu sormak için kapını çalması ne kadar sürer sence? Merjack öylece gitmeme izin vermeyecektir."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. Bunu hiç düşünmemiştir bile. Ne büyük bir dikkatsizlik. Dikkatli davranmazsa, elini uzatacak ve kesinlikle yakalanacaktı.

Syn gözlerini tavana doğru devirdi. "Tanrım, kadın, en azından iyice düşünemez misin?"

"Şey, affedersiniz. Normalde insanları hapisten *çıkarmam*. Onları oraya koyan benim."

Syn yüzünü buruşturarak kendini kanepeden aşağı itti. "Onlar bizi bulmadan önce buradan gitmeliyiz."

"Ve nereye gideceksin?"

"Nereye olursa."

Odayı geçerken, onun önerisi karşısında dehşete kapıldı. "Evimi terk etmek istemiyorum. İlgilenmem gereken şeyler var. İlgilenmem gereken insanlar var."

Onu kolundan yakaladı, bakışları onu ateşle dağlıyordu. "Peki, beni bulduğuna benzer bir delikten onlara nasıl bakmayı öneriyorsun?"

Nefret etmeyi öğrendiği o şeytani sırıtışıyla ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Ve inan bana *tatlım*, bir kadın için olduğundan çok daha zorlar.

Bana. Gardiyanlar normalde erkek mahkumlara tecavüz etmezler. Ama senin gibi küçük bir şeyi dolaştırarak eğlenecekleri kesin."

Onun sözleriyle midesi bulandı ve bir an için kusabileceğini düşündü.

Syn sanki acı onu kesiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Buradan çıkmak zorundayız. Şimdi!"

Komodinine doğru koşarak silahlarını ve savaşçısı için modülünü çıkardı. "Hadi gidelim."

"Sadece bir sorun var." Battaniyeyi bıraktı ve onun odasında çırılçıplak durdu. "Giyecek bir şeye ihtiyacım var."

Bir kez daha yanaklarına sıcaklık doldu. Bu kadar kısa bir süre içinde onun çıplaklığını nasıl unutabilmişti?

Etrafindan dolanarak dolabını karıştırdı ve Caillen'in burada kaldığı geceler için bıraktığı kıyafetlerden bazılarını çıkardı. Onları Syn'e verdi, sonra oturma odasına geçti ve kanepenin yanında beklerken ona mahremiyet sağlamak için çarşafı çekti.

"Lanet olsun Caillen," diye homurdandı Syn birkaç dakika sonra. "Kız kardeşlerinle aynı numara çizme giyiyor olmalısın."

Adam şiddetli bir inilti çıkardı ve kadın gülmekten kendini alamadı. Zavallı Caillen.

"Yaralarım beni öldürmezse, bu dar botlar öldürecek." Tam çatma perdesini açtığı sırada kapısının çalınmasıyla irkildi.

Soğukkanlılığını yitirdi. "Tanrım, buradalar. ."

Syn silahını kaptı.

Birden tanıdık bir ses kapıdan seslendi. "Shay? Evde misin?"

Kız kardeşinin sesi onu rahatlattı. Kapıyı açarak Kasen'i içeri çekti. "Ne oldu?"

"Az önce Caillen'ın tarayıcısından Ritadarion hükümetinin sizi bulmak için buraya ajanlar gönderdiğini duydum. Ve ben ..." Shahara'nın yanından geçip kanepenin yanındaki Syn'i gördüğünde sesi kesildi.

"Oh," diye mırıldandı Kasen.

"Gitmemiz gerek." Syn patlayıcıyı Shahara'ya uzattı. "Henüz benim evime uğramadılar mı?"

Kasen omuz silkti. "Kulağa öyle geliyordu ama emin değilim."

Boğazının derinliklerinde hırladı. "Sanırım bizi bulamayacakları bir yer biliyorum."

Kasen kaşlarını çattı. "Nereye gidiyoruz?"

Syn ona içten ve çekici bir gülümseme verdi. "Sen, benim meraklı arkadaşım, ben Shahara'yı güvenli bir bölgeye götürürken Caillen'ı beklemek üzere eve gidiyorsun."

Kasen kızgınlıkla küçük nefesler verdi. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Sana söylersem, güvenli olmaz."

"Evet, ama-"

Syn ona karşı sabrını kaybetti. "Açıklamak için yeterli zaman yok. Evine git, Kasen. Şimdi."

Shahara onun kullandığı sert sese kaşlarını kaldırdı ve hayatında ilk kez kız kardeşi gerçekten itaat etti.

Syn onu dairesinin kapısından dışarı ve binanın yan tarafına doğru sürükledi.

Kurtulmaya çalıştı. "Kolumdaki tutuşunu gevşetebilirsin. Bir yere kaçacak değilim ya."

"Özür dilerim." Onu serbest bıraktı.

Bir an sonra, adam tekrar kolunu tuttuğunda acı geri döndü. "Ne oluyor-"

"Şşş." Onu bir grup çitin yanına çekti. "Duvara yaslan," diye fısıldadı.

Sorgusuz sualsiz itaat etti.

Tam ona neyin yanlış olduğunu soracakken, Ritadarion infazcılarını gördü.

Kalbi küt küt atıyordu. Onları bulmuşlardı. Ve daha da kötüsü, iki komşusuyla paylaştığı iniş pistinin girişini .

Boğazı kurudu, küfretmek istedi.

Yakalandık.

BÖLÜM 6

İnfaz memurları saklandıkları yerden geçer geçmez, Syn onu yukarı ve körfezin aksi yönüne doğru çekti.

Shahara dehşete kapılmıştı. "Ne yapıyorsun sen? Savaşçıma ihtiyacımız var."

Omzunun üzerinden adamların gözden kaybolduğu yere baktı, sonra başını salladı. "Bugün değil, yapmayacağız."

"O zaman buradan nasıl çıkacağız?"

Adamın gülümsemesi kadının tüylerini diken diken etti. "Buradan *benim* yol."

"Peki ya Kasen? O hâlâ benim evimde." Kız kardeşine yardım etmek için geri dönmeye başladı ama kolundaki kavrama çelik gibiydi.

"Geri döndüğünüzde size de benim kadar iyi davranılmasını dileyeceksiniz. Kasen kendi başının çaresine bakabilir. Güven bana, bundan çok daha kötü durumlardan kurtulduğunu gördüm. Ve söz veriyorum kimsenin ona zarar vermesine izin vermem. Eğer izin verseydim Caillen beni döverdi. O iyi olacak. Öte yandan, bizi görürlerse köpek eti oluruz."

Tamam, Syn onu caddeden aşağı, iniş pistinden uzağa çekerken kesinlikle deli olduğuna karar verdi. Aksi takdirde, ölmesini isteyen ve onu öldüresiye döven insanlar sadece birkaç metre uzağındayken nasıl bu kadar sakin kalabilirdi?

Yediği dayak göz önüne alındığında, nasıl hareket edebilirdi ki? Topalladığı doğruydu ama sıradan bir gözlemciye göre, onu ne kadar kötü yaraladıklarına dair neredeyse hiçbir belirti vermiyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey var mı?"

"Evet," dedi . "Beni düşmanlarıma teslim eden kadınlar." "Ha, ha."

Yoldan geçen herhangi biri kadar soğukkanlı bir şekilde köşede durdu ve bir taşıta selam verdi. Elektronik araç kaldırırna yanaşı ve bir patlama ve tıslamayla kapısını açtı. İçeri girmeden önce infazcılara son bir kez baktı ve onu arkasına çekti.

Onları görmediklerine inanamıyordu.

Belli ki kaçacaklarını bilecek kadar bu işi yapmışıtı.

Shahara yumuşak, mor minderin üzerine oturdu ve kapı arkalarından kapanıp infazcıların artık onları göremeyeceğinden emin olunca rahat bir nefes aldı.

Ona baktı. "Hiç paran var mı?"

"Birkaç kredi ..." Acele ederken cüzdanını unuttuğunu fark edince yüzünü buruşturdu. "Evimde."

Sabırsızlığı neredeyse elle tutulur derecedeydi. Onu koltuğa yapıştıran bir bakışla, tırnaklarını kullanarak ödeme panelini skt ve devreyi ortaya çıkardı. Kabloları birbirine dolamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben bir hırsızım. Unuttun mu?" dedi otuz tonluk bir vornayı devirecek kadar zehirli bir sesle. "demeyi yaptığımızı düşünmesi için veri alıcısını yeniden düzenliyorum."

"Bunu yapabilir misin?"

Sorusuna cevap olarak mekik bir sarsıntıyla havalandı. Bunu yapma hızı, gerçek bir kart kullanmış olmalarından daha hızlıydı. "Sanırım yapabilirsin."

Bir adres girdikten sonra arabanın uzak köşesine çekildi.

Onu izlerken, yaptıkları küçük yolculuğun zaten zayıf olan durumuna ne kadar zarar verdiğini fark etti. "Belki de seni bir doktora götürmeliyiz?"

Cevabı alaycı bir homurtu oldu.

"Yaralarınıza bakacak birine ihtiyacınız var."

"Kafama bakacak birine ihtiyacım var," dedi alaycı bir tavırla. "Seni bağlayıp Rits'in işkence etmesi için orada bırakmalıydım. Şanslısın ki ben bundan daha insancılıım."

"Üzgün olduğumu söyledim."

"Özür dilemek yetmez bebeğim. Benim mahallemde olmaz."

Öfke onu yakıp kavurdu. "Bana *bebek* deme," diye hırladı. Bu onun tüylerini diken diken etmişti. "Şimdi neden bu şeyi durdurup beni dışarı çıkarmıyorsun? Kendi başımın çaresine bakabileceğime *eminim*."

Alaycı kahkahası kulaklarında yankılandı. "Bir Ritadarion takipçisine ya da sıradan takipçi arkadaşlarından birine karşı bile on dakika dayanamazsın."

Kızın ağzı öfkeyle açık kaldı. "Affedersiniz ama hedeflerimi ele geçirmek için galaksideki en zorlu bölgelerden bazılarına gittim. Ve bir kez bile bir hedefin peşinden gidip başarısız olmadım. Asla."

"Evet, ama daha önce hiç kovalanmadın. Av olmak, avcı olmaktan çok daha zordur. Yetkililerden saklanmak senin sahip olmadığın dizi beceriyi gerektirir. Tek bir hata yaparsan ya ölürsün ya da yakalanırsın."

Sokağa doğru başıyla işaret etti. "Senin dairenden bu nakil aracına kadar kaç monitörün bizi izlediği hakkında bir fikrin var mı? Birkaç dakika içinde onları kontrol edip nereye gittiğimizi bulmayacaklarını mı sanıyorsun? Bizi tek şey, az önce girdiğim adresin, kontrol ettiklerinde görünmeyecek olması - sahte bir adres görünecek. Çünkü, evet, ben o kadar iyiyim. Şanslıyız ki bu bölgede eğitimli uyduları yok yoksa şu anda cidden mahvolmuştuk. Ama uyduları takip etmeyi, deja vu döngülerini ve hayalet kodları bilmezsiniz çünkü bunları kullanmak zorunda kalmazsınız. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, burada zonklayan ayaklarımla oturacağım ve varış noktamıza ulaşana kadar sessizce kan akıtacağım."

Lanet olsun, haklıydı. Her zaman açık davranırdı, örneğin nakil emirlerinde gerçek adını kullanırdı. Hiçbir zaman kurnazlık yapan biri olmamıştı. Belki sinsice hareket ederdi ama asla uzun süreli gizli operasyonlar yapmazdı. Saklanmak ya da sığınmak için gidilecek yerler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ne yapacaktı ki?

Bu görevi sağ salım nasıl atlatacaktı? Eğer embesil infazcılar onu yanlışlıkla öldürmediyse, Syn büyük ihtimalle öldürecekti. Özellikle de gerçeği ve onun gerçekte kimin tarafında olduğunu öğrenirse.

Tanrım, ben aranan bir suçluyum.

Tüm bunlar sona erene ve o çip doğru ellere geçene kadar eve gidemeyecekti. Onları tehlikeye atmadan ailesinin yanına bile gidemezdi.

Bunu bilmediğinden değildi, ama gerçekliği bambaşka bir konuydu.

Yakalanırsa hapse girecekti.

Oraya koyduğum suçlularla.

Tam bir dakika boyunca, bu olay kafasına dank edince nefes alamadı. Aptal adalet duygusuna lanet olsun. Traysen'in onu bu işe ikna etmesine asla izin vermemeliydi. Hiçbir para onun özgürlüğüne ya da hayatına değmezdi.

Onsuz ailesine ne olacaktı? Nasıl hayatta

kalacaktı?

Küstah arkadaşına doğru baktı. Syn biliyordu. Çocukluğundan beri koşuyordu.

Ama *ona* yardım etmeye devam eder

mi? Senden herhangi bir şekilde

şüpheleniyorsa hayır.

Belki de ödöl kâğıdının iddia ettiği gibi bir canavar değildi. Belki Caillen'ı dostlukları adına onu güvende tutacak kadar seviyordu. Bu küçük umuda tutunarak onunla yüzleşmek için döndü. "Madem bu karmaşada birlikteyiz, bana Rits için neden bu kadar önemli olduğunu söylemek ister misin?"

Gözlerini açtı ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

Cevap vermeyince tekrar denedi. "Hadi ama Syn. Ben yeşil değilim. Hükümetlerin sıradan bir hırsızın, hatta bir katilin peşine düşmek için bu kadar enerji harcamadığını biliyorum. Mahkumlarını da rutin olarak öldüresiye dövmezler. Sizi hayatta ve konuşabilir halde tutarken, sizden en fazla acıyı nasıl çıkaracağını çok iyi bilen biri tarafından ciddi bir şekilde sorgulandınız. Görünenden çok daha fazlası var ve seni önemli bir şey için istiyorlar. Nedir o?"

Ağır bir iç geçirdi. "Evet, bundan çok daha fazlası var."

Kadın bekledi.

Adam daha fazlasını söylemeyi reddedince, kadın hafifçe kaburgalarını dürttü.

Tısladı ve kızın eline vurdu ama canını yakacak kadar sert değildi. Sonra sanki kendi hareketleri ona acı vermiş gibi irkildi. Tekrar konuşmadan önce ona ters baktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

Bir kez daha derin bir iç çekerek elini bıyıklarının üzerinde gezdirdi ve kadın çürük derinin altındaki zayıf tendonların oynamasını izledi. "On dört yaşımdayken, Ritadaria'daki bir siyasi aday için hırsızlık yapıyordum. İsteddiği bilgi oldukça rutindi, sadece rakibi ve partisi hakkında kirli bilgilerdi. Kazara Merjack'in kişisel günlüğüne rastladığımda neşeli yolumda ilerliyor, ofislerindeki güvenli çipleri kaydediyor ve tarıyordum."

"Adalet Bakanı mı?"

"Hayır, daha sonra başkan olan oğlu." Durakladı. "Keşfettiğim şey, Başkan Fretagh'un ölümünden Bakan ve oğlunun sorumlu olduğuydu."

Onun açıklamasına ağzı açık bakakaldı. "Onu öldürdüler mi?"

"Bir bakıma. Eskiden Bakan bizim küçük eğlenceli hapishanemizde sadece bir müdür yardımcısıydı. Suikast için suikastçılardan birini serbest bıraktı ve suikastçi başkanı öldürdükten sonra Merjack'in oğlu adamın konuşmasını engellemek için onu öldürdü."

Onun zorlama hikâyesine kaşlarını çatı. "Bu çok fazla çaba gibi görünüyor. Neden başkanı kendileri öldürmüyorlar?"

"Sağlam bir mazerete ihtiyaçları vardı. Adam idam edilirken ve her şey var olan tüm büyük haber kuruluşları tarafından haber yapılırken doğrudan adamın yanında olmaktan daha iyi ne olabilirdi? Suikastçinin tek yapması gereken, başkanı öldürürken ona karşı siyasi bir açıklama yapmaktı ve herkes arkadaşlarımızın bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını varsaydı. Ve herkes başkanı öldürenin psikopat bir fanatik olduğunu açıkça gördüğü için hiçbir soruşturma yapılmadı. Aynı şekilde, onu yakalamaya çalışırken yobazı öldüren kahraman hakkında da kimse iki kez düşünmedi. Jonas Merjack, başkanı öldürmesi için tuttukları adamı öldürüp izlerini kaybettirerek başkanlığı kendisi için güvence altına almayı başardı. Dünyada gerçekten adalet olmadığının canlı kanıtı."

Shahara bunu yavaşça sindirdi. Şimdi bu ilginç bir parçaydı ve Merjack'in Syn'i neden bu kadar çok istediğini açıklamak için uzun bir yol kat etti.

Yine de Syn yalan söylüyor olabilir. Filch'lerin amaçlarına uygun olduğunda bu tür şeyler yapmak gibi kötü bir alışkanlıkları vardı. "Ve tüm bunları kanıtlayacak çipiniz var mı?"

"Vardı."

Kadın ona inanamayarak baktı. "Ne demek *sendeydi*? Böyle bir şeyin gözünün önünden kaybolmasına nasıl izin verirsin?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Uzun zaman önceydi ve ben korkak bir çocuktum. Merjack'in günlükte ayrı bir güvenlik kaynağı vardı ve ben bunu çok geç olana kadar keşfedememiştim. Üzerime geliyorlardı ve beni yakalamalarına çok az kala çipi sakladım."

"Neden eylemlerini gizlemek için bu kadar aşırıya kaçsınlar ve bunu birilerinin bulması için sağlam bir kanıt olarak ortaya koysunlar ki?"

Syn omuz silkti. "İnsanlar yaptıkları her şeyi neden yaparlar? Ortalama bir insanın aptallığını ya da kibrini anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Belki de bundan o kadar gurur duyuyordu ki bunu dışarı vurmak zorunda kaldı ve gerçek bir insana söylemeye cesaret edemediği için kayıt cihazına söyledi. Bilmiyorum. Tek bildiğim bu onun sesi ve itirafı."

O kadar emin değildi. Bu inanmak için biraz fazlaydı. "Kaç yaşındayım demiştin? On dört mü?"

Başını salladı.

"Ciddi bir siyasi adayın kampanya sırlarını toplamak gibi önemli bir işi sıradan bir çocuğa emanet edeceğine inanmamı gerçekten bekliyor musunuz?"

Yüz hatları taşa dönüştü. "Neye inandığın umurumda değil."

Kadın onunla alay etti. "Gerçekten tam bir baş . Neredeyse sana inanacaktım."

"İnanmalısın. Gerçek bu."

Evet, doğru. "Karşına çıkıp seni tokatlasa bile gerçeği bileceğinden şüpheliyim."

Ona ters ters baktı. "Yalan söylediğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü on altı yaşında yetim kaldım ve insanların çocukları pek bir şey yapmaları için işe almadıklarını biliyorum. O yaşta yaptığım en iyi iş yerleri fırçalamaktı."

Homurdandı. "Son derece yasadışı bir şey olduğunda ve en iyiler tarafından eğitildiğinizi bildiklerinde yaparlar."

"Peki seni kim eğitti? Idirian Wade mi?" diye alaycı şekilde sordu, gelmiş geçmiş en azılı suçlunun adını kullanarak.

Bakışı çelik kadar soğuktu. "Evet."

Şok olmuş bir halde ona baktı. Şimdi *bu*, hem çarşafı hem de teması tarafından atlanan bir gerçektir.

Bu doğru olabilir mi?

Kesinlikle yalan

söylüyordu.

Ama eğer öyle değilse, bu onu daha da tehlikeli yapıyordu. Çünkü Wade'le vakit geçiren herkes şeytanın ta kendisiyle vakit geçirmiş olurdu.

Syn o kadar ciddi görünüyordu ki ya çok iyi bir yalancıydı ya da doğruyu söylüyordu.

Hangisiydi? Dürüst olmak gerekirse, hikayesi inanılmayacak kadar çoktu.

"Wade *seni* neden eğitsin ki? Özellikle de bir çocuk olarak? Birisi onun derisini yüzmeyeceğini düşünmek gibi bir hata yaptığında ortakları olması ya da onların yaşamasına izin vermesiyle tanınmazdı. Kelimenin tam anlamıyla."

Bakışı tamamen soğuktu. "Sence neden?"

Omuz silkti. "Onun gibi bir suçlunun sümüklü bir çocuğa nasıl ilgi duyacağını hayal bile edemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Hadi ama, Seax. Bu kadar kalın kafalı ya da aptal değilsin. Baban gelmiş geçmiş en büyük kaçakçılardan biriydi ve kardeşine öğrettiği ilk ders neydi?"

"Nasıl ..." sonunda anladığında sözleri kesildi. "Bana Wade'in baban olduğunu mu söylüyorsun?"

Ona alaycı bir selam verdi. "Kadına bir kahraman kurabiyesi ver."

Shahara bu sözler kafasına dank ederken nefes alamıyordu. Yüce Tanrım, gelmiş geçmiş en psikopat katilin soyundan gelen bir adamın yanında mı oturuyordu? Yüzlerce, hatta binlerce insanı -erkekleri, kadınları ve çocukları- öldürmekle ün salmış birinin. Kurbanlarını, ortaklarını ve arkadaşlarını öldürmekle kalmamış, onlara işkence etmiş ve sakat bırakmıştı.

Hatta bazı cesetleri yamyamlaştırmıştı.

Wade o kadar kötü bir adamdı ki, ölümünden onlarca yıl sonra bile, külleri uzaya saçıldıktan ve ona ait bir mikro saç teli ya da deri hücresi bile içerebilecek her türlü iz ele geçirilip yok edildikten onlarca yıl sonra bile, hükümetler hala birilerinin onu geri getirmek için DNA'sını kullanmasından korkuyorlardı.

Ve onun eğittiği oğlunun yanına oturdu. Bir

an için hasta olacağını düşündü.

Syn onun gözlerinde en nefret ettiği bakışı gördüğünde gerildi. Geçmişinin pisliğiyle onun havasını kirlettiğini söyleyen bakıştı bu. Eğer araba hareket halinde olmasaydı, ondan kaçmak için caddeye doğru koşacaktı. Yaptığı hiçbir şey için değil.

Ama psikopat bir hayvanın babası olacak kadar şanssız olduğu için.

Bir kez olsun biri onu şaşırtamaz ve gerçeği korkularından ayıramaz mıydı? Sadece Nykyrian, bir deliyle olan genetik bağının onu da bozmadığı gerçeğini gerçekten kabul etmişti.

Ne bekliyordun ki?

Hiçbir şey, gerçekten. Kiara Zamir'in ona verdiği tepkinin aynısıydı bu. Ama onu en çok öldüren şey, eğer gerçekten babası olsaydı, o bakışlar yüzünden onları katledeceğini ve sonra da gözlerini ganimet olarak saklayacağını bilmesiydi.

Onları yememesi şartıyla.

İğrenerek başka tarafa baktı.

Shahara, şeytanın yumurtasının yanında oturduğu gerçeğini kabullenirken kıpırdamadan oturuyordu. Yaptığı işte bu kadar iyi olmasına şaşmamalıydı. Babası onlarca yıl boyunca gözaltından kaçmıştı. Wade'i bulmaya yaklaşanların bağırsakları deşilmiş, derileri yüzülmüş ve onu yakalamayı hayal edenlere bir uyarı olsun diye duvarlara asılmıştı.

Aslında, biri olmasaydı hiç yakalanmayacaktı.

Syn'in babası kadar yozlaşmamış olabileceğine dair içinde bir umut belirirken dudaklarını yaladı. "Babanı ihbar eden sendin, değil mi?"

Syn kendisine sadece bir kişinin sorduğu bu soru karşısında irkildi. Nykyrian dışında hiç kimse bunu anlamamıştı.

Ona yalan söylemeye başladı ama neden zahmet etsin ki? Onun hakkındaki düşünceleri değişecek gibi değildi. "Evet."

"Neden?"

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü." Eğer o zaman üzerine nasıl bir cehennem yağacağını bilseydi, tekrar düşünebilirdi. Ama o zamanlar babasının acımasızlığından uzaklaşmayı o kadar çok istemişti ki...

Yetkililerin onu normal bir çocuk gibi okula gidebileceği ve herkes gibi bir hayata sahip olabileceği bir aileye vereceğine dair aptalca hayalleri vardı.

On yaşındayken bile daha iyisini bilmeliydi. O zamana kadar insan doğasının karanlık tarafını yeterince ... ama içindeki çocuk mutlu sonlara ve gökkuşaklarına inanacak kadar aptaldı.

"Peki ona ihanet etmen için sana ne kadar para ödediler?"

Bunu ifade ediş tarzına bayılmıştı. Sanki ona acı çektirmekten başka bir şey yapmamış olan babasına ihanet etmişti. Evet, babası ona yıllar boyunca işine yarayan bir dizi suç becerisi kazandırmıştı ama bu fayda, o piçin ona fiziksel ve zihinsel olarak verdiği diğer zararlardan çok daha ağır basıyordu.

"Ben ocuktum, Shahara. Bunun için bana bir bok vermediler. Bu benim vatandaşlık görevimdi." Gözetmenin onu kelepeleyip hapse atmadan hemen önce söylediği sözleri tekrarlariken neredeyse boğulacaktı.

"O zaman neden yaptın?"

Kız kardeşinin ölümüne misilleme yapmak için. O piçi kendi başına öldürecek kadar büyük ya da tecrübeli değildi. Bu yüzden yetkililerin bunu onun yerine yapmasına izin vermişti.

Ama bu asla kabul etmeyeceği bir şeydi. Sonunda o da hak ettiğini buldu.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Senin için geri geleceğim, seni küçük piç. Ve bunu yaptığımda, hiç kimsenin çekmediği acı çekeceksin. Bana yardım edin tanrılar. Sen daha bebekken annenin seni boğmasına izin vermeliydim. Merhametin sana ne kazandırdığını gördün mü? Mezara kadar sana ihanet eden bir piç. Tanrılar sana yaşadığın her gün acı ektirsin ve her biri bir öncekinden daha acı verici olsun.

Bunlar babasının ona söylediği son sözler olmuştu. O gün bugündür bu sözler kalbinin derinliklerini ısıtıyordu.

Ve Syn'in o zamandan beri hayatını adadığı tek noktayı kanıtlamış

oldu. Herkes ihanet etti.

Babasını satmıştı ve oğlu da ona sırtını dönmüştü. Ve tıpkı kendi değersiz babasına yaptığı gibi, oğlu da ne zaman ziyarete gelmeye çalışsa yetkilileri çağırıyordu.

şiirsel adalet gerçekten.

"Syn?" diye sordu ısrarla. "Babanı neden ettin?"

"Sana söyledim. O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü." Shahara bunu kabul etmek istemeyerek başını salladı. Daha fazlasını saklıyordu ama bu konuda ona güvenmediği çok açıktı. Neden güvensin ki? Onun söz konusu olduğu zamanlarda pek de güvenilir biri olmamıştı.

Bu yüzden konuyu daha az uçucu bir şeye ve hayatını kurtarabilecek tek şeye çevirdi. "Peki. Tüm bunlar hakkında doğruyu söylediğini varsayalım. Merjack'ler seni neden öldürmedi? Ne yaptıklarını bilen tek kişi sensen, neden hikâyeni başkasına anlatma riskini göze alsınlar?"

"Çünkü çipi bulamadılar. Beni henüz öldürmemiş olmalarının tek nedeni bu. Sonuçta *bana* kim inanır ki? Babasının hafızası hala tecrübeli suikastçıların altına iştebilen yalancı, bok çuvalı bir mahkum mu?"

Kafası karışmıştı, anlamaya çalıştı. "Anlamıyorum. Eğer öldüysen, nerede olduğu neden önemli olsun ki?"

Sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Herkes bulabilir ve onları ifşa edebilir," dedi. "Aslında henüz kimsenin bulamamış olmasına şaşırdım. Yerini tespit etmek çok kolay olurdu. Bulmadıkları için şanslıyız."

"O zaman neden geri dönüp onları katil oldukları için ifşa etmediniz?"

"Çünkü sen o güzel boynunu evimde gösterene kadar beni çoğunlukla yalnız bıraktılar. Hapisten kaçtıktan sonra birkaç yıl boyunca beni bulmak için çok uğraştılar ama adımı değiştirdim ve sonunda ortadan kayboldular. Hayatta kalmak için yaşa ve bırak sosyal politikasını uyguluyordum."

"Ama birini öldürdülerse, nasıl öldürmezsin-"

"Bak," diye hırslayarak onun sözünü kesti. "O benden daha iyi. İnanın bana, Fretagh'un dolabında hiçbirimizin bilmediği bir sürü iskelet olduğuna eminim ve

Senin o harika adalet duygun bende yok. Bu hiçbir zaman karşılayamadığım bir lüks. Hesap vereceğim tek yasa hayatta kalma yasasıdır. Ve bu kanun bana kışımı Ritadaria'dan olabildiğince uzak tutmamı söylüyor."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Onun gibi insanları hiç anlamamıştı. Yolsuzluğa, suça göz yumabilen insanları.

Eğer söyledikleri doğruysa, suçluların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına nasıl izin verebildi?

Oh, o bir suçluydu. Onun ahlakından yoksun olmasına şaşmamalı. Onlara sahip olsaydı, yaptığı onca şeyi asla yapmazdı. Ve bu, çipi kadar önümüzdeki birkaç gün boyunca kabullenmesi gereken bir şeydi.

"Peki nereye gidiyoruz?"

Tek gözünü açtı ve kıza dik dik baktı. "Dinlenmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Peki, nereye gittiğimi bilmek isterim. Artık tüm bunların bir parçası *olduğuma* göre..."

"Peki," dedi en az onunki kadar sinirli bir sesle. "Önce buradan çıkmak için bir gemi bulmalıyız. Sonra da ben kendimi ve ne yazık ki seni peşimizdeki piçlerden koruyana kadar bir gece kalacak bir yer bulmalıyız."

"Peki sonra?"

"O zaman Ritadaria'ya gider ve o lanet çipi buluruz."

İnançsızlıkla kaşlarını çatı. "Sosyal hayatta kalmanın yaşa ve yaşat yasasını uyguladığınızı sanıyordum."

"Evet, boş . Zaten hiçbir zaman o kadar zeki olmadım."

Aptallığı yüzünden kendini lanetleyen Syn gözlerini kapadı ve cesaret edebildiği kadar derin bir nefes aldı. Bir zonklayan molekülden diğerine ağrıyordu ve tek düşünebildiği her şiddetli darbeye neden olan ihanetti.

Bunu ona o yapmıştı.

Bazı moronlar peşine düştüğü için sadece birkaç rahatsızlıkla sakin bir hayat yaşıyordu. Ama daha önce hiç kimse adresini bulamamıştı. Bu konuda çok dikkatli davranmıştı.

Şimdiye kadar.

Şimdi bir kez daha güvenli diyebileceği hiçbir yeri ve başvurabileceği hiç kimsesi olmayan avlanmış bir hayvandı. Onu tehlikeye atan kişi dışında hiç kimse.

bıçak saplamalarını istemiyorsanız kimseye güvenmeyin.

Ve aslında onu kendisiyle birlikte güvenli bir yere çekmişti. Aklından ne geçiyordu ki?

Caillen'in onun incinmesine izin verirse üzüleceğini. Tabii ki Syn'in bu yüzden ölmesi durumunda üzüleceği kadar değil.

Kesinlikle beyin hasarı olmalı.

Vicdanı nereden bulmuştu? Ve ne zaman? Hayatını hep yalnız, yük olmadan yaşamıştı.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz - bu onun her şeyden çok inandığı bir şiydi.

Şimdi aniden yumuşayan kalbinin bedelini ödeyecekti çünkü Shahara'yı ne kadar boğmak istese de ona yardım ettiği için hapse girmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Cehennemde yaşamının nasıl bir şey olduğunu ilk elden öğrenmeyi hak etmiş olsa bile. Ve hiç şüphe yok ki tüm bunlar olup bittiğinde, o hapishaneye geri dönecek o özgür olacaktı. İşler böyle yürüyordu.

"?" diyerek onu bir kez daha dürttü. Adam saldırma

isteğini bastırdı. "Ne?"

"Neden Ritadaria'ya gidiyoruz?"

Hasarlı kaburgalarını kızın parmağından korumak için kollarını kavuşturarak koltuğuna daha da gömüldü. "Belki de kaçmaktan yoruldum. Belki de güzel bir yüz için hâlâ aptalım. Ah, kahretsin, belki de sadece yaşamaktan yoruldum ve artık beni yakalamaları gerçekten umurumda değil."

Shahara arkasına yaslandı. İnsan buna ne diyebilirdi ki? Kesinlikle bir cevabı yoktu.

Mekik aniden durdu. Kapı açıldığında, kısa bir mesafe ötedeki küçük şehir uzay limanını gördü.

Kalabalık caddeye adım attığında, limanın her iki yanında sıralanan düzgün izolasyon kanallarına yanaşmış çeşitli uzay gemilerine göz attı. Gemilerin hepsi küçük ila orta büyüklükteydi ve sadece bir avuç kadarı gezegenin yörüngesindeki bir hangara yanaşmış daha büyük gemilere (bir gezegenin yüzeyine asla indirilemeyecek kadar ağır olan büyük hacimli gemiler) mekik dışında herhangi bir şey için kullanılıyordu.

Kaşlarını çattı. "Neden buradayız?"

Kadının yanında durup ona sanki kalın kafalıymış gibi bakarken içini çekti. "Sana söyledim, bir gemiye ihtiyacımız var."

"Geçiş satın alacak paramız yok."

"Her zaman ayrıntılara takılmak zorunda mısın?"

Kolundan tuttu ve onu durdurdu. "Bak, son iki günde hayatım boyunca çiğnediğimden daha fazla yasayı çiğnedim. *Ben* bir suçlu *değilim*. Senin yaptığını yapamam."

Adam onunla alay etti. "Senin için ne güzel. Değerli ahlak anlayışınızdan asla ödün vermediğinize çok sevindim. Bazılarımız o kadar şanslı değildi." Kolunu kızın elinden kurtardı ve ona öyle bir bakış attı ki, kızın ayak parmaklarına kadar dondu kaldı. "Şimdi izin verirseniz, el koymam gereken bir gemi var. Emin olun

Yanımda kalın ki hiçbir kamera sizi çekmesin ve yerimizi arkadaşlarımıza iletmesin."

Ondan bir adım uzaklaştı, sonra durdu ve eğlenen bir gülümsemeyle arkasını döndü. "Ya da burada kalıp Rits'e elimden geleni yaparım, olur mu?"

Shahara boğazının altından hırladı. Bu adamı öldürecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Ama önce onları takip eden insanlardan kaçması ve bu kahrolası görevi tamamlaması gerekiyordu.

Onun peşine takılarak körfezi geçti. Adamın sanki dürüst bir iş yapıyormuş gibi açık bir şekilde yürüdüğüne inanamıyordu.

Bir insan kendinden nasıl bu kadar emin olabilir? Özellikle de bir gemi çalmak üzereyken?

Hiç yakalanmamasına şaşmamalı.

Sonunda bir tanesine karar vermeden önce birkaç kez durakladı, çeşitli gemi işaretlerine baktı. Ona kendini beğenmiş, alaycı bir sırıtış attı. "Bu güzel olur, sence de öyle değil mi?"

Dilini kabartan nutku söylememek için dişlerini sıktı. Nasıl olsa dinlemeyecekti. Neden zahmet etsin ki?

Ayrıca, itiraf etti, çok güzel bir gemiydi. Kırmızı ve altın rengine boyanmış, yuvarlak Fropane sınıfının en büyük gemisiydi. Manevra kabiliyeti ve hızıyla ünlü bir yük gemisiydi. Kardeşi her zaman tanesine sahip olmayı hayal etmişti. Ama onlar zengin nakliyeciler içindi. Caillen gibi yaşayacak bir yer bile bulamayan yoksul pilotlar için değil.

Koyun görevlilerinden biri onlara yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim,

Frion?" Syn başını gemiye doğru eğdi. "Manifestosu ve seyir defteri

nerede?" "Şu anda onları kaydediyorlar."

"Ona yakıt verildi mi?"

"Evet, efendim. Önce onlar

yaptı." "Güzel. Açın onu."

Adam sorgusuz sualsiz itaat etti. Shahara kaşlarını çattı. Gemi çalmak bu kadar basit miydi?

Kim bilebilirdi ki?

Şimdi düşününce, savaşçısını buraya indirdiğinde kimse onu sorgulamamıştı. Elbette akıllı başında hiç kimse o pas yığınının almak istemezdi.

Belki de Syn'in sesinde öyle bir otorite, varlığında öyle bir güç vardı ki, kimse onun emirlerini sorgulamaya cesaret edemiyordu.

Hala . . .

Zarif bir dansçı gibi, kapak aşağı indi. Otomatik olarak, rampa onlar için kendini uzattı. Kalın, koyu yeşil halı yürüme yolunu kaplıyordu ve Shahara yıpranmış botlarını, bozulmamış kumaşa zarar vermeden önce çıkarma dürtüsüyle savaştı.

Syn onun dirseğini tuttu ve onu rampadan yukarı çıkardı.

Görevli, "İhtiyacın olan başka bir şey var mı *Frion*?" diye sordu.

Syn duraksayarak ona baktı. "Evet, Eamon'a bu gece geç saatlerde bir sevkiyat olacağını söyle. O uçağa ya da bir yolcu mekiğine binebilir. Hangisini tercih ederse. Sadece hesaba fatura etmesini söyle."

"Evet, efendim."

Çenesi düştü. "Geminin sahibini tanıyor musun?"

Onun yanından geçerken soğuk bir şekilde güldü. "*Ben* geminin sahibiyim. Eamon sadece ona atanan kaptan."

Onu rampaya kadar takip ederken, içinde onu tekmelemek için güçlü bir dürtü vardı. Bunca zamandır onunla oyun mu oynuyordu? "Bu geminin sahibi benim de ne demek?"

Rampayı geri çekmek için kumandaları itti. "Tam olarak yüz altı tanesine sahibim. Bildiğinizin aksine ben bir nakliyeciyim, hırsız değil."

"Yani daireniz ve sahip olduğunuz her şey-"

"Dürüst parayla ödendi." Adam kadının yanından geçmeye başladı

ama kadın onu durdurdu. "Anlamıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Ve bu senin sorunun. Şimdi izin verirseniz, planlamam gereken bir uçuş var. Ritler bu limanı kilitleyecek kadar akıllanmadan önce izin almalıyız. Gerçek işim için her zaman kullandığımız bir limandan ateş ederek çıkmayı göze alamam."

Şaşkın bir halde dar koridorda dururken zihni bu yeni bilgiyle çalkalanıyordu. Adam doktor muydu, nakliyeciyi miydi, hırsız mıydı, yoksa dolandırıcı mı?

Kimdi bu adam?

Ne düşüneceğinden emin olamayınca köprüye gitti. Syn navigatör koltuğuna oturmuş, rota bilgilerini ve koordinatları çıkarıyordu.

Shahara kaptanın koltuğuna doğru yöneldi. Daha oturur oturmaz gözünün üstündeki keşiğin yeniden açıldığını fark etti.

Elektronik dosyaları tararken dalgınca kanı bir kenara fırçaladı.

"İşte," dedi ve göğsünün üstündeki küçük cepten küçük mendilini çıkardı. "Ben açabilirim."

Onun yanına gitti.

İnce, yıpranmış keteni adamın alnına sürdüğünde, adamın ılık nefesinin boğazına düştüğünü, gıdıklandığını ve tüylerini diken diken ettiğini hissedebiliyordu.

koluyla göğüslerini sıktı. Adam ona akıl almaz bir bakışla baktı. Onu hipnotize eden bir bakış.

Yüzündeki morluklara rağmen onun yakışıklılığını gözden kaçıramıyordu. Ve onu izlerken, bakışları adını koyamadığı bir düşünceyle karardı.

Mendil elinden düştü ve adamın pürüzlü bıyıklarına dokundu. Onu o kadar sert ve ham gösteriyorlardı ki, birkaç gün önce tanıştığı temiz traşlı adamdan çok farklıydı. Şimdi gerçekten tehlikeli bir suçlu gibi görünüyordu. Onun en özel düşüncelerini çalabilecek bir adam gibi.

Onun ruhu.

Ondan korkması gerekirdi ama yine de bir parçası, bir erkek bu kadar yakınında durduğunda normalde yaptığı gibi geri çekilmedi. Ellemiyor ya da çekiştirmiyordu. Sadece orada oturuyor, bir şey bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Birden adamın elini belinde hissetti. Adam elini yanağına dokunana kadar omurgası boyunca gezdirdi. Kız tepki veremedi, adam onu nazikçe kendine çekti.

Dudaklarına yapışmadan bir an önce "Çok güzel," diye fısıldadı.

Shahara bu yabancı his karşısında titredi. Dudakları talep etmiyordu, soruyordu. Nazik ve kibar dudaklar Shahara'nın hisleriyle alay ediyor, varlığından bile haberdar olmadığı bir açlığı kabartıyordu. Kendini dönen duygularına teslim ederek ona doğru eğildi ve kendisini kucağına çekmesine izin verdi.

Yine ona kendi dilini fısıldadı ve vücudu, boğazının sütunundan aşağı yağdırmaya başladığı öpücükler için eğildi. Zonklayan sıcaklık ona saldırdı. Daha fazlasını istiyordu.

Syn durması gerektiğini biliyordu ama hayatı için geri çekilemiyordu. En son bir kadına sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve bu kadın tutkularını hayal edebileceği en yüksek seviyeye çıkarmıştı. Hem çok küstah hem de çok çekingendi.

Ve vücudunun tadı bal ve baharat gibiydi.

Kadın ellerini saçlarında gezdirip kafa derisini okşarken inledi. Ellerini onun omurgasında gezdirirken, dizinin çürük kaburgalarına değmesinden bir an önce ona doğru hareket ettiğini hissetti.

Acı patladı ve tüm zevki yok etti. Acı içinde nefesi kesildi.

Zıplamadan önce bir an gerildi. "Çok özür dilerim! Sen iyi misin?"

"Kaburgamın akciğeri delmiş gibi hissetmem dışında, tabii ki iyiyim." Öne doğru eğildi ve acısını hafifletmeye çalıştı.

Eğer Merjack'i ele geçirirse . . .

Ve bahsetmişken, bunu yanlışlıkla yapmış olması muhtemelen iyi bir şeydi. Buradan çıkmaları gerekiyordu. Çabucak.

Hormonların canı cehenneme.

Kendini yukarı iterek, dengesini sağlamak için derin olmayan bir nefes aldı. "Eğer koordinatları girmek istersen, ben ön hazırlıkları yapıp motorları çalıştıracam."

Başını salladı ve onun boşalan sandalyesine oturdu. Syn onun kızarmış yanaklarını ve şişmiş dudaklarını not ederken bir dakika durakladı. Bıyıkları boğazına kadar bir yol açmıştı ve bilinmeyen bir nedenle bu görüntü hoşuna gitmişti. Bir şekilde onun kendisine ait olduğunu gösteriyordu.

Oraya gitme bile.

Onun nesi vardı? Bir kadın üzerinde hak iddia edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Asla bir kadına güvenemezdi. Kadınlar yalan söyler ve ihanet ederdi.

Güvenebileceği tek kişi kendisiydi.

Sana zaten bir bokmuşsun gibi baktı.

Evet, ama aynı zamanda onu öpmesine de izin verdi. Genelde bir kadın onun geçmişiyile ilgili gerçeği öğrendiğinde kaçardı.

Yapma. Onun için bir hiçsin ve hep kalacaksın.

Bu düşünceyle kaptan koltuğuna oturdu ve kalkışa hazırlandı.

Tam fırlatma koduna basmak üzereyken, Shahara uzanıp koluna dokundu. "Bak." Başını yan cama doğru eğdi.

Syn başını çevirdiğinde Rits'in uçuş personelinin sorgulamak için geldiğini gördü. "Sakin olun. Bu gemiyi işletmeyecekler. Ve fırlatma için çoktan izin aldık."

"Bizi yapamayacaklarından emin misin?"

"Gemi Darling Cruel adı altında kayıtlı. O düğmeye basmaya cesaret edemezler."

Shahara derin bir nefes aldı. Adam haklıydı. Zalimler politik güçleri ve zenginlikleriyle ünlüydüler. Ölmek istemedikleri sürece kimse onlara bulaşmazdı.

Yine de, adam gazı indirip onları fırlatana kadar kalbi durmadı.

"Eğer bu gemi size aitse, neden Darling adına kayıtlı?"

Ona alaycı bir bakış attı. "İşi artık kendi adımla yürütemezdim, değil mi? Galaksideki her yarım akıllı moron peşime düşerdi."

"Zalimlerin bunu öğrenip kızmasından korkmuyor musun?"

Bakışı sümüklü ve saldırgandı. "Ryn ve Darling benim arkadaşlarımdır ve uzun zamandır da öyledirler. Ticari varlıklarımı onun adına kaydettirmem aslında Darling'in fikriydi."

"Neden böyle bir risk alsın ki?"

"Ne riski? Evrende kim onun ailesini karşısına alır ki? Tek bildikleri, bu onun işi."

Bunu ona vermek zorundaydı. Aklı başında hiç kimse Zalimlerden birini sorgulamaya cesaret edemezdi. "Peki onu nereden tanıyorsun?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Bir gün kapısını çaldım ve 'Merhaba, seni soymaya . Umarım sakıncası yoktur. Bu arada, benim arkadaşım olur musun?' "

"Bu kadar alaycı olmana gerek yok."

Ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Sorularına cevap vermekten yoruldum. Yemin ederim bir sorgucu olarak eğitilmiş olmalısınız."

"Merak ettiğim için kusura bakmayın. Aileniz ya da arkadaşlarınız hakkında her şeyi bilme avantajına sahip değilim. Caillen sizden hiç bahsetmedi."

"Bu sözlerle beni kesmeye çalıştıysan, ıskaladın. Caillen'a uzun zaman önce beni tanıdığını kimseye söylemeyeceğine dair yemin ettirdim. Eğer biri onun benim arkadaşım olduğunu öğrenirse, hayatı senin elindeki plastik yüzükten daha değerli olmaz."

Shahara sağ elini yumruk yaptı. Duygularını bastırmak için kullandığı sert kabuğa rağmen gözlerinden yaşlar süzüldü. Dişlerini sıkarak gözlerini kırıştırdı ve adamın onu oradan bıçaklayabilmesine öfkeleni. Annesinin evlilik yüzüğünün parasal bir değeri olmadığını biliyordu ama annesi ona çok değer vermişti ve onun için paha biçilemezdi.

Ne cüretle hakaret eder?

Syn onun gözlerini karartan hüznü gördü ve anında pişman oldu. "Öyle demek istemedim. Özür dilerim."

Düşüncesizce söylediği sözlerin neden olduğu acıdan onu uzaklaştırmak için çabucak sordu. "Söyle bakalım, dairemi nasıl buldun? Benim adıma da kayıtlı değil."

Başını iki yana sallayınca gözleri açıldı. "Satın alma emirlerini araştırdım." Boğazının temizledi, sonra daha yüksek sesle konuştu, "Sadece bir ya da iki yıllık siyah bir Pritan savaş uçağı kullandığınızı biliyordum."

Bu dikkatsizliği için kendine lanet ederken nefesini içine çekti. "Kendi adıma satın aldım."

Başını salladı. "Kayıtlı olduğu yeri bulana kadar uçağın seri numaralarını iniş pistlerinin bir listesiyle karşılaştırdım. Yerini öğrendikten sonra, bölgedeki insanlara sizin tarifinize uyan birini tanıyıp tanımadıklarını sormak yeterli oldu."

Oh, ben bir aptalım . . .

Ama ona vermek zorundaydı. Bunu başka kimse düşünememişti.

"Zekice."

"Bazı günler diğerlerinden daha fazla." Tekrar koordinatlara baktı. "senin savaş uçağın da Darling adına kayıtlı?"

"Başka bir arkadaşıma ... sahip olduğum her şey gibi."

Başını eğdi. "İçlerinden birinin sana ihanet etmesinden korkmuyor musun? Her şeyi elinden almalarından?"

Syn omuz silkti. "Eminim eninde sonunda biri bunu yapacaktır, ama bu beni geceleri uyutmayan şeylerin en küçüğü. İnanın bana, hayatta birkaç kredi kaybetmekten çok daha kötü şeyler var."

"Ne gibi?"

"Çenesini kapatamadığı için en iyi arkadaşlarından birinin ablasını boğmak."

Birden bir uyarı ışığı yandı.

Shahara saldırıya uğradıklarından korkarak paneline doğru sarsıldı.

"Az önce girdiğim kursu onaylamanız gerekiyor. Onay sırasına basın. Kod sağınızda listelenmiştir."

Uyum sağlamak için uzandığında, bakışları başlarına düştü. Birden kendini hasta hissetti.

Çok, çok hasta.

"Rook'a mı gidiyoruz?"

"Evet, bu konuda seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Adamın umursamazlığı karşısında dehşete kapıldı. "Evet, öyle. Orası evrendeki en tehlikeli yer. Sen aklını mı kaçırdın? Oraya gidersek üç dakika içinde ölmüş oluruz."

BÖLÜM 7

Syn ona kuru bir bakış attı. "Bebek gibi davranmayı bırak. Senin 'hedeflerini aramak için galaksinin en kötü yerlerine' gittiğini sanıyordum?" Bu son cümle onunla alay eden bir tonda söylenmişti ve bu onu gerçekten kızdırdı ve ona bir şeyler fırlatmak istemesine neden oldu.

İçindeki dürtüyü dizginleyen Shahara, ona soğukkanlılıkla baktı. "Gördüm ve bebek gibi davranmıyorum. Sadece tam bir waco Rook'a gider." Waco, yürüyen ceset anlamına gelen bir suikastçı terimiydi; hedeflerine atıfta bulunmak için kullandıkları bir şeydi ve Rook topraklarına ayak bastıkları anda o ve Syn de tam olarak öyle olacaktı.

Rook'u evi olarak gören insanlar kötünün de kötüsüydü. Ne güvenlik ne de infazcı vardı, sokaklarda kandan başka bir şey yoktu. Tam anlamıyla. O gezegendeki yaşamın hiçbir değeri yoktu - evrenin geri kalanında da pek bir değeri yoktu ama... Orada insanların ayakkabı bağcıkları için katledildiğini duymuştu.

Ve Syn tüm bu olanlara tamamen kayıtsız görünüyordu.

Yine de akla gelebilecek en kötü pisliklerle akrabaydı. Ona göre geri kalanlar sadece gösterişçiydi.

Alnındaki kesiği sildi ve parmak uçlarındaki kanı pantolonunun paçasına silmeden önce yüzünü buruşturdu. "Evet, bu cesedin bir dinlenme yerine ihtiyacı var. O yüzden Rook olsun. Belki de önden haber verip mezarlarımızı hazırlatmalıyız. Ne dersiniz?"

Shahara yüzünü buruşturdu. Kategorik olarak deliydi - muhtemelen C.I.'nın anlamı buydu. Öyle olmak zorundaydı. "Bilmem gereken ciddi bir zihinsel sorunun var, değil mi?"

Adam, kadının vücudunu baştan aşağı ürperten yarı soluk bir gülümsemeye parladı. Devam ettiğinde, kulağa biraz fazla ürkütücü gelen garip bir aksanla konuşuyordu. "Kahvaltıda bebekleri yemem ve dişlerimi onların kemikleriyle karıştırmam deli olduğum anlamına gelmez."

Gözlerini devirdi. Babasının kim olduğu düşünöldüğünde, muhtemelen böyle şakalar yapmaması gerekiyordu. Bunun babasının en sevdiği lezzet olduğuna şüphe yoktu. "Bilmem gereken başka tuhaf alışkanlıkların var mı?"

"Sadece dolunayın ışığı altında sokaklarda çıplak dans etme ihtiyacım."

"O zaman bir sonraki dolunaydan önce bu işi bitireceğimizden emin olacağım." Sözlerine rağmen, adamın çıplak vücudunun harika görüntüsü açık gözlerinin önünde parladı. İtiraf etmek ona ne kadar acı verse de, adam muhteşemdi ve can havliyle dövölmüş olsa bile vücudu ateşliydi. "Sokakta çırılçıplak, ha? İşte görmek isteyeceğim bir manzara."

Hınzır bir sırıtış dudaklarını büktü. "Ne zaman istersen özel bir görüşmeye kesinlikle hazırım."

"Ben olsam o kadar ukala olmazdım," dedi hınzır bir sırıtışla. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, senin bunu yapabilecek parçan muhtemelen Rook sakinlerinin kestiğı ilk parçan olacak."

Başını sallayarak koltuğına geri döndü. "Onay sırasına girin."

"Pekâlâ, bu senin cenazen." Ama şaka bir yana, midesini yakan büyük bir asteroit büyüklüğünde bir yumru vardı. Mahkûmlar, pezevenkler ve köle tacirleri tarafından yönetilen bir gezegene ayak basma fikrinden hoşlanmıyordu. Çok tehlikeliydi. Bir seax için bile.

Korkmuyordu, sadece temkinliydi. Ve kariyerinin öğrendiğı bir şey vardı. Kibir öldürür. Asla dışarıda daha iyisinin olmadığını ve senin için gelmediğini düşünme.

Çünkü ikisinden birine ikna olduğunuz an, her şey biterdi. Oyunun sonu.

Syn göz ucuyla onu izledi. Yüzündeki ifadeden düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu. Onu suçladığından değil. Rook'a sürünerek geri dönme fikrinden kendisi de nefret . Kasvetli ara sokaklardan ve babasının gurur duyacağı kadar vahşi sokak çetelerinden kaçalı onlarca yıl olmuştu.

Bir zamanlar onun hayatı olan cehennem. Babasının eski koşu arkadaşları ve ikisini de doğuran mahalle hakkında fazla düşünmeyeli yıllar olmuştu. Uzun zaman önce her şeyi geride bırakmaya yemin etmişti.

Şimdi yaralı bir köpek yavrusu gibi sürünerek geri dönüyordu. Ve en çok da bundan nefret ediyordu. Geçmişinin en kötü yanıyla yüzleşmek zorunda kalmaktan daha berbat bir şey olamazdı.

Nykyrian'a gidememesi çok kötüydü. Arkadaşının yardım etmekten çekinmeyeceğini biliyordu ama Nykyrian'ın kendi sorunları vardı ve Syn'in isteyeceği son şey kapısına bir başkasını getirmektir. Evet, arkadaşlarının çoğu saklandığından beri aranmak için harika bir zamandı. Caillen'a gelince.

...

Evet. . .

Hayır. Bunu kendi başına halledebilirdi. Her zaman yaptığı gibi.

Ama bu sefer tek başına kaçmıyordu. Shahara'ya da dikkat etmek zorundaydı. Onun varlığı onu rahatsız etmeliydi ama nedense etmedi. Bunun yerine, eğer başaramazsa, yardım etmek için orada olacağını bilmek neredeyse rahatlatıcıydı.

Yoksa yapar mıydı?

Hadi, Syn. Aklın nerede senin? Sana tekrar yardım edeceğini düşündüren şey ne? Senin için geri gelmesinin tek nedeni kız kardeşi yüzünden duyduğı suçluluktur ve sana o kadar sempati duyduğı için bile şanslıydın. Bunun ikinci kez olacağına güvenme. Sen, dostum, onun için bir hiçsin. Bir mahkumdan başka bir şey değilsin.

Ve Shahara mahkumlardan nefret ederdi.

İç çekerek düşüncelerinin ne kadar doğru olduğunu fark etti. Tıpkı Mara'ya yaptığı gibi bir illüzyonu yaşıyordu.

Ve tıpkı Mara gibi, Shahara da onu bir an bile tereddüt etmeden geride bırakacak, sadece kapıdan çıkarken yetkilileri arayacak kadar duraklayacaktı.

Bunu, Rits'in onu öldüreceğini bildiği kadar iyi biliyordu. Öyleyse neden zihni onu düşünerek ona ihanet ediyordu? Kokusu, yumuşaklığı, hatta ona deliymiş gibi baktığında alnında oluşan o küçük kırışıklık

-Hepsi bilinçli düşüncelerinin derinliklerine kazınmıştı.

Çok güzel bir kadındı ve onunla geçireceği bir gece için geriye kalan küçük ruhunu bile verebilirdi.

Ama bu saçma bir rüyaydı ve yıldızlara uzanmaktan yorulmuştu, sadece kader tarafından çarpılmak için.

Hayatının acımasız gerçekliğine boyun eğerek ayarlarını kontrol etti.

Shahara Syn'in bakışlarını hissetti. Neden onu izliyordu?

Hızlı bir bakış ona bunun öfke olmadığını

söyledi. O zaman neydi?

Adını koyamadığı bir parçası onun ilgisinden memnun oldu. Gözleri ona sıcaklık yayıyor ve vücudu ona kendiliğinden karşılık veriyordu.

Şimdi bile onun teninin, vücudunda gezinen ellerinin verdiği hissi hatırlayabiliyordu. Genç kızlığından beri ağabeyinden başka bir erkeği düşmanı olarak görmeye cesaret edememişti.

Şimdi ilk kez birini daha fazlası olarak görüyordu. Yasaklanmış rüyalar zihninin en karanlık köşesinden yeniden ortaya çıktı. Bir aşıkla ilgili kavramlarla ona eziyet eden rüyalar, onun kıyafetlerini soyarak ve durması için yalvarana kadar ellerini onun inanılmaz derecede sert vücudunda gezdirmek.

Ama bu o değildi. Hormonlarını uzun zaman önce dondurmuştu ve adamın onları bu kadar kolay çözmesi onu çok rahatsız ediyordu.

"Sakıncası yoksa ..." Syn kendini sandalyesinden yukarı itti. "Bir süre uzanacağım. Otomatik pilotu ayarladım. Beklenmedik bir şeyle bana haber verin."

"Elbette." Onun gidişini izledi ve uyku odalarına ulaşmak için yeterli zamanı olduğundan emin olduktan sonra geminin monitörlerini açtı.

Açıkça casusluk yaptığı için vicdanı çirkin başını kaldırdı. Ama umurunda değildi. O karanlık gözlerin ağırlığı kendisini de yoklamadan onu gözlemlemek istiyordu.

Ve onun uyuduğu zamandan daha iyi bir zaman olabilir mi?

Onu kaptanın salonunda buldu. Oda bu büyüklükte bir gemiye göre geniş ve konforluydu, uzak duvara monte edilmiş çift kişilik bir karyola vardı. Syn doğruca oraya yöneldi ve oturdu. Acıyla yüzünü buruşturarak Caillen'in botlarını çıkardı ve uzanmadan önce bir kenara fırlattı. Derin bir iç çekerek kolunu gözlerinin üzerine sardı.

Caillen'in gömleği omuzlarının genişliği üzerinde gergin bir şekilde duruyordu ve kolunu kaldırdığında sert, taş gibi karnının tamamı ortaya çıkıyordu. Çıplak ete baktı ve elini girintilerin üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak etti.

Dışleriyle sıkıştır.

Syn yüzükoyun yatarken bile hükmedici bir figürdü. İçinde doğuştan gelen bir şey ölümcül yetenekleri konusunda uyarıyordu. Tehlikeli havasını rahat ve eski bir ayakkabı gibi üzerinde taşısa da aynı zamanda terbiyeli ve çekiciydi.

En azından ukalalık yapmadığı zamanlarda.

Onun düşüncelerini bilmeyi ne kadar isterdi.

Ya da en azından geçmiş hakkında daha fazla şey, ki bu da korkunç olmalı.

Birden onun adını düşündü ve C.I.'nın ne anlama geldiğini hâlâ bilmediğini fark etti. Çok fazla sorusu ve çok az cevabı vardı.

En çok da Syn'e arkadaş demenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ağabeyi ve kız kardeşi bunu yeterince kolay buluyor gibiydi. O neden yapamıyordu?

Çünkü güvendiği herkes tarafından ihanete uğramıştı. Babası icatlarına ve planlarına o kadar takıntılıydı ki, bunların peşinde koşarken ona hiç dikkat etmemişti. Ona ve kardeşlerine zaman vaat ediyor ve sonra rahatlıkla unutuyordu.

Ya da işler yolunda gitmediğinde hayal kırıklığına uğrar ve sonra "kafasını toplamak" için bir iki gün ortadan kaybolur, geri kalanlar ise parçaları toplamak zorunda kalırdı.

Annesi onların incinen duygularını teselli etmeye çalışmıştı ama o kadar uzun yıllardır hastaydı ki Shahara annesinin hastalanmasından önceki zamanı zar zor hatırlayabiliyordu. Ve annesi her şey için ona muhtaçtı. Faturaları ödemek için daha fazla zaman istemek, annesinin ve kardeşlerinin giyinmesine ve bakımına yardım etmek, babalarından para saklamak Her zaman endişelenecek bir şey vardı.

Bir de Gaelin vardı. Tam da en çok ihtiyaç duyduğu anda yardımına koşan efsanevi bir kahraman gibi görünüyordu. Babası öleli henüz bir yıl bile olmamıştı ve o da iz sürücü olarak eğitimine yeni başlamıştı. Onunla pazarın dışında tanışmış ve o da aşık bir köpek yavrusu gibi peşinden gelmişti.

"Hadi bebeğim. Bana küçük bir gülümseme ver. Tek istediğim bu. Dur, şu kutuyu senin için taşıyayım. Merak etme, ısırمام. Ben iyi adamlardan biriyim."

O kadar zararsız görünüyordu ki, kısa sürede kalkanlarını indirdi.

Tanrım, ne kadar aptalmış. Neden en başından beri onun içini görememişti?

Ama o biliyordu. O kadar uzun zamandır o kadar güçlüydü ki, değişiklik olsun diye başka birine yaslanabilmek güzeldi. Ve adam çok ilgili ve hoş görünüyordu.

...

Genç ve masumken, dünyada iyilik olduğuna inanmak istemişti. Mutlu sonların mümkün olduğuna ve insanların iyi olduğuna.

Evet, doğru.

Tek ilgilendiği onun vücutu ve sahip olduğu az miktardaki paraydı. Ve yeterince beklediğini düşündükten sonra, istediğini almış ve onu kanlar içinde bırakmıştı.

O gün, o da ölmüştü. Fiziksel olarak değil ama içten içe. Geleceğiyle ilgili tüm umutları ve hayalleri yok olmuştu. O günden sonra çocuk sahibi olamayacağını biliyordu; Gaelin bunun asla gerçekleşmeyeceğini görmüştü.

Aşk yok, koca yok.

Kardeşlerine hizmet ederek ve bunun onu acılaştırmasına izin vermemeye çalışarak geçirdiği uzun bir hayattan başka bir şey değil. Artık kurmaya cesaret edemediği hayallere sahip olabilmelerini sağlamak. Kendisinden acımasızca alınanı kimsenin onlardan almadığından emin olmak.

Boğazı düğümlendi ve ağlayabilmeyi diledi. Ama ne faydası vardı ki? Gözyaşları ucuzdu ve o da yuvarlanacak biri değildi.

Yine de Gaelin'le hiç tanışmamış olmayı diledi. Keşke Syn ile başka koşullar altında tanışabilseydi.

Tıp öğrencisi Sheridan Belask ile tanışmak harika olmaz mıydı? Geçmişinden habersiz, muhtemelen onu çok sevebilirdi.

Gah, Syn haklı, sen bir . Yeter artık. olmuştu. Geri dönemezdi ve şu anda önlerinde çok daha büyük sorunlar vardı.

Monitörü kapatarak, artık ne olabilecekleri ne de onun hakkında daha fazla düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi.

göze alamazdı.

Saatler sonra Syn dahili telefonun zil sesiyle uyandı. "Evet," dedi, sesi dinlenirken kemiklerine sızan yeni acıdan dolayı pürüzlüydü.

Hareket etme. Nefes almayın.

Biri beni vursun ve bu ıstıraptan kurtarsın. Hareket etmek neden bu kadar acı veriyordu? Tıbbi nedenler geçerken gözlerini devirdi. Kapa çeneni, beyin. Neden acı çektiğimi biliyorum. Sadece istemiyorum.

"Rook'a yaklaşıyoruz. Buraya gelip kontrolörle konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Pek sayılmaz," diye nefes aldı. Ama kadın haklıydı. Onları gökyüzünden vurduracaktı. Şansına, kim olduklarını ve saklanmak için geldiklerini bile itiraf edecekti.

Daha fazla acı beklentisiyle dişlerini gıcırdatan Syn dikkatle kendini yataktan itti, Caillen'in nefret ettiği botlarını çekti ve onun yanına gitti.

Köprüye girer girmez "Nasıl uyudun?" diye sordu.

"Çelik bir kapana yakalanmış bebek bir vorna gibi." Pilot koltuğuna oturdu ve artık nefes almamaya çalıştı.

Başını ona doğru salladı. "Bir saniye önce mektuplarımızı ve kayıtlarımızı istemeye başladılar."

"Onlara hiç verdin mi?"

"Hayır."

"Aferin kızıma." Kanalı açtı. "Kes şunu moron, bu şeyi kaydettirseydim burada olmazdım. Onu Gondara'da kaldırdım. Vaktimi boşa harcadığın için seni yakalayıp dövmeden önce geçmemize izin ver."

Sert bir ses geri gelene kadar kanal birkaç saniye boyunca uğuldadı. "Kaptanı kim?"

"Chryton Doone."

"Dokuzuncu Körfez, Delta Dört Hangarı'na yanaşın."

Shahara hem yeni ismine hem de iniş onayının bu kadar kolay verilmesine şaşırarak kaşlarını kaldırdı.

Chryton, C'nin açılımı mıydı?

Hayır. Chryton olamaz. İsim ona uymuyordu. Sandalyesine

geri oturdu. "Bu kolay oldu."

"Bana karşı iyimser olma." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Söz veriyorum bizim için bir karşılama partisi düzenleyecekler. O yüzden sessiz olun ve kimsenin *sizi* tanımaması için dua edin."

Evet, bu kötü olabilir. Suçlularla dolu bir gezegene bir izleyici getirmek gerçekten de intihardı. Ve eğer içlerinden biri onu işaretlerse, Syn'in itibarının bile onu kurtaramayacağından emindi. Her ne kadar en iyileriyle dövüşebilse de, burada sayıca ondan çok üstündüler.

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

Birkaç dakika içinde Syn onları kenetlemiş ve kilitlemişti.

Tam tahmin ettiği gibi, üç silahlı adam ve iki silahlı kadından oluşan bir grup onları karşılamak için dışarı çıktı. Silahları hazır bir şekilde kapının hemen dışında beklediler.

Syn birkaç saniye boyunca konsolun başında oturdu, sanki o da burada olmanın akıl sağlığını tartışıyormuş gibi parmağını yanal kontroller üzerinde ileri geri hareket ettirdi.

Sonunda ayağa kalktı, ceketini silkti ve biniş rampasına yöneldi.

Koridorun sonuna ulaştığında durakladı. Kapağın hemen soluna küçük bir ayna yerleştirilmişti ve bir anlığına kendine baktı.

"Ah, Tanrım," diye alay etti, alnındaki morluğu gizlemek için saçlarıyla oynadı. "Cehennemdeki bir delikten çıkmış gibi görünüyorum."

"O zaman buraya uyum sağlamalısın."

Ona attığı bakış ateşi bile dondurabilirdi. Ceketinin cebinden bir çift gözlük çıkardı ve morarmış gözünü kapatmak için taktı. "Silahını bana ver."

"Neden? Beni vurmayı mı planlıyorsun?"

"Henüz değil." Sonra ekledi, "Eğer oraya silahsız gidersem, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlarlar."

Shahara bir dakika daha düşündükten sonra nihayet ona verdi.

Onu sol cebine soktu. "Küçük olanı hala botunda mı?"

"Evet."

"Onu çıkar ve elinde, cebinde tut." Bu hiç hoşuna gitmedi ama itaat etti.

"Şimdi bana diğer elini ver."

Kadın kaşlarını çatı ama sonra onu da teslim etti. Duvardaki bir çentikten küçük bir kalem aldı ve hızla avucuna bir isim ve adres yazdı. Dokunuşu elini gıdıkladı ve o izlerken karnına inanılmaz garip şeyler yaptı. Ne yapıyordu bu adam?

"Bana bir şey olursa diye söylüyorum, bu Digger adında bir adamın adresi. Caddenin iki blok aşağısında, sağda olmalı. Büyük bir apartman. Gözden kaçırıramazsınız." Gümüş kolyeyi çıkardı ve kızın boynuna taktı. Adamın sıcaklığı hâlâ kolyenin üzerindeydi ve kolye kadının sırtını ürpertti. Göğüsleri karıncalandı. "Bunu ona göster, sana yardım edecektir."

"Peki ya sen?"

"Eğer batarsam, benim için endişelenmeyin. Bana ihtiyacı olan ya da beni seven bir erkek kardeşim ve iki kız kardeşim yok. Sen sadece kaçtığından emin ol."

Bu hiç de hoşuna gitmemişti. "İki blok öteye gidemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Cevap vermedi. Onun yerine konuyu değiştirdi. "Ben muhafızlarla konuşurken sen burada kal."

Endişeyle kaşlarını çatarak onun rampayı uzatışını ve ardından iniş ekibiyle buluşmak üzere aşağıya doğru yürüyüşünü izledi. Sadece hafif bir topallama yaralarını ele veriyordu. Bir de boynundaki çürükler vardı. Onu Merjack'e teslim etmesinde oynadığı rolden dolayı kendisini suçlu hissetmesine neden olan morluklar.

Syn onu hayrete düşüren erkeksi, her zaman kontrollü bir soğukkanlılıkla muhafızlara yaklaştı ve onlarla birkaç kelime konuştu.

Muhafızlar uzaklaşırken, ona kendisine katılmasını işaret etti.

Kadın rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Onlara ne söyledin?"

O hınzır sırtış geri döndü ve gamzesini gösterdi. "Bunu sana tekrarlayacak değilim."

Gözlerini kısmıştı. "Dikkatli ol mahkûm, Rits'in başlattığını ben bitirebilirim."

Adam sadece güldü ve sağ kolunu kızın omuzlarına attı. Alarm zilleri çaldığında, onun dokunuşuyla kaskatı kesildi.

"Rahatla," diye fısıldadı, nefesi boynunu gıdıklıyordu. "Bir koltuk değneğine ihtiyacım var ve burada bir koltuk değneğiyle sokakta pek görünemem. Yerlilerden biri herhangi bir zayıflık tespit ederse, ikimiz de yolda ölürüz. O yüzden kötü görün ve kimseyle göz teması kurma."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Tanrım, tatlım, beni en harika yerlere götürüyorsun."

"Beni güldürme. Çok acıtıyor. Şimdi konuşmayı bırak ve kapıya doğru git."

Yürümeye başladıklarında, ellerinin altında, yan tarafına doğru esneyen kasları fark etmekten kendini alamadı. Sert ve güçlü olan bu kaslar, nefes alışını rahatsız edecek şekilde varlıklarını belli ediyorlardı. Onun vücuduna duyduğu açlık yatışmak için yalvarırken, Caillen'in kirli iç çamaşırları gibi iğrenç bir şey düşünmek için elinden geleni yaptı.

İşe yaramadı.

Ve bu ona Syn'in hiç giymediğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Dışarı çıktığında, korku onu tüketirken neredeyse duracaktı. Sadece Syn'in onu sürekli çekmesi onu hareket halinde tuttu.

Sokaklar pislik içindeydi ve insan atığı, çöp ve alkol kokan bir koku sahip olduğu tüm koku alma bezlerine saldırıyordu. Boğazına bir safra kaçtı ve dikkatini yanındaki cezbedici formdan uzaklaştırdı.

"Rahatla." Kolunu kadının omuzlarına doladı. "Ağzından nefes al."

"Tanrım, bu pis koku da *ne*?"

"Cehennem."

Adam onu sokakta yönlendirmeye devam ederken, midesinin derinliklerine tuhaf bir his yerleşti. Çok az tanıdığı bir adama çok fazla güveniyordu. Onu uzak bir yere götürüp terk edebilirdi.

Tek bildiği, saklanmak için yeterli parayı bulabilmek için onu bir köle tacirine bile götürüyor olabileceğiydi. *Tanrım, Shahara, ne yapıyorsun?* Bu o değildi. Shahara Dagan kimseye güvenmezdi.

Hiç.

Bu hatayı en son yaptığında soyulmuş ve tecavüze uğramıştı. Ve eğer Syn neden burada onunla birlikte olduğu gerçeğini öğrenirse, kendisine yapacaklarının yanında bunun çok hafif kalacağından emindi.

"Nereye gidiyoruz?"

Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Eski bir arkadaş." "Ne tür bir eski arkadaş?"

Yorgun bir iç çekişle başını salladı. "Eğer düşündüğün buysa, seni burada parasız ve eve dönüş yolu olmadan bırakmayacağım. Ben senin ödül kağıtlarının söylediğinin yarısı kadar bile piç değilim. Kuduz bir köpeği burada yaşayan haşaratın merhametine bırakmam. O yüzden rahat ol. Ne kadar az şey bilersen, o kadar güvende olursun."

Yine de içini kemiren şüpheleri bastıramıyordu. "Neden *bana* yardım ediyorsun?"

"Ah kahretsin, bilmiyorum. Aptallık, sanırım." Ona baktı ve yüzündeki endişeyi görmüş . "Sen Caillen'in saygıdeğer ablasısın. Hatırladın mı?" Sesi aniden kızgınlıktan arınmıştı. "Sana bir şey olmasına izin verdikten sonra onunla yüzleşecek değilim. Bu onu öldürür ve ben onu bunun için çok fazla düşünüyorum."

Yaptığı açıklama onda beklenmedik bir hayal kırıklığı dalgası yarattı.

Gerildi. *Ne bekliyordun ki? Tanrım Shahara, seni önemsemişim için mi sana yardım ediyorum?*

Uyan . Bundan daha iyisini biliyorsun. İnsanlar sadece kaldıklarında yardım ederler.

Kendi iç çekişiyle, adamın zayıf kalçalarını kavrayışını yeniden ve bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

Etraflarını çevreleyen binalar cam, çelik, tuğla ve ahşabın garip bir karışımıydı. Sanki mimarlar yedek parçaları ve çöpe tasarımları kullanmış gibiydi. Ve yanlarından geçtikleri her insan, alnında boncuk boncuk terler oluşmasına neden olan bir ilgiyle onlara bakıyordu.

Önden ayak sesleri yaklaşıyordu. Syn'in uyarısını hatırlayarak bakışlarını önlerindeki kaldırıma odakladı.

"Hey, kadın ne kadar?"

Syn onu durdurdu.

Shahara önlerinde, sağda duran uzun boylu, kel adamı görmek için hızlı bir bakış atmaktan kendini alamadı. İri yapılı ve gergin olan bu adam korkutucuydu. Yaklaşık bir adım arkasında daha kısa boylu, kır saçlı bir arkadaşı vardı.

Syn'e baktı ve gözlüğünün altından gözlerinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde kısılmasını izledi. "Senin hayatın doğru olurdu." Onu alaycı bir tavırla süzdü. "Hâlâ ilgileniyor musun?"

Yabancı arkadaşına baktı. Adam Syn'e dönmeden önce aralarında kibirli, eğlenen bir gülümseme geçti. "Hadi *dostum*. İkiye bir. Bu ihtimalleri karşılayabilecek gibi görünmüyorsun."

Syn onu hayrete düşüren bir rahatlıkla gözlüklerini çıkarıp cebine koydu. Onun ölümcül ruh haline dair tek ipucu, sol eliyle ceketini hafifçe kaydırarak blasterini kavraması için ortaya çıkarmasıydı. Elini rahatça sıkı kalçasına dayadı. "Benimle konuşuyor olamazsın. Benim arkadaş olarak *prokalarım* yok. Ve sizi temin ederim ki pis kokunuz düşüşünüze yetismeye vakit bulamadan ikinizin de bağırsaklarını deşebilirim."

Adamın yüz hatları öfkeyle buruştu. Öne doğru bir adım attı.

Syn hareket etmedi. Gerilmedi bile. Orada öylece durmuş, gözleri ve ölümcül sessizliğiyle onlarla alay ediyordu.

Bekliyorum.

Düşmanını tek bir ısırıkla alt edebileceğini bilen vahşi, ölümcül bir engerek yılanı gibi.

Arkasındaki adamın rengi soldu. "Bekle bir saniye, Chronus. Bu Syn. Blade'in taramasında yüzünü gördüm."

Gri gözlerinde şüphe dalgalanmadan bir an önce bir korku titreşimi öfkeyi bastırdı. "Öldüğünü sanıyordum."

Syn ona tehditkâr bir sırıtış attı. "Yürümeye devam etmezsen öleceğin kadar değil ... dostum."

Arkadaşı onu omzundan yakaladı. "Hadi ama. Ona bulaşma. Durrin ve Blade'e ne yaptığını unutma. Partini hâlâ doğru düzgün yürüyemiyor."

Syn şeytani bir kahkaha attı. "Ben de senin diz kapağını gözümle görmek isterim. Biraz doktorculuk oynamaya ne dersin?" Kronometresini kontrol etti. "Zamanım var..."

Bununla birlikte, iki adam hızla kaçmaya başladı.

Shahara onların hızlı uçuşundan etkilenmişti. En çok da Syn'in silah çekmeye gerek kalmadan onlarda böyle bir panik yaratmış olmasından etkilenmişti. "Bir Partini'ye ne yaptınız?"

Kolunu tekrar onun üzerine sardı. "Bu uzun bir hikâye. Ve evrende eski bir savaş masalından daha sıkıcı bir şey yoktur."

Buna çok şaşırmıştı. Başka herhangi bir erkek, ağabeyi de dahil olmak üzere, erkeksi kabadayılık hikayeleriyle onu sıkmaktan çekinmezdi. Ama Syn'in kendini kanıtlamaya ihtiyacı yok gibiydi. Onun kendine güvenine gülümsedi. Tanıdığı insanlardan çok güzel bir değişiklikti bu.

Yürümeye devam ederlerken ona baktı ve acısını yüzünde göstermemeyi ne kadar iyi izledi.

Bunu nasıl yaptı?

Çürükler ve hafif topallama olmasa, onun yaralı olduğunu asla söyleyemezdi ve aynı yırtıcı zarafetle hangi iç yaraları sakladığını merak etti.

Syn sertleştirilmiş çelik gibiydi. Ve bu kadar güçlü bir adamı şekillendirmek için cehennem ateşleri gerekmiş olmalıydı. Geriye tek bir soru kalıyordu. Zayıflığı neydi? Elbette bir tane vardı.

Başka bir çatışma olmadan apartmana yaklaştılar. İkiz parlak sarı kuleler sıvı mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Uzaktan bakıldığında burası yaşanabilir bir yer gibi görünüyordu ama onları yaklaştıran her adımda daha da az çekici hale geliyordu. Kırık şişeler ve çöpler kaldırımını kaplamıştı. Kapıların önünde birkaç ceset uzanmış yatıyordu.

Nabızlarını kontrol etmek isteyen Shahara, birçok hırsızın bu tür bir taktik kullandığını kendine hatırlattı. Biri eğildiğinde hemen saldırırlardı.

Tıpkı hapishanedeki Syn gibi.

Syn onu elinden tuttu ve kırmızı grafitilerle kaplı cam kapılara doğru götürdü. Kapıları açmak için kumandaya bastı.

Kapılar titreşerek açılırken, bir zamanlar okuduğu, cehennemin girişini anlatan eski bir hikâyeyi düşündü. Burası kesinlikle öyle görünüyordu. Syn olmasaydı, muhtemelen ters yöne doğru koşuyor olurdu.

Nedense onun varlığından büyük bir rahatlık duyuyordu. Olması gerekenden çok daha fazla.

Onu kirli, rutubetli, boş bir lobiye götürdü, burada daha da fazla grafiti vardı, bazıları son derece kaba ve müstehcen. Hatta müstehcen eylemlerin ve vücut parçalarının resimleri bile vardı.

Asansöre yaklaştıklarında devasa bir sürüngeşey belirdi ve önlerini kesti. Dik duran bir kertenkelenin gövdesine ve yarı insan, yarı yılan bir yüze sahipti. Parlak mavi ve yeşil pulları loş ışıktaparlıyordu.

Syn'in sözlerini unutup sadece gözbebeklerinin siyah yarığıyla kırılan sarı gözlere baktığında boğazına bir çığlık düğümlendi.

Onlara bir blaster doğrulttu. "Ellerinizi kaldırın, insanlar. Şimdi."

BÖLÜM 8

Syn sürüngen yaratıkla yüzleşirken onu bıraktı. "Geri çekil yoksa o silahı senin için gerçekten rahatsız edici bir yere sokacağım ve anatomın hakkında tam olarak neresi olduğunu bilecek kadar bilgim var."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu ölümcül bir fısıltıyla.

"Digger'ı görmeye geldim."

"Ve sen?"

"Syn, orijinalinde olduğu gibi."

Gülme olduğunu düşündüğü gürültülü bir ses çıkardı. "Bana Syn gibi görünmüyorsun. Öyle olsan bile, o eski kurumuş çamur parçasından ne istiyorsun?"

Syn'in bakışları ölümcül bir hal aldı. "Neden ona sormuyorsun?" Kertenkele varlık bir telsiz çıkardı ve bir numara dizisine bastı. Birkaç saniye sonra hırçın bir ses cevap verdi.

"Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum *Frion*. Ama burada orijinalinde olduğu gibi Syn olduğunu söyleyen bir insan var."

"Syn, ha?" Adamın yaşlı olduğu titreyen sesinden belliydi. "O zaman ona doğum adının ne olduğunu sor."

Kertenkele Syn'e baktı.

Shahara da kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde çattı. Şimdi C.I.'nın ne anlama geldiğini öğrenecekti.

"Sheridan Wade," dedi sesinde tuhaf bir tonla.

Sheridan Wade mi? Kaç tane ismi vardı ki? Ama babasının kim olduğu düşünüldüğünde bu mantıklı geliyordu.

"İşte benim oğlum!" dedi ses heyecanla. "Onu yukarı gönderin."

Kertenkele onlara geri döndü. "Affedersiniz, *Frion* Syn," dedi asansörün kumandasına basmadan önce. Kapıyı temizlemek için geri adım attı. "Digger 554 numaralı dairede."

Syn hiçbir şey söylemedi ama Shahara ondan güçlü, anlaşılmaz bir duygu hissedebiliyordu.

İçeri adım attılar ve kapılar arkalarından kapandı. Asansör hava kanalında, köhne görünümünün yalanladığı bir pürüzsüzlükle ilerliyordu.

Syn onun elini bıraktı ve arka köşede durmaya gitti. "Senin adın ne bu arada?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı? Ben ailesi, adı ya da ülkesi olmayan bir adamım. Aşağılayıcı ya da hakaret edici olmadığı sürece her şeye cevap verebilirim."

"Sorduğum şey bu değil. C.I.'nın ne geldiğini bilmek istiyorum."

Ukala bir sırıtışla başını kaldırdı. "Created In."

"Syn'de yaratıldı," diye tekrarladı. "Güzel isim. Annen senden gerçekten nefret etmiş olmalı."

Gülümsemesi kayboldu. "Tutkuyla," dedi öyle bir içtenlikle ki, kadın durakladı.

Kadın daha fazla bir şey söyleyemeden asansör durdu ve adam arkasına bile bakmadan onu terk etti.

kendisine söylemeye zorlayacağına dair kendine söz vererek peşinden gitti.

Yıkık dökük koridor, her yere karalanmış grafiti çizgileri dışında ıssızdı. En azından daire yakındaydı.

Bu hiç de cesaret verici değildi.

Syn kapıyı çalmak için uzandığında kapı açıldı.

Uzun boylu ve son derece zayıf olan adam muhtemelen altmış beş yaşlarındaydı. Her ne kadar kırışıklıklar yüz hatlarını gizlese de, ki sakalları da vardı, adamın tavırlarından gençliğinde oldukça yakışıklı olduğu anlaşılıyordu. Kalın beyaz saçları ve neredeyse parlayacak kadar mavi gözleri vardı.

Syn'e baktığında, uzun süredir kayıp olan oğlunu selamlayan bir baba gibiydi. "Pekâlâ, gerçekten de sensin. Başka birinin benimle dalga geçtiğini sanıyordum." Syn'i sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

Syn küfretti. "Dikkatli ol, ihtiyar." Çabucak kendini kurtardı. "Kaburgalarımı kırma... daha kötüsü olmasın."

"Kaburgalarını mı kırdın?" Syn'e bir aşağı bir yukarı baktı. "Yüce Tanrım, evlat. Ne oldu sana böyle?"

"İçmeye gittim ve tabureden düştüm.. Sizce ne oldu?"

Digger homurdandı. "Hâlâ eskisi gibi alaycı bir pisliksin. Ama buradasın, bu da bana durumun ne kadar kötü olduğunu gösteriyor. Tanrı biliyor ki buraya kendi isteğiyle gelmedin ve bunun için seni suçlamıyorum. Çimdiklerden mi kaçırıyorsun?" Pinches, infazcılar için kullanılan eski bir argo terimdi.

"Ben bir Wade'im. Sen ne düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun." Kapıyı daha geniş açtı ve sonunda Shahara'yı fark etti. "Peki sen kimsin güzelim?"

"Eski playboylara alerjisi olan ve torununuz olacak kadar genç biri," diye yanıtladı Syn. "Ona Shahara de, ama dikkat et. Yaralarımın yaklaşık yarısından o sorumlu."

Digger'ın dudaklarında büyüleyici bir gülümseme belirdi. "Ellerimi kendime saklayacağım ama gözlerimin nereye konusunda söz veremem. Şimdi

Biri sizi koridorda sırf orada olduğunuz için vurmada nnce içeri gelin."

En azından küçük dairenin içi, dışarıda bulduklarından çok daha temizdi. Elektrikli ekipman parçaları etrafa saçılmıştı ama alttaki alanlar temelde temizdi.

Digger kâğıtları ve kabloları için yırtık pırtık kanepeye .

Syn bir kolunu kaburgalarına sararak duvara yaslandı. Nefes almakta zorlanıyordu ve yeniden bolca terlemeye başlamıştı. "Dig, hiç Prinapin var mı?"

"Benim yaşımda onsuz ölmek istemem. Çünkü ona ihtiyaım olsa ve yanımda olmasa lrdm."

Shahara yasadışı ilaçtan bahsedilince kaşlarını kaldırdı. Güçlü bir iyileştirici olan bu ilaç, ardında bırakabileceği fiziksel kusurlar ve mutasyonlar nedeniyle yasaklanmıştı. İlacı alanların yarısının bir daha uyanamadığından bahsetmiyorum bile. "Gerçekten bunu alacak kadar deli misin?"

Syn omuz silkti. "Benim gereğinden fazla sırt üstü yatmamı göze alamayız."

Yine de onun cesaretine hem hayranlık duyuyor hem de tiksiniyordu. "Pekala, ama eğer bir baş daha çıkarırsan, seni uyarmadığımı söyleme."

Digger o kadar çok güldü ki öksürmeye başladı.

"Ha, ha," dedi Syn orantısız bir sırıtışla. "Hadi, Dig. Dşmeden önce bana bir yatak ve ilaç ver."

"Arkaya geç evlat, sen de" dedi şahara'ya sevimli bir gülümsemeyle, "kendini evinde hisset. Ben hemen dneeğim."

Ellerini savaş giysisinin önünde gezdiren Shahara, eski yeşil kanepeye oturdu. Bir yay protesto için gıcırdadı.

Orada oturmuş Digger'ın dönmesini beklerken, bu adamın kim olduğunu ve Syn'in hayatına nasıl uyduğunu anlamaya çalışarak odaya göz gezdirdi.

Dairesindeki eşyalara bakarak onu bir tür elektrikçi ya da teknisyen olarak düşünmüştü ama burada, Rook'ta yaşadığına göre elektronik aletleriyle başka, çok yasadışı bir şey yapıyor olmalıydı.

Orada otururken pencerenin yanındaki masanın üzerinde eski tarz bir fotoğraf gördü. Ayağa kalkıp yanına gitti ve Digger'ın Syn'i tuttuğunu gördü. Kız kardeşi Talia yanlarında duruyordu, genç başı öne eğikti. Dokuz ya da on yaşından daha büyük olmamasına rağmen, şimdiden hayata yenilmiş görünüyordu. Syn her zamanki gibi meydan okur gibiydi. Gözlerinde hâlâ aynı kızgın ateş yanıyordu.

Fotoğrafta sinekkaydı tıraş olmuş olan Digger tahmin ettiği kadar yakışıklıydı. Ve Syn'e bakarken yüzünde beliren sevgi yürek parçalayıcıydı. Bu ona babasının basit bir zatürreden öleceği güne kadar onlara nasıl baktığını hatırlattı.

Bu anının verdiği acıya karşı yutkundü. Babası ahlaki açıdan her zaman en iyisi olmasa da, hepsini sevmiştii ve bu gerçekten asla şüphe etmemişlerdi.

Gözleri yaşardı. Babasına bu kadar sert davranmak istememişti. Onu hâlâ seviyordu. Ama o, değişen gökkuşaklarının peşinden koşarken tüm hayatlarını zorlaştırmıştı. Yine de bunun altında ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Her zaman karınları doymamış ya da başlarını sokacak bir çatıları bile olmamış olsa da, her zaman sevgileri vardı.

Ve birbirimizi.

Syn'in aksine. Bu onun için ne kadar korkunç

olmalıydı. Odada etrafına bakınırken gözleri

ağırlaştı. Uyumayalı ne kadar olmuştu?

Hatırlayamadı. Ama uyku hiçbir zaman onun arkadaşı olmamıştı. Hayatı boyunca ona karşı savaşmıştı. Önce annesinin o uyurken öleceğinden korktuğu için, sonra da birinin kardeşlerine zarar vereceğinden korktuğu için.

Muhtemelen Digger'dan korkuyor olmalıydı. Onu hiç tanımıyordu ama içinden bir ses Syn'in ona zarar gelmesine izin vermeyeceğini söylüyordu. Digger'a güveniyordu.

Esneyerek fotoğrafı yerine koydu ve kanepeye geri döndü.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatacağım.

Ve bu düşünce sona ermeden, hemen uykuya daldı.

Syn iki hapi ağzına attı ve yorgun bir şekilde duvara yaslanırken yuttu.

Digger çift kişilik yatağı yeni çarşafarla kaplamayı bitirirken tiksintiyle dudağını büktü. "O boku su olmadan nasıl yutabiliyorsun anlamıyorum. Her yerde boğuluyor olurdum."

"Zorunluluk icadın anasıdır."

Digger homurdandı. "Keşke yeni bir deyim bulsaydın, ama en azından o eski iyi bir şey yapmayan cezasız kalmaz saçmalığı kadar sinir bozucu değil." Digger yatağının altındaki saklama çekmecesinden bir battaniye çıkarırken sırtıttı. Yatağın üzerini örttüktan sonra Syn'e döndü. "Şu anda sahip olduğun yer kadar süslü olmadığını biliyorum ama temiz."

"Benden özür dilemene gerek yok." Geçmişte Digger'la birlikte uyudukları bazı balçık delikleriyle kıyaslandığında burası bir malikâneydi. "Tek şartım kuru olması ve hiçbir şeyin etrafta sürünüp kıcıımı ısırmaması."

Digger ona uzanmasını işaret etti. "Bunların hiçbiri için endişelenmene gerek yok."

Syn yavaşça giysilerini çıkardı, sonra da boyun eğdi. Sonunda uzanırken uzun bir iç geçirdi. Cehennem gibi acıyordu ama ayakta durmaktan çok daha iyiydi.

"Seni tekrar görmek güzel." Digger evde kalmış bir teyze gibi yastıklarıyla oynadı.

Syn bir şey söylemedi. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Digger'a asla geri ödenemeyecek bir vardı ama yaşlı adamı bir daha asla görmek istememişti.

Digger geçmişe aitti. Unutmak için ruhunu satabileceği bir geçmişe.

Ama bu, istemese bile yaşlı piçi sevdiği gerçeğini değiştirmiyordu. "Son birkaç yıldır buralarda olamadığım için üzgünüm."

Digger homurdandı. "Sakin bana karşı yumuşamaya kalkma evlat. Ben de senin benim eski üzgün halime gelmeni istemezdim. Bu şekilde yaşamayı hiç istemedim. Bunu biliyorsun."

Syn başını salladı.

"Sen iyileşirken senin için ne yapabilirim?"

"İkimizin de teçhizata ihtiyacı var."

"Tam sızma mı?"

"En iyisi. Hesaplarımı hackleyip parasını ödeyebileceğini biliyorum. Neye ihtiyacınız varsa alın. Sadece IP'lerinizi gizlediğinizden emin olun. Gondara'da olduğumuzu düşünmelerini sağlayın. . . bu yaşlı kaltağı kızdıracaktır."

"Pekâlâ. Başka bir şey var mı?"

"Evet, Shahara'ya biraz yemek ver. Çok sıska. Ve tanrılar aşkına, bana uygun bir bot alın." Syn bir kolunu gözlerine siper ederek onları tepedeki ışıkların parıltısından korudu. "*Onunla* aynı numarayı giyiyorum."

Digger gitmeye başladı, sonra durakladı. "Rits'in yine senin peşinde olduğunu duydum. Burada bazı insanların seni ölü ele geçirmek için bahse girdiği konuşuluyor."

"Evet, biliyorum. Elimden geldiğince çabuk gideceğim. Merak etmeyin, kapınıza asla sorun getirmem."

Digger sanki bu onu gücendirmiş gibi kaskatı kesildi. "Bundan daha iyisini biliyorsun. Sana borçluyum, Sheridan."

"Bana öyle deme." Bunu duymak tüylerini diken diken etmişti.

Bu ismi artık sadece Nykyrian kullanabiliyordu. İronik bir şekilde, o bile bu ismi kullanmaması gerektiğini biliyor gibiydi. Syn ona bunun kendisini rahatsız ettiğini hiç söylememişti. Nykyrian bir şekilde rahatsız ettiğini biliyordu ve bunu sadece bir noktaya değinmek, dikkatini çekmek ya da onu kızdırmak istediğinde kullanıyordu.

Ama bir suikastçı olarak Nyk, insanları neyin kızdıracağını içsel olarak bilmekte iyiydi.

"Üzgünüm, eski alışkanlıklar zor ölür."

Syn Digger'a baktı ve yüzünü buruşturdu. "Evet, lağım fareleri de öyle."

Digger'ın bakışları sertleşti, sitemkârdı. "Sana hayatın boyunca söyledim evlat, sen lağım faresi değilsin."

Syn çelişkiyi sakladı. Gerçeği inkar etmek mümkün değildi. Bok boktu, üzerine ne kadar dezenfektan ve parfüm sıkarsanız sıkın.

Digger içini çekti. "Burada istediğin kadar kalabilirsin. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğim."

Syn ona bir gülümseme sundu. "Teşekkürler."

Shahara savaşmaya hazır bir şekilde uyandı. Bir anda doğruldu, dudağı kıvrıldı ve eli blasterına gitti. Etrafına bakınırken, çevresini tanıması birkaç dakikasını aldı.

"İyisin, tatlım." Digger birkaç adım ötedeki doldurulmuş koltuktan yavaşça kalktı. "Burada kimse sana zarar vermeyecek."

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Böyle uyanmak istememiştim. Kendi evimde olmadığım zaman alışkanlık işte." Üzerini örten mavi battaniyeyi geriye itti. Uyurken onu örtme nezaketi karşısında dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi. "Sorun değil. Uyandığımda ben de aynı şeyi yaparım." Bir an ortadan kayboldu ve elinde sıcak bir tabak sebze ve kocaman bir biftekle geri döndü. "Neden bunlardan biraz denemiyorsun? Etraftaki en iyi aşçı değilim ama henüz kimseyi öldürmedi. Sadece bir fare gelip biraz aldı. Ama o da yemeği yemesinden çok, hırsız olduğu için patlayıcı yüzünden oldu. Sanırım."

Güldü. "Sizi temin ederim benimkinden daha kötü olamaz. Ben hiçbir şey pişiremem. Kardeşim bile daha iyi yemek yapıyor. Gerçekten üzücü."

Güldü.

O birkaç ısıruk alırken Digger ona bir şişe su getirdi. "Tüm Ichidian Evreni'ndeki en iyisi bu. Laquata'daki bir kaynaktan geliyor."

Kaşlarını kaldırdı. Laquata kaynak suyu gerçekten de nadir bulunan bir lükstü. Bırakın koca bir şişeyi, bir yudum içmeyi bile hiç düşünmemişti. Söylentilere göre büyümlü iyileştirici özellikleri vardı. Buna inandığından değil. Büyük ihtimalle sahipleri tarafından saf aptallara satmak için uydurulmuş bir efsaneydi.

Yine de tadı güzeldi.

Göğsünü kaşıdı ve yerine oturdu. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ancak, henüz en iyi dönemimden çıkmadım. Hâlâ işimi yapabilir ve yakalanmayabilirim. Gerçi o su sevkiyatıyla yakalanmaya çok yaklaştığımı söylemeliyim. Ama kesinlikle buna değdi."

Shahara hızlıca yutkundu - kaçak mal mı içiyordu? Neden şaşırmıştı ki?

Sanki kardeşin yapmıyor. Ya da baban da öyle. Çocukken gardırobunun yarısı birinin arabasının arkasından düştü.

Kapa çenenin ve iç şunu.

Elindekini bir kenara bırakıp çenesini sildi ve konuyu değiştirdi. "Syn'i ne zamandır tanıyorsun?"

Gözleri nazikleşti. "Onu bu dünyaya getirdikleri günden beri tanıyorum. Hatta tıbbi üniforma giymeyen ve onu kucağına alan ilk kişi bendim."

İşte bu ilginçti. "Gerçekten mi? Annesinden ya da babasından önce mi?"

Başını salladı. "Annesi onu zor doğurdu. Çok zayıftı ve babası da ... O da başaramadı." Sesinde onu şüphelendiren bir nota vardı ama devam etmedi. "Onu hastaneye götüren ve mücadele ederken yanında kalan bendim." İçini çekti. "Sheridan gibi bir oğlum olması için her şeyimi verirdim. Ama o benim sahip olduğum kadar yakın. Şikayet ettiğimden değil. Ona benim adımları bile verdiler."

"Sheridan?"

"Sheridan *Digger* Wade. Ben onun amcasıyım."

Ah, bu yakınlıklarını açıklıyor. "Annelik mi?"

Uzaklara bakarken gözleri karardı. "Hayır."

Shahara'nın boğazına bir şeyler düğümlendi. Yüce Tanrım, o Idirian'ın kardeşiymiş.

Kaçmak istedi.

Digger yardımına koştu ve yemek boğazından çıkana kadar sırtına vurdu. Birkaç yudum hava alarak gözlerindeki yaşları geri kırıptı.

Kanepede yanına oturan yaşlı adama bön bön baktı. "O psikopatla nasıl akraba olabilirsin?" diye sordu, yaşlı adama ihtiyatla bakarak.

Bakışları sertleşti. Digger savunmaya geçercesine, "Indie her zaman böyle değildi," dedi. "O iyi bir çocuktü. Sadece yanlış insanların arasına düştü."

Evet, doğru. Ne saçmalık ama. Birini incitmek istemesine neden olan tek bahane buydu. "Bana başkalarının onu böyle sadistçe bir katliama sürüklediğini mi söylüyorsun?"

Sandalyesine döndü, omuzları yenilgiyle çökmüştü. "Hayır, çocuğum. Ben aptal değilim. Indie duyduğun her şey ve daha kötüsü oldu - haberlere çıkmayan gerçek hikayeleri biliyorum - halkın tüketimi için çok korkunç bulduklarını."

Yayımlanan hikâyelerin ne kadar tüyler ürpertici olduğı düşünöldüğünde, bu onu dehşete düşürüyordu. Daha ne kadar kötüleşebilirlerdi?

"İlk başta, onu eski masum çocuğa dönüştürebileceğimi ya da en azından gözünü korkutarak bir çeşit terbiye verebileceğimi düşünerek etrafta kaldım. Ama bir kez kanın tadını alınca, bundan ve insanların korkularının ona verdiği güçten hoşlandığına karar verdi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayatınız boyunca aşağılandığınızda ve insanlar kendilerinden aşağıda olduğunuz için sizinle alay ettiğinde zor oluyor. Sonra onlara borcunuzu ödemenin bir yolunu bulduğunuzda ..."

Başını iki yana salladı. "Indie'nin kafası güzeldi ve yetiştirilme şeklimiz ve gördüğümüz muamele yüzünden bunu haklı buluyordu." Bakışları onu yaktı. "Bunu mazur görecekt değilim. Küçük kardeşimin eksikliklerine karşı asla kör olmadım. Ama sonuna kadar onu sevdim ve keşke onu kendinden kurtarabilseydim."

Bir açıdan buna hayranlık duyabilirdi. Ama öte yandan ... Ürperti.

Yine de Digger'ın neden böyle bir adamla kaldığını anlamıyordu. "Onu değıştirmeyeceğini anladıktan sonra neden çekip gitmedin?"

Digger iç çekti. "O kadar kolay değildi ve bir süre için Indie daha iyi oldu. Benim değıl, Sheridan'ın annesi için. O iyi bir kadındı.

İyi bir aileden geliyordu ve ister inanın ister inanmayın, onu hiç görmediğim kadar çok seviyordu. Kız onun derisinin altındaydı ve onun için her şeyi yapardı. Ama o zamana kadar pek de kötü olmayan geçmişini terk etmek o kadar da kolay olmadı."

"Peki ne oldu?"

"Ailesi," diye tükürdü. "İşe karışan aptal piçler. Ona ismiyle hitap etmeyi bile reddettiler çünkü onlardan çok aşağıdaydı. Onunla birlikte olduğu sürece eve gelemeyeceğini söylediler. Talia'yı onları görmeye götürdüğünde bile, Talia doğduktan sadece birkaç hafta sonra, ailesi onu dışarı attırdı ve hiçbir piç kurusu bebeği görmek istemediklerini söylediler - onların torunu olmadığını söylediler."

Yüzünü buruşturdu. "Olay olduğunda ben de yanlarındaydım. Bebeği görür görmez her şeyin değişeceğine ve bir avama aşık olduğu için onu affedeceklerine o kadar inanmıştı ki. Ama babası Indie'nin hiç olmadığı kadar soğuktu. Ve bu yüzden çok yıpranmıştı. Bundan sonra Indie delirdi çünkü onun için daha iyisini yapamıyordu. Onun ailesiyle yaşadığı hayatı yaşamasını ve kendisiyle evlendiğine pişman olmamasını istiyordu. Para kazandıran yasal bir iş bulamadığı için bildiği işe geri döndü. Dosyalama."

Yorgun bir iç geçirdi. "Ve o günkü toplantıdan sonra ona bir şey oldu. Her konuda gerçekten talepkâr oldu. Sanki Indie için tüm hayatından ve saygınlığından vazgeçmiş gibi hissediyordu. Birdenbire yaptığı hiçbir şey onu memnun edemez oldu ve sahip olmadığı her şeyi onun burnuna sürttü. Ona sürekli kendisinin görgülü bir hanımefendi, onunsa bir pislik olduğunu hatırlatıyordu."

Shahara kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Tamamen farklı bir insan oldu ve Indie'nin yaptığı hiçbir şey yeterince iyi değildi. Hıncını Talia'dan çıkarmaya başladı ve Indie de kızına zarar verdiği için öfkesini ondan çıkarıyordu. Sonra Sheridan'a hamile kalınca daha da kötüleşti. Onu aldırmasını beklerdim."

"Neden ?"

Gözleri karardı. "Indie ona oğlunu öldürürse onu öldüreceğini söylemiş."

Shahara bu durum karşısında dehşete düşmüştü. Ebeveynler nasıl böyle davranabilirdi? Birbirlerine yaptıkları yeterince kötüydü, ama bunu çocuklarına yapmak? "Anlamıyorum. Syn'e nasıl davrandığını düşünürsek, neden umursasın ki?"

"Indie o noktada onu hala seviyordu. Neden bilmiyorum ama seviyordu ve annesine benzediği için Talia'ya tapıyordu. Sonra Sheridan doğduğunda, bir oğlu olduğu için çok gururlu ve mutluydu. Ta ki çocuk henüz üç haftalıkken o kaltağı Sheridan'ı boğmaya çalışırken yakaladığı güne kadar."

İnançsızlık onu tüketirken midesi yere çarptı. "Ne?"

Başını salladı. "Onu neyin sinirlendirdiğini bilmiyorum ama bebeği yıkarken suyun altında tutuyordu. Ama Talia babasına koşup Sheridan'ın öldüğünü söylemeseydi bunu asla öğrenemeyecektik. Indie onu o kadar kötü dövdü ki nasıl hayatta kaldı bilmiyorum. Bunun için onu suçladığımdan değil. Haklı olduğu tek şey buydu." Pencereden dışarı bakarken sesli bir şekilde yutkundu. "Çok geçmeden gitti ve gittiğinde Indie'yi öldürdü. İçinde ne kadar iyilik varsa onunla birlikte gitti. Ve o noktadan sonra Sheridan'dan nefret etti."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Anlamıyor muyum? Neden ondan nefret ediyorsun? O sadece bir bebektir."

Yorgun bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Indie onu kaybettiği için onu suçladı. Sheridan doğmamış olsaydı, onun kalacağına dair berbat bir fikri vardı ve bu yüzden Sheridan'a onu bedelini ödetmek istedi. Talia'ya bile düşman oldu. . . yine annesine çok benzediği için. Ve onun için Sheridan'dan bile daha fazla üzüldüm. Onu seven bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sheridan bilmiyordu. Babasının kendisinden nefret etmesine neyin sebep olduğunu öğrenmek için hüngür hüngür ağladı."

Shahara hepsi için ağlamak istedi. "Annesi kimdi?"

Adamın gözlerindeki nefret kadının içini yaktı. "O kaltağın adını asla söylemeyeceğim. O yaşlı fahişe yaptığı şey yüzünden sonsuza kadar çürüsün ve ölsün. Hayatını kurtarabilirdi."

Bu kadar bencil olmasaydı Indie onu hayatından çekip alırdı. Ama o süslü mücevherlerini ve evlerini istiyordu. Yeterince iyi değildik ve kardeşimi psikopata çeviren de buydu. Bizim bir çöp olduğumuzu ve saygı görmenin tek yolunun onu almak ve ona saygı göstermeyen herkesi öldürmek olduğunu düşünmeye başladı."

Bakışları sertleşti. "Syn bunların hiçbirini bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Annesinin babasıyla yaşamaya dayanamadığı için onu terk ettiğini sanıyor. Alınma ama ben de böyle düşünmeye devam etmesini tercih ederim."

Çünkü kendi annesinin onu öldürmeye çalıştığını bilmekten daha kolaydı. "Merak etme. Ona asla söylemem."

Başını ona doğru eğdi.

Shahara tabağındaki yemeği itip kaktı. "Peki ya Syn? Onu suçlu yapan neydi?"

"O çocuk suçlu değil!" diye öyle savunmacı bir şekilde hırladı ki, kadın ondan uzaklaştı. "Sheridan hayatta kalmaktan başka bir şey yapmadı ve bunda bir suç olmamalı."

Haksız düşmanlığı onu şaşırtmıştı. Syn'in ne olduğu inkâr edilemezdi, nedenler lanetliydi. Adam yasaları çiğnedi. Hem de çok.

Adamın bakışları, kadının içini ürperten bir yoğunlukla onu inceliyordu. "Söyle bana, sadece on yaşında olsaydın ve kendini ailesiz ve evsiz bulsaydın ne yapardın? O Rits'ler Indie'nin son kuruşuna kadar aldılar. Sheridan'a tek bir kuruş bile kalmadı. Hiçbir şeyi yoktu. Indie'yi tutukladıklarında hapse atıldım ve benim için ne kadar kötü olsa da en azından onun iyi insanlarla iyi bir yuvası olacağını düşündüm. Ama o sözde iyi insanları gözümde fazla büyüttüm. Hiçbiri onu kabul etmedi. Hükümet bile onu bir yetimhaneye vermek istemedi."

Bu acı gerçek karşısında irkildi. "Babasının kim olduğu yüzünden mi?" Başını salladı.

Babanın günahları sonsuza dek oğlunun üzerine kalır. Geleneksel bilgelik, Idirian Wade'in davranışına neden olan genetik kusurun çocuğunda da ortaya çıkacağını söylüyordu. Bu onun fazlasıyla aşına olduğu yaygın bir korkuydu.

"Peki ona ne yaptılar?"

Digger iç geçirerek elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onu hapse attılar. Sonu büyük ihtimalle oraya varacağı için buna alışması gerektiğini söylediler."

Şaşkınlık içinde çatalını yere bıraktı. "*Saat 10'da mı?*"

Karanlık bir şekilde başını salladı. "Ve çocuk hapisanesine değil. Onu maksimum güvenli bir yere gönderdiler."

"Saat 10'da mı?" diye tekrarladı.

"Saat 10'da." Sesi buz gibi soğuk ve acımasızdı. "İşte size Birlik adaleti. Masum bir çocuğu çöplerin arasına koy ve hayatta kalıp kalmayacağına bak. Ama sorun değildi. Babası ona saklanmayı, ve herkesin ona vermek istediği kadar acı çok iyi öğretmişti. Gördüğünüz gibi. Kolay kolay yıkılmaz."

Hala ... o bir bebektir. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl hayatta kalmıştı? "Birinin onu dışarı çıkarması gerekiyordu. Onu bıraktılar mı?"

Güldü. "Sheridan'ın yaşına göre büyük ve çok erken gelişmiş olduğunu unutmamalısın. O becerikli küçük piç bir yıl içinde kaçtı ve kendi başına sokaklara çıktı. Buraya gelen bir gemiye kaçak binmeyi başardı ve batakhane kendine bir yuva yaptı."

Shahara bunu hayal etmeye çalıştı. Ailesi olmadan hayatta kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu ve babası öldüğünde neredeyse onun iki katı yaşındaydı.

değeri çok yüksek olmasa da, en azından babasının ölmeden önce parasını ödediği birkaç şeyden biriydi.

"Annesi neredeydi o zaman?"

Ona attığı bakış dilindeki sözcükleri öldürdü. "On iki yaşındayken o kaltağa gitti ve kadın onu bir çöpmüş gibi sokağa attı. Ait olduğu yere geri döndüğünü ve geçmişle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Onu bir daha asla görmek istemediğini, görürse hayatının sonuna kadar hapse atacağını söylemiş. Sonra da gelip onu almaları için kısıkaçları aradı."

Shahara dehşet içinde yutkundu. Bir anne nasıl böyle tepki verebilirdi? Neden? Çok soğuk ve gereksizdi.

Eğer bir çocuğu olsaydı, kimsenin ona zarar vermemesini sağlardı.

"Peki ya kız kardeşi?"

Yaşlı adamın gözlerinden yaşlar süzüldü. "O bir melekti. Çok nazik ve çekingendi. Bir kez olsun sesini yükseltmedi ya da kimse hakkında kötü bir söz söylemedi. Sheridan o kızı inanamayacağın kadar çok severdi. Kız isteseydi kendi bileğini bile keserdi."

"Eminim ona yardım etmiştir?"

Başını iki yana salladı. "Indie tutuklanmadan bir gün önce kendini öldürdü."

Bu beklenmedik bomba karşısında ağzı açık kaldı.

Talia kendini mi öldürmüştü?

Lütfen beni bırakma, Talia. Artık sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Syn'in yalvaran sesi içini parçaladı. Kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Onun ölümüyle çıldırmış olmalıydı.

Ve birden onun babasını neden ihbar ettiğini anladı. Hiç şüphesiz bunun için onu suçlamış ve intikam almak istemişti. Bu çok mantıklıydı ama yine de ...

Syn nasıl hayatta kalmıştı?

Ailesindeki herkes onu terk ettiğinde o daha bir bebektir. Adamın hissetmiş olması gereken korku ve acıyı hayal bile edemiyordu. Hayır.

Hayatı ne kadar kötü olursa olsun, her zaman bir ailesi vardı. Sorunlarına rağmen onu sonuna kadar koruyan bir aile.

"Syn annesinden sonra ne yaptı ..." O sürtüğün ne yaptığını söylemeye bile cesaret edemiyordu.

Digger omuz silkti. "Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum. kötüsü de, hapiste ya da sonrasında ona ne yapıldığını bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmazdı. Ama hapiste olduğum süre boyunca hep onu düşündüm. Kısa süre içinde öldürüleceğinden ya da çok daha kötü bir şey emindim. Çok zeki ve yakışıklı bir çocuktü. Hayatta kalmayı başarırssa bir köle tacirinin ya da sapığın eline düşeceğini biliyordum. Ve hala öyle olup olmadığını bilmiyorum."

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Ama sanırım Indie ile yaşamak ona sessizce acı çekmeyi öğretmişti. Yemekler arasında nasıl uzun zaman geçireceğini. Onu görmemeleri ya da duymamaları için insanların etrafında bir hayalet gibi dolaşmayı." Koridorda Syn'in uyuduğı yere doğru baktı. "Çoğu insanı öldürecek bir dayağı nasıl yiyeceğini ve acıya nasıl teslim olmayacağını."

Bu da her şeyi açıklıyor. Syn'in tepki vermemesine

şaşmamalı. O buna alışkındı.

Digger suyundan bir yudum aldı. "Sheridan'ın sokakta olduğundan bahsettiğı birkaç zamandan birinde, uyumak ve geceleri pislikleri kendisinden uzak tutmak için çöplüklerin altına girdiğini söylemişti. Düşünebiliyor musunuz? Pisliğı, kokuyu... Fareler?" diye ürperdi. "Sheridan ya çöpten yerdi ya da yemek için ihtiyacı olan şeyleri çalardı ve yeterince büyüdüğünde Indie'nin ana mesleğini üstlendi."

"Cinayet mi?"

Digger öfkeyle homurdandı. "Sheridan önce kendisini öldürmeye çalışmayan birini asla öldürmez. Sana söyledim, o onun babası değil." Ona kötü kötü baktı. "Indie'yi suç kariyerine başlatan şey dosyalama işiydi. Bu işte en iyisiydi. Her türlü güvenlik sistemine girebilirdi ve bunları o kadar iyi tasarlardı ki kimse onun kodlarını kırmaya kalkışamazdı bile.

Sheridan için, ve bu onu delirtirdi. Sher'i istediği dosyadan asla uzak tutamazdı."

Bundan bahsederken gözlerinde gurur vardı, sanki bu işte bir parmağı varmış gibi. "Sheridan yeterince büyüdüğünde, Indie ona sistemleri nasıl çalıştıracağını öğretti."

Sonra bakışları tekrar karardı. "Eğer işleri berbat ederse, iyi bir gününde, Indie bunun için onun parmaklarından birkaçını kırardı. Kötü bir gündeysen Talia'nınkini kırardı."

Başını salladı, yüz hatları acı içindeydi. "Ve tüm bunların en üzücü ve hastalıklı kısmı ne biliyor musun? Babası ve ben tutuklandıktan hemen sonra gömüldü. O sırada gözaltında olan Sheridan cenazesine katılan tek kişiydi ve habercilerin onun ne kadar soğuk davrandığını anlattıklarını hatırlıyorum. Mezarı başında kuru gözlerle çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve onu bir canavar olarak resmetmişlerdi ki bu da onu hapse göndermelerinin ve kimsenin onu kabul etmemesinin bir başka nedeniydi. "On yaşında ve şimdiden babasının oğlu" demişlerdi. İkinci nesil bir Wade psikopatı doğuyor."

Öfkeyle tükürdü. "Sheridan ağlamazdı çünkü ağlamamayı öğrenene kadar ne zaman ağlasa Indie onu yakar ya da haşlardı. O çocuğun kendini daha da kötüleştirmeden gözyaşı dökmesine asla izin verilmedi. Sheridan ağlamayınca da medya onu bu yüzden çarmıha gerdi. Şeytanın oğlu, babası kadar kalpsiz. Hepsi cehennemde yansın."

Öfke gözlerinin derinliklerinde yanıyordu. "Bazı kurbanların aileleri onu hapishaneye geri gönderdiklerinde, özgürlüğü de dahil olmak üzere hayatındaki her şeyi kaybetmiş olan on yaşındaki bir çocuğun yüzüne tükürebilmek için oradaydılar, sadece doğduğu ve öz annesi onu boğmaya çalıştığında ölmediği için. Medya bunu da hak etmiş gibi gösterdi. Kız kardeşinizi gömmeye zırh, kelepçe ve kelepçelerle gittiğinizi hayal edebiliyor musunuz? Tek başınıza? İnsanların size bir şeyler fırlattığını ve tükürdüğünü?"

Shahara irkildi, midesi bu düşünceyle çalkalandı. Hayır, yapamazdı. Anne babasının cenaze törenlerini zar zor atlatmıştı ve en azından o ve kardeşleri anne babalarının hasta olduğunu biliyordu ve kendilerini hazırlamak için zamanları vardı - her ne kadar bu bir efsane olsa da. Hiç kimse sevdiği birini bırakmaya hazır değildi. Hele ki onları gerçekten seviyorlarsa.

Zavallı Syn.

Ona yaptıklarım için kırbaçlanmayı hak ediyorum. Hayatında hiç bu kadar yanlış hissetmemişti.

Kendine onun geçmişini bilmediğini söyleyebilirdi. Ama bu sadece bir bahaneydi. Kardeşine ve kız kardeşine göz kulak olan iyi bir adamı incitmişti.

Digger'ın numarasını yazdığı avucuna ve taktığı kolyeye baktı -Syn'in kolyesi. Onu düşmanlarına teslim ettikten sonra bile güvende kalması için ona verilmişti.

Yumruğunu yazının olduğu yerde sıkarak ağlamak istedi. Ama Syn gibi, bu da uzun zaman önce kendi acımasız anıları tarafından içinden kovulmuştu.

Digger devam etmeden önce dişlerini sıktı. "İdam edildiğinde, Indie'nin elinde hizmet verdiği iş müşterilerinin kolum kadar uzun bir listesi vardı ve rakipleri ve izlemek ya da incitmek istedikleri diğer insanlar hakkında bilgi için iyi para ödüyorlardı. Sheridan bu listeyi bağlantı kurmak ve iş almak için kullandı. O *kadar* iyiydi."

Yani Syn bu konuda yalan söylememişti. Gerçeği umursamaz kulaklara kaç kez söylemişti? Ve neden onlardan biri daha olmak zorundaydı?

"Yakalanana kadar."

"Yakalanana kadar," diye nefes aldı Digger. "İşte o zaman hayatına tekrar girdim. Şansa bakın ki, ben avlu görevindeydim ve onu sorguya götürürlerken gördüm."

Sanki olayın dehşetini yeniden yaşıyormuş gibi birkaç dakika sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda, kadın onu duymak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Sana söylüyorum, hiç bu kadar dövülmüş birini görmemişim. Şu anda ona yapılanlar bile o zamanki haliyle kıyaslanamaz. Ve o sadece bir çocuktu. O Rits'ler onun üzerinde hiç görmediğim bir şey yapıyorlardı. Onu en sıkı güvenlik önlemleri altında kilit altında tutuyorlardı ve sürekli sorguluyorlardı... işkence ediyorlardı. Ona zarar vermemeleri için attığı küçük çığlıkları hâlâ duyabiliyorum. Bu sesler onu keserdi.

Avludan geçerken sıkı mahkûmlar bile soğuk bir ürperti ile dururlardı.

"Ama o çığlıkları biliyordum. Benim için onu babasıyla tekrar tekrar dinlemek gibiydi. Onu sevmesi ve koruması gereken biri tarafından işkence görmektense bir yabancı tarafından işkence görmenin onun için daha kolay olması gerektiğini düşündüm. Ama bir şey yapmazsam onu öldüreceklerini biliyordum. Onlara hiçbir şey söylememeyi, güçlü kalmayı bilmesi beni hâlâ şaşırtıyor."

"O zaman nasıl kaçtı?"

"Öyleyim. Onu buraya getirdiklerinde yıllardır bir kaçış planı üzerinde çalışıyordum. Onu dışarı çıkarmak için de birkaç rüşvetten başka bir şey gerekmedi."

Shahara arkasına yaslandı ve Digger'ın ona anlattıklarını düşündü. Eğer söyledikleri doğruysa, Syn'in Merjack hakkındaki hikâyesi de doğrudu.

Bu iyi değildi. En azından onun için.

Digger'a dönerek, "Peki siz ikiniz buraya geldiniz mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, yalnız geldim. Sheridan benimle kalmaya korkuyordu. Rits'in onu öldürmek için geleceğini ve etrafındaki herkesin de öleceğini söyleyip duruyordu. Tekrar güvende olabilmesi için geri dönmesi ve geride bıraktığı bir şeyi bulması gerektiğini söylüyordu. Bugüne kadar onu en son o zaman gördüm. Ama görüşmeye devam ediyoruz. Her zaman benimle ilgilenildiğinden ve ihtiyacım olan şeylere sahip olduğumdan emin oldu. Ve ne zaman güvenli bir hatta ulaşsa beni arar."

"E-posta yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Orada burada çok az. Her zaman onun gibi bir hırsızın izimi sürüp ona ulaşmak için bana zarar verebileceği ya da izimi sürüp ona ulaşabileceği paranoyasına kapılır. Bu yüzden çoğunlukla bağlantılar üzerinden konuşuyoruz."

"O zaman ondan sonra ne olduğunu bilmiyorsun? Ne bulmak için geri döndüğünü?"

"Neler yaptığına dair kulaklarımı açık tutmaya çalışıyorum ama pek dikkat çekmiyor, o yüzden fazla bir şey duymuyorum."

Bu çok kötüydü çünkü hâlâ cevaplara ihtiyacı vardı, özellikle de ona yardım edecekse. "O zaman Kiara Zamir'e neden tecavüz edip öldürdüğünü bilmiyorsun?"

Elini kanepenin koluna o kadar sert indirdi ki kadın yerinden sıçradı. "İşte bu aptalca. O sözleşmeyi ilk duyduğum gün de söylemişim. Sheridan savunmasız bir kadına zarar vermezdi. Kız kardeşine bunun için çok fazla sevgi ve saygı duyuyordu. Onun anısını asla utandırmazdı."

Yaşlı bakışları kızgın samimiyetiyle kızın içine işledi. "Sana söyledim, dinlemen ve anlamaman gerek. Önce onun peşinden gitmeyen birinin peşinden gittiğini *hiç* görmedim. O babası değil ve hiçbir zaman da olmadı. Onda o soğukkanlılık yok. Indie gibi, şimdiye kadar ortaya çıkardı ve ilk öldüreceği kişi de ona sırtını dönen o kaltak olurdu."

"Karısı mı?"

"*Eski karım*. kadar soğuktu, tıpkı Indie gibi. Hiç bu kadar kötü niyetli bir şey duymamıştım. Annesi gibi o da Birlik'e ve Rits'e onu nerede bulacaklarını söyledi çünkü onu ihbar edene ödül verilmesini istiyordu. Hatta oğullarını yem olarak kullanarak ona bir tuzak bile kurdu ve o sefer de zar zor kaçtı."

Shahara onun anlattıkları karşısında irkildi. "Hayır, yapmadı."

"Evet, öyle yaptı. Ona Paden'ın doğum günü partisine gelebileceğini söyledi ve geldiğinde hediye ald, sonra onu oğluna değil, infazcılarla dolu bir odaya götürdü."

"Nasıl kaçtı?"

"Her zaman yaptığı gibi. Dışarı çıkmak için savaştı ve bunu göstermek için altı blaster yanığının izleri var. Tek istediği çocuğunu görmektir. Aptal sürük."

Daha da kötü bir şekilde küfretti. "Ne tür bir kadın, ona bir kralı bile sersemletecek bir servet bıraktıktan sonra bunu yapar? Sokaklardan kazıyarak kazandığı kuruşu ona verdi."

hiç tereddüt etmeden. Onun istediği hiçbir Şeye itiraz etmedi ve sahip olduğu her Şeyi aldı. *Her Şeyini*. Tek istediği yılda bir kez doğum gününde g rebilmekti ama o buna bile izin vermedi.  ocuğu ona düşman etti ve  ocuk artık Sheridan'la konuŐmuyor bile çünkü Sheridan bir pislik. Sheridan  ocuğa h l  para gönderiyor ve onu galaksideki en iyi okullara yerleŐtirmiŐ olsa da,  ocuk ne isterse Sheridan ona sahip olmasını sağlıyor ve  ocuk Sheridan'ı göremiyor bile. Sheridan'a kancık demiyorsa, kendi oğlu diyor. Ve o çocuğu h l  her Şeyden çok seviyor. İstese ona böbreğini bile verir. Ve bunun en zor yanı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"O  ocuk onun bile değil ve bunu biliyor."

Shahara afallam Ő bir halde oturuyordu. Bunu doğru mu duymuştu?
"Affedersiniz?"

Digger başını salladı. "O fahişe evlendikleri süre boyunca onunla yatt . Sheridan bir doktordu ... cerrah , ta ki orospu onu da elinden alana kadar. Paden'in doğduğu o üst düzey, saygın hastanelerden birinde çalışıyordu. Paden iki yaşındayken,  ocuk oyun parkında bir sakatlık geçirmiş ve Sheridan rutin bir test yaparken ne kendisinde ne de karısında olmayan genetik bir doğum kusuru bulmuştu. Bu yüzden daha fazla test yaptı ve çocuğun babasının başka biri olduğunu öğrendi. Ve bu konuda karısıyla hiç yüzleŐmedi bile."

Digger'ın gözlerinden yaşlar süzüldü. "O yalancı fahişeyi neden dışarı atmad ğını sorduğumda ne dedi biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Anlam yorsun, Digger. Bana bir bokmuŐum gibi bakm yor ve hayatımda ilk kez beni kullandığı için bile olsa istendiğimi hissettiriyor. Paden'in suçu ona babalık eden kişi olmamam değil ve muhtemelen en iyisi benim genlerimi taŐımaması. Biyolojik ya da değil, Paden benim oğlum ve önemli olan tek Şey bu. Onu seviyorum ve Idirian'ın bana yaptığını ona yapmayacağım. Bir  ocuğun ona göz kulak olacak birine ihtiya ı vardır. Dünya, içinde yalnız kalmak için çok acımasız. "

Digger'ın çenesinde bir kas çalıştı. "İnsanlar gün gibi üzgün. Ve eğer o kaltağı kendisine tüm bunları yaptığı için öldürüp işkence etmeseydi, inanın bana benden daha iyi bir adam olurdu, çünkü boğazını keser ve oğluna ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmesini izletirdim."

Bu canlı tasvir karşısında tüyleri diken diken oldu. Ama anlamıştı. Adam haklıydı. Ve şu anda, bunu yapmasına yardım etmek istiyordu. Bir insan nasıl bu kadar yanılabilirdi? ? Sahip olmak için ruhunu satabileceği bir şeyi nasıl çarçur edebilirlerdi?

Bu tür bir sadakat ve sevgi satın alınamaz, takas edilemez ya da talep edilemezdi. Sadece verilebilirdi ve bu nadir, çok nadir bir şeydi.

Ne aptal bir kaltak ... ve o bu dili hafifçe kullanmazdı. Ama bu durumda, duygularını ifade etmenin başka bir yolu yoktu.

Digger kesik kesik bir nefes aldı. "Senin önünde bu kadar hastalıklı olduğum için üzgünüm Shahara, ama adaletsizlik bana her zaman kötü gelmiştir. Yeğenim çok iyi bir adam ve hayatın ona yaşattığı sefaleti asla hak etmedi. Yapmadığı şeylerin bedelini ödemeye devam ettiğini görmek beni hasta ediyor. Keşke bunu benden başka biri de görebilseydi. Sadece bir kez."

Bu duyguları çok iyi anlıyordu.

Kendi hayatını korkunç bir perspektife oturttu ve Gaelin'den başka bir şeyden şikâyet ettiğine inanamadı - Syn'in eski karısı bunu hak ediyordu. Onun gibi birini, insanları avlayan, hayallerini parçalayan ve onları paramparça bırakan başka bir değersiz kullanıcıyı.

Ve Digger haklıydı. Syn ondan bile daha iyi bir adamdı. Çünkü eğitildikten sonra Gaelin'in peşine düşmüş ve onu dövüp tecavüz ettiği için öldürmüştü. Kendine bunu başka bir genç kıza yapmasını engellemek için yaptığını söylemişti. Bunu Caillen'in hayatını mahvetmesini engellemek için yaptığını çünkü onu bulsaydı öldüreceğini söylemişti.

Ama içinde, asıl gerçeği biliyordu. Bunu intikam için yapmıştı. Ona yaşattığı dehşeti ve aşağılanmayı bilmesini istemişti. Ondan hiç merhamet görmezken, merhamet etmesi için yalvarmasını.

Adil olmak gerekirse, sonuçta ondan biraz daha iyiydi. En azından onun acısına g lmemişti.

Sorun nedir, bebeğim? Sahip olduklarımdan biraz daha ister misin? Sana gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini göstereyim.

O alaycı sevecenlik. Bu yüzden h l  kimsenin ona bebek demesine katlanamıyordu, özellikle de adamın kullandığı o küçümseyici tonda. O sadece korkak bir çocuktu ... onu bırakıp evinde uyuyan kız kardeşlerine gideceğinden ve kendisine yaptıklarını onlara da yapacağından korkuyordu. Ona işkence ettiği her saatten zevk almıştı.

O zamana kadar ona aşık olduğunu sanıyordu. Ve ona bunu neden yaptığını sorduğunda ...

İstedimi alırım, bebeğim. Bir erkek böyle yapar. Bütün paranı bana verdin. Beni güzel istiyorsun. Biraz daha al ve beni görmeye gel. Yırtık elbiselerini ona fırlattı. şimdi  ık dışarı. Beni infazcılara ihbar edersen, söz veriyorum seni ve diğer küçük fahişe kız kardeşlerini yerin dibine sokarım.

On yedi yaşında, parasız ve yırtık kıyafetlerle eve yürümek zorunda kalmıştı. Kanıyordu ve yaralıydı. Kimse durup ona yardıma ihtiya ı olup olmadığını sormamıştı bile. Sadece ona bakmışlar ya da durumunun kendilerine de bulaşmasından korkar gibi aceleyle uzaklaşmışlardı. Bu arada, parası olmadığı ve tedavi edilemediği için, o gün  ocuk sahibi olma yeteneğini kaybetmişti.

Ve çok daha fazlasını kaybetmişti.

Onu *bu* yüzden öldürmüştü. Diğer nedenler sadece kişiliğinin yokmuş gibi davranmak istediği o karanlık tarafını yutmasını kolaylaştırıyordu.

Yani Syn'in nereden geldiğini çok iyi biliyordu. Bilmediği şey ise ikisini de nasıl affedebileceğiydi.

Onu nasıl affedebileceğini.

"Paden kaç yaşındayken ..."

"Sheridan gittiğinde yedi yaşındaydı. Geçen yıl okuldan mezun oldu. Denemesine rağmen Sheridan'ı görmedi ama Sheridan'ın prestijli üniversite dersleri için gönderdiği tüm parayı alıyor." Dudağını büktü. "Sheridan'ın vakıf fonuyla yaşarken hayatında bir gün bile bir işte çalışmamış. Değersiz küçük piç..."

İç çekti. "Ama yapabileceğim bir şey yok ve Sheridan'ın da dediği gibi, çocuğuyla ne yaptığı beni ilgilendirmez." Ayağa kalktı ve kollarını iki yana açarak onun önünde durdu. "Bu arada, onun küçük Talia'yı korurken kaç kez dayak yemesini izlediğimi biliyor musun? Dizimden daha büyük değildi ve Sheridan'ın şimdikinden bile daha uzun olan babasına karşı dururdu. Sheridan küçük yumruklarını havaya kaldırır ve bir erkek gibi dururken Kızılderilisi onu bilincini kaybedene kadar mobilyalara ve duvarlara çarpardı." Gözleri donuklaştı, hüzünlendi. "Bir babanın çocuklarını nasıl bu kadar incitebildiğini hiç anlamadım."

Görüntüyü görünce yüzünü buruşturarak, dua kutusunda Syn ve Talia'nın fotoğrafını bulduğunu düşündü. Kız kardeşini korumuş , başka birine zarar veremeyeceği anlamına gelmiyordu. Caillen üçünü de korumuştur ve onun kaç kadına pislik gibi davrandığını saymaya başlayamazdı bile.

Yalan söylediği tüm insanlar ve çiğnediği yasalar ...

"Kiara Zamir'i öldürmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Sana söyledim, o çocuğu tanıyorum. Onun cehennem ateşinden geçtiğini gördüm ve bu ateşin onda açtığı her yarayı biliyorum. Asla kötü biri olmadı. Çok kızdı ama asla kötü olmadı. O benim kardeşim değil."

Shahara arkasına yaslandı, zihni Syn hakkında öğrendiği tüm yeni bilgilerle çalkalanıyordu.

Kontratı ilk aldığı anda bunun çok basit olacağını düşünmüştü.
C.I. Syn: Soğukkanlı suçlu. Saf ve basit.

Ama bulduğu adam o değildi. Ve öğrendikçe, ondan daha da uzaklaştı.

Digger uzun bir nefes aldı ve zar zor dokunduğu tabağı ondan alıp mutfağı götürdü. "Şey, muhtemelen söylemem gerekenden fazlasını söyledim ve eminim ki yaptıklarımı bilmek onu kızdıracaktır." Duvardaki saate baktı. "Geç oluyor, sanırım bu yaşlı kemikleri biraz uyumak için yatırmalıyım." Bir köşeye geçti ve masasının yanında yere bir palet yapmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" "Yatağı

yapıyorum."

Suçluluk duygusu onu tüketti. Onun yaşındaki bir adamın yerde uyumasına izin veremezdi. O kadar zayıf görünüyordu ki, geceyi çıkarabileceğinden şüpheliydi.

"Neden kanepeyi almıyorsun?"

"Ve bir bayanın yerde uyumasına izin mi vereyim? Bunu duymak bile istemiyorum. Yaşlı olmam beni zayıf ya da daha az erkek yapmaz."

Shahara dudağını ısırđı. Başka nerede uyuyabilirdi

ki? "Neden Syn ile yatmıyorsun?"

Homurdandı. "Uyandığında yanında yatan eski bedenimi görse kriz geçirirdi. Onu suçladığımdan değil tabii. Seçme şansım olsaydı, ben de benimle yatmak istemezdim."

Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Korkutucu ve sinir bozucuydu ama gelen tek seçenek buydu. "O zaman neden

Syn ile yatmıyorum? Sen kanepede yatabilirsin."

Tereddüt etti. "Bundan emin misin?"

Hayır.

Başını salladı.

Gözlerindeki rahatlama parıldarken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ. Bunu daha çok sevdiğimi itiraf etmeliyim. Beni takip et, sana evi göstereyim." Onu dar bir koridordan geçirdi, küçük mutfakı geçip koridorun sonundaki küçük yatak odasına götürdü.

Shahara yatağın zar zor sığıdığı küçücük odaya şöyle bir göz gezdirdi. Burada yerde uyuyabileceğini düşünmüştü ama bir kez bakınca bunun için yatağın *altında uyuması* gerektiğini anladı. Ancak orada bir çekmece vardı ve ne kadar küçük olursa olsun, *onun* içinde uyuyabileceğini sanmıyordu.

"İyi geceler." Digger arkasını döndü ve onu yalnız

bıraktı. Shahara iç çekti. Ne yapmalıydı?

Syn tamamen sessiz ve hareketsiz uyuyordu. Göğsünün hafifçe inip kalkması olmasa endişelenebilirdi.

Üç aydan gelen ay ışığı odayı yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyor, Syn'in üzerine dökülüyor ve ona yüzünün geniş bir görüntüsünü veriyordu.

Ve diğer özellikler.

Büyülenmiş bir halde, ay ışığının adamın taş gibi karnındaki çukurlarda ve ellerinin üzerinde oynadığı oyunu izledi. Dirseğinin kıvrımından bileğine kadar uzanan parlak renkli bir dövmesi vardı. Kanla kaplı bir kılıç ve üzerinde bilmediği bir alfabeyle yazılmış kelimeler vardı.

Onunla yatağa girmeye cesaret edebilir miydi? Bu düşünce onu garip bir heyecan dalgasına sürükledi. Ne zararı olabilirdi ki? Genç hayatı boyunca Caillen'la aynı yatağı paylaşmıştı.

Caillen senin kardeşin.

İyi bir noktaya değindin.

Bu düşünceyle yere uzanmaya çalıştı. Dizini yatak çerçevesine çarptı. Acıdan küfrederek bacaklarını hareket ettirdi.

kafasını küçük çekmeceye çarptı.

Bu hiç de iŖe yaramıyordu. "Ah," diye hırladı kafatasının arkasındaki acıyı avulayarak. Oda çok küçüktü.

Kızgın bir Ŗekilde ayağa kalktı. "Tamam, Syn. Yatağın kendi tarafında kal ve söz veriyorum seni dvmeyeceğim."

Bununla birlikte, örtüleri geri çekti ve yanına uzandı, vücudunu sert ve olabildiğince onunkinden uzak tuttu.

Yatak neden daha büyük olmasın?

Ama birkaç dakika onun hareket etmemesinden sonra rahatlamaya bağladı. Ve ne olduğunu anlamadan o da uykuya daldı.

Syn yavaŖa uyandı, acının kalıntısı uykusunun sınırlarında asılı duruyordu. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Bağındaki derin zonklayıcı ağrı donuk, kontrol edilebilir bir ağrıya dnŖmŖt ve yüzünü buruŖturmadan derin bir nefes alabiliyordu.

Kesinlikle bir geliŖme.

Hareket etmeye bağladığında, çıplak bedenine bastıran yumuŖak bir formun farkına vardı. Leylak ve bahar kokan bir beden.

Ama bu mantıklı gelmedi.

Gözlerini açtığında Shahara'nın ŖaŖkın yüzüyle karŖılaŖtı. İri altın rengi gözleri kocaman açılmış ve yüzü utançtan kızarmıŖtı.

Kahretsin, bu Ŗimdiye kadar gördüğü en güzel manzaraydı. Ve sadece bu an bile dayak yemesine deėmiŖti. Mara onu kapı dıŖarı ettiğinden beri yatakta bir kadınla uyanmamıŖtı. "Merhaba güzelim."

Tek kelime etmedi.

Onun yatağına nasıl girdiğini bilmiyordu ama zırhla kaplı olsalar bile kendisine sıkıca oturan yumuŖak kıvrımlardan hoŖlanıyordu.

savaş kıyafeti. Çıplak göğsünün üzerinde duran minik el. Ve özellikle dizlerinin arasında duran uzun bacağı. Onun kollarında kendini iyi hissediyordu. Çok iyi.

Shahara o karanlık, araştıran gözlere baktı. İlk kez, onun hakkında listelenen ödülün ne olduğunu görmedi. Bir hırsız, bir hain ya da bir mahkûm görmemişti. Bir adam bile görmedi.

Gördüğü şey, etrafındaki herkes tarafından ihanete uğramış ve incitilmiş bir insandı.

Ve ben de onlardan daha iyi değilim.

Çünkü sonunda o da ona ihanet edecekti.

Ne için? Adalet adına mı? Yoksa bu da Gaelin için kullandığı aynı *asil* bahane miydi?

Ama şu anda, burada onunla birlikte yatarken, tanımak istediği biri dışında hiçbir şey görmüyordu. Kendisinin kaybettiği nezaketi başkalarına karşı nasıl sürdürebildiğini anlamak istiyordu.

Bunu nasıl yapabildi?

Başka birine nasıl güvenebilirdi ki? Digger'a bile mi? Karısı ondan her şeyini çaldıktan sonra tüm mal varlığını başkasının üzerine geçirmeyi bir kenara bırakın.

Ne olduğunu anlayamadan elini adamın bıyıklı yanağına koydu.

Syn onu korkutmaktan korktuğu için hareket etmeye korkuyordu. Artık onda farklı bir şeyler vardı. Ona korku, öfke ya da acıma duygusuyla bakmıyordu.

Ama . . .

Anlayışla.

Ve o daha kıpırdayamadan aralarındaki mesafeyi kapatıp onu öptü. Onun tadıyla hırlayan adam, dikkatlice onu kollarına çekti ve vücudundaki her hormon ateşlenirken onu yakınında tuttu.

Shahara onun vücudunu kendi vücuduna karşı hissederken kendini kaybetti. Ellerinin altındaki çıplak tenine. Her zaman normal bir kadın gibi olmak istemişti.

Hayatında bir erkeğe güvenmekten korkmuyor.

O bir mahkum. Bir mahkuma nasıl güvenebilirsin?

Adam kıpırdandı ve kadın onun tahrikini karnında hissetti. O anda, Gaelin'in onu boynundan tuttuğunu ve kıyafetlerini yırttığını hatırlayınca istemsiz bir dehşete kapıldı.

Panik yırıldı. "Bırak beni!" diye bağırdı. "Dokunma bana!"

Syn bu endişeli tonu anladı ve bunun kendisine yönelik olmadığını biliyordu. Hemen onu bıraktı ve hiçbir parçasının ona dokunmaması için ondan olabildiğince uzaklaştı.

Bu, geçmiş ayağa kalkmış ve onu yere sermiş birinin mantıksız haykırışıydı.

"İyi misin?"

Shahara onun sorusu karşısında kaşlarını çatı ama daha da şaşırtıcı olan yüzündeki endişe ve sesindeki şefkatli tondur. Onun kızgın ya da kırgın olmasını beklerdi.

Ama değildi. "Evet, üzgünüm."

"Hey, özür dileme. Hepimizin başa çıkması gereken sorunlar var. Bazen ben de aynı tepkiyi veriyorum."

Alay etti. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bu doğru. Beni gerçekten görmek ister misin? Bana bir uzat." Gözlerini

devirdi. Bu çok saçmaydı. "Şekerleme mi?"

"Evet. Çocukken bir keresinde bir çikolata yüzünden başıma kötü bir şey gelmişti. Asla atlatamadım. Sadece bir tanesini gördüğümde bile ter içinde kalıyorum."

Kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Benimle dalga , değil mi?"

Elini kaldırdı ve bir Ritadarion onur işareti yaptı. "Yemin ederim. Bugüne kadar çikolataya bakmadım bile. Kurdeşen döküyorum."

Yavaş bir yarım gülümseme dudaklarını büktü. "Sanırım beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Gerçekten öyleydi. "Teşekkürler."

Yüzündeki kara bıyıkları kaşıdı. "Peki dün gece buraya nasıl girdin? Beni yanlış anlama. Harika bir sürprizdi ama dünkü kertenkele arkadaşımızla uyumayı benimle yatıp uyumaya tercih edeceğini düşünmüştüm."

"Bilmiyorum... Kertenkele adam ya da sen... . . Hayır, haklısın, kertenkele kazanırdı."

Güldü. "Cidden, seni içeri girmeye iten neydi?"

"Bir kere sen oldukça zararsızdın ve sana ilaç verilmişti. Ama en önemlisi, ben kanepede yatarken Digger'ın yerde yatmasına izin veremezdim, her ne kadar ısrar etse de."

Syn nedenini bilmiyordu ama bu ona dokunmuştu. Çividen daha sert dış görünüşü için karakter dışı görünüyordu. Ve bu yaşlı bir adam için iyi bir şeydi. Onun dünyasında, iyi davranışlar o kadar nadirdi ki, her gerçekleştiklerinde onu şok ederlerdi.

Ama artık sabah olmuştu ve yapacak çok işleri vardı. Daha fazla oyalanmaya tahammülü yoktu. Er ya da geç, Rits onun bir amcası olduğunu hatırlayacak ve kontrol etmek için buraya gelecekti.

Adam ondan uzaklaşırken Shahara kaşlarını çattı. Çarşaf düştü ve onun tamamen çıplak olduğunu fark etti. Onunla yatağa girdiğinde fark etmediği bir şey yüzünden yüzü alev alev yanmıştı. Bu kesinlikle hareketlerini yeniden gözden geçirmesine neden olurdu . . . Sheez!

Onun aldırmadan yatağın diğer tarafından giysilerini aldı. Dünden kalan morlukların çoğu gitmiş, çıplak bedeninin görüntüsü daha da nefis hale gelmişti.

Nefis.

Yanakları kızarmıştı. Yüzünü pencereye döndüğünde adamın kısık kahkahasını duydu. "Üzgünüm, misafir gelmesini planlamıyordum."

"Sen hiç yatak kıyafeti giyme misin?" "Hayır."

arkasında dolaştığını duydu. "Gerçekten biraz alçakgönüllülük geliştirmelisin."

Tekrar güldü. "Neden zahmet edeyim ki? Etrafımda bu konuda endişelenecek kadar insan yok ve hapishanede zaten mahremiyetiniz yok, bu yüzden başkalarının ya da kendinizin hassasiyetlerini düşünmemeyi öğreniyorsunuz."

Adamın geçiştirdiği ve şakaya vurduğu bir gerçek karşısında kalbi sıkıştı. Kendi kısa deneyiminden ne kadar acımasızca tutulduklarını biliyordu. Ve mahkumların maruz kaldığı rutin boşluk aramaları ve diğer dehşetlerden bahsetmemişti bile.

Vücuduna yapılanlar üzerinde hiçbir kontrolünün olmamasıyla ilgili kendi kısa deneyimi yeterince kötüydü. Birinin onu hâlâ sallayarak uyutması gereken bir yaşta kaç kez tecavüze uğradığını hayal bile edemiyordu.

Bu onun adına onu rahatsız etti ve iğrendirdi.

Boğazını temizledi. "Artık güvenli. Giyindim."

Kendisini utandırmaktan zevk alıyor gibi görünen adama güvenip güvenemeyeceğinden emin olamayınca yavaşça arkasını döndü ve rahat bir nefes aldı. Gerçekten giyinmişti.

Ona bakarken, yüzündeki ve boynundaki morlukların da neredeyse tamamen iyileştiğini fark etti. Sadece sol yanağındaki açık sarı renkte belli belirsiz bir iz, bir gün önce ciddi şekilde morarmış olduğu gerçeğine ihanet ediyordu.

"Vay canına," dedi yaklaşarak. "Prinapin işe yarıyor." Ve ne yapacağını düşünmeden önce uzanıp adamın kirli yanağını, kemerli kaşını ve kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığı parmakladı.

Adamın gözleri karardı. Büyülenmiş bir halde, onun karanlık bakışlarının ardında titreşen duyguları izledi. Mercy, o muhteşemdi ve ...

Birden arkalarından bir ses homurdandı. "Eller yukarı, pislikler. Tutuklusunuz!"

BÖLÜM 9

Syn saldırmaya hazır bir şekilde arkasını

döndü. Sonra tam bir şaşkınlık içinde

ağzı açık kaldı. Hayır, olamazdı. Bu

olamazdı. "Vik?"

Küçük metalik kuş pencere pervazına konmuş, ona soğuk soğuk bakıyordu. Vik'in boyası yanardöner ve parlaktı; mecha'nın hiç sevmediği bir şeydi bu, çünkü onu kız kuşu gibi gösterdiğini söylüyordu. "Adımı hatırlamana şaşırdım." Vik sert bir "Pislik" eklemekten önce durakladı.

Syn, Shahara'dan uzaklaşırken güldü. "Seni dikenli küçük pislik, buraya gel."

Vik çullanarak ikisinin arasına, yatağın üzerine kondu. Kuş formundan daha geleneksel bir mekanik robot formuna geçerek birbirinden ayrıldı. Eliyle Syn'in koluna bir şaplak attı. "Benim için geri geleceğini sanıyordum."

"Denedim. Gerçekten denedim ama o zamana kadar senin gitmiş

olacağını düşündüm." Vik tısladı ve Shahara'ya baktı. "Sana böyle yalan

mı söyledi?"

Shahara'nın ağzı bu yaratığı Syn'in hayatına yerleştirmeye çalışırken çalıştı.

"Sen tam olarak kimsin?"

Kelimenin tam anlamıyla kılındı. Derisi tekrar yatışmadan önce sivri uçlar gibi yukarı fırladı. "Oh bu harika. Kız arkadaşın beni tanımıyor bile." Syn'i tekrar tokatladı. "Hain."

Syn kolundan yakaladı ve sallanması için yukarı çekti. "Bana bir daha vurursan seni sıkıştırıcıya koyarım."

"Sen de yapabilirsin. Seni iki zamanlı piç."

Shahara kaşlarını çatı. "Siz ikiniz birbirinize ne yapıyorsunuz?"

Syn onu tekrar yatağa yatırdı. "Vik çocukken yarattığım ilk şeylerden biri."

"Ben senin ortağındım."

Gülümsedi. "Vik benim ortağımdı. Babam beni işlere gönderdiğinde, Vik girip çıktığımdan emin olmak için benim gözüm ve kulağımdı."

"Evet, peki bana borcunu nasıl ödüyor? Eline geçen ilk fırsatta beni terk ediyor."

"Bu doğru değil. Digger'a göz kulak olman gerekiyordu."

Vik onu görmezden geldi. "Arıyor mu? Hayır. Bana e-posta ya da mesaj atıyor mu? Hayır. Sadece kaçıp gitti ve beni burada paslanıp ölmeye terk etti." Syn'e geri döndü. "Bir arkadaş olarak gerçekten berbatsın."

"Bir arkadaş olarak berbatım. Özür dilerim."

"Mmm-hmm. Benimle tatlı dille konuşabileceğini mi sanıyorsun? Beni kiminle kandırıyordun? Düşük teknoloji pille çalışan bir aletle mi? Umarım her dokunduğunda seni şok ediyordur."

Syn güldü. "Başka kimse yok Vik. Dayanabileceğim tek meka sensin."

Vik başını salladı. "Yalanlar, yalanlar, yalanlar. Bir köpeğin burnundan akan salya gibi dilinden dökülüyorlar."

Shahara bu grafik görüntü karşısında burnunu kırıştırdı.

"Hey, eğer seni daha iyi hissettirecekse, hapse girdim çünkü arkamda sen yoktun."

"Bunu hak ettiğini söylerdim ama ben bile o kadar soğuk değilim."

Shahara yapay zekâdan büyülenmişti. Son derece sofistike ve çok iyi programlanmıştı. "Yarattığınızda kaç yaşındaydınız ..." Mecha'yı gücendirmek istemediği için "bunu" demekten kendini alıkoydu. "Onu mu?"

"Yedi, ve yıllar içinde bazı değişiklikler yaptım."

Vay canına. Çok etkilenmişti. Bu, rakipsiz bir beceri seviyesini gösteriyordu ve bu kadar genç olmak

Syn hiçbir zaman tipik bir çocuk

olmamıştı. "Yapamayacağın bir

şey var mı?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Beni sırtımdan bıçaklamayacak ve bana ihanet etmeyecek bir kadın bul. Bekle, sen beni kolumdan bıçakladın, değil mi?"

Bunu hak etmişti ve en acısı da bunun doğru olmasıydı. Ama cevap vermedi, özellikle de adam bunu küstah bir tonda söylemediği için. Sadece gerçekçi bir şekilde.

Vik kolunun yanına oturmak için hareket etti. "Gerçek bir erkek için onu terk etmek mi istiyorsun?" Shahara güldü. "Benim tipim değilsin, Vik."

Cık cık etti. "Evet, yatakta daha iyi olduğumuzu kabul etmek sizin gibi etine dolgun tipler için zor. Tamam. Anlıyorum." Burnunu çekti. "Bir lambaya aşık olmadığımın değil."

Syn gülümsedi. "Seni özlediğimi biliyorsun."

Vik ona utanç verici bir bakış fırlattı - yüz ifadelerinde kullanılan programlama incelikleri düşünüldüğünde inanılmaz bir şeydi bu. "Ama geri dönecek kadar değil."

"Gerçekten üzgünüm Vik. Bunun seni inciteceğini bilmiyordum. Burada Digger'la olmaktan hoşlandığını sanıyordum."

"O iyi. Ama o sen değilsin. Çok temkinli, sıkıcı. Hiç yaşlı bir adamla koşmayı denedin mi? Yaşadıklarımızı özlüyorum." Eklemeden önce durakladı. "Şimdi seninle gelebilir miyim?"

Syn tereddüt etti. Bir yandan, bu çok hoşuna giderdi. Diğer yandan ... "Peki ya Digger?"

"Bugünlerde pek bir şey yapmıyor. Lütfen, Sheridan. Burada kalmak istemiyorum. Paslanacağım ve hareketsizlikten öleceğim."

Bu Syn'in başına gelmesini isteyeceği son şeydi. "Pekâlâ, ama bana Sheridan deme. Artık o ismi kullanmıyorum."

"Pislik mi? Bu bana uyar."

Syn gözlerini devirdi. "Syn. Bana Syn de."

Vik homurdandı. "Syn mi? Ne kadar aptalca bir isim

bu?" "Vik'ten daha iyi."

"Pek sayılmaz, ama tamam. Eğer şartlar buysa, onlara uyacağım." Kuş formuna geri döndü ve uçarak pervaza oturdu. "Bu arada, bazı kemik torbalarının kellene konacak ödül hakkında konuştuklarını duyduğumda döndüğünü anladım. Seni almak için adam topluyorlar. Hazırlanmak isteyebilirsin."

Syn küfretti. "Kalkıp buradan gitmemiz gerekiyor." Ve bununla birlikte Digger'ın üzerine bir endişe çizgisi geldi. Nerede olduğunu merak eden Syn ön odaya yöneldi.

Oda, koyu renkli bir kumaş yığını ve kanepenin üzerine bırakılmış bir not dışında boştu. Notu eline aldı ve kapı aralığında durmak için öne çıkan Shahara'ya baktı. "Digger biraz yiyecek almaya gitti."

Notu katlayan Syn'in bakışları kıyafetlere kaydı. Siyah botları görmeden önce küçük takımı Shahara'ya fırlattı. "Şükürler olsun," diye rahat bir nefes aldı. "Sonunda ayaklarıma uyan bir şey giyebileceğim."

"Ayakkabılara bu kadar takıntılı bir adam görmemiştim. Seninle ilgili bana söylemen gereken başka bir şey var mı? İç çamaşırlarımı giymek gibi başka garip fetişlerin var mı?"

Çocukluğunda çıplak ayakla dolaşmak zorunda kaldığı için ayaklarını kestiği zamanları hatırlayınca homurdandı. "Hey, benim büyüdüğüm yerde ayağıma uyan ayakkabılar nadir bulunan bir lükstü ve o zamandan beri buna fazlasıyla ." Kanepenin ayakucunda duran iki sırt çantasına dikkat etti.

Güzel. Görünüşe göre Digger ihtiyaçları olan ekipmanı bulmuştu. Daha sonra tam olarak kontrol edecekti. Şu anda temizlenmek için can atıyordu. Ve yüzündeki dağınık, cızırtılı saçları temizlemek için.

"Ben duş alacağım. Digger notunda kendini evinde hissetmeni söyledi."

Shahara onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Onun banyoya girmesini izledi ve suyun açıldığını duyana kadar yerinden kıpırdamadı. Onu ve sudan parlayan çıplak, yırtık vücudunu hayal etmesi çok kolaydı.

Duvara yaslanıp gözlerini kapattı ve içinden şiddetli bir arzu dalgası geçerken kendini sabitlemek için derin bir nefes aldı.

Kasen gibi olmak için neler vermezdi. Kendisi Syn'e ve duşa doğru giderken, kız kardeşi şu anda kendi kıyafetlerini çıkarıyor olabilirdi.

Suyun adamın keskin hatlarından damlayıp birikmesini izlemenin harika bir manzara olduğundan emindi. Islak, siyah saçlarının boynunun ve geniş omuzlarının etrafında kıvrıldığını gördü. Suyun bacaklarındaki ve diğer daha mahrem yerlerindeki ince tüylere takılmasını izlemek.

Sert kaslarını emerken diliyle o damlacıkları takip etmek...

Minnettar bir nefes verdi.

Muhteşem olurdu. Keşke o farklı olsaydı.

Yine de kanındaki ateşi söndüremiyordu. Onun gibi bir adamla sevişmek nasıl bir şey olurdu? Merhamet dileyene kadar onu usulca öperken güçlü kollarının onu sıkıca tuttuğunu hissetmek?

Shahara kararsızlık içinde dudağını ısırdı. Tüm bu nezaketi sadece bir aldatmaca mıydı?

Syn de Gaelin gibi sahte bir yüzle onu kandırıyor, saldırmadan önce savunmasını zayıflatana kadar bekliyor muydu?

İçinden bir ses Syn'in öyle biri olmadığını söylüyordu ama yine de ona güvenmeyi kendine yediremiyordu. Tekrar yanılmayı göze alamazdı.

İç geçirerek kendini uzaklaştırdı ve yiyecek bir şeyler bulmaya gitti.

Çok kısa bir süre sonra Syn de mutfakta ona katıldı.

"Bu kadar güzel kokan ne?" diye sordu tezgâha doğru yürürken.

Shahara cevap vermek istedi ama onun temizlenmiş görüntüsü odaklanabildiği tek şeydi.

Siyah pantolonu kalçalarını ve diğer kısımlarını oldukça müstehcen bir şekilde sarıyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Hayal etmesi de gerekmiyordu. O dar kumaşın altında ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Vücudu bembeyaz olurken kulaklarında kan çınladı.

Gömleğini kaslı omzunun üzerine atmıştı. Ona sislerin arasından çıkan efsanevi bir tanrıyı hatırlatıyordu. Her yönden mükemmeldi. Hayatında hiç ama hiç bu kadar muhteşem bir adam görmemişti.

Cevap vermeyince Syn arkasını döndü ve ona baktı. "Biraz almamın sakıncası var mı?"

Shahara yutkunmak için kendini zorladı. "Devam et." Bakışlarını kendi tabağına çevirdi ve adamın yanaklarındaki rengi fark etmemesini umdu.

Adam ona sırtını döndüğünde, kız onun kışkırtıcı formuna bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Hiç şüphesiz, şimdiye kadar gördüğü en güzel, en sıkı popoya sahipti. Ve yetişkin hayatında ilk kez, o but kızartmasının sağlıklı bir porsiyonuna hayır demezdi.

Tabağını doldurduktan sonra masada ona katıldı. Bir ısırık aldı, sonra korkunç bir surat ifadesi takındı.

Kadın daha gözünü kırpamadan, adam masadan kompaktöre doğru kaçtı ve yemeğini tükürdü. Pişirdiği yemeğe verdiği tepkiye sinirlenen kadın, elini kalçasına koydu ve ona azarlayıcı bir bakış attı. "*O kadar* da kötü değil."

Bir bardak su kaparak iki uzun, derin yudum aldı. "Bu kadar zayıf olmana şaşmamalı. Bunu yemek zorunda kalsaydım ben de açlıktan öldürdüm."

"Çok teşekkürler."

Pişman oldu. "Özür dilerim. Ama bunun ölümcül olduğu konusunda beni uyarabilirdin."

Shahara gözlerini devirerek yumurtasından bir ısırık aldı. Dürüst olmak gerekirse ona hak vermek zorundaydı. Yumurtalar cıvık ve tuzluydu, domuz pastırması yanmıştı ve ekmekler de fena sayılmazdı. Tabii onları kapı dayanağı olarak kullanmak şartıyla.

"Ne diyebilirim ki, ailenin aşçıları Tessa ve Caillen, ben değilim."

Syn tezgahın üzerindeki cam kaptan bir parça ekmek aldı ve tadını öldürmeye çalışırcasına ağzına attı.

Caillen'in her yemek yaptığında ona karşı acımasız davranmasıyla büyümemiş olsaydı muhtemelen daha fazla kırılırdı.

"Peki gündemimiz ne?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Bir içki daha aldı. "İlk , kaburgalarımı bantlamama yardım etmeni istiyorum." "Prinapin işe yaramadı mı?"

"Prinapin küçük yaralanmalar, ağrılar ve kozmetik sabitleyiciler için iyidir. Ancak kırık kaburgalar gibi daha ciddi yaralanmalar için bir şey yapmaz. Ve ihtiyacımız olan son şey benim bir akciğeri delmem."

Çatalını ve tabağını bir kenara bıraktı. "O zaman ne yapacağız?"

"İntihar edeceğim."

Şok içinde ona baktı.

"Tam olarak değil. Birkaç şey için evime dönmem gerekiyor. Eğer Rits'i tanıyorsam, orada beni izleyen biri olacaktır. O yüzden seni burada bırakıp yalnız gitmem gerekiyor."

"Şimdi bir dakika bekle-"

"Tartışmayın. Ben doğduğumdan beri görünmeden binalara girmek için eğitildim. Sen, diğer taraftan-"

"Sen beni fark etmeden dairene girerek olağanüstü bir iş başardın." "Evet, ama yakalandın."

Bu konuda onunla tartışamazdı.

"Uzun sürmez, sonra senin için geri gelirim." Öyle mi?

Emin değildi. Ve bu konuda ona ne kadar güvendiğinden de emin değildi. "Sanırım duş alma vaktim geldi," dedi yanındaki sandalyeye yerleştirdiği kıyafetlere uzanarak. "Tabii eğer sıcak su bıraktıysanız."

"Nag, nag, nag."

Shahara gözlerini devirdi.

"Bekle," dedi ve odadan çıkmadan önce onu durdurdu. "Kaburgalarım."

İçindeki kötücül, gömülü bir parça ona bu kadar yakından dokunabildiği için sevinçten zıpladı.

Shahara odayı geçti ve beyaz, nervürlü steril sargıyı onun elinden aldı. "Bunu nasıl yapacağım?"

Ruloyu açtı ve bir parçasını göbeğinin hemen üzerinde tuttu. "Göğüs kafesimin etrafına sıkıca sar. Ama lütfen kan dolaşımımı kesecek kadar sıkı olmamasına dikkat edin."

Shahara emredileni yaptı. Bandajı adamın üst gövdesinin etrafına hafifçe sardı, parmakları sert ve sıkı kaslara sürtündü. Elleri

Üzerlerinde süzülürken, karşılık olarak seğirmelerini ve sarsılmalarını izledi. Gerçekten de harika bir vücudu vardı.

Nefes alıp verirken, en mahrem yerlerinde ateş gibi zonklayan arzuyu düşünmemek için elinden geleni yaptı. Ya da parmakları tenine dokunduğunda etine yayılan ve meme uçlarını sertleştiren ürpertiği.

Ya da dokunması için yalvaran, karıncalanan ve sertleşen kendi göğüsleri.

Ama en kötüsü, en işkencelisi, her seferinde onun sırtına doğru attığı adımdı. Göğüslerini adamın sert karnına dayadığı bir adım.

Syn onun çalışmasını izlerken aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Onu kollarına çekip dudaklarının tadına bakmamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti. Ellerini tezgâhın kenarına koydu ve öyle sıkı tuttu ki parmak eklemleri etini kesti ve tezgâh avuçlarını ısırdı.

Bu, Rits'in ona uyguladığı her şeyden daha kötü bir işkenceydi. Birkaç saat daha böyle devam etse merhamet dilenecekti.

Kadın ona baktı ve adam onun gözlerinin altın derinliklerinde yanan arzuyu gördü. Kontrolünü kaybederek başını onunkine doğru eğdi.

Kaçmak yerine öne eğildi ve sonra, tam cenneti tadacağını düşündüğü anda geri çekildi.

"Her şey tamam," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

Vücudu alev alev yanarken, ona teşekkür etmeyi kendine yediremedi. Şu anda tek yapabildiği ona lanet okumamaktı. Kuşkusuz, çözülmüş kırık kaburgalar kasıklarına saplanan tatminsiz sıcaklıktan çok daha az acı verici olurdu.

Kısa bir süreliğine adamın daracık pantolonuna baktı ve uyarılmışlığının tam selam durduğundan emin olunca yüzü kıpkırmızı oldu.

Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve banyoya doğru yola çıktı.

"Çok uzun sürmesin," diye mırıldandı, kendini daha rahat bir yere kaydırmaya çalışarak. "Bu ateşi söndürmek için kesinlikle soğuk bir duşa ihtiyacım olacak."

Syn su bardağını alıp şehvetini yatıştırmak için pantolonunun içine boşaltmayı düşündü. Bunun yerine, derin bir yudum aldı ve sırt çantalarına bakmak ve botlarını incelemek için ön tarafa gitti.

Eşyalarını ararken Digger'ın titizliği karşısında gülümsedi. Atladığı hiçbir şey yoktu. Hırsızlık söz konusu olduğunda, yaşlı adam bu işin en iyisiydi ve iyi bir hırsızın herhangi bir çileyle yüzleşmek için neye ihtiyacı olacağını biliyordu.

Bu gerçeğe minnettar olan Syn, çantaları bir kenara koyduktan sonra botlarını ve gömleğini giydi.

Kapı açıldı. Digger elinde bir kol dolusu yiyeceklerle durakladı. "Seni ayakta görmek güzel."

"Ayakta ve etrafta görülmek güzel." Syn çantaları ondan aldı ve mutfaka götürdü.

"Sen önce dönmeyi umuyordum. Kız arkadaşın yemek yapmayı bilmediğini söyledi, ben de sana kaburgaların için sağlam bir şeyler getiririm diye düşündüm."

Syn güldü. "Korkarım çok geç kaldınız. Beni çoktan zehirledi."

"Bir kadın bu kadar iyi görünüyorsa yemek yapmasına gerek yoktur, değil mi?"

Syn onunla aynı fikirde olarak çantaları mutfak tezgahının üzerine bıraktı. "Dışarıdayken hiç konuşma duydun mu?"

"Hayır." Digger poşetlerden yiyecekleri çıkardı ve yerine koydu. "Birkaç soruşturma yaptım ama şu ana kadar bir ses çıkmadı."

Syn boynunu ovuşturdu. "Evet, dün sokakta beni yapan iki adam vardı ve Vik bazı şeyler duyduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla

Peşime düşecek kadar cesaret ya da alkol toplamaları an meselesi."

"Bir adamın bir dakika bile huzur bulamaması çok yazık." Digger tarifsiz bir bakışla ona baktı. "Ama sanırım sen buna alışkınsın."

Evet, . Syn yemeği yardım etti.

Digger boğazını temizleyene kadar aralarına sessizlik çöktü. Syn arkasını döndüğünde ani garipliği fark etti. "Ne oldu?"

Digger bir doğrama bloğu ve bıçak çıkardı. Bir paket peyniri açtı. "Hesabımı dolduranın sen olduğunu biliyorum."

"Ne hesabı?"

Digger bıçağı peynirin üzerine vurarak ince bir parça kesti. "Şimdi bana aptalmışım gibi davranma evlat. Zahmet edecek başka kimse yok. Bunca yıldır senin olduğunu biliyorum. Vik'i bana neden gönderdiğini de biliyorum. Nedenini bilmek istiyorum."

Syn tezgâha yaslandı. Yalan söylemeye başladı ama neden? Gerçek şuydu ki, amcasını seviyordu. Her zaman sevmişti. "Sana borçluyum."

Digger alay etti. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Bu doğru değil. Beni hapisten sen çıkardın."

"Evet, ama seni oraya ben koydum. Eğer bir erkek , anneniz gittiğinde sizi ve Talia'yı babanızdan alırdım. İkinizin onunla kalmasına asla izin vermemeliydim."

"Bizim söz konusu olduğumuz durumlarda onun neler yapabileceğini

bilmiyordun." "Bilmeliydim."

Syn iç çekti. "Evet, ama ve fakatlar şeker ve fındık olsaydı asla aç kalmazdık."

Alkış sesleri duyuldu. Syn kapı aralığına baktığında Shahara'nın orada durduğunu gördü. Onunla aynı siyah zırlı kıyafeti giymişti ama üzerinde çok daha iyi durduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Bunu unutmamalıyım."

Digger başını kaldırdı. "Sheridan bana onu zehirlemeye çalıştığını söyledi."

Syn'e suçlayıcı bir bakış fırlattı.

O daha cevap veremeden Vik pencereden içeri uçtu ve öyle sert bir ıslık çaldı ki üçü de irkildi.

"Vik!" Syn tersledi. "Kes şunu."

"Durdurun kıcımlı. Bir grup kanunsuz az önce caddeden geçti. Senin ve kız arkadaşın için geliyorlar, kaçsan iyi edersin yoksa dayak yersin."

Shahara, yüzü ifadesiz olan Syn'e telaşlı bir bakış fırlattı. "Ne yapacağız?"

Syn çantalara yöneldi ve birini omzuna atıp diğerini ona doğru savurdu.

Digger ön kapıyı kilitleti. "Onları birkaç dakika oyalayabilirim."

Shahara'nın kalbi küt küt atıyordu. Digger genç adamlara karşı uzun süre dayanamazdı. Mahvolmuşlardı.

Syn onun elinden tuttu ve yatak odasına doğru çekmeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bana güveniyor musun?"

Kadın homurdandı. "Biraz bile değil."

"Öğrensen iyi olur," dedi onu bırakıp yatak odasının penceresini açmadan önce.

Adam dışarı tırmanmaya başladığında, bir sonraki adımda ondan ne yapmasını isteyeceği konusunda paniğe kapıldı. "Oh, oraya tırmanmamın imkanı yok."

"Hadi, Shahara." Kendini beş kat yüksekliğindeki pencereye tehlikeli bir şekilde tuttu. "Başka seçeneğimiz yok."

Başını iki yana salladı. "Hayır!" dedi ısrarla.

Vik pencereden uçarken karanlık bakışları daraldı. Çullanarak aşağı indi, sonra Syn'in omzunun üzerinde gezinmek için geri döndü.

Vik, "Neredeyse geldiler," diye bağırmadan önce hışırdadı.

"Shahara!" Syn'in bakışları ölümcül bir hal aldı. "Kaldır kışını. Şimdi. Buradan çıkmak zorundayız."

Ama bu o kadar kolay değildi. Onun istediğini yapamazdı. Yapamazdı. "Yükseklikten korkarım."

Başını tekrar içeri eğdi. "Sen nesen?"

Eski anıları canlanırken yutkundu. Acı ve kırık kol, en çok da çiğ korku ... Düşmesini engelleyen bir çöp yığınının üzerine düşmemiş olsaydı, ölebilirdi. Ama olduğu gibi, ağır yaralanmıştı. "Çocukken ikinci kattaki bir pencereden düşmüştüm ve o zamandan beri yükseklik beni hasta eder Syn. Gerçekten, gerçekten hastalanıyorum."

Sadece düşüncesi bile.

Kaçmak istedi.

Yavaş bir nefes verdi. "Harika, evrende biraz yükseklikten korkan tek izleyiciyi bulmayı bana bırakın." Dişlerini sıktı, sonra tekrar ona baktı. "Bana elini ver."

"Neden?"

Ön kapıdan yüksek bir gümbürtü duyuldu. "Aç kapıyı, ihtiyar. Yoksa patlatıp geçeceğiz!"

"Ya ben ya da Rits, Shahara. Kimi ?" Bu bir seçim miydi?

Ama sonunda onun haklı olduğunu biliyordu. Bunu sineye çekmeli ve bir kadın olmalıydı. "Ben üçüncü seçeneği seçiyorum," dedi ve ona elini uzattı.

Syn kollarına çekti. "Sıkı tutun ve aşağı bakmayın."

Shahara onun dediğini yaptı ve paniğini yuttu. Güçlü kollar, baş döndürücü bir hızla yukarı doğru fırlamadan bir an önce onu koruyucu bir pelerinle sardı.

Adamın sert yüz hatlarına baktı. "Ne oluyor? ?"

"Bu yaylı bir kordon." Onu çatının kenarından yukarı itti.

Titreyen Shahara güvenli bir yere doğru süründü ve yerden ne kadar yüksekte olduklarını düşünmemek için elinden geleni yaptı. "Bu neyi başardı?"

"Fazla değil." Syn kendini çıkıntının üzerine çekti ve kordonunu bilek bölmesine geri sarmak için düğmeye bastı. Etraftaki çatıları inceledi, sonra sırt çantasının dış cebinden bir cop çıkardı. "Benimkinden bir tane al."

Kaşlarını çatarak emredileni yaptı, Vik ise daha fazlasının gelmekte olduğunu bildiren başka bir raporla onlara geri döndü.

Syn on iki inçlik metal silindirin ortasındaki bir düğmeye bastı ve sopa altı buçuk metreye kadar genişledi. Kız bunun ne işe yaradığını sormadan, adam bulundukları binanın tepesinden diğerinin tepesine doğru sılıkla atladı.

Düşüncesi bile başını döndürdü.

Elbette yapmazdı... "Hadi," dedi ona dönüp bakarak. Oh, hayır...

"Sen delisin!"

"Kesinlikle deli." Büyüleyici bir sırıtışla parladı. "Şimdi yakalanmadan önce kımıldayın."

Öleceğim.

Digger'ın dairesinde patlayıcıların ateşlendiğini duydu ve takip etmekten başka çaresi olmadığını anladı.

Nefesini tutarak Syn'in sırkla atlayışını kopyaladı, uzuvlarının ya da sırtın çökeceğinden korksa da. Onun yanına ulaşması sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Ona azarlayıcı bir bakış attı. " kadar da kötü değildi, değil mi?"

Kadın ona ters ters baktı.

Sinir bozucu bir kahkaha atarak onun yanından ayrıldı ve zarif bir dansçı gibi iki çatının daha üzerinden atladı.

Shahara kıskançlıkla izledi. "Bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun," diye nefes aldı. "Eğer düşersem yemin ederim seni öldürürüm."

Kadın ona tekrar yetiştğinde, adam direkleri geri çekti. "Bunun nerede olduğunu unutma. Bir hırsızın sahip olabileceği en iyi arkadaştır."

"Ben hırsız değilim."

"Evet öylesin bebeğim. Beni Rits'ten çaldın. Ve seni temin ederim ki Merjack bunu büyük hırsızlıktan daha kötü bir suç olarak görüyor."

"Senden gerçekten *nefret ediyorum*. Ve bana bebek demeyi kes!"

Onu çelik gibi göğsüne doğru çekti. Gözleri neşeyle parlıyordu ve yüzünü onunkine o kadar yaklaştırdı ki nefesi dudaklarını gıdıkladı.

"Sende güçlü *bir* duygu uyandırdığım sürece," dedi burnunu onunkine sürterek, "mutluyum. Her şey ilgisizlikten iyidir."

Onu serbest bıraktı ve seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi etrafına bakındı. İtiraf etmeliydi ki, adam dik ve gururlu bir şekilde durup etraflarını saran çatıları incelerken çok seksi görünüyordu. Adamın duruşunda, içindeki kadının takdir etmekten kendini alamadığı vahşi bir zarafet vardı.

Vik aşağı inerken bağırışlar yükseldi. "Diğer çatıdalar."

Panigi artmıştı. Bulundukları çatıdan çıkmak için ne bir kapı ne de başka bir yol vardı. "Buradan nereye gideceğiz?"

Yan tarafa eğildi ve aşağıya baktı. "Kaç kilosun?" "Yüz üç, neden?"

Bileğindeki bilgisayarın tuşlarına basarken cevap vermedi. "Bu çatıdan nasıl çıkacağız?"

Kadının nefret etmeyi öğrendiği o lanet sırtı, adamın yakışıklı yüzüne geri döndü. "Bu soruya cevap vermeme gerçekten istemiyorsun."

Omurgasına soğuk bir ürperti yayıldı. "Neden?"

Kollarını yana açtı. "Babana gel, hayatım. Bir gezintiye daha ."

Başını iki yana salladı. "Eğer bu binanın yan tarafına tırmanacağımı düşünüyorsan
..."

"Ölçeklendirmek için zamanımız

yok." "O zaman ne yapacağız?"

Kollarını daha geniş açtı ve ona göz kırptı. Karnında korkunç bir yumru büyüdü. Ölmüş ve cehenneme gönderilmiş olmalıydı.

ateş açıldı.

Vik binanın altına daldı. "Acele etseniz iyi olur, kemik torbaları."

"Hadi, Shahara."

Küfrederek onun önünde durmak için hareket etti. Bir kayış çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam onu kalçalarına sarıp en dikkat dağıtıcı şekilde kendisine sabitlerken.

"Sıkı tutun."

Bu ifadeden nefret etmeye başlamıştı. Görevini yerine getirerek kollarını onun boynuna doladı.

"Bacaklarını belime dola." Kadın ona

ters ters baktı. " sanmıyorum." "Bu

cinsel bir şey değil. Sadece yap."

İtaat etti, sonra keşke etmeseydim dedi. Öylesine samimi bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi ki, bu yanaklarına ateş düşürdü. Bacaklarının arasında, tam da onun için yalvaran kısmına dokunarak, karnını kaplayan sıkı kasları hissedebiliyordu. Göğüsleri adamın göğsüne sıkıca bastırılmıştı ve burada kendi başlarına korkunç bir zonklamaya başladılar.

Ne yapıyordu? Bir erkeğe hiç böyle dokunmamıştı.

Ve o daha bu düşüncesini tamamlayamadan, adam kollarını onun beline doladı ve binanın kenarından aşağı adım attı. "Aman Tanrım," diye çığlık attı kadın, aşağıdaki sokağa doğru düşerlerken.

"Kulak zarımı delmeden önce şu çığlığı kes." Adamın kolları kadının etrafında sıkılaştı. "Sadece bana tutun ve dua et."

Shahara başını onun omzuna gömdü ve uzuvlarını sıkıca onun etrafında kilitledi.

Birdenbire onun rüzgârla birlikte küfrettiğini duydu. "Ne oldu?"

"Öleceğiz."

"Ne!"

"Bekle."

", " diye tekrarladı şaşkınlık içinde. "Ne demek *bekle*?" Eğer onu biraz daha sıkı tutarsa, ikiye ayıracaktı.

Sonra hissetti. Sonunda yavaşlıyorlardı.

Son bir sarsıntıyla düşmeyi bıraktılar. Ya da belki de ölmüşlerdi. Syn'in kolları onun etrafında sıkılaştı ve konuştuğunda sesinde bir mizah notası vardı. "Artık gözlerini açabilirsin. Güvendeyiz. Ama kollarımda istediğin kadar kalabilirsin."

Shahara ona baktı, onu öldürmek istiyordu. Ama bedeni işbirliği yapmadı. Rahatlamaktan güçsüz düşmüştü, tek yapabildiği ona sıkıca sarılmaktı. "Senden nefret ediyorum, mahkûm."

Güldü ve karın kaslarının ona en mahrem yerlerinden dokunmasına neden oldu.

Shahara ona ters ters baktı. "Bunu nasıl komik bulabiliyorsun? Neredeyse bizi öldürüyordun."

"Ben mi? Kilosu hakkında yalan söyleyen sendin."

" sanmıyorum. En son ne zaman tartıya çıktın?" Kaşlarını kaldırdı.

"İyi bir noktaya değindin."

Kendini onun kollarından kurtardı ve omzuna bir yumruk attı. "Bana yerçekimsiz botların olduğunu söyleyebilirdin. Öldüğümüzü sanmıştım."

"Atlamamaya karar verirsin diye ne yaptığımı sana söylemek istemedim."

"Bu çok kabaydı."

"Bunu atlatacaksın."

"Ancak seni

öldürdükten sonra."

"İşte oradalar!"

Birlikte başlarını kaldırdıklarında iki adamın kendilerine doğru koştuğunu gördüler. Syn onu kolundan yakaladı ve Vik onları yavaşlatmak için takipçilerine doğru uçarken ters yöne doğru ilerledi. Onlar koşarken, Shahara kovalamacanın bu tarafında olmaktan hoşlanmadığına karar verdi. Hem de hiç.

Avcı olmayı daha çok tercih ederdi.

Syn onu karanlık bir ara sokağa götürdü. Çöp kutularının ve evsiz barksızların üzerinden atladılar ve bu sırada Vik onlara hakaret ederken ve onlar da ona ateş ederken peşindekilerin daha da yaklaştığını duyabiliyordu. Kalp atışları kulaklarında çınlıyordu. Syn koşarken o kadar sakin görünüyordu ki, arada bir omzunun üzerinden kontrol ediyordu, onu boğmak istiyordu.

Aniden bir çit önlerini kesti. Tırmanmaya başladı ama tepesinde jiletli tellerle karşılaştı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Aşağı atla."

Kadın yaptı ve adam onu kendine doğru çekti.

Dehşete kapılan Shahara onun arkasından bakınca iki adamın kendilerine doğru geldiğini gördü.

Syn çantasından el büyüklüğünde bir teneke kutu çıkardı ve takipçilerine doğru fırlattı. Duman patladı.

"Nefesini tut," dedi ve copunu çıkardı. Uzunluğunun yarısına kadar uzattı ve çitin altını kaldırmak için kullandı. "Hadi."

Kadın boşluktan sürünerek geçti, sonra ona baktı. Zarif bir hareketle çitin altından yuvarlandı, copunu geri çekti ve çantasına geri koydu.

Takipçilerinin dumanın içinden geçip Vik'e daha fazla ateş ettiklerini duydu. "Bu onları ne kadar tutacak?"

"Uzun sürmez."

Onun elini tutarak caddenin karşısındaki tapınağa yöneldi.

Kadın ona yetişmek için koştu. "Ne yapıyorsun?"

"Güven bana." Tapınağın kapısını açtı ve içeri girdi. Güveni sarsılan kadın da onu takip etti.

Karanlık fuayenin içinde, soluk pembe duvarlarda yanmayan beyaz mum rafları sıralanmıştı. Syn iki tane aldı ve birini ona uzattı. "Sadece benim yaptığımı yap."

Şapelin karmaşık oymalı ahşap kapısını açtı ve koridorda yavaşça yürüdü. Bacakları titriyor, adamların nereye gittiklerini görüp görmediklerini merak ediyordu.

Ve eğer olsaydı, takip ederler miydi?

İsteddiği son şey kutsal bir mekânda bir yüzleşmeydi.

Bir Kiloran tapınağında olduklarını fark edince, her birkaç adımda bir kaideler üzerinde duran çeşitli azizlerin karmaşık bir şekilde oyulmuş heykellerine baktı. Aslında oldukça güzel ve huzurluydu.

Syn, topuklarını parke zemine hafifçe vurarak onu dikkatli gözlerin önünden geçirdi ve kadife kaplı sunağa götürdü; burada ebedi bir kandil vardı. Önünde diz çöktü ve kalbine dokunmadan önce alnına iki kez vurdu. Sonra mumu öptü ve lambadan yaktı.

"Şimdi de sen," diye fısıldadı.

Kadın da onun hareketini tekrarladı. Elini alevin etrafına koydu ve sunağın hemen sağında, küçük bir kapının yanındaki dua bankına doğru yürüdü. Bankın üzerine diz çökerek mumu küçük bir tutucuya yerleştirdi.

O da aynı şeyi yaptı. Ayrıntılı, yaldızlı tapınağın her yerinde insanların dualarını fısıldadıklarını duyabiliyordu.

Syn hariç hepsi.

Başını sakın bir şekilde eğmiş, dua ediyormuş gibi görünürken hiçbir şey söylemedi. Ta ki gözlerinin açık olduğunu ve gizlice tapınakta bir şey aradığını fark edene kadar.

Şapelin kapısı gıcırdayarak açıldı. Shahara başını çevirdiğinde adamlardan birinin içeri girdiğini gördü.

"Syn... bizi buldular."

Kapıya baktı, sonra mumunu üfledi ve onun elini tuttu. Adam onu yan kapıdan içeri çekmeden önce Shahara'nın kendi mumunu üfleyecek zamanı bile olmamıştı.

Kalbi acı içinde boğazına düğümlendi ve onu boğdu. Onları gerçekten de tapınağın özel arazisine götürmeyecekti, değil mi?

Bu yasadışı değil miydi? Ya da en azından büyük bir günah?

Soğuk, karanlık koridor kapısız bir şekilde sonsuza kadar devam etti. Syn onu küçük bir oyuğa gelene kadar aşağı çekti. Kollarını ona doladı ve onu kendisiyle birlikte gölgelerin içine çekti. İtiraz etmek isteyen kadın, kapının açıldığını ve ağır ayak seslerinin yaklaştığını duyunca nefesini tuttu.

Sonra öksüren bir adamın hırıltılı sesini duydu. Kalbi durdu. Bu sefer kesinlikle yakalanmışlardı. Gidebilecekleri başka bir yer yoktu.

BÖLÜM 10

Syn onu göğsüne yakın tuttu. O kadar yakındı ki kalbinin atışını duydu. Vücudunun sertliğini hissetti. Olacaklardan dehşete düşmesi gerekirken, onun varlığını yatıştırıcı buluyordu.

Hemen önlerinde başka bir kapı açıldı ve Syn'in kullandığına çok benzeyen bir dilde fısıldayan birkaç kadın sesi duydu.

Adam durdu.

Kadınlardan biri öfkeli ve korkutucu bir ses tonuyla "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Shahara önce kendileriyle konuştuklarını düşündü, ta ki tanımadığı adamın cevap verdiğini duyana kadar. "Buraya sığınan bir katil gördüm. Onu arıyorum."

"Bizim özel alanımızda değilsin. Çık dışarı."

İki rahibe onları görmeden saklandıkları yerin yanından geçip gitti. Üçüncüsü yanlarında duraklayınca Syn uzanıp onun koluna dokundu.

Rahibe onlara baktı, sonra da ağzı açık kaldı. Ağzını kapatarak, onları kendi bedeniyle koruyabilmek için oyuklarının yanından bir adım geçti. Boğazını temizledi. "Bu adamın sokağa atılmasını sağlayın. Bir daha asla tapınağımıza saygısızlık etmesin."

Kapılar adamın ve iki rahibenin arkasından kapandığında, kalan rahibe onlara döndü ve Syn'e şefkatle gülümsedi. "Tanrım, çocuğum, bela kesinlikle senin cariyen."

Syn Shahara'yı serbest bıraktı ve öfkeli bir ebeveynle yüzleşen suçlu bir çocuk gibi doğruldu. Başını eğdi ve Shahara meraklı bir kaşını kaldırdı. Syn'i kızgın, incinmiş ve pişman görmüştü. Ama utanç yeni bir duyguydu ve rahibenin nesinin şimdi ona bunu hissettirdiğini merak etti.

"Özür dilerim Anne. Takip edilirken buraya gelmemeliydim. Onları buraya getirmek yanlıştı. Ama başka nereye gideceğimi bilemedim."

Rahibe onun yanağına dokundu. "Yardıma ihtiyacın olduğu için asla üzülme çocuğum. Hepimiz bir noktada bunu yaparız."

Yine de karanlık gözlerinde utanç yanıyordu ve bu Shahara'nın onu rahatlatmak istemesine neden oldu.

Bakışlarını rahibeye ve onun altın cübbesine çevirdi. Loş ışıktaki canlı bir mum alevi gibi parıldıyordu ve bir bulut kadar yumuşak görünüyordu. Duruşu bir kraliçe kadar asil olan rahibenin gri saçları örülmüş ve başının tepesine sarılmıştı.

Rahibe muhtemelen Shahara'dan otuz ya da daha fazla yaş büyük olmasına rağmen, canlı bir genç kız görünümüne sahipti. Nazik yüzünde sadece birkaç kırışıklık vardı ve onlar da kadının kahkaha ve gülümsemeyle geçen yıllarını işaret ediyordu.

Syn'in ona güvenmesine şaşmamalı. Böyle nazik gözlere sahip birine güvenmemek zor olurdu.

Anne Anne'in keskin bakışları ona kilitlendi. "Peki yanında kimi getirdin?"

"Shahara," diye cevap verdi.

Anne Anne yüzünün her köşesini aydınlatan bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sen herhangi bir melek kadar güzelsin. Kimsenin sana aksini söylemesine asla izin verme."

Syn'e dönerek ona sitem dolu bir bakış attı. "Keşke daha iyi koşullar altında gelseydin. Yıllardır sana bağışladığın paralarla neler yaptığımızı göstermek istiyordum."

Syn utanmış görünüyordu. "Seni kontrol etmeme gerek yok anne. Bu işi iyi yapacağımı biliyordum."

Onları oyuktan çıkarırken ellerini ısıltılı kollarının içine soktu ve koridorun geri kalanında onlara önderlik etti.

Tapınak. Syn harikulade bir avluya açılan kalın ahşap kapıları açtı.

Shahara sessiz bahçeye baktı. Her yerde açan çiçekler onu hayrete düşüren rengârenk bir cömertliğe sahipti. Kuşlar tatlı tatlı öterken, çanlar rüzgârda salınarak huzur fısıldayan hafif bir ses çıkarıyordu. Vik bile bir dalın üzerinde sessizce oturmuş, başını eğmiş onları izliyordu.

Fokurdayan dalgalarıyla bir çeşme bahçenin ortasını işaretliyordu ve sadece birkaç metre ötede, bahçenin sol tarafının çoğunu kaplayan çitlerden yapılmış büyük bir labirent gördü.

Anne Anne onları oraya doğru yönlendirdi. "Biliyorsun Sheridan, son bağışınla bu kez Kildara'da yeni bir ev daha açtık. Artık Talia Wade Anı Evi'nde üç yüzden fazla evsiz çocuk yaşıyor."

Shahara onun sözleriyle irkildi. Onlara ne kadar para vermişti ki bu kadar çok kişiye bakabiliyorlardı?

Syn hiçbir şey söylemedi.

Anne Anne ona gülümsedi. "Her gece senin için dua ettiriyoruz çocuğum."

Syn başını salladı ve gözlerinde garip bir duygu belirdi. "Benim için değil, Anne. Benim ruhum uzun zaman önce kayboldu. Sadece Talia için dua etmelerini söyle."

Anne Anne dudaklarını büzdü ve Shahara tartışmak istediğini ama daha iyi bildiğini söyleyebilirdi. Böylece çeşmenin yanından geçip parlak yeşil çalılardan oluşan labirente doğru yürüdüler.

"Anne?" diye bağırdı öfkeli bir ses.

Syn hızla hareket etti ve Shahara'yı uzun bir çalının arkasına çekti. Sessiz olması için onu uyarmak üzere parmağını dudaklarına götürdü.

"Evet, Yüce Anne," diye cevap verdi Anne Anne.

"Lütfen Omera'yı revire gönderin. Orada onun özel yeteneklerine ihtiyaç duyan bir hasta var."

"Evet, Yüce Anne. Hemen ilgileneceğim." Anne Anne saklandıkları yere doğru adım attı.

Syn başını salladı. "Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum."

Anne Anne dudaklarını büzdü. "Evet ve aşırı yaşlılık onu hiç yumuşatmamış. Eğer bu kez sizi mabedimizde yakalarsa, kanınızı isteyecektir."

"Bundan eminim." Shahara'ya baktı. "Yeraltı mezarlarına gitmemiz gerek."

Shahara içinden bir endişe dalgası geçerken ağzı açık kaldı. Üst üste yığılmış kemikler ve çürüyen cesetlerden oluşan bir mahzeni hayal edebiliyordu. "Yeraltı mezarları mı? Ölü insanların gömüldüğü yer gibi mi, yeraltı mezarları?"

Gözlerini devirdi. "Sakın bana azılı bir iz sürücünün, hem de yeminli bir seax'ın küçük bir mezardan korktuğunu söyleme. İyi yolculuklar..." Anne Anne'e baktı ve kızardı. "Aman Tanrım," diye düzeltti kendini. "Korkmadığın bir şey var mı?"

"Bir tek sen," diye tersledi. "Ve ben mezardan korkmuyorum. Sadece oraya gitmek istemiyorum."

Yüzündeki ifade ona düşüncelerini anlatıyordu. Ben ya da Rits. Şu anda kesinlikle Rits'e doğru eğiliyordu.

Anne Anne güven verici bir şekilde gülümsedi. "İyi olacaksın, çocuğum. Sheridan onları herkesten daha iyi tanır."

Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyordu?

Ve Syn'in Anne'nin gerçek adını kullanmasını düzeltmediğini fark etti.

Çok ilginç.

Anne Anne, Shahara'nın etrafından dolandı ve Syn'in alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Tanrılarla birlikte yürü, çocuğum. Unutma onlar her zaman seninle olacaklar."

Syn başını salladı. "Teşekkür ederim Anne. Her şey için."

Vik'e onları takip etmesini işaret etti. Sonra onu elinden tutarak Shahara'yı labirentin içine doğru götürdü.

Dolambaçlı, yeşil çalılar arasında attıkları her adımda göğsündeki endişe daha da artıyordu.

"Syn . . . Ölülerin etrafında olmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Ailemden çok fazla kişiyi gömdüm. Bunu gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum."

Syn onun sesindeki notayı duyunca mermer girişin hemen dışında durakladı. Boğazını yakan bir lanetle ona döndü ama onunla yüzleştğinde laneti söndü. Yeraltı mezarının kapısının her iki yanında yanan ebedi alevlerden daha parlak olan altın derinliklerde keskin bir dehşet parıldıyordu.

"Korkmuyor musun?" diye sordu, sesi küçük bir kızinkine çok benziyordu.

Başını iki yana salladı. "Ölüler sana zarar veremez, Shahara. Bunu sadece yaşayanlar yapabilir."

"Ama Syn ..."

Elini bıraktı ve yanağındaki bir tutam saçı fırçaladı. "Beni dinle, yemin ederim orada korkacak bir şey yok. Eskiden yeraltı mezarlarında yaşardım ve orası bu gezegende bulunabilecek en güvenli yerdir."

Adamın sözleri onu o kadar şaşırttı ki korkusunu unuttu. "Ne yaptın?"

Vik onlara katılıp girişe doğru uçarken, "Çocukken burada yaşıyordu," dedi. Ağzını açarak karanlığı görmeleri için bir ışık tuttu.

Syn elini ona doğru uzattı. "Her şey girecek. Söz veriyorum."

Cesaretini toplayarak onun elini tuttu ve kendisini uyanıkken gördüğü bir kâbusa sürüklemesine izin verdi.

İçeri girdiğinde, onun haklı olduğuna karar verdi. O kadar da kötü değildi. Işığın taşıyabildiği kadarıyla görebildiği tek şey siyah damarlı mermer duvarlara yerleştirilmiş bronz plakalardı. Sadece sonsuz bir hükümet koridoruna benziyordu, gizemli bir mezara değil.

Şükürler olsun. İnsanlar öldüğünde onlara ne olduğu düşüncesinden nefret ediyordu. En çok da kendi ailesi olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

Sessizlik kulaklarında uğulduyor, sadece arada bir rüzgârın kederli çığlığı, botlarının seramik zemine vuruş sesleri ve Vik'in kanatlarının metalik fısıltısı ile bozuluyordu.

Sonsuz rahatlamasına rağmen, hiçbir ceset ya da kemik görülemiyordu. Ve soğukluk dışında, bir mezar tapınağına hiç benzemiyordu.

Syn onun elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Sana korkacak bir şey olmadığını söylemiştim."

Onun haklı olduğunu yüksek sesle kabul etmek istemeyen kız, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Uzay limanına yakın bir yerde gizli bir giriş var. Dört yüz yıl önce Din Savaşları sırasında, tapınak askeri bir karakol olarak kullanılırken, rahibelerin düşmanlar tarafından saldırıya uğradıklarında kaçabilmeleri için inşa edilmiş. Karanlık çökene kadar orada bekleriz, sonra da dışarı çıkıp buradan kaçmanın bir yolunu buluruz diye düşünüyorum."

Birbiriyle kesişen birkaç koridordan geçtiler. Cesaretini kıracak bir şey görmemek için aşağıya bakma isteğine direnen Shahara, bakışlarını tam önlerindeki zemine odakladı.

Syn koridorlarda bir profesyonel gibi geziniyordu.

"Burada kaç rahibe gömülü?" diye sordu, sonsuz plaket sıralarına dikkat ederek.

"Otuz iki binden biraz fazla."

Gözleri büyüdü. "Saydınız mı?"

"Çocukken burada çok zaman

geçirdim."

Vik onaylar gibi bir ses çıkardı. "göz kulak olan koruyucularıymış gibi davranırdı."

Mekanik robota şeytani bir yüz ifadesi takındı. "Teşekkürler Vik. Beni biraz daha iğdiş etmek ister misin?"

"Tamam. Daha birçok utanç verici anın var."

"Evet ve kendi kişisel güvenliğiniz için oraya gitmek istemeyebilirsiniz."

Shahara onların hırıltılarına karşı başını salladı. "Siz ikiniz yaşlı evli çiftler gibi tartışıyorsunuz."

Sonunda koridorun sonuna ulaştıklarında Syn yanıt vermedi. Diz çöktü ve mermerde zar zor fark edilen bir çatlaktaki tozu fırçaladı. "Hâlâ açık gibi görünüyor."

Yerini değiştirerek oturdu. "Orada duracak mısın yoksa ne yapacaksın?"

Onun karşısına oturdu ve kollarını göğsüne doladı. Sırtını duvara yasladığında, soğuk vücudunun her yerine sızdı. Koridordan fısıldayarak geçen hafif bir esinti iliklerine kadar işliyordu. "Burası biraz serin, değil mi?"

Kollarını ve bacaklarını açmadan önce ona garip bir yarım gülümseme verdi. "Vücut ısını korumakla ilgili ne derler bilirsin."

Onun kollarının arasında oturmanın akıl sağlığına uygun olup olmadığını tartıştı. Başka biri olsaydı, sırf bu teklif için bile onun bağırsaklarını deşerdi ama yaşadıkları onca şeyden sonra, vücudunun kendi iradesiyle ona doğru hareket ettiğini fark etti.

Bir an için gerildi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi, sesi yatıştırıcıydı. "Sadece Caillen'mışım gibi davran."

Evet, doğru. Caillen hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Ve vücuduna yayılan sıcaklık... eğer ona böyle hissettiren Caillen olsaydı bu iğrenç olurdu.

Shahara onun göğsüne yaslanarak rahatladı ve vücudunun kokusunun ve sıcaklığının onu içine çekmesine izin verdi. Adam kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu ve Shahara kollarını ona dolamasını, sıkıca sarılmasını arzularken buldu kendini.

Adamın nefesi yanağından aşağı düşerek saçlarını hışırdattı ve kollarına bir ürperti getirdi.

Syn, siyah gömleğinin ince kumaşının altından göğüslerinin nasıl gerildiğini izledi. Ağzı sulandı, ona çıplak rastladığında gördüğü sıcak, yumuşak etin küçük bir tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Elini gergin tepe noktasından uzak tutmak için tek yapabildiği buydu.

Hayatında hiç bir kadını bu kadar çok istediğini hatırlamıyordu. Eğer kadın işbirliği yaparsa, bekleyecekleri önümüzdeki birkaç saatten gerçekten zevk alacaktı.

O anda ona sahip olacağını biliyordu. Ona sahip *olmalıydı*.

Ama burada, soğuk zeminde, basit bir kaşıntıyı tatmin eden bir hayvan gibi değil. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Önce, onun kendisine güvenmesini sağlayacak bir yol bulmalıydı. Onun dokunuşuna isteyerek boyun eğmesini sağlamak için. Erkeklerden korkuyordu, öpücüğü bunu kanıtlamıştı.

Ama şu anda ondan korkmuyordu.

Adamın kolunun geriye kaydığı ve dövmesinin bir an için görüldüğü koluna bakarken kaşlarını çattı. Manşeti daha da yukarı çekti, parmakları hafifçe tenine değdi. "Kelimeler Ritadarion dilinde, değil mi?"

"Evet."

"Ne yazıyor?"

Syn dövmesinin kökenini hatırlayınca tereddüt etti. Ne anlama geldiğini. Hapishaneden çıktığından beri, Merjack ve gardiyanları dışında sadece Nykyrian, Digger ve Mara bu şeyin tamamını görmüştü ama onlar da görmezden gelmişti.

Yine de, o piçler muhtemelen okuma yazma bilmiyordu.

Mara ne yazdığını hiç sormamıştı. Tek yaptığı, onu iğrendirdiği için çıkarttırması için başının etini yemekti.

Terbiyeli adamlar kendilerini işaretlemezler, Sheridan. Seni bu kadar kaba bir şey yapmaya iten neydi? Gerçekten, hastane yöneticilerinden biri görmeden önce bunu sildirmelisin. Ne diyeceklerini düşünsene?

Ama çalıştığı hastanedeki tüm "düzgün" insanlardan saklamayı başarmıştı. Belki de çıkarttırmalıydı ama bu ona geçmişini hatırlatıyor ve ayaklarının yere basmasını sağlıyordu.

Nykyrian okuyabildiği halde kelimeler hakkında hiç yorum yapmamıştı. Belki de onlar hakkında konuşmadan altta yatan anlamı anladığı içindir. Arkadaşı bu konuda ürkütücü derecede zekiymiş.

"Syn?"

Ona cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Diyor ki..." dişlerini sıktı, sonra bitirdi, " 'Kimsenin Kaltağı' . "

Ona tek bir kaşını kaldırdı. "Tamam. Detaylandırmak ister misin?"

Ona düz, kuru bir bakış attı. "Ben hapisteydim, Shahara. Sanırım neden orada olduğunu tahmin . "

Shahara onun yumuşak sözlerinin altında yatan notayı duydu. Bacağına yaslanarak onunla bakışlarını kilitledi ve gözlerinin derinliklerindeki acıyı gördü. "Ne oldu?"

Başka tarafa baktı.

Çenesini yakaladı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Senin hakkında kötü düşünmeyeceğim, Syn. İçten içe incinmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

İyileşmek. Her gün zihninizden atmak isteyip de anılarla mücadele etmek."

"Zaten benim pislik olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır," dedi dürüstçe. "Bilmiyorum." Belki başlangıçta öyleydi, ama onda duyduklarından çok daha fazlası olduğunu çabucak öğreniyordu.

Syn geçmişini ve ne zaman gardını indirse hala onu parçalayan aşağılanmayı hatırlarken yorgun bir iç çekti. Çok mücadele etmişti ama bu yeterli olmamıştı.

"Hapishaneye girdiğim ilk gece saldırıya uğradım. Sizin gibi ben de o anda onlarla savaşmadım. Ama ertesi gün teker teker peşlerine düştüm ve başka bir mahkûmdan çaldığım sustalıyla üçünü de öldürdüm. Müebbet hapis cezasını çeken bir başka mahkûm olan Orius bu olaydan o kadar keyif aldı ki, benimle uğraşmak isteyen herkese bir uyarı olsun diye bu dövmeyle bana *hediye etti*. Bunu her zaman gururla taşımamı söyledi."

Anlattıkları karşısında Shahara'nın yüreği burkuldu. "Kaç ?"

Adam ona boş boş baktı ve kadın onun ilk kez hapse gönderildiğini fark etti. Onun acı sözleri karşısında irkildi.

"Çok üzgünüm Syn. Hiç kimse, özellikle de bir çocuk bu acıyı çekmek zorunda kalmamalı."

"Evet, bu ilk tecavüze uğrayışım değildi. Sadece sonuncusuydu." Onun kuru ses tonuyla midesi yere çarptı. "Ne?"

Çenesinde bir tik oluştu. "Babamın kim olduğunu biliyorsun, Shahara. Ne olduğunu. Gerçekten sadece kız kardeşimi satacağını mı düşündün?"

Bir an için bu sözler ona çarptığında nefes alamadı. Dürüst olmak gerekirse, babasının *bu kadar* soğuk olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Zavallı Syn.

Elini onun yanağına koydu. "Digger biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "Ona söylemedik. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer onu durdurmaya çalışsaydı, babam bu yüzden onu öldürürdü."

Adamın geçmişindeki gerçek dehşeti fark ettiğinde gözleri yaşardı. Kendi geçmişiyle alay eden bir geçmiş. Elini dövmenin olduğu kolunun üzerine koyarak başını göğsüne yasladı ve ona sıkıca sarıldı. "Çok özür dilerim."

Syn onun sarılması karşısında afallamıştı. En çok da ses tonundaki samimiyet şok olmuştu. Vücudu sıcaklıkla patladı. "Bunların hiçbirinden tek bir kişiye bile bahsetmedim. Sadece Talia biliyordu." Ve bunu onunla neden paylaştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Belki de bunu kendisi de yaşadığı içindir. Onun gibi o da buna neden olacak hiçbir şey yapmadıklarını biliyordu. Bazı insanlar, acı çektirmekten başka bir amaçları olmadığı için başkalarını avlayan zalim pisliklerden ibaretti.

Sonunda, babasının aksine, insanların nasıl bu şekilde davranabildiğini hiç anlamadığı ya da bir başkasını incitmekten zevk almadığı için minnettar oldu.

Gözlerini kapatarak onu göğsüne yasladı ve saçlarının tatlı kokusunun onu yatıştırmasına izin verdi. "Peki ya sen? Saldırgana ne yaptın?"

"Onu öldürdüm." Başını kaldırıp ona baktı. "Sanırım bu benim de kimsenin kaltağı olmadığım anlamına geliyor."

Ona yarım bir gülümseme verdi. "Sanırım öyle."

Shahara onun kalbinin güçlü atışlarını kulağının dibinde dinledi. Gaelin'den bu yana ilk kez bir erkeğin ona sarılmasına izin vermişti.

Ve gerçekten iyi hissettirdi.

Ama yine de bir parçası onun yapabileceklerinden korkuyordu. Bir parçası onun bir canavara dönüşmesini bekliyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, dikkatini bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışarak. Adam kaşlarını çattı. "Neyi?"

"gelenlerden sonra birine güvenmeyi ve onunla yakınlaşmayı öğrendin mi?"

"Öğrendiğimi kim söyledi?"

Kaşlarını çattı. "Sen evliydin. Sadece ona güvendiğini düşünmüştüm."

"Ve ona geçmişimle ilgili hiçbir şey söylemedim. Bunu kaldıramayacağını biliyordum ve haklıydım da. Benim yarattığım bir karakterle evliydi, olduğum kişiyle değil. Saygın bir iş adamının vakıf fonuyla geçinen yetim oğlu olduğumu ve yavan, sıkıcı bir çocukluk geçirdiğimi düşünüyordu." İç çekti. "Sahip olmak istediğim çocukluktu. Diğer insanlar benimle ilgili gerçekleri bilmesin diye tamamen uydurulmuştu."

"Ama sen onunla birlikteydin. Dokunulmaya dayanamıyorum. Şiddet içermemesi ya da acı vermemesi gerektiğini bilsem de seks düşüncesi beni hala korkutuyor. Kendimi başka biriyle birlikte olmaya ikna edemiyorum."

Yüz hatları yumuşadı. "Sanırım farklıydı çünkü bir kadın tarafından saldırıya uğramadım ... en azından sana kadar. İkisi arasında hiçbir zaman gerçekten bir ilişki kurmadım ve dürüst olmak gerekirse ben de bir erkeğin bana dokunmasına dayanamıyorum. El sıkışmak için bile olsa. Tüylerimi diken diken ediyor. Ve dediğin gibi, birlikte olmak istediğin biriyle birlikteyken canın yanmıyor. Aslında son derece hoş bir şey."

Syn onun güven dolu yüzüne baktı ve ona ne demek istediğini göstermek istedi ama kız buna hazır değildi. Dürüst olmak gerekirse, seksten zevk almayı öğrenmesi yıllar almıştı. En uzun süre boyunca seksi bir araç olarak görmüştü. Başka bir şey için takas edilecek bir eylem.

Sonra Mara ve ilk kez tam anlamıyla eğlenebildi. Kendini onunla paylaşarak ve onunla

birden fazla orgazm olmadan yatağından çıkmadığından emin.

Ta ki onun zina yaptığını öğrenene kadar. Bu onu her şeyden daha çok yıkmıştı.

Ama bunu düşünmek istemiyordu. Uzun zaman önceydi ama yine de ne zaman aklına gelse ruhunun derinliklerine işliyordu. Neden onun için yeterince iyi olamamıştı? Nerede eksik kalmıştı da onu tatmin edecek başka bir erkek bulması gerekmişti?

Kendini bundan uzaklaştırmak isteyerek başını duvara yasladı. "Neden zaman öldürmek için bana bir hikâye anlatmıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Caillen yatmadan önce ona anlatmak için hikâyeler uydurduğunu söyledi. Bu konuda en iyisinin sen olduğunu söyledi."

Shahara, Caillen'ın kendisinden ne kadar çok hikâye talep ettiğini hatırlayarak hafifçe güldü.

Lütfen, Shay, komik bir şey yap!

Küçük kardeşinin masallarını anlatmak için duvarda gölge kuklaları yaptığı o günleri özlüyordu.

"Bunu düşünmeyeli uzun zaman oldu. Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neden durdun?"

Omuz silkti. "Babam öldükten sonra anlatacak hikâye kalmadı. Üç aç kardeşimi doyurmak gibi daha büyük endişelerim varken, onlar bana uğraşmak için çok önemsiz görünüyordu."

Bir eliyle yukarı uzandı. Kadın gerildi, yarı yarıya onun kendisine dokunmasını bekliyordu. Bunun yerine adam bir an durakladı, sonra çenesini kaşıdı. Tekrar dizinin üzerine koydu. "Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim."

"Biliyorum. Sadece çok zor."

Aniden, eli yanağındaydı, başıboş bir bukleyi fırçalıyordu. "Benden korkuyormusun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi.

Silahı kadının elinde belirdi. Yüzünü buruşturarak ona baktı. "Bu ne için?"

"Eğer sana zarar verirsem, beni öldürebilirsin."

Alay etti. "Bu çok aptalca." Ona geri vermeye çalıştı.

Onu tekrar ellerine doğru itti. Bakışları kızın kollarıyla kilitlendi ve kızın donup kalmasına neden oldu. İlk kez gözlerinde alay yoktu ve buz gibi de görünmüyorlardı. "Korku asla aptalca değildir."

"Daha önce söylediğin bu değildi."

Adam güldü ve etrafında yankılanan zengin sese hayret etti. "Kendi iyiliğin için seni buraya kışkırtmak zorundaydım. Ayrıca, işe yaradı."

Shahara blaster'ını ayağının yanına koydu ve rahatlayarak onun saçlarını yüzünden geriye doğru taramaya devam etmesine izin verdi. Tüyleri ürperdi ve onun gücünü düşündü. Tüm bunlar başladığından beri inanılmaz derecede cesur davranmıştı.

Onu korkutmak için ne gerekiyordu? "korkuyorsun?" "Hiçbir şeyden."

"Hiçbir şey mi?"

Bu konuda şüpheliydi. "Mutlaka seni korkutacak bir şey olmalı."

Syn kuru dudaklarını yalarken bakışları kadının göğüslerinin üzerinden geçip önünde kavuşturduğu bacaklarına indi. Oturuş şekliyle kalçaları açtı ve elini vücudunun en mahrem bölgesine dokunmaya davet ediyordu.

Acı çekecek kadar sertleştğini hissetti. Parmaklarını göğüslerinin, sıkı karnının üzerinde gezdirmek ve doğrudan içine sokmak için neler vermezdi
...

Lanet olsun evlat, kafanı oyuna ver. Bunu durdurmazsa, dikişlerini patlatacak.

Boğazını temizleyerek, parmaklarını onun yumuşak, ayırık dudaklarının üzerinde gezdirerek uzlaştı. "Yüzleşmediğim tek şey ölüm kaldı ve tüm yaşadıklarımın sonu bu muhtemelen rahatlatıcı olurdu. Yani hayır, açıkçası beni korkutan hiçbir şey kalmadı."

Shahara, vücudu onun kollarında sıvıya dönerken bunu düşündü.

Hiçbir şeyden korkmamak nasıl bir his olurdu? Çok sayıdaki korkusu onu sürekli yiyip bitiriyordu.

"*Bana* bir hikaye anlat, Syn. On yaşında bir çocuğun bizimki gibi bir dünyada tek başına nasıl hayatta kaldığını anlat."

Vücudu kaskatı kesildi ve eli hareket etmeyi bıraktı. "Bu unutulması gereken eski bir hikaye."

Birdenbire onu korkutan şeyin ne olduğunu anladı. "Bana yalan söyledin. Korkuyorsun. Birinin sana yaklaşmasına izin vermekten korkuyorsun, değil mi?"

"Bu çok saçma. Bana yakın olan bir sürü insan var."

"Bana sır bir kişi söyle. Senin hakkında her şeyi bilen bir kişi."

Sessizlik ona cevap verdi.

"Eee?"

"Nykyrian."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Az önce bana onun senin hakkında bilmediği bir şey söyledin. Ondan sakladığın başka kaç şey var?"

Syn gerçeği anladığında bakışlarını yere indirdi. "Haklısın. Kural olarak, insanların bana çok yaklaşmasına izin vermem."

"Peki neden?"

"Çünkü bana baktıklarında beni görmüyorlar. Sadece babamın oğlunu görüyorlar."

Shahara bu sözleri duyabilmek için zorlandı. Loş ışıktaki bile onun gözlerindeki azabı görebiliyordu. "Babanın suçlarından seni sorumlu tutmuyorum. Ve *seni* tanımak istiyorum. Şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha fazla akla sahip olan senin, neden babanın olduğu gibi bir hayvana dönüşmediğini bilmek istiyorum."

Ona tuhaf bir gülümseme sundu. "Beni bununla suçladığına yemin edebilirim."

"İstemediğim pek çok şey söylüyorum ve sen konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

"Peki, tamam," dedi, gözleri donuklaşmıştı. "Bir hikâye dinlemek istiyorsan, o zaman bir hikâye dinleyeceksin."

Sertçe yutkunarak bakışlarını tavana çevirdi. "Bir zamanlar soğuk ve yağmurlu bir günde, birbirlerinden nefret etmeyi öğrenmiş anne babanın çocuğu olarak dünyaya gelen küçük bir çocuk varmış. Ona annesinin iyi bir kız olduğu ve kötü bir çocuğa aşık olup onu mahvettiği söylenmiş. Ama gerçek şuydu ki, annesi de en az onun kadar kalpsizdi."

Adamın donuk sesi kadının içini parçaladı ve onlara anne-babası olarak hitap etmemesi dikkatini çekti. Sanki bir zamanlar okuduğu bir kitabı ezberden okuyor ya da bir yabancından bahsediyordu.

"Bir gün anne bebeği öldürmeye çalıştı ve baba onu o kadar kötü dövdü ki kadın kaçtı."

Shahara, Digger'ın ona söylediklerini hatırlayınca dondu kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam bana her kızdığında bunu boğazıma tıkardı. 'Seni değersiz piç. Seni kurtarmak yerine annenin seni boğmasına izin vermeliydim. "

Sesi hâlâ boştu ama bunun acısını hissetmesi gerektiğini biliyordu. "Annenden nefret ediyorsun, değil mi?"

Ona baktı ve içini çekti. "Ondan nefret edecek kadar iyi tanımıyorum. Onunla ilgili hatırladığım tek şey, beni kapı dışarı etmesi ve bir daha kapısının önünden geçerse infazcılar çağırarak tehdit etmesi."

Annesinin zalimliği karşısında ağlamak istedi. "Peki baban idam edildikten sonra ne oldu?"

Derin bir nefes aldı. "Cevabı biliyorsun. Hapse gönderildim."

"Bunu sana nasıl yapabildiklerini hâlâ anlamıyorum. Senin farklı olduğunu anlayamadılar mı?"

Başını iki yana salladı. "Çocuk o günlerde babasından o kadar da farklı değildi. Tek bildiği şiddetti. Nasıl acı çekileceğini ve nasıl acı verileceğini. Çocuk öfkeli ve acılıydı ve yoluna çıkacak kadar aptal olan herkese saldırıyordu. İnanın bana. O küçük piç üç yetişkin sübyancıyı gözünü bile kırpmadan yere serdi. Boğazlarını kesti ve ayaklarının dibinde ölene kadar bıçakladı. İnfazları sırasında o kadar vahşi ve soğuktu ki, diğer mahkumların hiçbirisi ondan sonra ona bakmadı bile."

Kolay bir başarı değildi ve yaptığı şey için çok şey söylüyordu.

Ama bu Syn'in soğukkanlı ya da zalim olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. O daha iyi biliyordu.

Digger'ın da söylediği gibi, onlara ancak kendisine vahşet uyguladıktan sonra saldırmıştı.

"Çocuk kimseyi dinlemiyordu. Gardiyanlar bile dinlemedi ve dayak çocuğun gevezeliklerini engelleyemediği için onu kilitlemeye başladılar.

tek kişilik hücrede. Bir gün elektronik kilitli bir hücre seçmek gibi bir hata yapmışlar. Çocuk iyi eğitilmişti ve kısa sürede kilidi devre dışı bıraktı ve oradan çıktı."

"Tek başına olmak çok zor olmalı." Omuz

silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha kötüsü mü?" diye sordu inanamayarak. "Çöplüklerin altında

uyudun." "Bunu sana Digger mı söyledi?"

Başını salladı.

"Hâlâ hapisanede tecavüze uğruyor ve dövülüyor olabilirdim, o yüzden bana güvenin. Çöplükler o kadar da kötü değildi."

Nasıl bu kadar kabullenici olabildi? Onu reddettiği için annesinden nasıl nefret etmez?

Bugün bile bir parçası, ihmalkârlığı ve öngörüsüzlüğü yüzünden babasından nefret ediyordu ve babası ona asla Syn'in yaşadığı gibi bir şey yaşatmamıştı.

"Peki buraya nasıl geldin?"

"Kapısı açık bulabildiğim ilk gemiye bindim." Acı bir kahkaha attı. "Sanırım önce nereye gittiğini görmek için seyir defterini kontrol etmeliydim. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Burası babamla birlikte yaşadığım yerd, bu yüzden daha iyisine alışık değildim."

Shahara onun yüzünü daha iyi görebilmek için dizine yaslandı. "Anne Anne ile ne zaman tanıştınız?"

"Bu hikayeyi kim anlatıyor?"

"Üzgünüm. Sen

anlatıyorsun."

"Pekâlâ," dedi başını tekrar duvara yaslayarak. "Çocuk geldiğinde, hayatta kalmanın tek başına kolay olmayacağını anladı. Ama çocuk ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için babasına yeterince sahipti."

"Çaldınız mı?"

"Kaynak yapılmamış her şey. Çocuk kaçtığı sürece kimden çaldığını umursamıyordu. Ve bir gün çocuk, kendisinden daha hızlı koşabilen bir adamın cüzdanını kaldırma hatasını yaptı."

"Seni yakaladı mı?"

"Hayır, tam çocuğu yakalamak üzereyken, çocuk boş bir binaya atladı, içinden geçti ve uzay limanına çıktı. Çocuk yeraltı mezarlarının girişine giden bir tünel bulana kadar makinelerin ve enkazın etrafından dolaştı."

"Adam seni bulamadı mı?"

"Hayır," dedi zamirleri değiştirerek. "Birincisi, buranın bir mezar olduğunu ve ikincisi, adamın benden sonra gelmeyeceğini fark edene kadar saatlerce burada dolaştım. Burada birkaç gece uyuduktan sonra, buraya hiç kimsenin gelmediğini anladım. Sadece ben ve ölümler vardı."

"Yani burayı eviniz mi yaptınız?"

"Ne diyebilirim ki?" Gamzesini ona doğru parlattı. "Şimdiye kadar sahip olduğum en temiz, en güvenli evdi."

Bu düşünce onu ürpertti. "Anne Anne ile nasıl tanıştığınızı bana hâlâ anlatmadınız."

Uzandı ve yanağını parmakladı, sıcak parmakları buz gibi havayla tam bir tezat oluşturunuyordu. Gözlerini kapadı, onun dokunuşunun ve kokusunun tadını çıkardı.

"Bir gün rahibelerden biri öldü ve onu buraya getirdiler. Onlar gidene kadar saklandım ve ben uyuduktan sonra Anne Anne ve Omera Anne Son Ayinleri yapmak için geri geldiler."

Gözlerini açtı. "Seni buldular mı?"

Başını salladı. "Onların iyiliği hayatımı değiştirdi. Beni özel odalarına aldılar, yıkadılar ve beslediler. Hayatımda ilk kez kalacak güvenli bir yerim oldu, kimse bana zarar vermeye çalışmadı."

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

Elini boynuna götürdü ve parmaklarının arkasını etine sürttü, vücuduna hınzırca küçük şeyler yaptı. Tekrar ihtiyaç duyulan zonklama başladı.

"Anneler bana nasıl dua edeceğimi ve nasıl affedeceğimi öğretti. Bana bazı insanların hayatlarını başkalarına yardım etmeye çalışarak geçirdiğini ve insanlara yardım etmenin aptallık ya da zayıflık olmadığını gösterdiler. Herkesin bir kullanıcı olmadığını."

"Bu yüzden mi şimdi dindarsın?"

"Evet. En azından bunu yapabilirim. Her şeyimi onlara borçluyum." "Yani seni kendi odalarında mı büyüttüler?"

"Tam olarak değil." Elini çenesinin hizasında gezdirdi ve kadının içine zevk dalgaları gönderdi. Parmakları dudaklarında, kapalı göz kapaklarında ve sonra boynunun yan tarafında gezindi. Kadın zevkle düzensiz bir iç çekti.

Syn devam ettiğinde sesi tam bir oktav daha derindi. "Yüce Ana beni buldu ve sinir krizi geçirdi. Erkeklerin kutsal yemin etmesine izin verilmiyor ve benim varlığımı tapınağa saygısızlık olarak değerlendirdi."

"Ne yaptın sen?"

"Yeraltı mezarlarına geri taşındım."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

"Hayır, taşınmadın."

"Başka seçeneğim yoktu. Ama bu sefer en azından battaniyem ve yastığım vardı. Anneler geceleri bana sıcak yemek getiriyor ve yerel okula kaydolmama yardımcı oluyorlardı."

Parmak uçlarını dudaklarında ve saçlarının altında gezdiren dokunuşuyla dikkati dağıldı. "Gerçek adını mı kullandın?"

"Pek sayılmaz. Babamın idam edildiği gün Wade kullanmayı bıraktım."

C.I. Syn'in nereden geldiğini hâlâ bilmiyordu. "Sana Syn adını veren annen miydi?"

Güldü, dudakları tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. "Hayır. Belli bir nedenden ötürü onu kullanmayı reddettiler."

"O zaman nereden geldi?"

"Ailem ve gençliğimdeki mesleğim göz önüne alındığında, tek uygun isim bu gibi görünüyordu."

Başını ona doğru salladı. "Sen bundan çok daha fazlasına değersin."

Onu öpmek için hamle yaptı.

Öpücüğünü ne kadar istese de, onun dikkatini dağıtmak istemiyordu. Hele de ona geçmişini anlatırken.

Geri çekilerek, "Peki C.I. gerçekte ne anlama geliyor?" diye sordu.

Hayal kırıklığı titredi içinde onun gözler ve o sat geri
ile a İç çek. "Sertifikalı Deli."

Ona gözlerini devirdi. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Çok utanç verici."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslandı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Gildagard'dan daha kötü olamaz."

Kaşlarını çatı. "Gildagard mı? Bu da ne böyle?"

Onun küçümsemesine homurdandı. "Bu benim gerçek adım, seni aptal. Anneannemden sonra," dedi gülümseyerek. "Babam bu isimden çok nefret ederdi,

Ben daha küçük bir çocukken bana Shahara demeye başladı."

Zengin kahkahası ısıttı. "Gildagard Dagan. Oldukça korkunç olduğunu kabul etmelisin."

Evet, öyleydi ama bunu ona itiraf etmedi. "Şimdi en büyük utancımı itiraf ettiğime göre . . ."

Başını iki yana salladı. "Yakında kendimi Rits'e teslim edeceğim."

"Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Çok kötü."

Bununla birlikte, ondan asla doğru bir cevap alamayacağını biliyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Tamam, eğer Anneler sana bakıyorsa, o zaman nasıl tekrar hırsızlığa başladın?"

"Kaç soru soracaksın?"

Omuz silkti. "Kaç saat demiştin-"

"Aman Tanrım, kadın. Kimse sana erkeklerin her gün belirli bir kelime sayısı olduğunu ve konuşmayı kesmezsem dilimin patlayacağını söylemedi mi?"

Kadın homurdandı. "Bunu Caillen'dan mı aldın yoksa o mu senden?"

Adamın gülümsemesi kadının heyecanla dolmasına neden oldu. "Sana evrensel olduğunu söylemiştim."

Caillen'ı kendi düşünce tarzına döndürmek için kullandığı küçük dudak büküşünü ona da yaptı. "Lütfen bana hikâyeni anlatmayı bitir."

Burnunun ucunu öptü, sonra güvenli bir mesafeye geri çekildi. "Okul pahalıydı ve Anneler benim adıma paraları zimmetlerine geçiriyorlardı. Yakalanacaklarından ve cezalandırılacaklarından korkmaya başladım. Bu yüzden babamın bana verdiği tek *hediye*yi kullanmaya karar verdim."

"Büyük şirketler için dosyalama

mı?" Başını salladı.

"Yazıklar olsun sana."

"Biliyorum. Ama Yüce Ana'yı tanısaydınız, neden başladığımı anlardınız. Onları yakalamış olsaydı, bir saniye bile düşünmeden hapse atardı. Ve kişisel deneyimlerime dayanarak sizi temin ederim ki, beş dakika bile dayanamazlardı."

"Ama sen yaptın."

"Ne diyebilirim ki? Ben sert bir piçim."

Evet, öyleydi.

Belki onun hikâyesi, belki de yakınlıkları yüzünden, Shahara onu birdenbire bu kadar cesur yapan şeyin ne olduğundan emin değildi. Ama kendini durduramadan uzandı ve adamın yanağındaki, yediği dayaktan dolayı hâlâ hafif bir renk değişikliği olan kirli sakala dokundu.

Parmaklarını şakacı bir şekilde ısırıldı.

Utanarak elini bıraktı ve dağıtmak için düşündü. "Nykyrian Quiakides ile nasıl tanıştınız?"

Elini kaldırdı ve parmaklarıyla oynadı. Başparmağının teninde yaptığı dairesel hareket, elektrik dalgalarını kolundan yukarı ve doğrudan vücudunun merkezine gönderdi. "Ters giden bir görev yüzünden yaralanmıştı ve ben de cebini karıştırmaya gittim. Beni öldürmeye başladı ve sonra benim açlıktan ölmek üzere olan bir sıçan olduğumu anlayınca cüzdanını bana fırlattı ve ona ondan daha çok ihtiyacım varmış gibi görüldüğümü söyledi."

Adamın anlattıkları karşısında kaşlarını çattı. Nykyrian eğitimli bir Birlik suikastçısıydı.

-Merhametiyle tanınmayan biri. Tüm suikastçılar pişmanlık duymadan ya da tereddüt etmeden öldürürdü. "Yine benimle kafa , değil mi?"

"Hayır. Yemin ederim. Yaralarından dolayı ölmek üzere olduğunu biliyordum ve onu kendi haline bırakmaya başladım ama yapamadım. Bana karşı nazik davrandıktan sonra olmazdı - Anneler bana insanlara, özellikle de bana yardım edenlere sırtımı dönmemeyi öğretmişti. Daha iyi düşünmeden, ona kaldığım yere kadar yardım ettim ve yaralarını sardım."

"Bir suikastçı mı?"

Başını salladı. "Hayatını kurtardığım için okula gitmem için bana para verdi." "Kalbindeki iyilikten dolayı mı?"

"Hem evet hem hayır. Ben de onun

için çalıştım." "Peki ne yaptınız?"

"Hedefler hakkında bilgi toplamasına yardımcı oldu. İz sürerken ve savaşırken kullanması için birkaç oyuncak sağladım. Hepsi yasal." Adam kızın elini ağzına götürdü ve işaret parmağını emmeye başladı. Dili kızın etinin üzerinde günahkârca kayıyor, kızın iradesine korkunç şeyler yapıyordu. "Ve çok iyi bir maaş ödüyordu."

"Bu da seni sokaklardan uzak

tuttu." Başını eğdi.

"Bana Sheridan Belask'tan bahset. O tüm nasıl dahil oluyor?"

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Gözleri normal soğuk haline döndü ve elini çekti. "Ne?"

Bir utanç dalgası onu tüketti. "Cerrahinizin sertifikasını gördüm."

Gözlerinde titreyen öfkeyle birlikte nefes alış veriş de yoğunlaştı. "Neden eşyalarımı arıyordun?" O daha konuşmadan, adam onun yerine cevap verdi: "Bu aptalca bir soruydu. Bir silah arıyordun."

Shahara başını salladı. "Peki nasıl Sheridan Belask oldun?"

O anda aralarında garip bir şey geçti, tanımlayamadığı ortak bir sıcaklık. Shahara o zaman muhtemelen hayatının bu bölümünü anlattığı tek kişinin kendisi olduğunu fark etti.

Bu onu çok ... hissettirdi.

O kelimenin ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, nasıl bir araya geldiklerine ve önümüzdeki günlerde neler olabileceğine rağmen, şu anda burada onunla birlikte olduğu için mutlu olduğuydu.

Elini tekrar kaldırdı ve parmak uçlarını dişleriyle ısırmadan önce parmaklarına bir öpücük kondurdu. "Kimya ve biyolojiye her zaman ilgi duydum, bu yüzden bu alanlarda dersler almaya başladım. Bir gün profesörlerimden biri tıp alanında kariyer yapmayı düşünmemi önerdi."

"Ve sen bir doktor oldun."

"O kadar da kolay olmadı." Derin bir nefes aldı ve elini örgüsüyle değiştirdi.

Adamın elini avucunun içine bastırmasını, sonra da parmaklarını avucunun içinde döndürmesini izledi. "Hayatımın geri kalanında bir hırsız olmak istemediğimi biliyordum. Bir kere, faaliyetlerimin Rits'e geri dönmesinin bir yolu vardı ve hareket halinde kalmam gerekiyordu. Bunun yanı sıra, filchlerin yaşam beklentileri çok kısaydı. Bu yüzden bir süre sonra profesörün söylediklerini düşünmeye başladım."

Saç örgüsünü burnunun ucuna dokundurdu. "Harika bir fırsat gibi görünmeye başladı. Hayatım boyunca tek arzuladığım şey saygınlıktı."

"Ve doktorlara her zaman saygı duyulur."

"Aynen öyle." Saçlarını yüzüne doğru kaldırdı ve ucunu çenesinde gezdirdi. Kız bilirse, adamın bunun tadını çıkardığını düşünecekti.

"Okula nasıl girdin? Doğum belgeleri ya da kayıtları gerekmiyor mu?"

"Nykyrian ihtiyacım olan her şeyi hazırladı. Bana yepyeni bir kimlik vermek için Birlik bağlantılarını kullandı."

"Ah. Peki ne oldu da her şeyi geride bıraktın?" Kızın

saçını düşürdü. "Fark edildim."

"Tarafından mı?"

"Önemli bir şey değil."

Her ne kadar bir cevap beklese de, adamın sesindeki not ona sır vermeyi bıraktığını söylüyordu. Kelime sayısını aşmıştı.

Dilinin henüz patlamamış olduğunu söylemeye başladı ama sonra vazgeçti.

Ayrıca, yine ukalaca bir cevap verirdi.

Muhtemelen şimdiye kadar kimseye söylemediği kadar çok şey anlatmış olsa da, yine de kendisini onun dışında hissetmesine neden oldu. Savunmasını aşmak, yeniden güvenmesini sağlamak için ne gerektiğini merak ediyordu.

Ama o zaman da ona güvenmek muhtemelen yapabileceği en kötü şey olurdu.

"Şimdi kirli geçmişimi sana anlattığıma göre, bir soruya cevap vermeni istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Tamam."

"Beşinci sınıf bir kaçakçının kızı nasıl oldu da eğitilmiş bir *seax* oldu? *Seax*'ların katı bir soy çizgisi izlediğini sanıyordum."

"Öyle. Anne tarafımdan amcam bir *seax*'tı ve ben daha küçük bir çocukken beni eğitim için işaretledi."

"Neden Caillen değil?"

Caillen'in bile doğumuyla ilgili bilmediği bir sırrı açıklamaktan hemen önce durdu. Syn ona kendisiyle ilgili o kadar çok şey anlatmış olmasına rağmen, Caillen'in evlat edindikleri kimsesiz bir çocuk olduğunu söylemeye cesaret edememişti. Onun

Kardeşinin buna dair hiçbir anısı yoktu ve aileleri için onun kendilerinden olmaması hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Denizaltı eğitimi konusu hariç.

Bu yüzden ona alternatif gerçeği söyledi. "Caillen'in savaşçı bir ruha sahip olmadığını düşünüyordu."

Güldü. "Hayır, sanırım öyle değil. O biraz kasıklarından uçan bir pilot."

Onun kahkahasına o da katıldı. "Gerçekten de yle. Yemin ederim ergenliğe girdiğinde onu kısırlaştırmalıydım. Kızların taş atmaktan başka bir işe yaradığını keşfettiği andan beri çekilmez biri oldu."

"Sevgilimin ona taktığı isim erkek fahişesi."

"Bizimki de yle."

Ona tekrar uzanmaya başladı ama bir şey elini geri çekmesine neden oldu. "İz sürücü olmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Shahara çocukluğunu düşündü ve i çekti. "Sanırım bunu kısmen babama inat olsun diye yaptım. İzleyicilerden hep nefret ederdi. Onun zevkine göre çok kendini beğenmiş olduklarını söylerdi. Ayrıca, öldüğü sırada bana açık olan tüm meslekler arasında, bu sadece bir *seax* olarak yeminimi yerine getirmeme izin vermekle kalmadı, aynı zamanda en iyi maaşı da verdi. Ayrıca Tessa ve Kasen'in bana ihtiyacı olduğunda evde olmamı sağlayan gevxek bir program sağladı."

Başını salladı. "Drdnzn hayatta kalmak için bir araya gelme şeklinizi kıskanırdım. Ama Tessa'nın kumar borçlarıyla geçen son birkaç yıl, bakmam gereken başka kimse olmadığı için ne kadar şanslı olduğumu anlamamı sağladı."

Ailesi hakkında bu kadar çok şey biliyor olması onu rahatsız ediyordu. Bu onu korkunç bir dezavantaja sokuyordu. "İtiraf etmeliyim ki birkaç kez ciddi ciddi onlardan kaçmayı düşündüm. Üzerime bu kadar çok sorumluluk yüklenmesi için çok gençtim ama bizi hkmete teslim edersem ayrılacağımızı biliyordum ve bu düşünceye dayanamıyordum.

Onlar da benim gibi istismara uğramışlardı. Onlar olmadan hayatta kalamayacağımdan bahsetmiyorum bile ve Caillen biz olmadan idare edebilirdi ama Kasen ya da Tessa'nın tek başlarına hayatta kalabileceklerini sanmıyorum."

"Hayır, *artık* kendi başlarına bile hayatta kalamazlar."

Bu çok doğruydı. "Sanırım benim için en zor şey Caillen'in yardım etmek için okulu bırakmasını izlemektir. O kadar zekiymi ve o kadar iyi notlar alıyordu ki üniversiteye gidebilir ve hayatında harika şeyler yapabiliyordu. Bunun yerine şimdi o da babamız gibi düşük ücretli bir kaçakçı."

"O düşük ücretli değil. Elimdeki en iyi pilotlardan biri."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

Başını ona doğru eğdi. "Bence Kasen'in tembel kışını kaldırıp çalışmasını sağlamalıydın."

"Bu çok sert," diye tersledi kaşlarını çatarak. "Senden gerçekten hoşlandığını biliyorsun."

"Evet, üç saniyeden fazla dayanabildiği son derece az sayıda insandan biri olduğumu düşünürsek, bu pek bir şey ifade etmiyor."

Kaşları daha da çatıldı. "Özellikle astımı ve şeker hastalığı yüzünden zor zamanlar geçiriyor. Yapamayacağı çok şey var ve kendini aşırı zorlamamak için çok dikkatli olması gerekiyor. Biraz zor biri olduğu için onu kim suçlayabilir ki?"

"Zor mu?" diye boğuldu. "Caillen'in son maaş çekini aldı ve yeni bir elbise ve ayakkabıya harcadı."

Shahara ağzı açık kaldı. "Bana yapmadığını söyle."

"Evet, öyle yaptı. Caillen'in onu öldüreceğini sandım ve neredeyse yardım ediyordum."

Şakaklarında donuk bir ağrı başlarken Shahara gözlerini ovuşturdu. Kasen asla büyümeyecekti. Tessa da öyle. "Sanırım bu benim hatam. Babamız öldüğünde Tessa sadece on, Kasen ise sekiz yaşındaydı. Benim gibi çok erken büyümeye zorlanacaklarından o kadar korktum ki, aşırı telafi ettim ve

hiçbir zaman sorumluluk almamalarına izin verdi." Yorgun bir nefes verdi.

Çenesini avucunun içine aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Birini çok sevdiğin için asla özür dilememelisin."

"Hayır, ama korkarım hayatlarını mahvetmiş olabilirim."

"Onların eksiklikleri için sorumluluk almamalısınız. Bunlar onların sorunları, sizin değil."

Shahara ona ürkek bir gülümseme sundu ve söylediklerini düşündü. Belki de haklıydı. Belki de onları her zaman korumayı arada bir düşmelerine izin vermesinin zamanı gelmişti.

Birkaç saniye boyunca sessizce oturdular.

Vik havalanıp uçana kadar. Vızıldayarak yanlarından geçti. "Yaklaşan ayak sesleri var ve doğruca bize doğru geliyorlar."

BÖLÜM 11

"Ayak sesleri mi?" Shahara silahını yerden alıp ayağa kalkarak tekrarladı. "Buraya hiç kimsenin gelmediğini söylediğini sanıyordum."

Syn silahı onun elinden alırken yanında durdu. "Yapmazlar. İyi bir sebep olmadan olmaz."

"Sanki onlar ararken yerinde duracak kadar aptal olan iki embesilin peşine mi düşüyorlar?" diye fısıldadı öfkeyle.

"Bana iyi bir sebep gibi geldi." Adamın kayıtsızlığı onu cidden kızdırıyordu. "Yani güvenliğimizi yanlış değerlendirmişim. Bu hatayı ilk kez yapmıyorum."

"Şimdi mi söylüyorsun?"

"Şşşt," dedi elini kaldırarak.

Sessizliğin içinden bir ses, "Syn, neredesin? Burada seninle konuşmak isteyen biri var."

"Kaç, Sheridan!" Anne Anne çığlık attı.

Yüzünde her zamanki soğukkanlılığının yerini alan sayısız duygu dans ediyordu.

-Endişe, şaşkınlık ve sonunda öfkede karar kıldı. Shahara bir adım geri çekildi. Hayatında hiç bu kadar korkunç birini görmemişti. Bu, çarşaflarının onu hakkında uyardığı adamdı.

Ölümcül. Kötü. Soğuk.

"Vik-" sesi ölümcüldü. "Tamamen karanlık.

Şimdi." Vik ışığını kesti.

," diye fısıldadı. "Ben

görebiliyorum."

Adamın onu terk ettiğini fark etti. Kollarını önünde tutarak duvarlar boyunca ilerledi ve gözlerinin karanlığa alışmasını diledi. Sanki onu yutmuş gibiydi. Ona baskı yapıyordu.

Bir şeyler hissetmek ya da deneyimlemek için çabaladıkça tüm duyuusal yoksunluk rahatsız ediciydi.

Syn'in ayak seslerini bile duyamıyordu.

Birden konuşan adamın yaklaştığını duydu. Adamın ayakları, Anne'ninkilerle birlikte mermer duvarlarda yankılanıyor, sanki bir ordu geçiyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Bir ışık yaklaştı.

Shahara kesişen bir koridora girdi ve grubun sayısının artmasını hayretle izledi.

Ve büyüdü.

Bu sadece tek bir takipçi değildi. On iki kişilerdi. Ve Rahibe Anne yalnız değildi. Başka bir rahibe de kaçırılmıştı.

"Hangi cehennemde bu?" diye homurdandı adamlardan biri.

"Şşşt," diye bağırdı ilk konuşan kişi. "Numaralarımızı bilmesini istemiyorum. Yalnız olduğumu düşünsün."

"Yalnız değilsin," dedi Syn karanlığın içinden. "Ama ." Anında bir adam yere düştü, boynu büküldü.

"Nerede o?" diye bağırdı ilk adam.

Dört kişi daha düştü.

"Her yerde o var!" diye bağırdı bir başkası.

Kavgaya katılma şansını yakalayan Shahara, rahibeleri tutan iki kişiye doğru koştu. Diğerinin dizini tekmelemeden bir saniye önce birini nefes borusundan yakaladı.

"Kaçın," dedi rahibelere. Onlar hızla karanlığın içinde kaybolurken, o da yakınındaki bir sonraki adamla ilgilenmek için arkasını döndü.

"Seni kaltak!" Silahını ona doğrulttu.

Adamın kolunu kenara itti ve hançerini çıkardı. Adamın kolunu kestikten sonra ona kafa attı, ardından yere düşürdü ve bir sonrakine saldırmak için döndü.

Kalan dört adam ona doğru ilerledi.

Syn, Shahara'nın diğer saldırganları etkileyici ve biraz da korkutucu bir kolaylıkla alt etmesini izlerken durakladı.

Kahretsin, çok iyiydi.

Kadın cesetlerin üzerinden çıkarken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Gövdesi hafifçe büküldü, bu bir güç ve beceri duruşuydu.

Ve çok seksiydi.

Onun bakışlarını karşıladı ve sırtıışına

karşılık verdi. "İşte ben *bu* konuda

iyiyim."

Evet, .

Bakışları arkasındaki bir şeye takıldı. O daha kıpırdayamadan, arkasından saldırmaya çalışan piçlerden birine tekme atmak için yanından uçarak geçti.

Onu yere düşürdü ve anatomisinin en hassas yerine vurdu. Geriye düşen adam bir bebek gibi mızımızlandı.

Syn nefesini dişlerinin arasından sertçe emerken istemsizce sarsıldı ve kendini kavradı. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

Gözlerini devirdi. "Neden ? Bu sefer sen değildin."

"Mücevherlerime attığın son tekme hâlâ hafızamda taze diyelim." Adama doğru yürüdü ve ona baktı. "Acıttığını biliyorum. Katır gibi tekmeliyor, ha?" Adam başını salladı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu adam, sesi titreyerek.

Syn bir enjektör bulana kadar çantasını karıştırırken Shahara kaşlarını çatı. Dozajı kontrol ediyormuş gibi yüzünün önünde tuttu. Sızlanan adama dönüp baktığında ifadesi buz gibiydi, ölümcüldü. "Seni öldüreceğim." İçindekileri adama boşalttı.

Shahara'nın kalbi durdu. Gerçekten bu kadar soğukkanlı

mıydı? Yerdeki başka bir adama iğne yapmak için

harekete geçti.

Adamın kolundan tutarak enjektörü baygın adamın boğazından çekti. "Ne yapıyorsun?"

Şaşkın bakışlarla başını kaldırdı. "Hadi ama, bana masum yapma. Beni silahsızken vurdun."

"Seni ben öldürmedim."

Kadının eline bir şişe tutuşturdu. "Ve onları öldürmeyeceğim. Sakin ol, bu sadece bir süre peşimizden gelmemelerini sağlamak için bir yatıştırıcı."

Hâlâ şüpheli bir tavırla elindeki kaba baktı. Etiket okuduğunda dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Dürüst davranıyordu. "O zaman neden ona yalan ?"

"Neden olmasın? Onu öldürmediğim için şanslı. Başkası olsa öldürürdü."

Daha fazla ayak sesi yaklaştı. Shahara nefesini tuttu, daha fazla saldırgan olup olmadığını görmek için bekledi. Syn'e silahını fırlattı ve Syn gölgelerin içine geri adım atmadan önce tek eliyle silahı yakaladı.

Kendini hazırlayarak yaklaşmalarını bekledi.

İki rahibe, onları öldürmek için dışarı çıkan sert adamlar yerine geri döndü. Anne Anne geride kalırken, diğeri Syn'e doğru koştu ve onu sıkıca kucakladı. "Geri dönmenin aptalca biliyorum ama sana zarar gelmediğinden emin olmalıydık."

Syn kolunu ona doladı ve yüzündeki takdir ifadesi Shahara'nın boğazına bir yumru getirdi. Onu bıraktı ve geri çekildi. "Seni tekrar görmek güzel, Omera Ana."

Anne Anne yerdeki adamlara endişeli bir yüz ifadesiyle baktı. "Öldüler mi?"

Yanağını kaşıdı. "Dinleniyorlar. Altı ya da yedi saat içinde ayağa kalkmış olurlar." Shahara'ya baktı. "Bu da bize çok fazla avantaj sağlamıyor. Bize müsaade eder misiniz?"

"Sheridan?" Omera Ana geri çekilmesini engellemek için elini onun koluna koydu. "Bizi gururlandırdın."

Syn kendisi için çok şey ifade eden ama tamamen gerçek dışı ve hak etmediği bu sözler karşısında durakladı. "Hayır, ama niyetim var." Bununla birlikte, Shahara'yı yeraltı mezarlarının sonuna kadar götürdü ve buradan ayrılabilmeleri için gizli girişin serbest bırakma düğmesini çekti.

Shahara kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin? Senden garip bir elektrik alıyorum."

"Normal hissediyorum." Açıklıktan sürünerek geçmek için eğildi.

Shahara iç çekti. Bu kesinlikle yeterince belirsizdi. Girişe doğru onu takip ederken durdu. Bu kez burnunu çürümüş, ekşi bir kokuyla dolduran kokuyu tanıyordu. "Kanalizasyonda mıyız?"

"İniş pistine ulaşmak için kanalizasyondan geçmemiz gerektiğini söylemeyi unuttum mu?"

Bakışlarını ona dikti, onu yere sermek istiyordu. "Pek çok şeyden bahsetmeyi unutuyorsun."

Güldü.

Vik gelip onun omzuna yaslandı. "Kendinizi kötü hissetmeyin, Leydi Bones. Bana da bir şeyler söylemeyi unutuyor. Geri gelip beni almayacağı gerçeği gibi."

Syn onlara arkasını döndü. "Belli ki sayıca üstünüm, bu yüzden siz ikiniz güçlerinizi birleştirip beni öldürmeden önce ben bu tarafa yürüyeceğim." Ona bakmak için durakladı. "Vik'in yolu tekrar aydınlatmasını ister misin?"

Karanlıkta koşuşturan yaratıkların sesini duyunca durakladı. "Duruma göre değişir. Onu açtığında kaç tane tüylü, küçük yaratığın kaçıştığını görecekmişim?"

"Şöyle diyelim, eğer onları düşünmek sizi mideniz bulandırıyor, beklemek isteyebilirsiniz."

Midesi bulandı. Sadece şaka yapıyordu ama şimdi düşününce

Kanalizasyonlardaki iğrenç şeylerle ilgili yüzlerce korku hikâyesi aklından geçti. Bunlar kemirgenler miydi yoksa çok daha kötü bir şey mi?
"Saldırıyorlar mı?"

"Hareket etmeye devam ettiğimiz

sürece hayır." Shahara yüzünü

buruşturdu. "Görebiliyor musun?"

"Ne yazık ki evet. Burada gün ışığında gördüğümde daha iyi görüyorum."
Kadının elini tuttu ve onu pisliğin ve kokunun içinde ilerletti.

"Nasıl?"

"Bu, doğan her üç yüz bebekten birinde görülen bir Ritadarion doğum kusuru. Bazı bilim insanlarına göre bunun nedeni, ana güneşimizi iki yüz yıl önce kaybetmiş olmamız ve geride kalan güneşin o kadar sönük olması ki, çocuklar karanlık ortamımıza uyum sağlamak için mutasyona uğruyor."

"Bu ..." en uygun kelimeyi aradı. "Ürpertici." "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Adamın elini sıkıca kavradı. "Ne?" diye sordu, onu neyin gerdiğini göremediği gerçeğinden nefret ederek.

"Bir şey duyduğumu sandım." Durdu.

Shahara duymak için kendini zorlasa da aklına hiçbir şey gelmedi, haşaratın durağan benliğine fazlasıyla yakın koştunu acı bir şekilde hatırlamaktan başka. "Belki de ayaklarımızın dibindeki küçük yaratıklardan biriydi."

"Belki." Elini tekrar çekti. "Hadi."

Vik omzunda vınlama sesleri çıkarırken onun peşinden giderken başka bir şey söylemedi. Karanlıkta bir adamla yalnız olduğuna ve korkmadığına inanamıyordu. Ama Syn'le ne kadar uzun süre kalırsa ona o kadar alıştıyordu.

Bu ona garip geliyordu. Garip ve bir şekilde harikaydı.

Sonunun gelmemesi çok kötü oldu. Onlar için bir gelecek yoktu. Ona dair sahip olabileceği tek şey bu kısa zamandı.

Kanalizasyonda harcandı . . .

Bu görevi geride bırakma ihtimalinden mutlu olmak yerine, ne kadar yakında ebedi düşmanlar olarak ayrılacaklarını fark ettiğinde göğsüne korkunç bir acı saplandı.

İncelemek istemediğinden, onun kendisine yaklaşmasına izin vermeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Bunu göze alamazdı. Kendisinin ve kardeşlerinin geleceği buna bağlıydı.

Sonunda durdu. "Başımın hemen üstünde bir merdiven var. Seni yukarı çıkaracağım. Tepeye doğru sürün ve küçük bir ızgara bulacaksınız. Yaylı bir mandalı var ve ona yaklaştığında nasıl açacağını göreceksin."

Onu belinden yakaladı. Onu zahmetsizce yukarı kaldırırken ellerinin gücü onu yaktı. Shahara merdiveni tuttu ve ona söylediği gibi yaptı.

Tepeye ulařtıęında rahat bir nefes aldı. Tanrıya řükür sonunda o pis kokulu delikten çıkmıřlardı. Ama her řey dūřınıldūęında, yūzeydeki hava gerçekten de o kadar iyi deęildi.

Syn'in kalkmasına yardım etmek için dōndū. O sırada öğleden sonra güneşinin solmakta olan ışığında duran adamı fark etti.

Ve göğsüne doğrulttuğu blaster.

"Tek kelime edersen ölürsün," diye fısıldadı.

Shahara tehdidi hızla değerlendirirken dondu kaldı. Tamamı silahlı ve canlarına okumaya hazır on altı kişilerdi ve Syn karanlıktan çıktığında daha parlak olan ışık yūzünden geçici olarak kör olacaktı.

Biri onu arkadan yakaladı.

Tüm duyuları tetikte olan Shahara artık dūřünemiyordu. Eęitimi onu ele geçirdi. Bir ayağını yere vurarak, şiddetli bir hırıltıyla saldırganının üzerine dōndū.

Syn gözlerini kısarak ona doğru baktı ama gözlerini bir şey görecektik kadar açamadı. Solmakta olan güneşin parıltısı onu tamamen kör etmişti. İçgüdüleri ona başlarının belada olduğunu söylüyordu ama gözlerine lanet olsun, hiçbir şey yapamıyordu. Tek yapabildiği Shahara'nın dövüşünü ve blaster atışlarını duymaktı.

"Vik?"

"Sağa doğru."

Syn vurdu ve saldırganının yere dūřtüęünü hissetti. Vik, dövüř boyunca onunla konuřabilmek için omzuna indi.

Gözleri alışana kadar dövüş sona ermişti. Syn hasarı incelerken Vik kanatlarını çırttı. Ve dürüst olmak gerekirse, afallamıştı.

İki tanesini haklamıştı. Shahara diğerlerini tek başına halletmişti.

Yüz hatları sertti, elleri iki yanında kenetlenmiş baygın bir adamın başında duruyordu. Diğerleri sokakta yatıyor, etrafına yığılmışlardı. Kıyafetlerine bakarak onları Ritadarion iz sürücüleri için işaretledi.

Hayretler içinde Shahara'ya baktı. "Hatırlat da seni *hiç* kızdırmayayım."

Bacakları bükülmeden bir an önce yüzünde donuk bir ifade belirdi. Syn caddeye düşmeden önce onu zar zor yakaladı.

"Shahara?" diye nefes aldı ve onu kendine doğru çekti. "Shahara. . . cevap ver bana." Ancak o zaman kadının kafa derisinden sızan kanı gördü.

Ne yapacaktı ki? Onu tapınağa ya da Digger'ın evine geri götüremezdi. Oralar artık güvenli değildi.

Etraflarındaki bölgeyi tararken, daha fazla Rits ya da çaresiz yerli onu yakalamaya karar vermeden önce sokaktan çıkmaları gerektiğini biliyordu.

Onu kucağına alarak göğsüne yasladı. Kollarında o kadar küçük hissediyordu ki bu onu bir an için sersemletti. Uyanırken o kadar canlıydı ki, gerçekte ne kadar küçük olduğunu unutmuştu.

Ve tıbbi müdahale olmadan uzun süre dayanamazdı. Bu düşünce aklının bir köşesindeyken, onunla birlikte uzay limanına doğru koştu.

Zihni tekrar tekrar Talia'ya ve onu yatak odasında bulduğunda nasıl görüldüğüne gidip geliyordu. Teninin soluk mavi tonu. Gözleri yarı açıktı. Vücudu kesik bileklerinden akan kanla sıırıslam olmuştu.

Bir daha olmayacaktı. Onun vardiyasında olmaz.

Limana girdiğinde etrafındaki gemileri hızla değerlendirdi. Çoğu küçük yük gemileri ve mekiklerdi. Ama iki tanesi savaşçı sınıfındaydı - tam da ihtiyacı olan şey.

Onlara doğru son sürat koştu.

"Hey!" diye seslendi görevlilerden biri, ona doğru koşarak. "O gemiyi alamazsın."

Shahara'nın ağırlığını kollarında kaydıran Syn, blasterını kaldırarak kadının üzerinde döndü. "Ölmek istemiyorsan, geri çekilmeni öneririm."

Ellerini havaya kaldırdı ve ondan uzaklaştı.

Syn bu kez daha yavaş bir şekilde gemiye doğru ilerlemeye devam ederken gözlerini ondan ayırmadı.

Savaş uçağının dibinde, merdivene baktı ve lanet okudu. Şimdi bir uçağına tırmanırken Shahara'ya nasıl tutunacaktı? Çevik olduğı doğrudu ama bu onun yeteneklerine bile meydan okuyordu.

Sonra cevabı gördü. "Yanaşma vincini avcı uçağının yanına getirin."

"Bunu yapamam."

Blaster'ının tetiğini geri çekti. "Beş saniyen var." Vik kokpite doğru uçarken o da vince doğru koştu.

Yerine yerleştirdikten sonra Syn onu uyararak uzaklaştırdı. Merdivenleri ikişer tırmanırken bir yandan da işçiyi izliyor, yarı yarıya onun bir şeyler deneyecek kadar cesaret kazanmasını bekliyordu. Üçü gemiye binip kokpit sağlam bir şekilde kilitlenene kadar sakinleşmeye başlamadı.

Birazcık.

Kokpit kalkanı alçalmaya başlar başlamaz, işçi ortadan kaybolmuştu. Syn onun yardım için koştuğundan emindi, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden motorları ateşledi. Bir ön kontrol yapmadığı için biraz endişeliydi ama zamanı yoktu.

Gazı kökledi ve aracın iticilerini doğruduca yukarı fırlattı. Yerçekimi kuvvetleri vücuduna zarar verirken midesi alçaldı.

Birkaç dakika içinde kaçış hızına ulaştılar. Gemiye uzaya doğru savurdu ve kısa sürede gezegenin atmosferinden çıktılar.

Uzayın koynuna güvenli bir şekilde girdiklerinde ve kimsenin onları takip etmediğinden emin olduğunda, Syn dikkatini kucağındaki küçük forma verdi. Kontrol ışıkları kızın soluk yanaklarında hafifçe parlıyordu ve kızın kanının pantolonunun paçasını ıslattığını fark etti.

Yarayı inceleyebilmek için yavaşça başını kaydırđı. İlk düşündüğü kadar kötü görünmüyordu. Baş yaralarının hafif olsalar bile çok kanadığını hatırlaması gerekirdi.

Ama onunki derindi ve birkaç dikiş atılabilirdi.

Sırt çantasını silkti ve ilk yardım çantasını çıkardı. Birkaç dakika içinde yarasını temizledi ve sardı.

"Yaşayacak mı?" Vik sordu.

"Sanırım yaşayacak."

"Bunun için kızacak mı?"

"Muhtemelen. Uyandığında canının yanacağından eminim." Şu anda mekabet formunda olan ve kontrol panelinin üzerine tünemiş Vik'e baktı. "Beni neden uyarmadın?"

"Kendi başına kış tekmeliyordu. Kör dövüşmemenin daha güvenli olduğunu düşündüm. Ama sonra kafanı kaldırdın ve sana yardım etmek zorunda kaldım."

"Yine de beni uyarabilirdin."

"Ve beni bunca yıl terk etmek yerine yanına alabilirdin."

Bu sözler onun içini acıttı. "Gerçekten çok üzgünüm Vik. Seni ne kadar inciteceğini bilseydim, yemin ederim bunu yapmazdım."

"Tamam, konuyu kapatacağım. Ama bunu bana bir daha yaparsan, seni penisinden bıçaklarım ve eminim ki canın yanar."

"Evet, olurdu."

"Güzel. Şimdi gücümü korumak için biraz güç azaltıyorum."

Garip icadı karşısında başını sallayan Syn, Shahara'nın ağırlığını kaydırđı ve onu kucağına daha rahat oturması için çekti. Başını omzuna yaslayarak, tıpkı Paden'in uyumak için kucağına emeklediğı zamanki gibi ona sarıldı. Bu düşünce gözlerini yaşarttı ve anılarını hızla uzaklaştırdı. Geçmişe bakmanın hiçbir yararı yoktu.

Paden, banka hesaplarını korumak dışında onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

O yine Syn'di ve Syn'in hiç oğlu olmamıştı. Syn sokakta hayatta kalan biriydi.

Shahara'nın huzurlu yüz hatlarına bakarken, uzun zamandır unuttuğı bir parçası sahip olamayacağını bildiğı bir şey için yalvarıyordu. Mara bu acı gerçeğı eve getirmişti. Düzgün kadınlar hayatlarını onun gibi bir pislikle geçirmek istemezlerdi.

Gurur duyacakları kocalar istiyorlardı. Sinirlerine hakim olamayan işlevsel alkolicler değil. Ama en azından alkol, bir zamanlar onu yöneten uyuşturuculardan bir adım öndeydi.

Onu en derinden yaralayan şey buydu. Mara onun geçmişinin en karanlık tarafını hiç görmemişti. Sokaklarda ve kanalizasyonlarda sürünerek bir sonraki görevini arayan ve onu bir gün daha idare edecek bir çare arayan hayvanı. Bir zamanlar insanlığın acınası bir israfıydı.

Nykyrian olmasaydı, hâlâ değersiz bir keş olurdu, bir viranede debelenirdi.

Ya da ölmüş olurdu.

Bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Cehennem gerçekten de şu anda yaşadığı hayattan daha kötü olabilir miydi?

Ama en azından titremeler ve aşermelerle uğraşmak zorunda kalmadı.

Benim için zorba.

Evet, hayatı temelde berbattı. Ve çok yalnızdı. Konforsuz gecelerden uzun zamandır bıkmıştı. Ama ne yapabilirdi ki?

Bu düşünceyle iç çekti. Shahara'ya sonsuza dek böyle sarılmak için neler vermezdi. Ama o bundan daha iyisini biliyordu. İnsanlar asla kalmazdı. Onları tanımak için acı çekmeye değmezdi çünkü er ya da geç, öyle ya da böyle, gitmişlerdi ve parçaları toplamak için yalnız kalmıştı.

Şu anda, içinde yeni bir başlangıç daha yoktu. Hayatlarını ve isimlerini tüketmişti.

Gidecek başka bir yeri yoktu.

Shahara kulağına çarpan bir kalp atışının hafif sesini duydu. İlk başta yine çocuk olduğunu ve babasının eve gelmesini beklerken uyuyakaldıktan sonra onu odasına götürdüğünü düşündü. Ama babası hiç bu kadar güzel kokmamıştı. Bu kadar hoş hissetmemişti.

Hayır, o Syn'di. Syn, kötü, sıcak ve tatlı. Baştan çıkarıcı. Onu asla korkutmayan nazik kollarıyla saran bir şampiyon.

"Uyanık mısın?" Sesine endişe damgasını vurmuştu.

"Sayılır." Adam onun yerini değiştirirken, gözlerinin arasında bıçak gibi bir acı hissetti. "Gah, bana ne yaptın?"

Sonra hatırladı.

Doğrulurken, başı daha da fazla acıyla patlarken bacaklarını keskin metallere çarptı. "Neredeyiz biz? Ne oldu?"

Syn dudaklarını büzdü. "Önce hangi soruya cevap vermemi tercih edersin?" "Sen seç."

"Nerede . . . Bir avcı uçağına el

koydum." "Yani onu çaldın mı?"

"Anlambilim, anlambilim."

Ona ters ters baktı. Eğer yarayacağını , hırsızlık için kulaklarını . "Buraya nasıl geldik?"

"Rits'in işini bitirdiniz, kafa travmanız yüzünden bayıldınız ve ben de sizi gemiye taşıdım."

Ellerini bandajın üzerinde gezdirdi ve saldırganlardan birinin blasterinin kabzasını kafasına indirdiği yerde oluşan düğümü hissetti. Onun da aynı acıyla uyanmasını umuyordu.

Onu öyle bir tekmelemeliydim ki testislerini aldırarak zorunda kalmalıydı.

Ama bu Syn'in onun huzurundayken bir suç daha işlediği gerçeğini değiştirmiyordu. Boğazından kısık bir sesle hırlayarak gözlerini ona dikti. "Çalıntı bir gemiye asla tırmanmayacağımı biliyorsun."

O lanet gamzesini göstererek gülümsedi. "Kendiminkini çaldığımda bunu söylememiştin."

"Sen bana senin olduğunu söyleyene kadar ben de söyleyecektim."

Bu sefer güldü. "O zaman, sanırım baygın olman iyi bir şey."

Umutsuzdu.

"Büyük olasılıkla onu uçuran kişi tarafından çalındığını bilmek sizi daha iyi hissettirir mi-"

"Hayır, olmaz." Başını iki yana salladı. "Hırsızlar arasında onur olduğunu sanırdım."

"Sadece rüyalarında."

Ya da benim kabusum. "Peki nereye gidiyoruz?"

Ona yönlerini gösterdi. "Birkaç şey almam gerekiyor. İlk durağımız ofisim, sonra da daireme uğramam gerekiyor."

"Nesin sen? Deli misin? Kaç tane takipçinin seni izleyeceğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Bu yüzden sana Digger'la kalmanı söyledim. Ama sen inatçı lanet dinlemedin ve işte buradayız. Ben beyin hasarıyla, sen de kafa travmasıyla."

Ona şüpheyle baktı. "Onu almak için hayatlarımızı riske atmamızı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Çipi nerede bulacağımı gösteren harita."

Şahara kaşlarını derin bir çatıklıkla birbirine yaklaştırdı, ancak bu durum başını daha da ağrıttı. "Harita dairenizdeyse neden ofisinize gidiyoruz?"

Kendini açıklamaktan sıkılmış gibi iç çekti. "Kıçımı fritöze sokmadan önce, biraz bilgisayar korsanlığı yapmak ve Rits'in neyin peşinde görmek istiyorum. Binamın içinde ve çevresinde nerede bulunduklarına dair birkaç uydu detayı almak istiyorum. Bunu yapmak için ofisimde olmam gerekiyor."

"Oh." Sonra başka bir düşünce geldi. "Ya senin ofisindeyseler?"

Başını iki yana salladı. "Hiç şansım yok. Ofisim yoğun güvenlik altında bir uzay istasyonu."

"Ve şüphesiz başka birinin adına kayıtlı." "Aynen öyle. Onu

asla bulamazlar."

"Yeraltı mezarları hakkında böyle demiştin."

Ve bir dakika boyunca her ikisi de göğüslerinde korku ile kıpırdamadan
oturdular.

BÖLÜM 12

Şirketinin merkezine ulaştıklarında Shahara istasyonun büyüklüğüne hayran kaldı. Uzay istasyonu galaksinin merkezinde, dev galaksiler arası yük gemilerinin tüm ana yollara erişebildiği bir yerde yavaşça dönüyordu.

İstasyonda, yük gemilerinin yanaşmasına ve yolcuların ve malzemelerin yüklenip boşaltılabileceği hava kilitlerine bağlanmasına izin vermek için uzaya uzanan muhtemelen bir düzine çivi vardı.

Daha küçük gemilerin itici yerleştirilebilmesi ve daha büyük gemilere engel olmaması için daha küçük iniş bölmeleri inşa edilmiştir. Gerçekten de en üst düzey ve en ileri teknolojiye sahipti.

"Precision Shipping." Shahara istasyonun yan tarafındaki logoyu okudu.
"Güzel isim."

"Teşekkürler. Sloganımız 'Hizmetimizden memnun olun yoksa sizi

öldürürüz'. " Vik gücünü toplayıp esnerken ona ve alaycılığına sıırttı.

Küçük koylardan birine yaklaştıklarında, koyun temiz hatlarına ve sadece bu terminaldeki mürettebatın büyüklüğüne hayran kaldı. "Burası oldukça pahalı bir yer olmalı."

"Ve her kuruşuna değer."

Kısık bir ıslık çaldı. "Nasıl oldu da böyle bir şeye paran yetti?"

Syn savaş uçağını yumuşak bir iniş için getirdi. "Eski kaltağım sahip olduğum her şeyi aldıktan sonra, Nykyrian'dan borç para alarak kullanılmış bir yük gemisi satın aldım. Küçükten başladım, kârlılığımı dikkat ettim ve yıllar süren çok sıkı çalışma ve sağlam yatırımların ardından gördüğünüz şeyi biriktirdim."

Gözlerini şüpheyle ona dikti. "Peki bunun ne kadarını rakiplerinizin güvenli verilerine erişerek elde ettiniz?"

Onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Onlara sadece bana ilk geldiklerinde vuruyorum." Kadın ona şüpheyile baktı.

"Dürüstçe," dedi elini Ritadarion'un onur sembolü olarak kaldırarak. "Suçlu olduğum her suçu memnuniyetle kabul ederim. Ama yapmadığım bir şeyi kabul edecek değilim." Bakışları onunkileri yaktı. "Onların sahtekârlıkları yüzünden çok iş kaybettim. Ne zaman bir sistemi hack'lediğimi düşünsem, kodlarımı ele geçiren bir sümüklü çıkıyor. Onları bulduğumda, bunu onlara ödetiyorum."

Savaş uçağının kilitlerini ayarladı ve kokpitin açılması için vitesi çekti. "Ve genellikle bana verdikleri hasarı onarıırken sırf kıkırdasınlar diye onlara küçük bir bonus böcek gönderirim."

Gülümsemekten kendini alamadı. Adam çok sevimli görünüyordu. "Madem öyle diyorsun, o zaman sana inanırım."

Vik tekrar kuşa dönüşürken Syn avcı uçağından çıktı. Ona bakmak için durakladı. "Geliyor musun yoksa senin için çok mu yozlaştım?"

Onu takip etmek yerine yan taraftan atladı. Syn yüzünü

buruşturdu. "Bunu yaparak eklemlerini mahvedeceksin."

"Yaşlı bir adam olma." Ama başı bundan hiç hoşlanmamıştı. Aslında, kafatasını yaran yeni acıdan inlememek için elinden gelen tek şey buydu.

Onları öldürmeliydim.

şekilde aşağı atlamamalıydın, seni aptal.

Ona bilmiş bir sırıtış attı. "Eminim o kafan şu sende nefret ediyordur."

"Kapa çeneni." Sonra test edercesine ekledi. "Pislik."

Bölmeden çıkıp istasyonun koridorlarına doğru ilerlerken sıırttı. "Sevgileriniz için yaşıyorum."

Gözlerini devirerek koridorda onu takip etti ve başının etrafına sardığı bandaja dokundu. Elindeki çok az şeyle çalıştığını düşünürsek, yarası konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Bir cerrah olarak etkileyici olmalıydı.

Shahara etraflarına bakındı. Tüm istasyon temiz ve beyazdı, burnunu yakan antiseptik bir kokusu vardı. İki küçük avcı uçağıyla birlikte farklı boyut ve tarzlarda on iki yük gemisi yanaşmıştı.

Yükleyiciler ve birkaç mekanik robot gemilerden birine kargo , yakıtçılar bir tankı yük gemisine doğru sürdüler.

Her şey o kadar sorunsuz ilerliyordu ki bu onu şaşırtıyordu. Caillen ya da Kasen ne zaman uça, evrakları, yakıt dağıtıcılarını ve kargoyu toplamak için daireler çiziyorlardı. Syn gideli bir haftadan fazla olmuştu ama yine de herkes tereddüt etmeden işine devam ediyordu.

"Etkilendim," dedi ona yetişirken. "Bir hırsız, bir doktor, bir Sentella üyesi ve bir nakliyecisi. Çok yetenekli bir adamsın."

"Evet, dikkatinizi dağıtacak bir şey olmadığında pek çok şeyi başarmak kolay oluyor."

"Ne gibi?"

"Çok fazla soru soran meraklı iz sürücüler."

Körfezin dışına çıktıklarında, üniformalı bir işçi öne çıktı. "Frion Syn," dedi bir bilgisayar defterini açarak. "Savaşınıza ne yapmamı istiyorsunuz?"

Syn omzunun üzerinden ona baktı. "Biri ona yakıt ikmali yapsın ve Rook'un ana limanına indirsın."

"Evet, efendim." Onları yalnız bıraktı.

Shahara onun emirleri karşısında dehşete düşmüştü.

"İade mi ediyorsun?" Syn onun sesindeki şüphe karşısında gerildi.

Kabul et, sıçan. Bir hırsız olarak doğdun ve bir hırsız olarak öleceksin. Kimse seni daha fazlası olarak görmeyecek. Bunu yıllar önce kabullenmesi gerekirdi. Yine de bu, onun kuşkulu sorusu karşısında hissettiği acıyı dindirmedi. Bilinmeyen bir nedenden ötürü ondan daha iyisini bekliyordu. "Onu saklamak için bir nedenim yok. O bana ait değil."

Shahara onun sesindeki incinmişliği merak etti. "Hadi, ofisim aşağıda."

Ona gerçekten zarar verip vermediğini merak ederek halı kaplı koridorda yürüdü. Sağ tarafında uzaya bakan pencereler vardı. Parlak floresan ışıklarıyla karartılmış olsa bile nefes kesici bir manzaraydı.

Yürürken birkaç işçinin yanından geçtiler ama hiçbiri Syn ile tek kelime konuşmadı. İşlerine devam ederken başlarını sallayarak onaylamakla yetindiler.

Sonunda Syn durdu ve bir kapıyı açmak için kumandaya bastı. Titreyerek açılan kapı, dairesinin yaklaşık dört katı büyüklüğünde bir ofisi gösteriyordu.

Işıklar yandığında Shahara nefesini tuttu ve cennete baktı. "Oha," diye nefes aldı.

Syn içeriye doğru . "Hadi, sana zarar vermez."

Shahara odaya girdi, içindekileri incelerken ağzı açık kaldı ve mükemmel beyaz halıyı kirletmeden önce botlarını çıkarma dürtüsüyle savaştı.

Hemen sağında siyah mermer bir masa ve siyah, doldurulmuş bir yemek sandalyesi bulunan küçük bir mutfak ünitesi vardı. Solunda ise üç büyük cam masa ve üzerinde farklı tipte terminaller ve ne olduğunu bile anlayamadığı diğer elektronik aletler vardı.

tanımlamaya başladı. En büyük masanın arkasındaki duvarda devasa bir elektronik yıldız haritası asılıydı. Ve tabii ki pahalı sanat eserleri etrafa saçılmıştı.

Başka bir pahalı piyanoyla birlikte.

Önünde, çelik camdan yapılmış sağlam bir duvara bakan, içi doldurulmuş kocaman bir sandalye vardı. Yıldızlar ve gazlar uzayın derinliklerinde parıldıyor ve dönen renkleriyle canlı bir bahçeyi andırıyordu. Kendisini sanki bir istasyonda değil de uzaydaymış gibi hissediyordu.

Syn sırt çantasını onun omzundan aldı. "Aç mısın?" Karnı

guruldayarak cevap verdi.

"Sanırım ." Mutfğa doğru ilerlemeden önce çantalarını masasının yanına bıraktı.

"Burası muazzam bir yer." Mutfak tezgahına doğru yürüdü.

"Büyüdüğüm yerden daha iyi olduğu kesin." Bir mutfak robotunun önünde durakladı, sonra ne görmesi için onu yanına çekti. "Burada çeşitli menülerin bir listesi . Sadece basarak istediğinizi seçin." Ekrana dokundu ve seçtiği öğe hemen yanıp söndü, ardından ekranları değiştirdi. "Bir yemeği açtığınızda, malzemeleri gösterir ve istediğinizi ekleyebilir veya silebilirsiniz."

Cihaz karşısında hayrete düşmüştü. "Vay canına, bu yüksek teknoloji."

"Evet, ben senden daha iyi yemek yapamam ve bu, etrafta dolaşması için bir aşçı tutmaktan çok daha ucuza geldi."

Shahara ona hınzırca bir sırıtış attı. "Daha önce hiç sentetik yemek yemedim, nasıl?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Bu sabah bana yedirdiğin şeyi düşününce, neden sorguluyorsun ki?"

Haklı olduğu bir nokta vardı.

Sonra devam etti, "Çoğu zaman bir fark göremezsiniz ama balıktan uzak durun. Lastik gibi çıkıyor."

"Anladım."

Syn ona gümüş ve ketenleri nerede sakladığını gösterdikten sonra oynaması için onu yalnız bıraktı. "Bir şey ister misin?" diye sordu Syn masasına doğru yürürken.

"Hayır teşekkürler, aç değilim."

Başını sallayarak menüyle oynamaya devam etti. Bu şimdiye kadar gördüğü en havalı şeydi. Her türlü gezegenden ve kültürden yiyecekler vardı.

Bunun evimde olması için neler vermezdim. Tabii ki muhtemelen onun tüm binasından daha pahalıya mal olmuştur, ama yine de ...

Syn sesli mesajlarını incelemeye başladı.

Shahara onları dinledi ve anında sıkıldı. Hepsi de onu işe almak ya da onunla sevkiyatları görüşmek isteyen müşterilerden, randevu ayarlamaya çalışan satış elemanlarından, iş isteyen pilotlardan ya da çeşitli sorunları olan çalışanlarından geliyordu.

Yemeğini tezgahın üzerinde duran küçük bölmeden alarak masaya doğru ilerledi. Tekli sandalyeyi geriye çekerken, şaşırtıcı bir farkındalık yaşadı.

Bu ofisteki her şey sadece bir kişi için tasarlandı. Her şey.

Hemen bir sonuca varmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve sadece bir koltuk, bir yemek sandalyesi ve şu anda oturduğu masa sandalyesi olduğunu gördü.

Tamamen yalnızdı.

Kalbi onun için burkuldu. Bu bağlantıyı daha önce hiç kurmamış değildi, ama bunun ne anlama geldiğini ancak şimdi tam olarak anlıyordu.

Ve bu acımasız bir farkındalıktı.

Hiçbir mesajda kimse ona nasıl olduğunu sormamış ya da dostça sohbet etmekten rahatsız olmamıştı. Koridorda karşılaştıkları insanlardan daha fazla değil. Bir haftadan uzun bir süredir kayıptı, işkence görmüş, dövülmüş ve neredeyse öldürülmüştü ve kimse ona nerede olduğunu sormamıştı. Kimse başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelenmiyordu.

Seni uyarmalıyım, kimse beni özlemeden ve iyi olup olmadığımı görmek için buraya gelmeyi düşünmeden çok önce aklıktan öleceksin. Adamın sözleri kafasının içinde yankılandı. O gece dairesinde şaka yapmıyordu.

Dikkatini dağıtacak bir şey olmamasından kastettiği buydu. Hiç kimse onunla konuşmaya zahmet etmemişti. Onunla vakit geçirmek.

Yalnızdı.

Caillen'la arkadaş olmalarına rağmen birlikte pek fazla zaman geçirmiyorlardı.

Yıllarını, kardeşlerinden biri onu aramadan ya da uğramadan beş dakika bile rahat edemediği gerçeğinden yakınlıkla geçirmişti.

Onlardan birine tam olarak nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini söylemeden ayrılırsa, sırayla üzerine atarlardı.

Syn bunu hiç bilmiyordu.

Hiç kimse onu özlemedi. Syn'in çalıştığı bilgisayarın yanında yatan Vik dışında. Onu en çok özleyen şeyin çocukluğunda yarattığı bir robot olması ne kadar üzücüydü.

Çünkü başka arkadaşı yoktu.

Shahara boğazındaki ani yumruyu yuttu. Ne kadar yalnız olmalıydı. Bu kadar verici bir adamın yabancılardan başka verecek kimsesinin olmaması ne kadar trajikti.

"Tatillerde ne yapıyorsun?" diye sordu kendini durduramadan.

Oynatmayı durdurdu ve aldığı notlardan başını kaldırıp baktı. "Ne?"

Biraz utandığını hissederek tekrar konuşmadan önce boğazını temizledi. "Sadece sizin gibi parası olan birinin özel günlerde ne yaptığını merak ."

İfadesi yumuşaktı, sertçe cevap verdi. "İçiyorum." İşine geri döndü.

Dudağını ısırarak Shahara yemeğine tekrar baktı ve aslında aç olmadığını fark etti.

Tanrım, ona doğru yürümeyi ve ona sarılmayı ne kadar da çok istemişti. Bu şekilde yalnız kalmak zorunda olmadığını bilmesini sağlamak için. Bu çok kolay olurdu ama yine de onun için çok zordu. Ona bu rahatlığı asla veremeyecekti.

Ne de olsa bu onun haddine değildi. Çaresiz bir durumda kapana kısılmış yabancılardı. Onun için bir hiçti.

Ama onu izledikçe, onun söz konusu olduğu yerde bir hiç olmak istemediğini fark etti. Kardeşi gibi olmak ve ona arkadaş demek istiyordu.

Onun bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaş olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü.

Sonunda aramalar kesildi. Syn ona sırtını döndü ve eski moda bir klavyeye vurmaya başladı.

Shahara tabağındaki yemeği iterken bir yandan da tekrar odaya baktı. Bakışları piyanonun üzerinde durdu. İki tane piyanoya sahip olduğuna göre çalmayı gerçekten seviyor olmalıydı. Ama bu da ona uyumsuz görünüyordu.

Ne zaman öğrenmişti? Ona kim öğretmişti?

"Annenin doğum günü ne zaman?"

Tekrar Syn'e baktı. "Ne?"

"Annenin doğum günü. Ne doğum günü?"

Savunması hiper hıza geçti. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Tamamen kızgın bir ses çıkardı. "Sorduğu onca sorudan sonra, benim için basit bir soruya bile cevap vermiyor." Başını iki yana salladı. "Caillen için kodlanmış bir mesaj bırakıyorum. Sadece onun bileceği bir şeyle kilitleyebileceğimi düşündüm."

Shahara ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Bana büyük bilgisayar hırsızının basit bir doğum gününü bile öğrenemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Adam homurdandı. "Evet, tıbbi kayıtlarına ulaşabilirim ama bana verirsen çok daha hızlı olur."

"8510.25.3."

"Teşekkür ederim."

Shahara tabağını lavaboya taşıdı, ardından içkisini alarak masaya gitti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hiçbir şey."

Adamın üzerinde çalıştığı şeyi tararken nefesi kesildi. "Bu senin vasiyetin mi?"

Adam sayfayı kararttı. "Bir şey değil."

Bardağını adamın masasına bırakan Shahara onun hareketleri karşısında şaşkına döndü. "Neden her şeyi Caillen'a bıraktın?"

Syn uzaklaşmaya başladı.

Uzandı ve onun kolunu yakaladı. "Neden?"

"Bu işi bırakabileceğim başka kimse yok," diyerek kadının elini . "Peki ya Nykyrian?"

"Onun daha fazla paraya ihtiyacı yok, Darling'in de yok."

Yüz hatları donuklaşan adam pencerenin önünde durup karanlığa bakmaya başladı. Shahara bunu ne kadar sık yaptığını merak etti ve içinden bir ses bunu çok sık yapması gerektiğini söyledi.

Onun için acı çekiyordu. Ona musallat olan acıyı dindirmenin bir yolunu arıyordu.

Tamamen yalnız olmak nasıl bir şey olurdu? Sorunları konuşacak kimsenin olmaması? Doğum günlerini paylaşacak kimsenin olmaması?

Hayatının çoğunu bu şekilde yaşamıştı. Evet, arkadaşları vardı ama hepsi bağımsız hayatlar yaşıyordu.

Onu rahatlatmak isteyerek yanına gitti. "Bana Kiara Zamir'in cinayetini anlat. Sen nasıl dahil oldun?"

Çenesi çeliğe dönüştü.

"Seni suçlamıyorum," dedi hemen. "Sadece bunun için nasıl suçlandığını bilmek istiyorum."

Çenesi biraz gevşedi. "Çok basit aslında. Onu korumak için tutulduk. Birlik'le olan geçmişi yüzünden Nykyrian'ın onu öldürmek isteyen pek çok düşmanı var. Bunlardan biri sözleşmeyi Kiara'nın üzerine yıktı ve Kip sadece bonus ödeme."

"Kip?"

"Nykyrian için takma adım. Her neyse, suikastçılardan biri ve ekibi onları almaya geldiğinde onu evinde tutuyorduk. Babası yeni yeri onaylamadan önce onu taşımak zorunda kaldık. Söylememe gerek yok ama bilgisi olmadan onu taşımamıza aşırı tepki gösterdi."

"Onu nereye götürdün?"

"Nykyrian'ın yeri. İkisi de şu anda orada, intihara meyilli bir mutluluk içinde yaşıyorlar. Lanet olası aptallar."

Eğer sorun bundan ibaretse, sorunu anlamamıştı. "Nykyrian neden onu geri getirmiyor?"

Adamın ona bakışı tüyler ürperticiydi. "Ondan vazgeçmektense ölmeyi tercih eder. Birbirlerine *aşıklar*." Ses tonuna daha fazla nefret eklenebilir miydi?

"Ve sen bunun ortasında mı kaldın?"

Başını salladı. "Sözleşmeyi imzaladım ve prensesin sorumluluğunu üstlendim. Babasına göre, onu kaçırdığım için Nykyrian kadar ben de suçluyum."

"Peki ya tecavüz suçlamaları?"

"Bu beni şaşırtıyor, ama sanırım ona göre biz yeterince alçağız, eğer ona sahipsek, ona tecavüz edecek kadar hayvan olmalıyız. Çünkü kabul edelim, biz vicdansız pislikleriz."

Onun haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Üst tabakaya göre onlar birer çöptü, kemirgenlerden ancak bir adım yukarıdaydılar. "Eminim bunu ona açıklayabilirsin."

Homurdandı. "Hiç bir aristo ile anlaşmaya çalıştın mı? Merhamet ve anlayış tam olarak ilgilendikleri şeyler değildir. Biz plebleri öldürmektir."

Bu kesinlikle yeterince

doğruydu. "Bu seni kızdırmıyor

mu?"

"Hayatımın her dakikası, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Olan oldu. Tıpkı başka bir aristo hakkında bir sır bildiğim için avlanmama ve işkence görmeme engel olamadığım gibi." Adamın bakışı kadını kesip geçti.

kaçırdı, ona yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu düşünerek utandı.

"Caillen'ı arayacağım," dedi sessizce. "Onunla konuşmak ister misin?"

Kız cevap vermeden önce ekledi, "Bir daha düşündüm de, önce ben arayayım, sonra sen onu ara. Birlikte olduğumuzu öğrenirse küplere biner ve şu anda onun saçmalıklarıyla uğraşmak için gerçekten çok yorgunum."

Shahara onun bilgeliği karşısında başını salladı ve arama yaparken onu izledi. Hat çaldığında içini çekti. Her zamanki gibi Caillen evde değildi.

"Hey, Cai," dedi Syn mesaj bırakırken. "Bu haftanın maaşını çoktan hallettiğimi ve sana yüklü bir ikramiye bıraktığımı bilmeni istedim. Daha fazlasına ihtiyacın olursa küçük kasadan çek, sonra hallederiz. Solaras'a bir kez daha gitmeni istemiyorum. Lanet çocuk, biraz beyin bul. Dikkatli ol, yakında sana yetişirim." İletişimi kesti. "Aramak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Bekleyeceğim." Syn'den sonra çok yakından ararsa, adam şüphelenebilirdi. Özellikle de Kasen ona ikisinin en son birlikte görüldüğünü söylediye.

Bu gerçekten kanlı olabilir.

Syn uzun bir nefes verdi. "Eminim yorgunsunuzdur, beni yatak odasına kadar takip edin." Mutfağın yanındaki kapıya gitti ve kumandaya bastı.

Bir kez daha ağzı açık kaldı. Büyük boy, abanoz ağacından bir yatak, nefes kesici bir manzaraya sahip başka bir pencerenin yanına yerleştirilmişti. Krem rengi ipek yorgan ve yastıklar bir bulut kadar yumuşak görünüyordu.

Yatağın süslü oymalı başlığı, abanoz ağacından şifonyer ve komodinin geometrik tasarımıyla uyumluydu. Duvarlarda başka tablolar da vardı, orijinal olduklarından emindi.

Odaya girdi ve soldaki başka bir kapıyı açtı. "Banyo burada. Bir sürü temiz çarşaf ve sabun bulacaksın. İçinde uyuyabileceğin bir şeyim yok ama kıyafetlerini temizlemek istersen dolaptan benim gömleklerimden birini ödünç alabilirsin."

Başını banyodan içeri soktuğunda, duvara yerleştirilmiş kişisel boyutlardaki çamaşır yıkama ve kurutma makinesini gördü.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Sadece sen, diye düşündü ama bunu asla yüksek sesle söyleyemeyeceğini biliyordu. "Sanırım buldum."

"Pekâlâ, bana ihtiyacınız olursa dışarıda Rits ve faaliyetleri hakkındaki verileri inceliyor olacağım."

Ve sonra gitmişti.

Shahara yatağa oturdu ve Syn'in kaç gece burada tek başına uzanıp uzayın sessiz huzurunu izlediğini merak etti. Bu onu rahatlatıyor muydu? Yoksa kendisini daha da yalnız hissetmesine mi neden oluyordu?

"Ah, ne fark eder ki?" diye fısıldadı. "Onun kendi hayatı var, senin de kendi hayatın." Ve ikisi asla birlikte olamazdı. Bir erkeğin ona dokunmasına bile tahammül edemiyordu.

Öyleyse neden birlikte oldukları fantezilerini hayal edip

duruyordu? Olması gereken bu değildi.

"En azından bir ailen var," dedi iç çekerek. Ama şu anda bu pek de rahatlatıcı değildi.

Syn, Shahara'nın yatak odasında dolaştığını duydu ve bu onu ereksiyonuyla çelik bir çiviye çakabileceği kadar sertleştirdi. Birkaç dakika önce duştan çıkmıştı ve dolabını karıştırdığından emindi. Onun ıslak, çıplak vücudunun görüntüsü gözlerinin önünden geçti ve lanet okudu.

"Odaklan, sıçan," diye hırladı, tekrar uydu göstergelerine bakarak. "Ele almanız gereken çok bilgi var ve o kadar zamanınız yok."

Yine de zihni, kalan akıl sağlığını da kaybedeceğinden korkana kadar onun altındaki kadını düşünerek ona işkence ediyordu.

Onun nesi vardı? Bunu daha önce de denemişti ve bakın ne olmuştu. Kalbi paramparça olmuştu.

Geçmiş i ona asla izin vermeyecek ve onu diğer insanlardan sonsuza dek ayıracaktı.

Caillen seni bu şekilde görmüyor; belki o da görmeyecektir.

Bu düşünce karşısında durakladı. Bu doğru ydu. Ne Kasen ne de Caillen geçmiş i ni ona hiç yüzüne vurmamış tı. Ona bir arkadaş gibi davrandılar.

Ve eğer onlar yapabildiyse, belki, sadece belki, Shahara da yapabilirdi.

"Kes şunu," diye hırladı kendi kendine. "Yapma bunu. Aptallık ediyorsun." Çünkü günün sonunda, onun hakkında Shahara'nın bildiği kadar çok şey bilmiyorlardı. Sadece geçmiş inin çok sterilize edilmiş bir versiyonunu biliyorlardı.

Hatta sadece sterilize edilmiş bir versiyonunu biliyordu.

Yine de, kafasının içinde ona bir şans daha vermesi için yalvaran küçük sesi tam olarak bastıramıyordu.

Saatler sonra, Shahara o güne kadar duyduğu en güzel sesle uyandı. Göklerde süzülürken, etrafına fısıldayan, onu kandıran ve yatıştıran yumuşak bir melodi duyabiliyordu.

Sonra bunun bir rüya olmadığını fark etti. Gözlerini açarak, unutulmaz melodinin tüm tınılarını yakalamak için başını eğdi. Büyük bir tutku ve ustalıkla çalınan bu melodi boğazını düğümledi.

Merakla yataktan kalktı ve incelemeye gitti. Piyanonun yanında titreyen iki elektrikli mum dışında dış oda karanlıktı. Syn bankta oturmuş, gözleri kapalı çalarken elleri tuşların üzerinde uçuşuyordu. Koyu tenine vuran gölgeler onu normalden daha da tehlikeli gösteriyordu.

Dar siyah gömleğini çıkarmış ve onun uyumak için seçtiğine çok benzeyen bol krem rengi bir gömlek . mum ışığıyla birlikte göz kamaştırıcı bir görüntü oluşturunuyordu.

Hayretler içinde bakakaldı. Böyle çalmayı nereden öğrenmişti?

Birden gözlerini açtı ve sıçradı. Müzik anında durdu. "Ah, Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Ödümü kopardın. Uyuduğunu sanmıştım."

"Öyleydim."

Kapağı anahtarların üzerine kapattı. "Özür dilerim. Sesi sizi rahatsız etmeyecek kadar kısmış olduğumu sanıyordum."

"Beni rahatsız etmedi," diye güvence verdi ona. "Sadece daha fazlasını duymak istedim. İnanılmazdı."

Ona utangaç bir gülümseme sundu. "Pek sayılmaz ama teşekkürler."

Shahara hiç düşünmeden onun yanına oturdu. "Hep bunlardan birini çalmak istemişimdir. Amcamın evinde bir tane vardı ve çocukken ne zaman ziyarete gitsek onunla oynardım." O zamanlar onun gibi çalabilmek için her şeyini verebilirdi.

"Neden ders almadın?" Kadın

ona sert sert baktı.

"Üzgünüm, aptalca bir soru."

"Çalmayı nasıl öğrendin?"

Omuz silkerek bir kadeh şaraba uzandı ve bir yudum aldı. "Çok fazla zamanım var. Kendim öğrendim."

Başını iki yana salladı. "Bu çok garip bir şey gibi

görünüyor..." "Bir sokak faresi, hırsız, çöp-"

Bir hırıltıyla onun sözünü kesti. "Hayır. Senin gibi bir adamın yapmak isteyeceğini . Neden oynamak istiyorsun?"

Cevap vermeden önce sanki geçmişindeki bir şeyi düşünüyormuş gibi durakladı. "Ben çocukken sokağımızın karşısında yaşayan bir kadın vardı. Her öğleden sonra ders verirdi ve ben de verandada oturup onların çalışını dinlerdim. Hayatımda duyduğum en güzel şeydi. Cennetten bir parça gibiydi. Babam müzikten nefret ederdi, bu yüzden benim için çok daha tatlı bir şeydi. Kip için çalışmaya başladıktan sonra, bir gün bir mağazanın önünden geçiyordum ve vitrinde evimdekini gördüm." Gözlerini kapadı ve sanki anının tadını çıkarıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ben de hiç düşünmeden aldım ve çalmayı öğrenene kadar orada oturdum."

"Yani Mara her şeyi alamadı mı?"

Gözlerinin derinliklerinde acı titreşiyordu ve istemeden buna neden olduğu için nefret ediyordu. "Hayır, ben onu bırakıp gittim ve ona bıraktım. Ama Kip ... ondan satın aldı ve bana geri verdi. Benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini ve o fahişenin onu başkasına satmasına izin vermeyeceğini söyledi." Sesindeki düzensiz duygu boğazına bir ağrı getirdi.

"Onu seviyor musun?"

"Bir kardeş gibi. Arkamda tamamen güvenebileceğim tek kişi o."

Ve bu yüzden Kiara'yı babasına götürüp adını temize çıkarmaktansa ölmeyi tercih etmişti. Şimdi ona mantıklı geliyordu. Arkadaşına hiçbir şey için zarar vermezdi.

Ölmesi daha iyi.

Mum ışığı şarabının bordo sıvısında titriyor ve büyüleyici gözlerinde parlıyordu. Adam boğazını temizledi ve Shahara oturduğu yerin farkına vardı.

Onu ona bu kadar yaklaştıran neydi?

Yine de bu ona yanlış ya da korkutucu gelmiyordu. Bir şekilde onun yanında olmak çok doğal geliyordu.

"Sakıncası var mı?" diye sordu kapağa

dokunarak. "Hayır, devam et."

Geri çevirdi ve siyah tuşlara baktı.

"İşte," dedi, sesi . "vurun."

Syn onun tuşlarla oynamasını ve birbirinden kopuk bir melodi oluşturmalarını izledi. Belki şaraptan -ki çok içmişti- ya da saçlarından süzülen leylak kokusundan, belki de daha önceki düşüncelerinden kaynaklanıyordu ama bir şey kasıklarına dalga dalga sıcaklık gönderiyordu. Ve kızın üzerinde gömleklerinden biri dışında hiçbir şey olmadan yanında oturduğu her dakika, sadece oturmak ve dokunmamak daha da rahatsız edici hale geliyordu.

Hafifçe kıpırdandı, pantolonu aniden çok dar gelmişti.

Çirkin bir akorda çarptığında kaşlarını çattı.

Şarabından bir yudum daha aldı ve bardağı kenara koydu. "İşte," dedi, klavyenin üzerindeki noktayı işaretleyerek. "Bu Do." Ona parmaklarını nasıl kavislendireceğini ve basit bir gamda nasıl sıralayacağını gösterdi.

Onun hareketlerini tekrarladı ve sonunda uyumlu bir şey üretti. "Başardım!"

Kız başını kaldırıp ona baktığında, bakışları parıldıyordu, nefesi boğazında düğümlendi.

Mum ışığı gözlerinin altın derinliklerinde titreşiyor, ruhunun derinliklerinden parlayan canlılığın ham kıvılcımını yakalıyordu. Giydiği ince gömlek sertleşmiş meme uçlarının üzerine gerilmişti ve bağlanmamış göğüsleri heyecanı ile titriyordu. Tanrım, çok güzeldi.

Gülümsemesi yavaşça soldu. Nefes alış veriş hızlandı ve dudaklarını yaladı.

Syn gerildi, kızın dilinin tam da tatmayı umutsuzca istediği şeyi ıslatmasını izlerken kontrolü elinden kaydı.

Bu bir davet miydi? Onu son öptüğünde o kadar korkmuştu ki, tekrar denemekte tereddüt etmişti.

Ama onu izlerken, şiddetli bir açlık onu kavradı ve tatmin olmadan uzaklaşırsa öleceğini biliyordu.

Shahara ağzını hafifçe açtı. Bir öpücük için yalvarmak istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. Ve tam da onun buna asla razı olmayacağından emin olduğu anda, başını aşağı eğdi ve dudaklarını ele geçirdi.

Bu sefer panik yoktu. Bunun yerine, sağ eli başının arkasını avuçlamak için yukarı çıkarken, kendi eliyle dudaklarını hafifçe okşadı. Shahara bu his karşısında inledi. Bu adamı nasıl da istiyordu.

Gaelin'den beri ilk kez, bir erkekle bir kadın arasında nasıl bir zevk yaşanabileceğini bilmek istiyordu.

Bu düşünce onu neredeyse korkuya boğacak olsa da, Syn'in güvenebileceği tek kişi olduğunu biliyordu. Ona asla zarar vermezdi. Ve başka hiçbir erkek için bir daha asla böyle hissetmeyeceğini de biliyordu.

Yalnızca o kendini güvende

hissettiriyordu. Korunduğunu.

Bu şansa bir daha asla sahip olamayacağım.

Geri çekilerek, dipsiz bir acıyı saklayan o karanlık gözlerin derinliklerine baktı. "Öğret bana Syn," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bana bunun acı vermek zorunda olmadığını göster."

Gözleri şoku yansıtıyordu. "Ne?"

"Benimle sevişmeni istiyorum."

BÖLÜM 13

Syn onun isteği karşısında şaşkınlıkla bakakaldı. Ciddi miydi? Gözlerinin içine bir kez baktığında samimiyetini gördü.

Hayır. Hayır. Rüya görüyorum. Ya

da kafam güzel. Beyin hasarlı.

Bir şeyler oluyor çünkü kesinlikle sandığım şeyi duymadım.

Shahara Dagan'ın onun gibi bir pislikten kendisiyle sevişmesini istemesine imkân yoktu. Bu ancak sarhoş bir halüsinasyon sisi içinde olabilirdi.

Sen sarhoşsun.

Evet, ama *o kadar* sarhoş değil.

"Korkumu ortadan kaldıracığına güveniyorum," dedi usulca, kulağının yanındaki bir tutam saçı parmaklayarak. "Göster bana Syn. Bana korkusuz olmanın nasıl bir şey olduğunu göster."

Bu onu gerçekten ayıltmaya yetmişti. Vücudu tepki olarak şarkı söyledi. Tartışmaya ya da vicdanının çirkin başını kaldırmasına fırsat vermeden ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. Dudaklarına bir kez daha yapıştı.

Onu rekor bir sürede yatak odasına götürdü ve nazikçe yatağa yatırdı. Ona bakarken, güzelliği karşısında dehşete kapıldı.

Daha önce hiç onun gibi bir kadınla birlikte olmamıştı. Önceki sevgililerinin hepsi ondan önce birçok erkek tanımıştı. Ama Shahara teknik olarak hâlâ bakirdi.

Kaçırılmıştı ama hiç sevilmemişti.

Bu düşünce karşısında ağzı kurudu. Kim oluyordu da onunla bu şekilde birlikte oluyordu?

"Syn?" Shahara onu izlerken tereddütle sordu. Hüzün gözlerini karartmıştı ve sanki hiçbir şeyden korkmayan adam ondan korkuyormuş gibi görünüyordu.

Uzanıp onun elini tuttu, sonra da yanına oturması için çekti. "Sen iyi misin?"

"Bir içkiye ihtiyacım var."

Onun düzensiz fısıltısına güldü. "Sana ihtiyacım var."

Dudaklarını ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatan aç bir öpücükle geri almadan önce bir an için onun sözlerine baktı.

Shahara onun dokunuşuyla ve hiç kimseye ihtiyacı olmayan bu adamın ona ihtiyacı olduğunu bilmekle titredi. Vücudu binlerce titreşen hisle alev alev yanıyordu. Adamın gevşek saçlarına, yüzüne dokundu ve onun ham erkeksi gücüne hayret etti.

Yaşadığı onca şeyden sonra.

Yine de bir bütündü ve buradaydı. Onun gibi bir hayatta kalan.

Bir fare değil, inini ve değer korumak için savaşılan bir kurt. Bu gece ona bakmak istiyordu.

Gömleğinin bariyerinden nefret ederek kuyruğunu pantolonundan çıkardı ve ellerini gömleğin altından geçirerek göğsünün kordonlu kaslarının üzerinde gezdirdi, sarılı kaburgalarını incitmemeye dikkat etti. Tüyleri diken diken oldu ve avuçlarının altında göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti.

Öpücükleri boğazının sütunlarına kadar takip etti ve o anda aldığı zevkten bayılacağını düşündü. Onu yumuşak yatağa sırt yatırdı. Duyuları dönüyor, onun dokunuşundan zevk alıyordu.

Ta ki adam kımıldayana ve onu yatağa hapseden adamın şişkinliğini kalçasında hissedene kadar.

Syn onun altında sertleştiğini hissetti. Geri çekildiğinde gözlerinde paniğin titreştiğini gördü. Onun ağırlığından kaynaklandığını fark etti. Şüphesiz saldırgan tarafından olduğu gibi onun altında kapana kısılmış hissetmiş olmalıydı.

Onun yanına giderek, kendisinden çok daha iri biri karşısında güçsüz ve etkisiz kalmanın, kendi gücüne ve özgüvenine sahip bir kadın için ne kadar zor olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Kendi deneyimlerinden bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyordu. Bugüne kadar, kendini kısıtılmış hissetmekten nefret etmişti ve eğer biri onu boğazından tutarsa ...

En kötü şekilde açıktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, onu bu kadar incittiği için o piçin kalbini söküp atabilmeyi diliyordu.

Adam onu öpmek için geri dönene kadar utanmış görünüyordu. Tekrar geri çekildiğinde, altın rengi gözlerinin derinliklerinde yanan arzusunu gördü.

Bu bakış onu şaşırtmıştı. Neden onun gibi iğrenç biriyle birlikte olmak istiyordu? Evrendeki onca erkek varken, onun gibi bir kadın neden gerçek bir geleceği olmayan ve en kanlı geçmişe sahip olan hesapsız bir hırsızla yatmak isterdi?

Anlayışına meydan okuyordu.

Birden parmakları göğsünü okşamaya başladı ve tüm mantıklı düşünceler yok oldu. Odaklanabildiği tek şey, varlığının her zerresini saran ateşli arzuydu.

Yan dönerek onu üstüne çekti, ellerini saçlarına gömdü ve dudaklarından öptü.

Shahara yeni pozisyonuna gülümsedi ve adamın dar kalçalarını bacaklarının arasında hissetmekten zevk aldı. Kötücül ve tatlıydı. Tıpkı onun gibi.

Bu düşünce onu gülümsetti. Tatlı ... onun olabileceğini bildiği yırtıcıya gerçekten uymayan bir kelime ama yine de ona karşı ne olduğunu tanımlayacak başka bir kelime yoktu. Bu da ona daha çok değer vermesine neden oluyordu.

Gömleğini başından çekti ve onun altındaki görüntüsüyle bayram etti. Gözleri yaşlıydı, öyle şefkatli bir ifadeyle ona bakıyordu ki nefesini kesti.

Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı ve elini uzatıp gömleğinden madalyonunu çıkarırken gamzesini gösterdi. Madalyonu incelerken sıcak eli göğüslerinin arasında duruyordu. "Onu geri istiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Göğüslerinin arasında asılı durması çok daha iyi görünüyor."

Syn bıraktı, sonra kalçalarını avuçladı. Kendini yukarı çekerek onun boynunu ısırdı. Shahara zevk içinde ciyakladı. Daha önce hiç bu kadar harika bir şey hissetmemişti.

"Ah, bekle," diye homurdandı, sert bir yüz ifadesiyle yatağa yaslandı. "Botlarımı çıkarmayı unuttum."

Dudaklarını dışarı çıkararak onun yanına kaydı. Ayağa kalktı ve botlarını hızla çıkarıp yere fırlattı.

Shahara onun arkasına geçti. Adamın kaslı sırtına yaslanarak kollarını beline doladı ve teninin kokusunu içine çekti. Adam inanılmaz hissettiriyordu. Tek yapmak istediği ona tutunmaktı.

Syn, göğüslerinin omurgasına yakın teması karşısında inledi, elleri göğüs kasları boyunca yayıldı. Tanrım, sonsuza kadar böyle tutulmak.

"Bunu bütün gece yapabilirsin."

Hayatımın geri kalanı için.

Shahara adamın saçlarını ensesinden geriye doğru taradı ve daha önce kaburgalarına sardığı bandajı parmaklarken tam saç çizgisine şefkatli öpücük kondurdu. Sonra çenesini. Ve gamzesini. "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı dişlerinin arasında bir kulak memesini ısırarak.

Nefesini sertçe içine çekti.

Onun üzerindeki gücünden zevk alıyordu. Bunun sarhoşluğuyla ellerini çıplak teninin pürüzsüz düzlemlerinde, bandajın üzerinde ve göbek deliğinden başlayıp pantolonunun içinde kaybolan saç tutamına kadar gezdirecek cesareti buldu. Bağları çözerek elini daha aşağıya, aradığı şeyi bulana kadar daha kalın buklelere daldırdı.

Kız ona dokunur dokunmaz Syn başını öyle bir geriye attı ki kızın alnına çarptı.

"Ah!" diye tersledi ve zıplayarak uzaklaştı.

Başının arkasını ovuşturarak onunla yüzleşmek için döndü. "Çok özür dilerim, bunu yapmanı beklemiyordum. Yani, yaptığına sevindim ... yapmanı umuyordum ... ama beklemiyordum."

Gerginliği onu gülümsetti. Demek soğukkanlılığını kaybedebiliyordu. Kim bilebilirdi ki?

Ama bu saldırı altında olduğu ya da yüzleştiği zaman değildi. Bu, onun dengesini bozan şefkatli bir eldi. Bu bilgiyi daha sonra incelemek üzere dosyaladı.

"Her şey yolunda." Hâlâ birkaç yıldız görüyor olmasına rağmen gülümsedi. "Sanırım yaşayacağım."

Syn şeytani bir sırıtışla onu kendine çekti ve yanlışlıkla vurduğu alnından öpmeye başladı.

Zevkle inledi. "Kesinlikle daha iyi hissediyorum."

Gömleğinin düğmelerini açtı ve göğüslerine doğru bir öpücük yolu izledi. Adamın dili göğüs ucunun gergin tepesinde gezinirken kadın dudağını ısırdı. "Sanırım daha iyi olan her şeyi atladım ve doğrudan harika kategorisine girdim."

Onu bir şekilde ısırdı. "Ekstaziyi denemek ister misin?"

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Yani daha iyi mi olacak?"

"Sadece bekle." Ondan uzaklaştı ve pantolonunu çıkardı.

İçinde arzu ve panik birbirine karışırken Shahara'nın ağzı kurudu. O muhteşemdi. Ve dehşet vericiydi. Adamın kendisine olan ilgisinin kanıtlarına bakarken kalbi küt küt atıyordu.

Seks yapmak üzereyim.

Ben.

Yutkundu ve kapiya doğru koşma dürtüsüyle savaştı. Buraya kadarmış. Artık geri dönemezdi ve içten içe, gerçekten yapmak istediği son şeyin ayrılmak olduğunu itiraf etti.

Hayır, güçlü olacaktı. Bunu istiyordu.

Onu istiyordu.

Syn yatağa döndü. Tereddütle ellerini gömleğinin açıklığına götürdü. "Bakabilir miyim?"

Onun sorusuyla ısınan kadın başını salladı.

Elbisesini çıkardı ve onu önünde çırlçıplak bıraktı. Serin hava çıplak tenine değdiğinde omurgasına bir ürperti yayıldı. Kendini son derece savunmasız ve utangaç hissediyordu.

Ve sonra Syn oradaydı, onu kollarının arasına aldı. Bir kez daha dönerek onu üstüne yatırdı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı ellerini onun üzerinde gezdirirken.

Dudaklarına yapışmak için öne doğru eğildiğinde yanaklarına sıcaklık yayıldı. Ellerini onun saçlarında gezdirdi, kendi saçları karanlık bir perde gibi etraflarına dökülürken parmaklarının arasından kayan ipeksi tellerden zevk aldı.

Ellerini sırtında ve kalçalarında gezdirdi. Damarlarında ateş ve Gaelin'in vahşetine dair anılarını silen acı verici bir zonklama başladı.

Bir yanı korksa da, ona zarar vermeyecek tek adamın o olduğunu biliyordu.

Ve onun için hayal bile edemeyeceği bir şekilde acı çekiyordu.

Syn onun bedeninin tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Daha önce kendisi hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kadınla sevi memi ti. En azından ona söylediği yalanlardan başka bir şey bilmiyordu.

Ama Shahara onun ruhundaki uçuruma bakmı  ve orada gizlenen canavarı g rm  ti. Ve kamamı tı.

Neden?

Başka hiç kimse g rmemi ken onu bu adamı görmeye iten neydi? O anda, ona her şeyi verebilirdi.

Hayatını bile.

Kayboldum.

Daha önce hiç olmadığı bir şekilde kaybolmuştu. Mara'yla bile. Shahara onda sarhoş bir hırsızdan ve kiralık katilden daha fazlası olma isteği uyandırmı tı.

Onun kahraman olmak istemesini sağladı.

Geri çekilerek irile mi  gözlerine baktı ve yüzündeki düzensiz zevki gördü. Ve ona bakarken gerçeği fark etti.

Kaybolmadım. Bulundum.

Onu geçmişinin karanlığından çekip çıkarmış ve var olduğunu hiç bilmediği bir ışığa getirmişti.   te bu bir anda, yakınlığı daha önce hiç bilmediği bir şekilde anladı.

Shahara onu tanıyordu. Gemi indeki deh eti biliyordu. Yaşadığı a ağılanmaları ve küçük d   r lmeleri... Ama yine de kendi tercihiyle onunla birlikteydi. Gözlerini kapatarak onun parmaklarının yanağına değmesinin tadını çıkardı. Elini kendi eliyle kapattı ve böylesine nazik bir dokunu un onu nasıl dizlerinin üzerine  kt rebildiğine hayret etti.

Alabileceği darbeler. Ama onu gerçekten yok edebilecek olan bir kadının nazik eliydi.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Ben bir aptalım.

Ama sadece onun için.

Shahara onun yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce tereddüt etti. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil."

"O zaman neden bu kadar sert

görünüyorsun?"

Yumuşak kalçası sikine değdiğinde Syn'in nefesi kesildi ve vücudu zevkten patladı. Bir an için gerçekten boşalabileceğini düşündü ama acının salıverilmesini engelleyeceğinden emin olmak için dudağını sertçe ısırdı.

Sonunda tekrar konuşabildiğinde, sesi hamdı. "Bu sana yönelik değil, aşkım. Sadece kendimi utandırmamaya çalışıyorum."

"Nasıl?"

Evrenin her yerini bilen ve en ölümcül suçlularla başa çıkabilen bir kadına göre Shahara'nın son derece saf olduğunu fark edince güldü. "Önce bayanlar diye bir deyim duydu mu hiç?"

"Evet."

"Yatakta her yerde olduğundan daha doğrudur." "Anlamıyorum."

Onun şaşkınlıktan kırıışmış kaşlarını öptü. "Güven bana tatlım, birazdan göreceksin."

Shahara, elini onun yanan kısmına değdirene kadar tamamen şaşkındı. Parmakları onu okşarken titredi. Bir an için bunun ne kadar iyi bir his olduğunu düşünerek felç oldu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Adam onu ters çevirip bacaklarının arasına yerleşirken bakışları onunkileri tuttu. Bir utanç dalgası onu vurdu, ama o daha kıpırdayamadan, adam başını eğip onu ağzına alabilene kadar yatakta aşağı doğru kaydı.

Başını arkaya atarak, dilinin ona yaptıklarından duyduğu coşkuyla haykırdı. "Syn?" diye nefes aldı.

Bıyıklarını hafifçe kızın yarığına sürterek ona cevap verdi.

Vücudu şimdiye kadar bildiği en inanılmaz zevkle patlayana kadar yalayıp alay ederken şiddetli bir titreme onu sarstı.

Syn onun orgazmını hissedip tadarken homurdandı. Başını kaldırdı ve ona kimsenin veremediği bir şeyi vermiş olmanın gururunu yaşadı. Nefes alıp verirken, onun yanına uzanıp göğsünü okşayabilmek için kendini yukarı kaydırıldı.

Syn onu üstüne çekip dudaklarından öperken Shahara onun vücudu karşısında şaşkına dönmüştü.

Dişledi ve alay etti. "Hoşuna gitti mi?"

Onun çenesini ısırdı. "Biraz bile değil. Tamamen dehşet vericiydi."

Onun alaycılığına güldü, sonra elini sırtından kalçasına doğru kaydırırken gözleri karardı. "Sırada ne olduğuna hazır mısın?"

Onun içinde.

Dudağını ısırarak, onun nezaketi karşısında şaşkına döndü.

Çünkü sizden ne alındığını çok iyi biliyor. Onun da masumiyeti çalınmıştı.

"Ben hazırım."

Kalçalarını kaldırıp yavaşça ona sokarken bakışları onunkileri tuttu. Shahara, vücudunun onunkini dolduran garip kalınlığı karşısında nefesini tuttu. Acıtmıyordu ama

pek rahat değildi.

"İyi misin?" diye sordu, tüm vücudu gergindi.

Kadın başını salladı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. ", aşkım. Artık her şey tamamen sana bağlı. Hızımızı sen belirle, ben de buna uyacağım."

"Anlamıyorum."

Kalçalarını yukarı kaldırarak kendini onun içinde daha da derine itti. Yoğun bir zevk dalgası vücudunu delip geçerken nefesi kesildi. Yavaşça ona ritmi gösterdi.

Syn onun kontrolü ele almasını ve en rahat olduğu tempoyu bulmasını izledi. Kapüşonlu gözlerle onu izledi, onun ruhu ve tutkusu karşısında hayrete düştü.

Bu, bir erkeğin hayatında tutmayı hayal ettiği türden bir kadındı. Onun için savaşacak ve onu sonuna kadar savunacak türden bir kadın.

Keşke farklı biri olabilseydi. Hak ettiği biri.

Shahara ona karşı hareket ederken elini aşağı kaydırıp yarığını okşayan adamın dokunuşundan zevk alıyordu. Başını arkaya yaslayarak, adamın vücudunun onunkinin içindeki çiğ hissinin ve her itiş ve vuruşla birlikte gelen tatlı tatminin tadını çıkardı.

Birdenbire, hayatı boyunca peşini bırakmayan tüm korkularını unuttu. Syn onun kilitli kalmış bir parçasını serbest bıraktı ve bunun zaferiyle gülmek istedi. Kahkahalarını içinde tutamayacağından emin olana kadar dalga dalga yayılan bir mutluluk dalgası vardı içinde.

Ama muhtemelen onunla sevişirken bunu yapmak iyi bir şey olmazdı. Onun mizahının kaynağını yanlış yorumlayabilirdi.

Bunun yerine öne doğru eğildi ve onu öptü.

Hareket etmeyi bıraktı ve kız öpücüğünü geri çekmeden onu yatağa yasladı.

Dudaklarını bıraktı ve onun üzerinde gezindi. Tereddüt edince gözlerine baktı ve onun iyi olduğundan emin olmak için beklediğini gördü. Kadın gülümsedi ve adam tekrar onun içine girerek oyunlarını devraldı.

Tırnaklarını Syn'in sırtının derinliklerine geçirirken Syn'in kalbi şarkı söylüyordu. Hayatında hiç böyle hissetmemişti. Bu kadın zar zor tanıdığı bir tanıdık değildi, değer verdiği, koruduğu bir kadındı. Onun için savaşmış bir kadın. Ve bedenlerinin birleşmesi ona hiç düşünmediği kadar zevk veriyordu.

Hayatında ilk kez biri için önemli olduğunu hissetti. Belki de, sadece belki de insanlar birbirlerini kullanmak zorunda değillerdi.

Belki de Shahara haklıydı. Belki de hayat onun alaycı bakış açısından daha iyiydi.

Shahara onun gözlerinin değiştiğini gördü ve eğer daha iyi bilmeseydi, neredeyse aşkın ona geri döndüğünü gördüğüne yemin edebilirdi. Ama bu çok saçmaydı. Onu sevmiyordu. Sadece ondan istediği şeyi yapıyordu.

Ona bu hareketin korkulacak bir şey olmadığını öğretmek.

Syn onun kulağına hırladı, sonra başını onun boynuna gömdü. Syn hızını artırırken gülümseyerek bacaklarını ve kollarını onun etrafına sardı. Vücudunda binlerce titrek alev dans etti, her biri bir öncekinden daha sıcak yanarken, içinde zonklamaya başlayan yeni ağrıyı hafifletmeye yardımcı olmak için onu daha derine çekmek için sırtını kamburlaştırdı.

Dişlerini sıktı, serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı ve sonunda geldiğinde rahatlayarak çığlık attı. Ona tutunmasını sıkılaştırdı ve merhamet için yalvarmaya hazır olana kadar ecstasy'sini sürdürmeye devam etti.

Ve sonunda kendine gelmeye başladığında, onun titrediğini hissetti.

Tamamen tükenene kadar ona yakın durdu. "Sanırım az önce öldüm," diye fısıldadı kulağına.

Nemli saçlarını alnından geriye doğru fırçalayarak güldü. Adam ayağa kalktı ve onu şefkatle öptü.

Adam uzaklaşmaya başladığında, kadın sarsıldı ve tısladı.

"Ne?" diye sordu, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı.

"Saçım," diye nefes nefese kaldı. "Saçımdasın."

"Özür dilerim." Saç tellerini vücudunun altından nazikçe çekti, sonra yataktan kalkıp banyoya gitti.

Shahara onun dönmesini beklerken başındaki ağrıyan yeri ovuşturdu.

Birkaç dakika sonra elinde sıcak bir bezle geri geldi. "Ağrın var mı?" Yatağa geri tırmandı.

"Hayır." Gaelin'in saldırısından sonra fiziksel olarak ne kadar kötü yaralandığını hatırlayınca bu gerçek onu hayrete düşürdü. Zar zor ve vücudu tam bir hafta boyunca ağrıyordu.

Ama artık acı yoktu. Hissettiği tek şey tarif edilemez bir zevkti.

Gülümsedi ve yorganı geri çekti. Bacaklarının arasındaki bezi nazikçe ovalayarak onu sahiplendiğine dair tüm kanıtları temizledi.

Eli onu okşarken, başka bir öpücük için onu kendine çekti. Shahara gözlerini kapadı, onu kızdırmaya devam ederken dilinin hissinin tadını çıkardı. Bundan neden korkmuştu ki?

Ama sonra anladı. Diğer erkekler bu kadar nazik ya da anlayışlı değildi. Memnuniyetle iç çekerek, her şeye rağmen o kadar da kötü olmadığına karar verdi.

Ta ki tekrar uzaklaşana kadar.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," diye homurdandı. Yatak onsuz korkunç derecede soğuk geliyordu.

Birkaç dakika sonra elinde şarabıyla döndü. "Biraz ister misin?"

Bardağı aldı ve adam ona tekrar katılırken hızlı bir yudum içti. Tatlı, kuru tat dilinin üzerinde yuvarlandı ve bu lüksün tadını çıkardı. Normalde içki içmezdi.

Birincisi, beklenmedik bir anda işe gitmesi gerekirse diye duyularının uyuşmasını istemiyordu ve ikincisi, bunu karşılayamazdı.

Ama bu gerçekten çok iyiydi.

Syn arkasına yastıkları yığdı, sonra arkasına yaslandı. Şarabı ona uzatırken, Shahara yanağını onun göğsüne yasladı, böylece kalbinin atışını duyabilirken, saçlarını nazikçe okşadı. Bandajıyla oynadı. "İyi misin? Seni incitmedim, değil mi?"

Onun sorusuna güldü. "Kesinlikle hayır. Ama şimdi işimiz bittiğine göre ... Neden sarhoş olduğumu hatırladım."

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bunun için çok fazla alkol aldım."

Onun seçimi karşısında şaşkındı. "Sarhoş olmaktansa ilaç almak daha kolay olmaz mıydı?"

"Evet, ama şişeyle daha iyi çalışıyorum. İlaçlar reflekslerimi bozuyor ve kıcımlı sürüklüyor. Sarhoş olmaya o kadar alıştım ki tek yaptığı acıyı uyuşturmak."

Ona gözlerini devirdi. "Çok ."

Alınmış görünüyordu. "Bunun mantığa aykırı olduğunu biliyorum ama size söz veriyorum, alkolün tepki sürem üzerinde hiçbir etkisi yok. Babamı da etkilememişti. Garip bir genetik kusur."

Evet, tuhaftı. Bunu düşünmek istemeyerek başını onun omzuna koydu. "Teşekkür ederim, bu arada."

"Teşekkür etmesi gereken kişi benim."

Başını kaldırmadan önce adamın kolundaki eti ısırıldı. "Evet, şimdi düşündüm de, bunu yapmalısın."

Gülümsedi ve gözlerindeki mutluluk göğsüne ani bir suçluluk ve acı dalgası getirdi.

Görevini öğrendiğinde ne yapacaktı?

Öldüreceğim seni.

Boğazı aniden kuruyunca bu düşünceyi bir kenara itti. Ona yaptığı şey yanlıştı ama şimdi geri çekilmeye başlayamazdı. Bunu yaparsa kendisinin ve kardeşlerinin hayatı tehlikeye girerdi.

Yine de burada yatarken, her şeyin olabileceğine ve belki, sadece belki, tüm bunları onu daha fazla incitmeden atlatabileceğine inanmaya başlamıştı.

Belki ona yardım edebilirim.

Ne de olsa o masumdu ve bir denizci olarak onu serbest bırakmaya yardım etmeyi borçluydu. *Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun.* Öyle olmayacağını biliyordu. Ama ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. O bunu hak etmişti.

Nasıl yapacağını bilmiyordu. Henüz bilmiyordu. Ama bir şekilde, bir şekilde, bunu . Öyle umuyordu.

Adam kaşlarını çatı. "Ne düşünüyorsun?" "Ne

demek istiyorsun?" diye kaçamak bir cevap verdi.

"Birdenbire çok ciddi görünmeye başladın. Ben de nedenini merak ediyordum."

"Ah." İhtiyacı olan yalanı hazırlarken başını onun omzuna yasladı. "Sadece erkek ve kız kardeşlerimi düşünüyordum. Daha önce onlarla hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştım." Bu sadece kısmi bir yalandı. Onlar için gerçekten endişeleniyordu.

Tekrar konuşmadan önce şarabını bitirdi. "Güzel olmalı."

"Ne? Deli kardeşlerim ve bensiz başlarına açabilecekleri belalar için mi endişeleniyorsun?" *Bunun* özellikle hoş bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Boş bardağı komodinin üzerine koydu. "Sen öldüğünde birinin senin için endişelenmesi. Sana bir şey olursa, gerçekten yas tutacaklarını ve vasiyetin okunmasını beklemeyeceklerini bilmek."

Onun hayatını yalnızlığı düşündükçe boğazına bir yumru yerleşti. Ailesi etrafındayken bile genellikle yalnızdı çünkü gerçekte onu görmüyorlardı. Sadece ablalarını görüyorlardı.

Onlara göre o bir insan olmanın ötesindeydi. Onun tek rolü, ihtiyaç duyduklarında onlara yardım etmek, gözyaşlarını dindirmek ve hayat onları sırtlarından vurduğunda onları cesaretlendirmektir. Yardıma ihtiyacı olabileceği kız kardeşlerinin aklına hiç gelmemişti. Her zaman yalnız ve sorumlu olmaktan hoşlanmıyordu. Cailen bu konuda onlardan daha iyi olsa da, yine de ona bir oğul gibi yaslanıyordu.

Bu, hangi tür yalnızlığın daha kötü olduğunu merak etmesine neden oldu. Ya da belki de cevap ikisi de değildi. Her ikisi de kendi sorunları ve acılarıyla birlikte geliyordu.

Syn yuvarlandı ve komodine uzandı. Işıkları söndürmek için bir el kumandası aldı. "Harika bir gece için teşekkürler Shahara," diye fısıldadı saçlarını okşayarak. "Şimdi biraz uyumalıyım yoksa yarın daha da değersiz olacağım."

"Değersiz değilsin Syn," dedi ama adam çoktan uykuya dalmıştı.

Onun kollarının arasında uzandı ve yavaş, eşit nefes alışını dinledi. Gözlerini kapatırken, düşüncelerinin geçmişe ve böyle bir anı yaşamayı hayal ettiği tüm zamanlara sürüklenmesine izin verdi. Güvenebileceği ve ona acı çektiirmeden sarılabilecek bir adam. En çılgın hayallerinde bile, sonunda ona sarılan adamın bir erkek olacağını hayal etmemişti.

Duyduğu tüm korku hikâyeleriyle alay edecek kadar vahşı bir geçmişı olan bir mahkûm arıyordu.

Yine de buradaydılar ve şaşkınlık içinde kendini hiç bu kadar güvende

hissetmemişti. Evet, hayat tuhaftı ve yanlıştı ama bu gece ...

Bu gece, kolları onun etrafındayken ve nefesi çıplak tenini gıdıklarken, her şey doğru görünüyordu.

Syn bir sıçrayışla uyandı, duyuları uyanıktı. Shahara yuvarlandı ve uzun, tatlı bir bacağına kalçalarının üzerine örttü, göğüsleri koluna bastırırken onu anında sertleştirdi. Başka bir ses duyana kadar onun samimi dokunuşu dikkatini dağıttı.

Birisi ofisinin önündeydi ve kilidi açmaya çalışıyordu. Bu, kanının yeniden beynine hücum etmesini sağladı.

Onu uyandırmadan Shahara'nın yanından ayrılıp pantolonuna uzandı ve çekti. Komodinin küçük çekmecesini açtı ve bir blaster çıkardı, sonra da davetsiz misafirini kontrol etmeye gitti.

İnsanların onu çağırıldığı fare gibi, kapının kumandasına basana kadar yerde sessizce ilerledi. Kapı yukarı fırladı ve ona ürkmüş bir arkadaşını gösterdi.

Caillen kaşlarını çatmış bir halde diğer tarafta duruyordu. "Ne yapıyorsun?" Syn'in elindeki blasteri işaret etti. "Savaşa mı gidiyorsun?"

Syn blasterını indirdi. "Kapımın önünde kimin dolaştığını bilmiyordum. Vurmak isteyebileceğim birine benziyordu."

"Evet, sanırım asla çok dikkatli olamazsın. Ama Tanrım, Syn, rahatlamayı öğrenmelisin." İçeri girdi ve etrafa bakmaya başladı.

Syn onun hareketlerine kaşlarını çatı. Etrafında daha önce hiç görmediği tuhaf bir aura vardı. Daha iyi bilirse Caillen'ın gergin olduğunu düşünebilirdi. "Bir sorun mu var?"

"Evet. Shahara haber vermeden kayboldu. Onu en son Kase gördü ve seninle olduğunu söyledi. Shay'in evinde ceketini bulana kadar ona inanmamıştım. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Syn'in kanı dondu. *Boku yedim*. Bunu Caillen'a nasıl açıklayacaktı? Adam patlayacaktı, özellikle de onun yatak odasında çıplak olduğunu öğrenirse.

Arkasını döndü ve en iyi arkadaşlarından biri tarafından kışına tekme yemeyeceği bir şey düşünmeye çalışırken tabancayı tezgâhın üzerine bıraktı. "Evet, onunla birlikteydim." Caillen'la tekrar yüzleştğinde, Caillen'ın alnında derin bir çatıklık belirdi.

"Sırtına ne oldu? Yine bir lorina tarafından mı pençelendin?"

Syn, Caillen'ın yüzünde beliren tanıma hissini izledi. Caillen yatak odasına koşmadan bir an önce yüz hatlarını öfke kapladı.

"Açıklayabilirim," dedi Syn, onun peşinden giderken.

Kapıyı açtıktan sonra Caillen kapı aralığında öylece durdu, yüzü bembeyazdı.

Syn Caillen'dan hâlâ sırtı onlara dönük uyuyan Shahara'ya baktı. Çarşaf lar vücudunu örtüyor olsa da öyle bir örtmüşlerdi ki çıplak olduğu anlaşılıyordu.

"Seni piç!" Caillen dönüp Syn'i geri itmeden bir an önce bağırdı.

"Düşündüğün gibi değil."

Aslında öyleydi, ama-

Caillen onu sol yanağına bir sağ kroşe ile yakaladı. Hazırlıksız yakalanan Syn tökezleyerek geri çekildi, yüzü darbeden dolayı sızlıyordu.

Caillen bir yumruk daha atmak için geri çekildiğinde Syn onun kolunu arkasından çekti. "Kahretsin, beni dinle."

"Seni öldüreceğim, seni değersiz bok parçası!" Caillen bağırdı. "Beni duyuyor musun, pislik? Kalbini söküp boğazına tıkacağım!"

Shahara yatakta doğrulup çarşafı vücudunu örtecek şekilde tuttu. Duyuları sersemlemiş bir halde Syn'e kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen? Bırak Caillen gitsin."

Syn hiç düşünmeden itaat etti. Caillen etrafında döndü ve onu yere devirdi, sonra göğsünün üzerine oturdu. Syn onun yumruklarını engelledi ama ağırlığından kurtulamadı.

"Kesin şunu!" Shahara yataktan kalktı ve Caillen'ı kulağından yakaladı. Onu ayağa kaldırdı.

Küfretti ama Syn'i tamamen şaşırtacak şekilde, tuttuğu için ona vurmadı. "Bırak beni, ben çocuk değilim."

"O zaman öyle davranmayı bırak." Onu güvenli bir sürükleyene kadar kulağından tutmaya devam etti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yüzü kapkara kesilen Caillen sıktığı dişlerinin arasından, "Sana tecavüz ettiği için onu öldüreceğim," diye bağırdı.

Shahara onun bu varsayımıyla irkildi. Şimdi ayağa kalkmış olan Syn'e baktığında yüzündeki acıyı gördü. "Bana tecavüz etmedi, seni ahmak. Gah, sen tamamen aptal mısın?" Kulağını bıraktı.

Caillen şaşkınlık içinde yüzünü ona döndü. "Yani onunla yattığını mı söylüyorsun?"

O mu? İsteyerek mi?"

"Bu seni ilgilendirmez ama evet, yaptım."

Alnındaki öfke daha da koyulaştı ve Shahara bunun kaynağını merak etti.

"Böyle bir şeyi nasıl yaparsın, Trisa? Sıradan bir nasıl yatağa girebildin?" Sanki kirli biriymiş gibi onu baştan aşağı süzdü. "Nasıl olur da bir mahkûm için bacaklarını isteyerek açarsın? Tanrım, bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

Dudağı tiksintiyle kıvrılan Caillen, Syn'e son bir kez aşağılayıcı bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Shahara kardeşinin peşinden gitmeye başladı ama Syn'e bir kez bakınca Caillen'ı teselli etme düşünceleri yok oldu. Kaybolmuş bir çocuk gibi görünüyordu - şaşkın ve yaralı. Birden Caillen'ın sözlerinin ona nasıl gelmiş olabileceğini fark etti.

"Syn." Koluna dokunmak için hareket etti. "Öyle demek istemedi."

Syn ona öylece baktı, görüşü donuklaşmıştı. Caillen doğru söylemişti. Bunca yıldan sonra, Caillen'ın onu kız kardeşlerinden neden uzak tuttuğunu nihayet anlamıştı. Onlara karşı koruyucu olduğundan değildi.

Caillen onun bir pislik olduğunu düşünüyordu ve Syn'in varlığıyla değerli kız kardeşlerini lekelemek istemiyordu.

Nasıl olur da sıradan bir hırsızla aynı yatağa girersin?

Bunca zaman Caillen'ın aslında arkadaşı olduğuna, geçmişinin onun için önemli olmadığına inanarak kendini kandırmıştı. Artık gerçeği biliyordu. Caillen, hayatındaki diğer herkes gibi onu da kullanmıştı.

Tanrım, tam bir aptaldı.

"Syn?"

Ona ve yüzündeki endişeye baktı. Dudağını kıvrarak, bu işi bitirmeye karar verdi. Onun acımasına ihtiyacı yoktu ve kendisinin de ona ihtiyacı olmadığından emindi. Hepsinin canı cehenneme.

Elini yüzüne doğru kaldırdığında "Dokunma bana," diye hırladı. "Git kardeşinin yanında ol." *O senin bağlılığına sahip, ben değilim.* Talia'nınki dışında hiç kimsenin sevgisine böyle sahip olmamıştı ve o da onu babalarına terk etmişti.

Bu düşünceyle geri kalan kıyafetlerini giymeye başladı. İyi, kimseye ihtiyacı yoktu. Hayatı boyunca yalnız yaşamıştı. Buna alışkındı.

Kızın hayatına geri dönebilmesi için adını temize çıkaracak ve sonra ortadan kaybolacaktı. Adını temize çıkarırsa onu kurtarmak için ödeşmiş olurlardı. O zaman ne ona ne de Caillen'a hiçbir şey borçlu olmayacaktı.

Adam botlarını ararken kadın da onu takip etti. "Syn, lütfen benimle konuşur musun?"

Yatağın kenarına oturdu ve botlarını giydi. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Caillen sadece sinirliydi - sinirlendiğinde nasıl olduğunu bilirsiniz. Her türlü aptallığı kusar. Sakinleşecek ve daha sonra bunun için üzülecek. Göreceksiniz."

Ona karşı dudağını büktü. "Bana patronluk taslama. Ben aptal değilim. Her kelimesinde ciddiydi."

Shahara tartışmak istedi ama Syn'in haklı olabileceğini fark etti. Caillen'ın ne kadarını kastettiğini gerçekten bilmiyordu. Ama Syn'in onun için yaptıklarından sonra gerçek hisleri bunlarsa, Caillen'ı ailesi olarak kabul etmekten utanıyordu.

Kardeşi Syn'i nasıl böyle incitebilirdi?

Ya da daha kötüsü, onu kullanmak mı? Eğer Syn'i bunca zaman sadece parası için kullandıysa, Caillen'a bunu pahalıya ödetmeye yemin etti. Ona bundan daha iyisini öğretmişti. Ondan bundan daha iyisini bekliyordu.

Syn blasterini zayıf kalçalarına bağlarken "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gitmeye hazırlanıyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Bir an için onun Caillen'ın peşinden kavgalarını bitirmeye gittiğinden korktu.

Bir hırıltıyla ona döndü. "Lanet haritadan sonra, hatırladın mı?" Saçlarını yüzünden geriye doğru çekerek siyah bir bantla sabitledi. "Sen burada kal, ben sonra geleceğim."

İçinden bir ses, onu terk ederse bir daha asla geri dönmeyeceğini söylüyordu. Shahara bu iç sesi dinlemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Banyoya koştu ve aceleyle giysilerini kurutucudan çıkardı.

Giyindikten sonra Syn'le ofisinde, masasının yanında buluştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, onu bir aşağı bir yukarı

süzerek. "Seninle geliyorum."

"Cehennem gibi."

"Cehennem gibi, hiçbir şey." Onunla burun buruna durdu. "Seninle geliyorum ve beni durduramazsın."

Syn boğmayı, kardeşinin ağzını burnunu kırmayı istediğinden daha çok istiyordu. "İki kişi için çok tehlikeli. Burada güvenli bir yerde kalın."

Shahara kızgın bir kaşını kaldırdı. "Hiç sanmıyorum. Bu işe seninle başladım ve Tanrı şahidim olsun ki bitireceğim. İhtiyacım olan son şey de aşırı maço bir adamın bana bu işin altından kalkamayacağını söylemesi. Eğer seni hapisten çıkarabilirsem, şimdiye kadar üzerimize gelen herkesin kıcını tekmeleyebilirsem, o zaman dairenden bir harita çalmaya yetkin olduğumu düşünüyorum."

Syn dişlerini sıktı. Onu yanında istemiyordu. Yalnız çalışmaya alışkındı ve bundan hoşlanıyordu.

İçinden acı bir inkârla gülen parçasını görmezden geldi.

Shahara çantasını yerden aldı ve omzuna astı. "Pekâlâ mahkûm, planımız nedir?"

Dişleri hâlâ sıkılı olan Syn'in aklından onun kafasına vurup geride bırakmak geçiyordu. Ama ne kadar inatçı olursa olsun, uyandığında onun peşinden gelecekti.

Şansı yaver giderse, bir düzine ya da daha fazla Rits'i ona yönlendirebilirdi.

En azından onunla birlikte olursa, gözünü ondan ayırmayabilir ve ikisinin de yakalanmasına neden olacak aptalca bir şey yapmadığından emin olabilirdi. "Pekâlâ, gelebilirsin. Ama iznim olmadan hapsırırsan, yemin ederim boğazını keser ve kaçırım."

Sözleri onu kızdırmak yerine gülümsetti.

O da ailesinin geri kalanı gibi deli.

Ama o zaman bu onu ne yapar?

Rits'in sana yapacağı her şeyi hak eden birinci dereceden bir aptalsın.

Syn boğazından kısık bir sesle hırladı ve tanrılara hiç doğmamış olmayı diledi. Başka bir şey söylemeden kendi çantasını aldı ve onu iniş pistine götürüp küçük bir mekiğin karnına bindirdi.

Çantasını yardımcı pilot koltuğuna bıraktı. "Neden bir mekik kullanıyoruz?" Navigatör koltuğuna oturdu.

İçini çekti ve neden onunla birlikte olduğunu merak etti. Hayatındaki tehlike için fazla saftı. "Eğer Rits peşimize düşerse, bir yük gemisinin kaçma şansı olmaz ve bir savaşçı da çok şüpheli olur. Eminim yetkililer Broma'nın yakınlarına yanaşan her savaşçıyı arayıp tutuyordur. Bu yüzden bir mekiğe mahkumuz." Bunu söyledikten sonra dümene geçti ve onları fırlattı.

Güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında ve koordinatlarını yön göstergelerine programladığında, Syn yanındaki sandalyeden çantasını aldı ve kucağına bıraktı.

Şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

Açarak içinden çeşitli eşyalar çıkarmaya başladı. "Bu-" siyah, kumaştan bir başlığı havaya kaldırdı, "Giysinin bir parçası. Şöyle takacaksın." Başlığı taktı ve kıza başlığın kenarındaki küçük metal kancaları gömleklerinin yakasına nasıl takacaklarını gösterdi. "Başlık sizi tarama sırasında kullanabilecekleri kızılötesi veya biyolojik dedektörlerden koruyacak."

"Ciddi misin sen?"

"Ölümçül," dedi sessizce. "Eğer herhangi bir nedenle kapüşonumu çıkarırsam, anlasan da anlamasan da, sen de hemen aynısını yap ve kapüşonu çıkarma."

Parmak uçları Syn'in eline değince Syn yutkundu. Başlığı onun elinden aldı. Birkaç saniye boyunca, asla sahip olamayacağını bildiği şeyleri dileyerek ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ben tam bir aptalım.

Boğazını temizleyerek talimatlarını bitirmek için kendini zorladı. Kızın kapüşonu takmasını izledi ve sonra doğru yaptığından emin olmak için kontrol etti.

"Güzel." Sonra birkaç patlayıcı çıkardı.

Shahara başını ona doğru eğdi. "Gizleme dumanı, uyuşturma gazı ve bir ışık bombası." Adını söylediği her bir kutuya dokundu.

"Çok iyi." Eşyalarını yeniden paketledi ve copunun cebine geri girdiğinden emin oldu. "Şimdi blasterını çıkar ve çantanın içine koy."

"Pardon?" diye sordu inanamayarak.

"Yap şunu."

Shahara onun sert emri karşısında irkildi. Hiçbir zaman savaşmadan emir alan biri olmamıştı. "Neden?"

Sanki sabra ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes aldı. "Eğer ışık senin *gümüş* patlayıcına vurursa, namludan yansıyacaktır. Benimkinin neden siyah olduğunu sanıyorsun? Ayrıca, blaster'ını taşıma şekline bakılırsa, gevşekçe sallanıyor ve bir şeye çarpıp düşmanlarımızı nerede olduğumuz konusunda uyarabilir. Bu çok kötü bir şey olur."

Shahara onun alaycılığı karşısında bakışlarını kıstı. "Hazır başlamışken, yanlış yaptığım başka bir şey var mı?"

Öfkesinin bir kısmı dağıldı. "Yaptığın iş için yanlış değil ama benim işimde bu seni öldürtür."

Onun dünyasının acımasız gerçekliği karşısında iç geçirerek kapüşonunu kolayca ulaşabileceği bir yere koydu ve bu sefer her şeyin onlar için daha sorunsuz olması için dua etti.

Syn uyarılarına devam etti, "Ayrıca yetkililerin doğru ekipmana sahip olması halinde, patlayıcınızın içindeki yakıtın tarayıcıları tarafından algılanacağını da unutmamalısınız."

Şimdi daha önce hiç duymadığı bir şey vardı. Lanet olsun, teknoloji onun ayak uydurabileceğinden daha hızlı değişiyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Patlayıcıların çoğu, üreticilerin ve tedarikçilerin mallarını tanımlayabilmeleri için *trisse*m ile kaplanmıştır. Yaklaşık bir yıl önce yetkililer *trisse*m'i algılayabilen ve gizli bir silahı ortaya çıkarabilen bir tarayıcı geliştirdiler."

"Ama onu pakete nasıl koyacak-"

"Paket *deluva* ile kaplı. Bugüne kadar içine sızabilecek bir tarayıcı yok. Onlar elimizde olduğu sürece nispeten güvendedir."

O ne yaptı? Her gece uyanık kalıp bunları mı araştırıyordu? Silahının kayışını çözdü ve emrettiği şeyi yaptı. "Bu işte iyisin."

"Evet, sokakta bir hırsızdan beklenen yaşam süresi sadece yirmi iki ve ben bunu iki katına çıkarmak için elimden geleni yapıyorum."

Onun sözleri karşısında irkildi. "Ciddi olamazsın? Birlik suikastçılarının bile bundan daha uzun bir yaşam beklentisi var."

Onunla yüzleşmek için döndü, yüz hatları tamamen soğukkanlıydı. "Suikastçıların müttefiklerinin olduğu bir ev mahallesi vardır. Bir hırsıza güvenecek kimse yoktur. Bir infazcıdan aldığınız kadar bir müşteriden de alma olasılığınız vardır. Ya da bir rakipten. İnanın bana, her üçünden de çok sayıda yara izi taşıyorum."

Shahara bacağını sandalyesine doğru çekti ve onun sözlerini düşündü. Böyle bir hayatın ne kadar tehlikeli daha önce hiç düşünmemişti. Bu

Korkutucu. En azından bir iz sürücü olarak, sadece hedeflerinin onu yakalaması konusunda endişelenmesi gerekiyordu. Görevler için başkalarıyla rekabet etse de, iz sürücüler bu görevler için birbirlerini öldürmüyorlardı.

"Yine de Digger'a, Nykyrian'a, Darling'e ve Annelere güvendin."

"Caillen'a da güvendim."

Bir yumru boğazını yaktı. Syn, ağabeyinin sözleri yüzünden ondan nefret mi ediyordu? "Gerçekten üzgünüm, Syn."

Kontrollere geri dönerken hiçbir şey söylemedi.

Shahara birkaç dakika sandalyesinde oturup onun bilgisayarda veri çalıştırmasını izledi. Konsolun ışığı yüzünün yakışıklı düzlemleri üzerinde titreyordu. Umutsuzca onu kollarına almak ve sıkıca sarılmak istedi ama adam kendini o kadar sert tutuyordu ki bunu denemekten bile korktu.

Bir ışık yanıp sönmeye başladı. Syn yaslanıp ona baktı, sonra da parmağının ucuyla vurdu.

Durdu.

"O da neydi?" diye sordu, aniden endişelenerek.

"Arızalı bir ışık."

"Oh."

Shahara onun düşüncelerini merak ederken ikisi de sessizliğe gömüldü. Caillen'ı söyledikleri için affedebilecek miydi?

Yapabilir mi?

Ağabeyinin sözleri çok sertti ve Syn gibi bir arkadaşı olacak kadar şanslı olsaydı ona asla ihanet etmezdi.

Bu düşünceyle midesi altüst oldu ve hayatın ironisini düşündü. Caillen'in ona söyledikleri, onun kendisine *yaptıkları* kadar kötü değildi.

Ne yapacağım ben?

Syn, bilgisayar stratejistiyle çeşitli senaryoları test etmeye devam ederken göz ucuyla onu izledi. Sandalyesinde oturmuş, bir bacağına yanına çekmiş, bir parmağını maun rengi saçlarında dalgınca dolaştırıyordu.

İç çekti. Sabahının bu şekilde geçmesini istememişti. Ona sarılarak, vücudunu keşfederek saatler geçirmek istemişti ama bunun yerine akşamdan kalma ve boğazında asidin tadını alabileceği kadar çiğ bir öfkeyle intihara doğru gidiyordu.

Lanet olsun sana, Caillen.

Ama sonra, bunun gerçekten ne önemi vardı ki? Bir şey için umutlanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Daha kaç kez bir şey için çabalayacak ve tüm çabalarının etrafında parçalanmasını izleyecekti?

Bu sefer dersini almıştı. Shahara sadece halo sendromu yaşıyordu. Bu yeterince yaygındı. Doktorluk yaptığı dönemde stajyerlere bu konuda birkaç ders vermişti. Shahara'nın hayatını kurtarmış ve onunla ilgilenmişti, bu yüzden Shahara doğal olarak ona koruyucu bir melek gözüyle bakmış ve aşık olarak kendini kandırmıştı. Ama tüm bunlar sona erdiğinde, yavaş yavaş akli başına gelmiş ve onun gerçekte ne olduğunu görmüştü.

Hesabı olmayan bir hırsız.

Ve o bir iz sürücüydü, bir seax, daha az değil.

Daha önce hiç bu kadar uyumsuz iki insan dünyaya gelmemişti. Onun kollarında bir an daha geçirmeyi ummak bile tam bir delilikti

Hayır, mesafesini korumak zorundaydı. Kendi iyiliği için olduğu kadar onun iyiliği için de.

Gözlerini kapadı ve onu bırakma düşüncesinin kendisini ele geçiren acısını kormaya çalıştı. *O sana ait değil. Sen yalnız olmak için yaratılmışsın. Neden bununla savaşıyorsun?*

Çünkü hayatta gerçekten istediği tek şey, bir kişinin ona "seni seviyorum" demesi ve bunu içtenlikle söylemesiydi. Ne olursa olsun onunla kalacak tek bir insan.

Böyle düşünceleri nasıl da lanetliyordu. Hayatının bütün geceleri ona işkence etmişlerdi.

Daha fazla değil. Her şeyle işi bitmişti.

Aşkın da, insanların da canı cehenneme. de ihtiyacı yoktu.

En kısa zamanda onu terk edecek ve bu iş bitecekti. Kalbi ve ruhu bundan hoşlanmadıysa, ikisi de cehenneme gidip kızarabilirdi. Yıllar boyunca pek çok hayal kırıklığı yaşamıştı ve hayatının bu noktasında bunun acı tadına alışmıştı.

Onunla işi kesinlikle bitmişti.

BÖLÜM 13

Shahara geldi uyanık olarak biri dokundu onu nazikçe üzerinde onu Kolunu. İçgüdüsel olarak, silahını çekip adamın kafasına nişan alarak kendine geldi.

Syn namluyu yakaladı ve onu tekrar vuramadan etkisiz hale getirdi. "İyi misin?"

Kim olduğunu anlayana kadar karşı koymaya başladı. Anında sakinleşti, istemeden de olsa onu incitmediği için minnettardı. "Bunun için üzgünüm."

O da alınmadan geçiştirdi. "Sorun değil. Ben de aynı şeyi yapıyorum." Patlayıcıyı ona geri verdi.

Silahını kılıfına geri koyarken esnedi. "Neredeyiz biz?"

"Broma. Neredeyse yirmi dakika önce indim." Çantasını ayaklarının önündeki yerden aldı ve ona uzattı.

"Neden beni daha önce uyandırmadın?"

"Uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun ama karanlığın çökmesine sadece üç saat kaldı. Bu yüzden bir an önce buradan çıkmalıyız."

Shahara gözlerini ovuşturdu ve tekrar esnedi. "Tamam, Kaptan. buyurun."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne? Mahkûmlara hakaret yok mu?"

Ayağa kalktı ve elini onun yanağına koydu. Ses tonu sabit ve dengeli olsa da, bu kelimeyi kullanmasının onu rahatsız ettiği için konuyu açtığı izlenimine kapıldı. "Seni görüyorum Syn. Ne olduğunu biliyorum."

Syn nazik dokunuşunun verdiği hisle vücudu patlarken yanıt vermedi.

Aptal olma. Mara da bir zamanlar sana sevgi dolu bir elle dokundu.

Ve bu bir yalandı. Shahara'nın hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında, tıpkı onun hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını riske attıktan sonra Kiara'nın yaptığı gibi ona düşman olacaktı. Bir saniyelik itirafla, geçmişindeki pisliğe kadar düşmüştü.

Tıpkı Mara ve Paden gibi.

Tıpkı Caillen gibi.

Geçmişindeki gerçekler onu asla özgür bırakmamıştı. Sadece onu daha fazla köleleştirdi. Ve o bundan bıkmıştı.

Kadından uzaklaşarak bir çift siyah eldiven giydi, sonra da ona uygun bir set uzattı.

Shahara onun yüzündeki peçenin indiğini görünce lanet okumak istedi. Adam kendi içine çekilmişti ve nedenini bilmiyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde eldivenleri aldı, avuç içi ve parmaklarını kaplayan sert plastikten küçük kabarcıklara dikkat etti. Parmağıyla bazılarının üzerinde gezindikten sonra şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Binamın yanından iple aşağı ineceğiz. Bunlar kaymanı engeller."

Vücudu buz kesti. "İnmek mi?"

"Sadece aşağı bakma."

Düşüncesi bile midesini bulandırıyor. "Sen gerçekten sadist bir piçsin, değil mi?"

"Wade olmanın getirdiği bir şey bu," dedi o kadar alçak bir ses tonuyla ki duyduğundan emin olamadı.

Hayatında hiç birine şu anda ona uzandığı kadar uzanmak istememişti.

Sen geçmişin değilsin, Syn.

Ama sözleri ona ulaşmayacaktı ve bunu biliyordu. O sadece eylemlere inanan bir adamdı. Lafa değil.

Ve ona ihanet etmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünceyi bir kenara iterek onu mekikten dışarı kadar takip etti.

Sadece birkaç dakika içinde karanlık ve sessiz bir sokakta ilerlemeye başladılar. Ay bir grup bulutun arkasına sığınmıştı ve dış manzara sadece sokak lambalarının onlara yol göstermeye yardımcı olmak için tereyağı renginde küçük ışık birikintileri oluşturduğu noktalarda görünüyordu. Vik havalanarak önlerinde ve arkalarında onları tehdit edebilecek birilerini aramak için etrafı kolaçan etti.

Rüzgâr, binaların arasındaki ara sokaklarda ürkütücü bir çığlıkla ıslık çalıyordu. Tüyleri diken diken oldu ve keşke ceket getirmeyi akıl etseydim diye düşündü. Gıcırdamalarını önlemek için dişlerini sıkarak Syn'in bir adım gerisinde durdu.

"Burada saat kaç?" diye sordu, sesi sessizlikten sonra fazla yüksek çıkmıştı.

"Sabah üç civarı."

"Burası oldukça ürkütücü, değil mi?"

Syn bir an durdu ve omuz silkmeden önce şehrin ıssız sokaklarına baktı. "Pek sayılmaz. Her zaman gecenin bu saatini tercih etmişimdir. Huzurludur. En kötü yırtıcılar bile genellikle bu saatte uyuyor ya da evde oluyor." Ona tuhaf bir bakış attı. "Filch'ler hariç. En iyi işimizi hava karardıktan sonra yaparız."

Bir ara sokağa girdi. Adamın bir çöp konteynerinin tepesine tırmanışını izledi, sonra elini ona uzattı. Kadın elini kabul ederek, adamın kendisini yanına çekmesine izin verdi, böylece çöpün üzerinde, ağzının kenarında dengede durabileceklerdi.

Bir an sonra, o uyurken koluna takmış olması gereken küçük siyah plastik çantadan bir kanca çıkardı. Kancayı yukarıya, binanın çatısına doğru fırlattı, burada çatallar patladı ve

uçurumun kenarında kayboldu. Yere indikten sonra Syn ipi çekerek halatı test etti. Dar tulumun altındaki elik gibi, kedi gibi kasları görünce ağızı kurudu.

Ve daha gözlerini kırpamadan, adamın çıplak vücudunun görüntüsü gözlerinin önünden geçti ve içinden çok uygunsuz bir arzu dalgası geçti.

Syn kordonu gövdesine doladı ve ona baktı. "Hadi," dedi ve en son bir binaya tırmandıklarında onları birbirine bağlamak için kullandığı kalın kayışı çıkardı. "Sana yardım edeceğim. Ama varış noktasına ulaştığımızda tek başınasın."

"Sorun değil." Adamın ses tonundaki ciddiyet dikkatini çekti. Adam daha önce onunla alay eden adam değildi. Caillen'la yzleştikten beri eskisi gibi olmamıştı ve ne zaman Syn'in sevdiği haline döneceğini merak ediyordu.

Bu düşünceyle üzülerek onun kollarına atıldı. Adamın kucaklaması soğuk ve mekanikti.

Kızın vücudunun sıcaklığı Syn'in nefesini ısıttı. Burada dururken mantığının hüküm sürmesine izin vermek zordu, özellikle de kafasındaki tüm kan güneye doğru akarken.

Onunla asla yatmamalıydım. Tek yaptığı daha fazlası için iştahını kabartmak ve sahip olamayacağı şeyleri arzulamasını sağlamaktı.

Hayaller, değersiz arzuların ortaya çıkardığı yalanlardı. Ve en son kendini bir kadına teslim etme hatasını yaptığında, kadın onu tam kalbinden bıçaklamıştı. Bıçağı çevirmiş ve onu kanlar içinde bırakmıştı.

Keşke o yaralar ölümcül olsaydı.

Haritayı, diski al ve onu hayatından çıkar. O zaman geri dönebilir

...

Cehennem.

Ama en azından oradaki kuralları biliyordu ve insanların onun hakkındaki yanlış düşünceleri ona zarar vermiyordu.

"Sıkı tutun."

O da uymuş ve tepeye doğru koşmuşlar.

Çatıya çıktıktan sonra onu serbest bıraktı. "Doğru çatıya ulaşmadan önce üç binanın üzerinden atlamamız gerekecek."

"Sence Rits bizi bekliyor mudur?"

Yakalama kancasını tekrar çantasına geri çekti. "Bilmiyorum. Kontrol etmek için düzgün bir uydu bağlantısı bulamadım. Ama iyi haber şu ki onlar da bize ulaşamıyor." Kulağındaki bağlantıya dokundu. "Vik? Rapor ver."

"Ben bir şey görmüyorum patron. Temiz görünüyor ama bu ihtimaller üzerine bahse girmem."

"Aramaya devam edin ve bulduğunuzda bana haber verin." Syn sopasını çıkardı ve Shahara'ya döndü. "Eğer şanslıysak, ki nadiren şanslı oluyorum, şimdiye kadar pes etmiş ve gitmiş olurlar. Ama her zamanki şansım devam ederse, binamı gözetleyen en az iki kişi olacaktır. Yine de bu kadar geride olacaklarından şüpheliyim ve yaklaşmamızı beklediklerinden de şüpheliyim, bu yüzden buradayız." Durakladı, sonra ekledi, "Sanırım yakında öğreneceğiz."

Shahara gözlerini devirdi. "Harika." Onun iyimserliğini seviyordu. Onunla ilgili en sevdiği şeylerden biriydi bu.

Sopasını çıkarıp uzatarak onun koşmasını, sonra da uçurumun kenarından izledi. Geniş alanda uçan zarif bir kuş gibi süzülüyordu.

-Sanki tüm bunlar onun için ikinci doğaydı. İşin en üzücü yanı da bunun onun için ikinci doğa olmasıydı.

Onun elementi savaşmaktı. Onunki etraflarındaki karanlıkla bir olmaktı.

...

"Devam et," diye homurdandı kendi kendine. "Kolaymış gibi göster. Ama eğer düşersem, yemin ederim sonsuza dek peşini bırakmam."

Zaten ona musallat olduğu için bu adil olurdu.

Kalbi acı içinde boğazında düğümlenirken koşmaya başladı ve bir sonraki binaya atladı. Diğer tarafa güvenli bir şekilde inene kadar kalbi bir daha atmadı.

Kızın paniklemiş ifadesi karşısında başını salladı. "Ne iş yapıyorum demiştin? Video oyunları mı oynuyorsun?"

Shahara derin bir nefes aldı ve uzattığı copunu onun vücudunun neresine yerleştirmek istediğini düşündü. "Düşmanlarımla sokakta yüzleşmeyi tercih ederim. Açık alanda." Bazen gizlilik de onun dostuydu ama o sadece hedefine ulaşana kadar gizliydi.

Sonra her şey yoluna girdi.

"Ve ben yaşamayı tercih ederim." Bununla birlikte, bir sonraki çatıya atladı.

Yıpranmış sinirlerini yatıştıracak kadar kısa bir süre sonra, onun çatısına indiler.

Syn binanın karşı kenarına doğru yürüdü ve çıkıntının üzerine eğildi. Tehlikeye karşı büyük bir kayıtsızlıkla birkaç dakika boyunca sokağa baktı ve sonra kızın saygılı bir mesafeyi koruduğu yere döndü. Ona ilerlemesini işaret etti.

Kalbi hâlâ boğazına düğümlenmiş olsa da, aşağı bakma düşüncesinden nefret etmesine rağmen itaat etti.

Kız ona katıldığında, "İki izleyici görüyorum," dedi. "Peki ya sen?"

Karanlık sokağa baktı ve midesi yere çarptı. Bir an için hastalandı ama paniğini bastırdı ve kendini etrafına bakmaya zorladı. Bir kâğıt parçası sokağın karşısına savrulana kadar nihayet yürüyen bir adam gördü.

"Tam şurada," dedi, kadının dikkatini çeken iki lambanın arasında volta atan adamı işaret ederek. "Ve şurada."

Yakındaki bir bankta oturan ve evsiz bir kestaneye benzeyen diğer adama baktı. Onu daha önce görmeyi nasıl kaçırmıştı?

Onlara bakarken, giysilerinin evsiz olamayacak kadar yeni ve temiz olduğunu fark etti ve buralarda için başka bir neden düşünemedi. "Neden bu kadar bariz bir görüş noktası seçmişler?"

"Onlar yem."

Kaşlarını kaldırarak ona doğru döndü. "Diğerleri nerede?" Adam

omuz silkti. "Bilmiyorum. Şu anda bize bakıyor olabilirler."

O zaman bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? "Bir de ofisinizde güzel bir gece uykusu çekme şansını geri çevirdiğimi düşünün."

"Evet, sana olduğun yerde kalmanı

söylemiştim." "Bir dahaki sefere

dinleyeceğim."

Kapüşonunu çekti, ardından binanın yan tarafına iki ip bağladı. "Vik?" Birbirleriyle iletişim halinde olmalarını sağlayan kulaklığına dokundu. "Bir şey görüyor musun?"

"Hayır."

Beklentiyle ona baktı.

Kendi kapüşonunu çekti ve örgüsünü soktu. Bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken göğüslerinin arasından boncuk boncuk ter akıyordu.

Yerden yaklaşık üç yüz metre yukarıda asılı olacaktı. Tek bir yanlış adımda ölebilirdi.

Acı verici bir şekilde.

Syn hiç tedirgin olmamış gibi uçurumun kenarından sallanarak hızlı ve korkusuz inişine başladı. Sertçe yutkundu ve Syn'in binanın kenarından aşağıya doğru ustaca dans edişini, botlarının aynalı blokları ayıran iki inçlik metal parçaya hafifçe vuruşunu izledi.

Onun kendisini alt etmesine izin veremezdi. Kuru dudaklarını yalayarak dikkatlice tırmandı.

Çok daha yavaş olan inişine başladığında, soğuk rüzgâr vücuduna çarptı.

Syn bunu nasıl ? Kim yapabilir ki? Sadece küçük bir hata ve

...

Pisliği temizlemek gibi tatsız bir görevi olan her kimse, muhtemelen kalıntıları üzerinde bir sünger kullanabilirdi.

Aklındaki en önemli düşünceyle çatıya baktı ve güvenli bir yer düşünmeye çalıştı. Tamamen dehşete düşmesine rağmen, aklına gelen tek güvenli yer Syn'in onu tuttuğu bir görüntüydü.

Yüce Tanrım, onun nesi vardı? Daha önce hiç böyle sanrılar görmemişti. Tek bir hormon bile çirkin kafasını kaldırmamıştı.

Ona kadar.

Syn'le ilgili bir şey onun kayıtsızlığını yontmuş, düşüncelerini ve kalbini korkunç bir şekilde istila etmişti.

Birdenbire iki el bacaklarını kavradı.

"Neredeyse vardın," dedi Syn, onu yanındaki balkona inmesi için yönlendirirken.

O ipi bırakmak şimdiye kadar yaptığı en kolay şeydi. Ellerini yanlarına doğru ovuşturdu, eldivenlerin malzemesini kullanarak yakıcılığın bir kısmını emmeye çalıştı.

Syn çantasından birkaç küçük disk çıkardı ve bunları pencerelerin her bir köşesine yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bunlar ışık filtresi. Biz içerideyken dışarıdakilerin ışık görmesini engelleyecekler."

"Vay canına. Hiç bir şey duymamıştım."

"nk bunu ben icat ettim ve diğerk insanlarla paylaşmaya pek hevesli değilim."

"Gerçekten yaptın mı?"

Adam durakladı ve ona doğru döndü. Yüzünü göremese de, soğukluk konusunda rzgrlara rakip olacak bir bakış attığından emindi. Adam konuştuğunda daha da pozitifli. "Hırsızlık içermeyen pek çok şey yapabilirim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gözlerini kısıtı. "Ben sana yapamazsın mı dedim? Sen, dostum, konu geçmişine geldiğinde ciddi şekilde savunmaya geçiyorsun."

"Bir ara benim geleceğimi denemelisin."

Kız ne demek istediğini soramadan, adam kapıyı kaydırarak açtı ve içeri girdi. Kadın içeri girer girmez kapıyı kapattı.

Sanki bir şey onu sersemletmiş gibi aniden dondu kaldı. Rits

miydi?

Kalbi hızla arpan Shahara gözlerini kısarak karanlığ'a baktı ama hiçbir şey göremedi. "Işık nerede?"

Alevlendi.

İçini hastalıklı bir his kaplarken nefesi kesildi.

Olamaz.

Tertemiz evi bir şehrin atık tesisi gibi görünüyordu. Tabloları duvarlardan sökülmiş ve kesilmişti. Kanepeler devasa bir yırtıcı kuşla karşılaşmış ve hayatta kalma savaşını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Kağıtlar, cipsler ve diskler tüm zemini kaplamıştı. Geride bıraktığı yiyecekler bile soğutma ünitesinden alınıp yere atılmış ve çürüyerek etrafı çok *hoş* bir kokuyla doldurmuştu.

Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir?

Değer verdiğim bir şey varsa, o da evimdir. Syn'in sözlerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ona baktığında hiç kıpırdamadığını gördü. Sadece dağınıklığa bakıyordu.

Yüz ifadesi acı doluydu, yutkundu. "Temizlikçi kadınım çok kızacak."

Gülmenin verilebilecek en kötü yanıt olacağına karar veren Shahara, "Bunu görür görmez işi bırakacağını söyleyenlere katılıyorum" diye ekledi.

İşte o zaman buz gibi yüz ifadesi, nihai bir öfke maskesinin altına kaydı. "Lanet olsun onlara!" diye haykırdı dişlerinin arasından, kapüşonunu kafasından çekip çıkarırken. Saçlarını at kuyruğundan kurtardı ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Umarım hepiniz cehennemde çürürsünüz, iğrenç piçler."

Shahara nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Adam ona çok sıkı sarılmış bir yayı hatırlatıyordu ve her an patlamasını bekliyordu. Vücudundaki her bir kas gergindi. Göz kapakları bile, ki onların gergin olabileceğini hiç bilmiyordu.

Tıslayan bir nefes verdi ve botunun ucuyla kâğıtları tekmelemeye başladı.

Birdenbire tekrar dondu.

"Hayır... Tanrılar, hayır," diye nefes aldı, sanki aklına korkunç bir düşünce gelmiş gibi.

Şimşek gibi yatak odasına gitti.

Ne bulacağından korkarak temkinli bir şekilde onun peşinden gitti.

Açık duvar kasasının önünde durdu ve içinden fişler kâğıtlar çıkardı. "Nerede o?" diye homurdandı, sanki kasanın içinde kendi ruhu varmış gibi.

"Ne arıyorsun?"

Onu görmezden geldi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve yatak odasının zeminini çılgınca aramaya başladı.

Kalbi sıkışmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Yaşadıkları onca şeyden sonra, hiçbir şeyin onu sarsamayacağını düşünmüştü. Ama kayıp olan her neyse onu tamamen parçalamıştı.

"Haritayı aldılar mı?"

Adam başını kaldırdığında nefesi boğazında düğümlendi. Gözlerinin fırtınalı karanlığında ilkel, şeytani bir nefret parlıyordu. Saldırmak üzere olan vahşi bir lorina gibi görünüyordu.

Shahara yutkundu. Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu nasıl unutmuştu?

"Kahrolası haritayı istiyorsun," diye hırladı. "Alabilirsin."

Adam ona öyle hızlı saldırdı ki, kız yarı yarıya ona vurmasını bekledi. Onun yerine, etrafından dolandı ve abanoz ağacından yapılmış devasa şifonyerini acımasız bir hamleyle kaldırdı. Ayna yere çarpıp milyonlarca parçaya ayrılırken camlar paramparça oldu.

Şifonyeri yan yatırdıktan sonra, karmaşık bir şekilde oyulmuş ayaklarından birini tekmeledi. Ona uzattı.

Shahara yere baktığında katlanmış bir kâğıt parçası ve oyulmuş bir alanın içine gizlenmiş bir disk gördü.

Zemini aramaya geri döndü.

Tamam.. Onu üzen şey harita değildi.

Onu çıkardı ve çantasına koydu, sonra da onun yanına diz çöktü. "Ne arıyoruz?"

Yine bir hırıltıyla ona döndü. "!" diye bağırdı. "Gözümün önünden defol git!"

Öfkesi onu sersemletmişti. Onu suçladığından değil. Burada yaptıkları şey yersizdi. Ve bunun için onu suçluyor olmalıydı.

Ne de olsa onlara adresi veren oydu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Onun hayatını mahvetmişti. Dövülmesine, kovalanmasına neden oldu. Ve şimdi de bu.

Değer verdiği tek şey.

Boğazını temizleyerek toplayabildiği kadar vakar topladı ve ana odaya geri döndü. Başındaki kapüşonu çıkardı ve etrafındaki yıkımı incelerken iç çekti.

O ne yapmıştı?

Başta her şey çok basit görünüyordu. Bir mahkûmu teslim etmek ve dördünü kurtarmak. Daha ne kadar basit olabilirdi ki?

Ama bu basit değildi. Masum bir adamı yok etmişti.

Hayır, tamamen masum değildi ama bunu hak etmemişti. Kimse evinin paramparça edilmesini hak etmiyordu.

Defalarca onun dövülmüş bedenini gördü, hapishane zeminine çarpma sesini duydu. Fotoğraftaki genç, hırpalanmış yüzünü gördü.

Yaptığı her şey için fazlasıyla cezalandırılmıştı. Kesinlikle daha fazlasını hak etmiyordu.

Şu anda, tüm bunların içinde yer aldığı için kendinden nefret ediyordu.

O benim hayatımı kurtardı, korkumu aldı ve ben de ona dişlerini tekmeleyerek karşılık verdim.

Bulanık görüşünü temizlemek için başını sallayarak etrafını saran dağınıklığa baktı ve dua kutusunun içinde sakladığı fotoğraflardan birinin parçasını gördü. Diz çöktü ve onu aldı. Bu onun kız kardeşiydi. Onu gösteren alt yarısı yırtılmış olsa da Talia'nın yüzüne dokunulmamıştı. Belki daha fazlasını bulabilirdi.

Bu düşünceyle birlikte, enkazın arasında çılgınca avlanmaya başladı. Kaybettiklerini telafi edemeyeceğini kabul etti. Ama en azından ona tutunacak bir şey verebilirdi.

Tam birkaç parça daha bulduğu sırada yatak odasından yüksek bir kırılma sesi geldi.

Bu da ne? ?

Bir keskin nişancının pencereden ateş etmiş olmasından korkarak odaya girdi ve Syn'in ofis sandalyesini fırlattığı penceredeki büyük deliğin hemen içinde durduğunu gördü. Rüzgâr hızla içeri girerek beyaz perdeleri ona doğru kabarttı. Kâğıtlar dönüp dans ederken o sadece karanlığa bakıyor, saçları yakışıklı yüzünün etrafında dalgalanıyordu. İlkel görünüyordu. Vahşi.

Ölümcül.

Evreni ele geçirmeye ve onu yok etmeye hazır bir adam heykeli.

Aşağıdaki izleyicileri düşünerek pencereye koştu. Dışarı baktığında beş kişinin binaya doğru koştuğunu gördü. "Bizim için geliyorlar," diye onu uyardı.

"Bırakın yapsınlar." Sesi de duruşu kadar uğursuzdu.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Simsiyah saç telleri yüzünün etrafında savruluyor, bazıları bıyıklarına takılıyordu.

Ona baktığında, gözleri kırılğan obsidyendi. Kederli. "Ne yaptıkları umurunda değil. Kaçmaktan yoruldum. Siktir et onları. Hadi savaşalım."

Dehşete kapılmıştı. "Bu tavır için iyi bir zaman seçtin dostum. Biliyor musun, intihara meyletmeden önce en azından bana danışabilirdin. Özellikle de benim hayatım şu anda seninkine bağlıyken. Çok teşekkürler, göt herif." Kalbi hızla çarparak ona ters ters baktı. "Burada kal ve öl o zaman. Ben en azından bunu atlatmaya çalışacağım."

Syn onun gidişini izledi. Kendi kendine bunun iyi bir kurtuluş olduğunu söylemeye çalıştı. Bırakalım kendi yolunu bulsun.

Ama o vahşi ve öfkeli halinde bile, kızın tek başına fazla uzağa gidemeyeceğini biliyordu. Ve çılgınca, aptalca bir nedenden ötürü, onun yaşaması ya da ölmesi onun için önemliydi.

Bırak gitsin.

Yapamadı. Vicdanıyla fazla savaşamayacak kadar güçsüz bir halde, onun peşinden gitti.

Shahara kendisini takip eden kişinin yanındaki halata tırmandığını duydu. En kötüsünü bekleyerek dövüşmeye hazır bir şekilde aşağı baktı. Bir iz sürücü yerine, Syn'in arkasından tırmandığını gördü.

Ona yaklaştığında, onu belinden yakaladı ve başka bir balkona doğru savurdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kıçımızı kurtarıyoruz." Bununla birlikte, yakalama kancasını çatıya doğru fırlattı. Yukarı doğru fırlamadan bir an önce kollarını ve bacaklarını ona doladı.

Adamın sert yüz hatlarına baktı. "Beni hayal kırıklığına uğratmadığınız için teşekkür ederim."

Binanın kenarından geçmesine yardım ederken cevabı homurdanmak oldu. Güvenli bir şekilde onun yanına geldiğinde, çatıyı taradı. Etraflarında garip, zonklayan bir ritim yankılanıyor, ayaklarının altındaki çatıyı sallıyordu.

Shahara gürültüye kaşlarını

çattı. Ne olabilirdi ki?

Kız sormaya fırsat bulamadan Syn onu vahşice kolundan yakaladı ve binanın atmosferik kontrol ünitesinin arkasına çömelmesi aşağı çekti. Syn onun bedenini kendi bedeniyle siper etti ve tehlikeye rağmen, kadın Syn'in bedeninin onunkine baskı yapmasının tanıdıklığıyla titredi.

Aniden çatıda parlak bir ışık patladı. Nefesi boğazında düğümlendi ve bir anda sesin kaynağını anladı.

Peşlerinde bir keşif aracı vardı.

BÖLÜM 14

Sert ve parlak projektörler çatıyı boydan boya katederek karanlığı neredeyse gün ortasındaki kadar aydınlık hale getiriyordu. Geminin yerlerini tespit etmesi sadece birkaç dakika alacaktı.

Kalbi karnına doğru kayarken başını kaldırıp Syn'e baktı. "Şimdi ne olacak?" "Düşünüyorum."

"Biraz daha hızlı düşünebilir misiniz?"

Ona kara bir bakış fırlattı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Yardım etmiyor musun? Onu boğmak istedi. "Hâlâ nefes aldığın ve topallamadığın için şanslısın."

Vik aşağı indi ve Syn'in çantasının içine bir anne kozası gibi girdi.

Shahara ona kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

Gagasını dışarı çıkardı. "Ölmek istemiyorum, dostum. Oyun oynamıyorlar. Dışarıda kaç tane olduklarını gördün mü?" Ürperdi. "Biri bana ateş etti, o yüzden siz moronların aksine ben saklanıyorum. Saklanmak güzeldir."

Kadın ona ofladı. "Ölemezsin Vik. Sen bir mekanik robotsun."

Sürünün içinde tamamen kayboldu. "Beni parçalara ayırıp yeniden programlayabilirler. İnan bana, bu ölüm demek. Şimdi onlar bizi bulmadan önce susun. Unutmayın, saklanın millet, saklanın."

Syn boğazından kısık bir sesle hırladı, sonra kızın kolundaki tutuşunu gevşetti. "Tamam, bir fikrim var. Benim yaptığımı yap ve adım attığın yere adım at. Ve ne olursa olsun, geride kalma. Seni beklemeyeceğim."

Kalbi kulaklarında gümbürdedi. Onlar ölmüştü. Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yoktu. Şu anda yaptıkları tek şey kaçınılmaz olanı ertelemekti.

Başını Syn'e doğru eğerek onu herhangi bir yere kadar takip edecek kadar aptal olduğunu kabul etti ve sessiz bir dua fısıldadı.

Syn birimin etrafından dolaştı ve blasterıyla gezgine ateş açtı. Onun aptallığını protesto etmemek için dilini ısırıldı.

Bu işe yaramayacaktı. Üç tonluk bir vornaya ayakkabıyla vurmak gibiydi.

"Hayır!" Syn gezgine doğru koşarken Vik sırt çantasını karıştırırken çığlık attı. "Çıkarın beni! Çıkar beni! Yanlış çantayı seçmişim. İntihara meyilli olmayan kemik torbasıyla birlikte olmak istiyorum!" Kafasını dışarı çıkardı, sonra hızla tekrar içeride kayboldu. "Bilgin olsun Sheridan, gençken bu kadar aptal değildin."

Syn ateş etmeye devam ederken, pilot Syn'in patlamalarından kaçmaya çalışırken gezginin ışıkları çılgınca bir çılgınlıkla etraflarında dönüyordu.

Syn'e ateş açtılar.

Ben tam bir moronum. Derin bir nefes alarak blasterını çıkardı ve onun yaptığını yaptı. Gezgine ateş açtı.

Sanki bunun yardımı olacaktı gibi. . .

Ancak Syn'in aksine, Syn'i kör etmelerini engellemek için ışıkları hedef aldı.

Işıklar söndüğünde ve Vik nihayet ona küfürler yağdırmayı bıraktığında Syn durakladı. Shahara da ona katılınca yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "İyi atıştı, aşkım."

Loş ışık saçlarında oynuyor, saçlarını bildiğinden daha da yumuşak gösteriyordu. Çok güzeldi. "Tekrar söylüyorum, bu işte iyiyim."

Ve doğruluk konusunda onu geçti.

Ancak topçular onlara tekrar etmeye başlayınca bu erteleme uzun sürmedi.

"Kımıldayın!" diye bağırdı ve bir kez daha üzerlerine gelmek üzere havalanan gezgine doğru koşmaya başladı.

Shahara emredileni yaptı ve onları takipçilerine yaklaştıran her adımda tek düşünebildiği, buna kalkıştıkları için bile kesinlikle deli olduklarıydı.

Ya da daha kötüsü. Bu ikisinin de yaptığı son hata olabilir.

İz sürücülerin patlayıcıları, ikisini öldürmeye çalışırken çılgınca etrafa saçılıyor, bir yandan da aracı uçurmak için ihtiyaç duydukları bir şeyi vurmalarını engelliyordu. Keşke yakıt hatlarına iyi bir atış yapabilseydi . . .

Syn onlara ateş etmeye devam etti ve rover sonunda binanın tepesinin altına geri daldı.

Çatıda diz çökerek küçük bir kapak açtı. Kendini delikten aşağı bıraktı, sonra başını kaldırıp ona baktı. "Hadi gel."

Shahara karanlık, dar sürünme boşluğuna baktı. Misafirperverlikten uzak görünüyordu ve sıkışık alanlardan gerçekten nefret ederdi. Ama tartışmak için duyduğu her türlü arzu, gezginin motorlarının tekrar yaklaştığını duyduğu anda yok oldu.

Deliğe atladı.

Gah, onun için bile dayanılmaz derecede sıkıydı. Buna nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Neredeyiz biz?"

"Nereden bilebilirim ki? Buraya daha önce hiç gelmedim." Omzunun üzerinden uzanarak kapıyı arkasından kilitledi.

"O zaman bunun burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Açıklığı gördüm ve buranın çatının tepesinde, göz önünde olmaktan daha iyi bir yer olduğuna karar verdim." Sızdırmazlık maddesini çıkardı ve Rits'in üzerlerine gelmesini önlemek için yarıkların içine itti.

"Peki hangi yöne gidiyoruz?"

Vik'i dışarı çekti. Mekanik robot elinde kızgın bir evcil hayvan gibi sallanıyordu. "Git keşfe ık, dostum."

"Canın cehenneme Syn. Gerçekten." İri bir fareye dnüşen Vik kaçmaya başladı ama omzunun üzerinden geri seslenmeden önce değil. "Eminim beni daha büyük ve silahlı yapmış olmayı diliyorsundur."

Syn onu görmezden gelerek, dört ayak üzerinde, çok daha yavaş bir hızla sağa doğru ilerledi.

Sırtı dar duvarlara sürtünüp etini ısırırken tısladı. "Biliyor musun, kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden gelmekten gerçekten yorulmaya başladım."

Durakladı ve hınzırca güldü. "zaman durmakta özgürsün."

Çatıda yüzlerce ayak olduğundan emin olduğu tıkırtı sesleri duydu. Tamam, belki yüzlerce değildi ama tek başına yüzleşmek isteyeceğinden çok daha fazla insan olduğu kesindi.

Srnmesini hızlandırarak mırıldandı, "Sanırım bizim işimiz bitene kadar bekleyeceğim.

Arkadaşların seni serbest bırakmak için eve gidiyor."

"İşte." Ellerini kalçalarının her iki yanına yerleştirdi. "Bana tutun ve nereye gittiğimiz konusunda endişelenme."

Gözle görülür bir ışığa ihtiyaç duymayan görme yetisi için minnettar olan kadın, emredileni yaptı.

Ellerinin altında, Shahara umutsuzca kaybolana kadar onu sonsuz, dolambaçlı kanal boyunca yönlendirirken vücudunun sertliğini hissetti. Yine de adamın varlığı onu rahatlatıyor ve hayatta kalabileceklerine dair umut veriyordu.

Ona güvenmiş olması onu şaşırtmıştı. Uzun zaman önce ailesi dışında biriyle asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi bu. Ama sonra, kendini onunla asla yapmayacağına yemin ettiği pek çok şeyi yaparken buldu.

Ve tanrılara şkrlersun ki henüz ona ihanet etmemişti.

Sonunda küçük bir havalandırma deliği açtı ve onları yıkık dökük, boş bir ofise götürdü. Yerde örümcek ağları ve döküntüler vardı, karanlıkta ise hayvanların koşuşturmalarını duyuyordu. Kötü bir koku burun deliklerine saldırdı. Nefes alabilmek için elini burnuna bastırarak Syn'e baktı. "Burası da neresi?"

"Sanırım dairemin birkaç blok ötesindeki yıkık bina."

Bu kesinlikle çürüyen pisliği ve hoş, nemli, küflü kokuları açıklıyor.

Syn pencerelerden dışarı bakmaya gitti. Perdeleri hafifçe araladığında kırılğan hallerinden dolayı çatırdadılar. "Sanırım bizi çatıdan kovalayanları kaybettik. En azından artık onları duymuyorum."

"Ben de öyle."

Kulağına dokundu ve Vik'in rapor ettiği şeyi dinlerken bekledi.

"Kapüşonunu tak." Kendininkini kafasına geçirdi.

Uyarken iyi fikir, diye düşündü. Rits yakında binayı tarayacak ve iki büyük hedefin izini sürmek kolay olacaktı.

Ofisin kapısının buğulu camının etrafında ışıklar dans ediyordu.

"Geliyorlar." Syn, takipçilerinin gölgelerini görmelerini engellemek için onu camdan uzaklaştırdı.

Kendilerini duvara yasladıklarında kalbi bir kez daha ağır ritmini hızlandırdı. Syn onu orada tutuyor, kolunu koruyucu bir şekilde göğüslerine . Kapı gıcırdayarak açıldı. Kişisel boyutta bir projektör odanın içinde dolaşırken nefesi boğazında düğümlendi.

Adam içeri girdiğinde, Syn ışığı tutan kolu yakaladı, sonra da onu yere serdi. Darbenin iz sürücüye hiçbir etkisi olmadı. Syn küfrederek elini kırmış gibi salladı.

İz sürücü Syn'i boğazından yakalayıp duvara çarparken kötü kötü gülümsedi.

Shahara hiç düşünmeden Syn'in etrafından dolandı ve dizini olabildiğince sert bir şekilde iz sürücünün kasığına sapladı. İki büküm olmadan önce yüksek sesli bir feryat kopardı. Güzel bir perküsyon darbesi için ellerini başının iki yanına, kulaklarına doğru indirdi.

Adam yere düştü, kadın da iyi bir önlem olsun diye kasıklarına bir tekme daha attı.

Syn iz sürücünün üzerinde durdu. "Bahse girerim bir dahaki sefere bir adam kız arkadaşının önünde sana vurduğunda yere düşeceksin, değil mi?" Eğildi ve bir şey başladı.

İz sürücü hiçbir şey söylemedi. Sadece kendini tutarken inleyerek yere uzandı.

Syn doğruldu ve onun bulduğu iletişim cihazını gördü. Silahını sersemletmeye ayarladı ve iz sürücüyü vurdu. Başını ona doğru salladı. "Kahretsin kadın, şu kasık tekmelerini gerçekten bırakmalısın. Ona bakarken bile sikimi acıtırıyor." "

"Senin yumruğundan daha etkiliydi."

"Buna itiraz edemem." Koridordan aşağı inmeye başladı.

Yürürken hafifçe topalladığını fark etti. "Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi alçak bir sesle. "Düşürdüğün iz sürücünün acısını paylaşıyorum."

Gözlerini devirdi. "Evet, ama *seni* tekmelemedim."

"Daha önce de söylediğim gibi, tekmelerinizin bir erkekte uzun süre kalmasının bir yolu var."

"Bebekliği bırak ve bizi buradan çıkar."

Homurdandı. "Bana neden ihtiyacın var? Seni serbest bırakmalı ve onları tekmelemene izin vermeliyim."

İletişim cihazından anlayamadığı bir dilde sesler geliyordu. "Ne söylüyorlar?"

Onu susturmak için elini kaldırdı ve dinledi.

Sesler kesilince onunla yüzleşmek için döndü. "Bloğu kordon altına alıyorlar. Binanın her iki yanında iki gezici ve bir grup yerel infazcı var." Boynunu ovuşturdu. "Bir ya da iki iz sürücüyü öldürmek umurumda değil, ama bir yerliyi öldürmekten nefret ederim."

"Bizim için aynı endişeleri taşımamaları çok kötü." Başını

eğdi. "Senin kana susamış olmadığını sanıyordum."

"İnsanların sürekli peşimden gelmesinden bıktım diyelim.
..."

Durdu ve onunla yüzleşti. "Ne zaman?"

Dudaklarını birbirine kenetledi. İlk kez, onun yıllardır hissetmiş olması gereken şeyi gerçekten hissetmeye başladı. Terk edilmiş. Tek başına. Değiştiremeyeceği bir şey için, zorunluluktan yaptığı bir şey için avlanmıştı.

Bu iğrenç bir duyguydu ve boğazına kadar sokulmuştu. Son birkaç gündür kim oluyordu da ona şikâyet ediyordu?

Bunca zaman özgür kalmayı nasıl başarmıştı?

Bu, ona ve yeteneklerine yepyeni bir saygı duymasını sağladı.

Konuyu değiştirmek için "Onları nasıl geçeceğiz?" diye sordu.

"Birinci kata çıkacağız ve saklanacak sessiz bir yer bulacağız."

"Neden?" "Sadece bana güven."

Ve bu üç küçük kelimeyle kendini tekrar onun peşinden giderken buldu.

Sonunda onlara "güvenli" dediği bir yer bulduğunda, gecenin hiç bitip bitmeyeceğini merak etmeye başladı. Bir sıra eski işçi dolabının yanında durdu.

Şüpheli bakışlarını gezdirdi. "Düşündüğüm şeyi ..."

"Uyacağız."

O kadar da ikna olmamıştı. Elini uzatıp adamın sert karnına dokundu, sonra yersiz ve kesinlikle yanlış zamanlanmış bir arzu dalgası ona çarptığında dokunmamış olmayı diledi. "Bilemiyorum, tombul. Pek de küçük sayılmazsın."

Sadece bir fısıltıyla bir kapıyı açıp içeri girerken ayak sesleri tepki vermesini engelledi. Kadın başka bir birime yöneldiğinde, adam onun kolunu yakaladı ve onu üstüne çekti.

Adam dirseğiyle göğsüne çarpıp içinden keskin bir acı geçmesine neden olunca yüzünü buruşturdu. "Keşke bize saklanacak daha iyi yerler bulsan."

Hiçbir şey söylemedi.

Shahara sinirli bir nefes verdi. İkisinin bu ince metal dolabın içine nasıl sıkıştıklarını bir türlü anlayamıyordu. Tek kişi için muhtemelen sorun olmazdı ama iki kişi için biraz fazla dardı. Vücudunun her santimi onunkine yaslanmıştı ve bekledikçe onun bir parçasının büyüdüğünü hissetmeye başladı.

Yani ona rol yaptığı kadar kızgın değildi. Bu düşünceye gülümsedi ve bir kez olsun dar bir yere aldırmadığını fark etti.

Syn nefesini tuttu ve karnına yakın bir şekilde bastıran göğüslerinin yumuşak tümseklerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Boynu dudaklarının hemen altındaydı ve bu et, olmasını istediğinden çok daha baştan çıkarıcıydı. Her iki yanındaki kollarından bahsetmiyorum bile, ona gerçekten sarılmasını arzulamasına neden oldu.

Berbat durumdayım.

Acı verici bir ağrı anatomisinin alt yarısını tamamen ateşe verdi. Ve bir an için, önce onun tadına baktığı sürece yakalanıp yakalanmamayı umursamadı.

Benim neyim var böyle?

Kişisel güvenlik ve hayatta kalmak her zaman ilk içgüdüğü olmuştu. Ama bu gece, içgüdüğü onu en çok tehdit eden kadını korumaktı.

Ve o yumuşak, altın rengi gözler ona baktığında, kendini kaybetmişti. Ayrılmış dudakları onu çağırıyordu ve onu öpmek neredeyse imkânsızdı.

Neden onu geçmişte yaşadıklarıyla değil de olduğu gibi göremiyordu? Ama o daha iyisini bilecek kadar yaşlıydı. İnsanlar ihanet ederdi ve er ya da geç herkes kendi adına ona kazık atardı.

O da farklı olmayacaktı.

Yine de şu anda, onun güven dolu yüzüne bakarken, intihar olacağını bildiği bir şeyi yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Shahara onun nefes alışının değiştiğini duydu ve kendi nefesi de hemen onu takip etti. Ellerini onun kalçalarına götürdü ve kalçalarını kendi kalçalarına bastırdı. Adamın tüm vücudu sarsıldı. Hınzır bir gülümsemeyle elini indirip onu avuçlamaktan kendini alamadı. Cesurcaydı ve bunu yaptığına inanamıyordu ama adamın yüzündeki sıcaklık ifadesi her şeye değdi.

Aniden kuruyan dudaklarını yalayarak, uzanıp adamın kapüşonunu çıkarmak ve merhamet dileyene kadar onu öpmek için korkunç bir istek duydu.

Tam dürtüsüne boyun eğeceğini düşündüğü anda, yaklaşan ayak seslerini duydu.

Kadının elini kendisinden çekerken tüm vücudu kaskatı kesildi.

Shahara nefesini tuttu.

"Bir şey görüyor musun?" Derin bir kontraltoya sahip bir kadındı.

"Hayır," diye cevap verdi yaşlı bir adam. "Sadece aynı eski kırık dökük şeyler. Tarayıcıda da bir şey çıkmadı."

"Neden birinci katla uğraştıklarını anlamıyorum. Bir aptaldan başka kimse burada saklanmaya çalışmaz. Bahse girerim yukarıda gezginleri geçmenin bir yolunu arıyorlardır."

"Bahse girerim onları onuncu katta

buluruz." "Yarım haftalık ücret mi?"

" sende."

Shahara onun kulağına dokunduğunu gördü. Vik onunla konuşuyor olmalıydı ama Syn yanıt vermedi.

Çift gittikten sonra kapıyı yavaşça açtı. "Burada kal," diye fısıldadı onu içeri kapatmadan önce.

Onu bulmaları için mi bırakıyordu?

Aptal olma. İkiniz, onun sizi terk edemeyeceği kadar çok yol kat ettiniz.

Yine de, ona şansını denediğini ve Rits'le tek başına yüzleşmesi için onu orada bıraktığını söyleyen sesi tam olarak bastıramıyordu.

Belki de sadece vicdan azabı onu rahatsız ediyordu. Aniden

kapı açıldı. Shahara tek yumruğunu savurdu.

Syn onun darbesini savuştururken "Sakin ol," diye tısladı. "Sadece benim." Kızın eline bir üniforma tutuşturdu. "Olabildiğince çabuk üstünü değiştir."

Kırmızı infazcı üniformasını göğsüne bastırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yaptın sen?"

"Sadece acele et."

Alçakgönüllülüğü hiç düşünmeden itaat etti. Yeni kıyafetlerini giyerken, Syn'in çıplak tenini görmek için hızlıca bakmaktan kendini alamadı. Çıplak kalçasının ve çıplak poposunun tüm kıvrımlarını.

İşte o zaman şaşırtıcı bir keşif yaptı. Syn *hiç* iç çamaşırı giymemişti. Hmmm . .
. Bu bilgiyi daha sonrası için saklamak zorunda kalacaktı.

Başını kaldırdı ve gözleriyle onun bakışlarını yakaladı. "Zaman kaybetmeyi bırakır mısın? Giyin."

Syn, Shahara'nın sutyeni ve minicik külotu içindeki görüntüsünü umutsuzca dişleriyle çekip çıkarmak isterken üniformasını bir araya getirdi. Vücudu, ona karşı sıkışmış olan kızın anısıyla ağırıyordu.

Ya da daha iyisi, yatağında çıplak.

Onun nesi vardı? Bağırsakları deşilmek üzereydi ve onun tek düşünebildiği seksti.

Kesinlikle aklını kaçıırıyordu.

Ama olmasaydı, şu anda gözaltında olacaktı.

Bir parçası öyle olmasını diledi. Gerçekten de artık bunu yaşamak istemiyordu. Hayatta kalma dürtülerinin hepsi dairesinde ölmüştü.

Kiminle savaşmaya zahmet edeyim?

Geçmişinden çok az şey saklamıştı. Çok azı saklamaya değerdı. Kaçış çantasını buldukları için o piçlere lanet olsun. Hayatında değer verdiği her şeyin bu kadar küçük bir alana sığması gerçekten acınası bir durumdu ama sığmıştı.

Ve şimdi hepsi gitmişti.

Her parçasını. Geçmişinin parçalanmış kalıntılarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. En ufak bir hatıra bile. Var olduğunu bile söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Öyleyse neden zahmet ediyorsunuz?

Shahara'ya bir kez baktı ve nedenini anladı. Ona bağlı olan insanlar vardı. Hâlâ yaşamak istiyordu. Onu buraya sürüklemişti ve güvende olmasını sağlayacaktı.

Öyle ya da böyle.

"Hazır mısın?"

Shahara başını salladı. Üniformasının üzerine tam oturmadığını fark edince gülümsedi. "Ya biri seni görürse?" Karnının üzerinden sarkan fazla kumaşı çekti.

"Bize dikkat etmeyeceklerdir. Üniformasız birini arıyorlar."

Tartışmaya inanıp inanmadığından emin olamadan giysilerini katladı. "Eşyalarımızla ne yapacağız?"

"Giysilerinizi çantanın içine sokun ve çantayı yan ve arka tarafınıza doğru tutun."

Kaşlarını çattı. "Görmeyecekler mi?"

"Eğer şanslıysak görmezler."

"Şansa çok , değil mi?"

"Hiç de değil. Kapımı nadiren çalan kötü kalpli bir sürtük." Sesi buz gibiydi. "İnsanların burunlarının dibindekini göremediklerine dair çok inancım var. Şimdi gel bakalım."

Onu odalarından çıkarken takip ederken, onun sözlerini düşündü. Adam haklıydı. Bunca yıldır insanlar onu arıyordu ve o büyük bir şehrin ortasında yaşıyor, büyük bir şirketi yönetiyordu. Göz önünde saklanabilmek hakkında çok şey söylüyordu.

Tek kelimeyle inanılmazdı.

Syn onu silahlı infazcılar ve bölgeyi onlar için tarayan iz sürücülerle dolu koridorlardan geçirirken çantasını sıkı sıkı tuttu.

Vik çoktan binanın dışına çıkmıştı. "Burası korkutucu patron. Kıçına en kötü şekilde ateş ediyorlar."

Cevap verecekti ama sesini tanımlamak için bir tarayıcı kullanmaları ihtimaline karşı cesaret edemedi. Kendilerini koruyan metal dolapların içinde nispeten güvendediler ama şimdi açıkta olduklarına göre yeni kurallar vardı.

"Hey! Sanırım onları bulduk."

Bir grup infazcı yanlarından geçerek, birilerinin bulduklarını düşündükleri şeye doğru koştu. Kahverengi giysili iki iz sürücü yanlarından geçerken, üçüncüsü yavaş ve ölümcül bir çalımla yaklaştı.

Sonuncusunda göze çarpan bir şey vardı ve bunun nedeni tamamen siyah giyinmiş, çivili vambrace'ler ve özel blasterler takmış olması değildi. O da Syn gibi diğerlerinin gözden kaçırdığı şeylere karşı uyanıktı. Bu sıradan bir iz sürücü ya da düşük IQ'lu bir infazcı değildi.

O bir yırtıcıydı.

İz sürücü geçip giderken Syn başını eğdi. Ancak dikkati dikkat etmesi gereken kişiye o kadar odaklanmıştı ki, kendisine çarpan bir sonraki kişiyi kaçırdı.

Kahretsın.

İz sürücü durdu ve ona dikkatle baktı. Tanınma kaydedildi. Syn

çantasını bıraktı ve ona sert bir yumruk attı.

"Buradalar," diye hırladı iz sürücü, darbeye karşılık verirken bağlantısına.

Oradaki herkesin odak noktası haline geldiklerinde Syn lanet okudu. Shahara'ya "Kaç," diye bağırdı.

Onu şoka uğrattı ama yapmadı. Silahını çıkardı ve iz sürücüyü vurdu.

Takipçiler ve infazcılar üzerlerine hedefleme lazerleri etraflarında dans ediyordu. Syn ateşten kaçtı, çantasını omzuna astı ve bir sis bombası çıkarıp fırlatırken onu ileri doğru itti.

Shahara el hareketini tekrarlayarak elindekini ters yöne fırlattı. Kurşunlar etrafa saçıldı, bazıları onları kıl payı ıskaladı.

Tamamen içgüdüsel olarak hareket ederek Syn'in kolunu tuttu ve onu bir oyuğa doğru çekti.

Syn onu takip etti, sonra tamamen kapana kısıldıklarını fark etti. Küfrederek ona baktı ve gözlerinin derinliklerindeki korkuyu gördü.

", değil mi?"

"Evet, yapacağız. Beni için bu piçlerden daha fazlası gerekecek."

Ancak bunu gerçekleştiremeden üzerine bir gölge düştü.

Gördüğü yırtıcıydı ve nişangâhını tam Syn'in gözlerinin arasına yerleştirmişti.

BÖLÜM 15

Shahara hayatlarını sona erdirecek son atışı beklerken nefes alamıyordu.

Gelmedi.

İz sürücü onlara kaşlarını çatarak baktı - acımasız çelik grisi gözlerini vurgulayan siyah göz kalemi düşünüldüğünde bu gerçekten ürkütücüydü. "Wade?"

Syn yüz ifadesine karşılık verdi. "Scalera?"

İz sürücünün yakışıklı yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Syn'in alnındaki nokta kayboldu. Scalera başını salladı. "Bu boka boğazına kadar sana bırakıyorum."

"Siktir git."

Shahara'nın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama daha fazla asker onlara doğru ilerlerken Scalera onları siper ateşiyle korudu.

"Git, Wade."

Syn hiç tereddüt etmeden onun koluna girip itaat etti ve bu sırada hareket eden her şeye ateş etti.

Shahara kendi hedeflerine nişan alarak, "Bu bir intihar," dedi.

Ama onlar koşarken Scalera'nın Trisani olduğunu fark etti, hem de çok güçlü bir Trisani, çünkü saldırganları bir el hareketinden başka bir şey yapmadan yere fırlattı ve telekinezisini kullanarak onları korudu. Bazı iz sürücülerin birbirlerine ateş etmesine neden olurken, diğerlerini duvarlara, nakliye araçlarına ve diğer nesnelere çarptırdı.

Adamım, bu güçlere beş saniyeliğine sahip olmak . . .

Mekiklerine doğru yola çıktıklarında Scalera ışınlanarak kaçışlarını kesti ve onları durdurdu. Bileklerine kadar uzanan siyah deri ceketi vücudunu dalgalandırıyor.

akıcı bir zarafetle. "Aracınız tehlikede." Çenesini sol taraflarına doğru salladı. "Sekizinci bölmeye gidin. Başka bir tanesine el koyabiliriz."

Syn de onun kadar kuşkulu görünüyordu ama Scalera'nın önerdiği gibi yaptı. Bir muhafız onlarla yüzleşmek için harekete geçtiğinde, Scalera elini uzattı ve onu yere fırlattı.

Syn yeşil bir geminin yanında durana kadar ilerlemeye devam ettiler. "Vik? Hemen buraya gelsen iyi olur." O ve Scalera silahlarını çekerek sırtını korurken, rampayı uzatmak için kontrolleri itti.

Vik başlarının üzerinden uçtu. "Takviye alıyorlar. Siz kemik torbaları ya tel-ass ya da onları kaybetmeniz iyi olur."

Syn önce koştu, o ve Scalera da arkasından geldi. Scalera rampayı geri çekerken Syn fırlatma işlemini başlatmak üzere köprüye gitti.

Hâlâ Scalera'ya güvenmeleri gerekip gerekmediğinden emin olmayan kadın, Syn'e yardım etmeye gitti.

Adam motorları çalıştırıp ön kontrolleri yaparken o da navigatör koltuğuna oturdu.

"Nero," dedi dahili telefona, "saat dörtte bir koruma patlamasına ihtiyacım var ve güçlerini kullanarak bölmenin kapısını açsan iyi olur yoksa bu ölümcül derecede kısa bir yolculuk olacak."

Shahara bölme kapılarının yavaşça açılmasını izledi. Kilitli oldukları ve Scalera'nın çabalarına karşı koydukları belliydi. Syn açılmalarını beklemedi. Gazı kesti ve motorları çalıştırdı.

Gemi onu koltuğuna yapıştıracak bir hızla ileri doğru savruldu. Onun aksine, geminin duvara çarpıp alevler içinde kalacağından haberi yoktu.

Syn'in bakışları dengesiz bir parıltıyla daraldı. "Yap ya da öl, bebeğim. Yap ya da öl."

Gerçekten de kapalı kapılara çarpacaklarını anladığında kalbi yere çarptı. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

İşte buydu.

Kendini hazırlayarak dua etti.

Syn biraz bile yavaşlamadı. Hiç tereddüt etmeden ilerledi. Kadın bir ılık attı.

Tam kapılara ulaştıklarında, kapılar sadece alt kısımları geminin tabanına sürtünerek açıldı. eliğın eliğ  çarparken çıkardığı ses acı vericiydi ama en azından kapıdan geçip atmosfere ykseldiklerinde ölümcül değildi.

Başını arkaya yasladı ve rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Senden cidden nefret ediyorum, Mahkm."

Vik homurdandı. "Ben sadece kendimi yağladım patron."

Syn ikisine de alaycı bir bakış attı. "Sızlanmayı kesin. Başardık." Sonra nefesinin altından ekledi, "Gerçi kıl payı kurtulduk ama henüz bizi öldürmedim."

Scalera da onlara katıldı, topçu koltuğuna yığılırken yüzü bembeyazdı. Syn ona doğru baktı. "İyi misin?"

Soluk soluğ  kalırken zayıf  başını salladı. Trisani ile ilgili tek kötü şey psişik güçlerini kullanmanın onları fiziksel olarak da tketmesiydi. Eğer aşırı kullanırlarsa, komaya girmelerine, beyinlerinin hasar görmesine ya da ölmelerine neden olabilirdi.

Koyu sarı saçları siyaha boyanmış, melek gibi mükemmel yüzünün etrafına dağılmıştı. Her bir özelliğı usta bir sanatçı tarafından yontulmuş gibiydi ama yine de onda güzel olan hiçbir şey yoktu. Acımasız ve öfkeli bir erkeksi zarafete sahipti.

Yüzündeki kirli sakallar ona daha da sert bir hava katıyordu. Syn'le aynı şekilde yaşıdığı belliydi.

Zekası, gücü ve vahşiliğiyle.

Nero uzun bir kolunu sandalyenin üzerine sarkıttı ve elini Syn'in omzunun yanına koydu. "Senin kışını kurtarmak için öfkeli bir aptal olmak zorundayım, Sher. Lanet olsun, neden sen olmak zorundaydın ki?"

"Sadece şanslıyım, sanırım."

Nero alaycı bir ses çıkardı. "Adını ne zaman değiştirdin?"

"Bir süre önce." Syn rotalarını belirledi ve bakmadan onları tanıstırdı. "Shahara Dagan, Nero Scalera ile tanış. Nero, Shahara."

İnce kemerli kaşlarından biri havaya kalktı. "Seax Dagan'da olduğu gibi mi?"

Syn yattı ve onları hiper sürüşe geçirdi. "Bir ve aynı."

Nefesini sertçe içine çekti. "Etkilendim. Seax'ların bizim gibi insanlarla takıldığını bilmiyordum."

Syn homurdandı. "Herkes eninde sonunda gecekonduda yaşar."

Syn'in sözlerinden hiç hoşlanmayan Shahara, Nero'nun hakkını teslim etmek zorundaydı; birkaç dakika önce onu perişan eden güç harcamasından sonra kendini toparlamaya başlamıştı. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Nero başını Syn'e doğru eğdi. "Küçük piç hayatımı kurtardı." "Ne zaman?"

Syn otomatik pilotu programlarken cevap verdi. "Benimle birlikte hapisteydi."

Bu ilginçti. "İlk kez mi yoksa ikinci kez mi?"

Nero ona ters ters baktı. "Geri mi döndün?"

"İsteyerek değil."

Kısık bir ıslık çaldı. "Lanet olsun, Wade. Sen her zaman şanssız bir piçtin."

Syn ona asık suratlı bir bakış attı. "Bir de bana

sor." "Peki ne oldu?"

"Hacklerken yakalandım, başka ne olabilir ki? Yemek yemeye çalışan aptal bir çocuktum." Syn sandalyesini ona doğru çevirdi. "Peki ya sen? Nasıl oldu da düşman için çalışmaya başladın?"

"Dediğin gibi, yemek yemem gerekiyor ve müşterilerin beni kazıklamaya ya da daha kötüsü öldürmeye çalışmasından bıktım."

Syn ona alaycı bir selam verdi. "Bir de bana sor. Şu anki durumuma, tek yaptığım kızının hayatını kurtarmak olan lanet bir müşterinin beni kazıklamaya çalışması neden oldu."

Nero eldivenli elini çenesine silerken sevimli bir sırıtış attı. "İnsanlar berbat."

Syn'in bakışları ona kaydı ama bir şey söylemedi. Kendini sandalyeden kaldırdı ve Nero'yu kontrol etmeye gitti. Bir ışık çıkardı ve genişlemeyi test etmek için Nero'nun gözlerine tuttu. "Bir şey yaktın mı?"

Başını salladı ve Syn'in elinden kurtuldu. "Burnum bile kanamadı. Ben iyiyim."

"Güzel. Ben temizliğe giderken dümeni sen alabilir misin?"

Nero kaşlarını çattı. "Ne? Altına falan mı işedin?"

"Kesinlikle bir şey var. Sadece yeniden toparlanmak için biraz yalnız

kalmaya ihtiyacım var." Aralarında Shahara'nın okuyamadığı bir şey

geçti.

Nero ayağa kalktı. "Tabii. Ben . Acele etmeyin."

Syn, onu kaptan koltuğuna oturmak üzere hareket eden Nero'yla yalnız bırakırken ona dönüp bakmadı bile.

Vik'in mekanik robot formuna geçişini ve bilgisayara bağlantısını izledi. Kestiriyormuş gibi görünen yere yerleşirken hiçbir şey söylemedi.

Değerleri kontrol eden Nero'ya "Sen ve Syn çok yakın görünüyorsunuz," dedi.

"Öyleydik."

"Ne oldu?"

Yüzünü ona dönmek için sandalyede döndü. "Hiçbir şey, gerçekten. İkimiz de avlanıyorduk, bu yüzden hayatta kalma şansımız daha yüksek olsun diye ayrıldık. O kendi yoluna gitti. Ben de kendi yoluma."

İçinden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu ama Nero detay vermek istemiyor gibiydi. "Onunla hapse girdiğinde kaç yaşıdaydın?"

"On dokuz."

Adamın yaşı karşısında kaşlarını çatı. Bu onu Syn'den neredeyse on yaş büyük yapıyordu ama yine de onun yirmili yaşlarının ortalarından daha büyük olmadığını tahmin ediyordu. "O kadar da yaşlı görünmüyorsun."

Omuz silkti. "Trisani diğer ırklar gibi yaşlanmaz. En iyi biri."

Kesinlikle. Kendisinin de böyle bir gene sahip olmasına aldırmazdı. "Peki hapse girmek için ne yaptın?"

Yüzünün üzerinden karanlık bir şey geçti. Etrafındaki elektronik cihazlar, sanki onları sarsan bir güç sıçraması varmış gibi patladı ve tısladı. "Ben bebeklikten kurtulmuş tam kanlı bir erkek Trisani'yim. İnsanların bize ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Trisani erkekleri dişilerden bile daha güçlüydü. Tek sorun, güçlerinin onları ustalaşacak yaşa gelmeden önce öldürme gibi kötü bir eğilime sahip olmasıydı. Eğer bu yeterince kötü değilse, yetenekleri yüzünden,

Tüm ırkları yok olmanın eşiğine kadar avlanmıştı. Diğer kültürler ve varlıklar ya yapabildiklerinden dolayı onlardan korkuyor ya da güçlerini kendileri için kullanmak istiyorlardı.

Trisani barışçıl bir ırk olmasına rağmen, tüm tarihleri kan dökme ve vahşetle geçmişti.

"Köleleştirildiniz mi?"

Çenesinde bir tık başladı. "Beş yaşındayken, ailem ve kız kardeşim katledildikten sonra müdüre satıldım. Güçlerimi kendi çıkarları için kullanabilmek için beni hapishanede tuttu. Syn ne kadar oraya ait değilse ben de o kadar ait değildim."

İşte o zaman Syn ile ima ettiği bir şeyi hatırladı. "Peki güçlerini ne zamandır başkalarından saklıyorsun?"

"Özgür kalmak ve her gün koşmak zorunda kalmamak için yeterince uzun. Onları sadece mecbur kaldığımda kullanıyorum."

Yine de bu gece onları kullanmıştı. Kendi hayatı için değil.

Onları için.

İşin en mucizevi yanı da adamın ona hiç de fedakâr biri gibi "Neden bizi kurtarmak için kendini açığa çıkardın?"

Bakışlarını Syn'in onlardan ayrılırken gittiği yöne çevirdi. "Sheridan hapishaneden kendi başına kaçabilirdi ama beni onların bana yaptıklarına terk etmeyi reddetti." Sanki dayanabileceğinden daha fazla acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "O çocuğun beni kurtarmak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Ama ben biliyorum ve bu asla ödeyemeyeceğim bir borç."

Sesinde garip bir tutukluk vardı. "Ne?"

Utanç gözlerini karartırken çenesinde yeniden bir tık başladı. "Satabileceği tek şeyi sattı."

Kaşlarını çattı. "Yetenekleri mi?"

"Evet."

Nefes nefese, ne demek istediğini anladı. Syn bilgisayar becerilerini satmamıştı.

.

Onları özgür kılmak için kendini satmıştı. İçini korku kapladı. "Bunu neden yapmış olabilir?"

"Biliyorsam ne olayım. Beni dışarı çıkarmak için neredeyse hayatına mal oluyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, ondan başka biri olsaydı, kaçmak yerine hala o hapisanede olurum."

"Nasıl yani?"

"Ben Trisani. Beni uyuşturan ve isteğim dışında kullanan bir gardiyandan daha kötü olan tek şey bir suçludur. Sheridan'ın sözünü tutacağını ve serbest kaldığımızda beni gerçekten serbest bırakacağını biliyordum. Sözüne sadık kalarak beni serbest bıraktı ve beni kullanmak için asla geri dönmeye çalışmadı. Onun için yapmayacağım şey yoktur."

O da aynı şekilde hissediyordu. "O iyi bir adam."

"Evet ve bu dünyada nadir görülen bir şey." Nero çenesini sallayarak kapıyı işaret etti. "Bu arada, şu anda gerçekten çok üzgün. Onun için ne ifade bilmiyorum ama eğer onunla ilgili bir şeyler hissediyorsan, onu kontrol etmek isteyebilirsin."

"Yalnız kalmak istediğini söyledi."

Nero hafif, alaycı bir kahkaha attı. "Pek çok insan ciddi olmadıkları halde bunu söyler. Duygusal olarak onu hiç görmediğim kadar incinmiş durumda ve inanın bana, onun incindiğini gördüm. İçinde bağırsaklarını yırtan bir şey var ve bunu hissedebilsem de tam olarak tespit edemiyorum."

Onun için endişelenen Shahara Syn'i aramak için ayağa kalktı. Onu mürettebatın dinlenme alanında bulmak birkaç dakika sürdü.

Adamın zayıf beline dolanmış nemli bir havludan başka bir şey giymediğini görünce donakaldı. Saçları sanki hızlı bir duş almış gibi ıslaktı. Ama bu

Onu en çok endişelendiren omzundaki yaraydı.

"Vuruldu mu?"

Yarayla ilgilenirken ona bakmaya zahmet etmedi. "Birkaç yanık. Yaşayacağım."

Nasıl bu kadar blasè olabilir? Ve onlar kaçarken onun yaralandığını görmeyi nasıl kaçırmıştı?

Kalbi ağırlaştı, aralarındaki mesafeyi kapattı. Adam uzaklaşmaya başladı ama kadın onun koluna girerek yanında tuttu.

"Dairende ne oldu?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Ne? Kör müsün? Parçalanmıştı."

Shahara buna zekice bir karşılık vermek zorunda kaldı. Ama onun hakkında bildiği tek şey, alaycılığı bir savunma ve gerçek duygularını gizleme aracı olarak kullandığıydı. "Hayır, öyle değil. Bir şey arıyordun. Neydi o?"

Syn onun basit sorusu üzerine içinden kopup gelen duygu dalgasına tamamen hazırlıksızdı. Kalbinde bir delik açtı ve onu yırtık pırtık ve kanlar içinde bıraktı.

Başka biriyle asla paylaşmayacağı bir şey. "Hiçbir şey." Kadının etrafından dolandı.

Ama peşini bırakmıyordu. "Bana yalan söyleme. Ben daha iyi biliyorum. Senin için son derece değerli bir şeyi aldılar." Cebinden küçük bir avuç dolusu yırtık pırtık parça çıkardı ve ona uzattı. "Bunu enkazda buldum."

Talia'nın morarmış yüzünün kendisine baktığını görünce kederden boğuldu. Bu tek ifade onu doğruca çocukluğuna götürdü. Hayatının her günü onu hırpalamış olan dehşet ve acıya.

Kendisi için dünyalara bedel olan kız kardeşiyle bu son bağa uzanırken eli titredi. "Onu kurtarmaya çalıştım, biliyorsun."

Shahara onun sesindeki acıyı duydu ve bu onun ruhunu kesti. "Ona olanlar senin suçun değildi."

Syn buna bir an bile inanmadı. "Eğer eve daha erken dönseydim ... Doğruca geri dönmem gerekiyordu ..." Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken durakladı. "Ama dönmedim. Bir parkta durdum ve ... Çok aptalca ve bencilce davrandım. Sadece kimsenin bana bağırmadığı ya da vurmadığı birkaç dakika geçirmek istedim. Güneşin altında oturup normal olduğumu hissetmek için birkaç dakika. Ne kadar aptalım. Keşke eve gitseydim..."

Shahara onu kollarına çekti ve kendine yakın tuttu. Nasıl diyebilirdi ki *Bu kadar* bencilce mi? Bir çocuk bu kadar acı çekmemeli.

Bu adam da öyle. Başkalarına çok şey verdi. Dünyayı ilk sıraya koydu. Ne yazık ki kimse onun için bunu yapmamıştı.

Keşke onun acısını dindirebilseydi.

Syn, acı anıları canlanırken bile onun teninin yumuşaklığının kendisini yatıştırmasına izin verdi.

"Sen sadece bir çocuktun."

Başparmağı yanağını okşayıp, onu harap eden acıya rağmen içinden zevk dalgaları gönderirken, inkâr edercesine başını salladı. "Ben zaman senin olduğun kadar çocuk olmadım. O benim sorumluluğumdaydı ve ben bir bankta oturup top oynayan bir grup çocuğu izlerken o bileklerini kesiyordu." O günü o kadar net hatırlıyordu ki gözlerinin dolduğunu hissetti.

Beni neden terk ettin, Talia. . .

İhanetlerin damgasını vurduğu bir hayatta, en derin acı onunkiydi.

Gözlerini kapatarak Shahara'nın teninin kokusunu içine çekti. Ama bu bile onu yatıştıramadı. "Parktan bir çiçek çaldım ve onu gülümseteceğini umarak eve götürdüm. Ona vermek için kapıyı açtığımda, yatağın üzerindeydi ve kanlar içindeydi."

Onu yatakta garip bir şekilde yatarken gördüğünde, o güne kadar aklından çıkmayan parlak kırmızı kan dışında her şey siyah beyaz olmuştu. Diğer renklere karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Papatyayı yere bırakarak "Hayır!" diye bağırdı. Onu uyandırmak için yatağa doğru koşarken, genç varlığının en derin, en karanlık kısmından gelen bir acı ığılığı.

Ama bunun faydasız olduğunu biliyordu.

Onu, kendisinden nefret ettiği kadar ondan da nefret eden bir dünyada yalnız bırakmıştı.

Yerleri ıslatan kanının üzerinde kaymış ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken elleri ve dizleri üzerinde sürünerek yaşaması için yalvarmıştı. Gözlerini açması ve ona o kadar da kötü olmadığını söylemesi için yalvarmıştı. Hıçkırarak ve çaresizce onun soğuk elini tutmuş ve yüzüne götürmüştü. "Beni neden terk ettin Talia? Neden?" Ama kalbinin derinliklerinde cevabı biliyordu.

Mara'nın onu terk etmesiyle aynı nedendi.

Yeterince iyi değildi.

Şimdi Shahara onu sıkıca kavrarken, Syn de onu kendine yakın tutuyordu. "Her şey yolunda Syn. Sana sahibim."

Buna inanmıyordu. Kimse ona sahip değildi ya da onu istemiyordu. Hiç olmadılar. Ondan uzaklaştı ve fotoğraf kalıntılarını ona uzattı. "Bunu bulduğun için teşekkürler ama aradığım şey bu değildi."

"O zaman söyle bana. Belki görmüşümdür. Konuş benimle, Syn. Lütfen."

Syn ona cehenneme gitmesini söylemek istedi. Ama o uzandı ve eliyle yanağını kavradı. Bu çok şefkatli bir dokunuştı. Daha önce hiç kimse onu böyle teselli etmemişti.

Mara bile

Ve onun karşısında çaresizdi. Kendini durduramadan cevap verdi. "Bir nottu."

Kaşlarını çatmak için geri çekildi. "Bir not mu?"

Daha fazla acı onu parçalara ayırırken Syn gözlerini kapattı. Şimdi bile, muhabirin mükemmel yalan hayatını mahvetmesinden önceki gece işten eve döndüğünde oğlunun onu karşılamak için koştuğu Paden'ın parlak, mutlu yüzünü görebiliyordu. Oğlunu kucağına almış ve böyle saf, lekesiz bir sevgiye sahip olduğu için minnettar bir şekilde ona sarılırken gülmüştü.

Paden onun kollarında zıplamıştı. *"Baba! Baba! Babacığım! Bak ne yaptım!"* Yüzüne o kadar yakın bir kağıt parçası yapıştırmıştı ki, Syn'in ilk başta görebildiği tek şey parlak mavi bir renkti.

Gülerek oğlunun yanağını öpmüş ve odaklanana kadar resmi geri çekmişti. İkisi hastanede başlarının üzerinde bir gökkuşağıyla duruyordu. Ve gökkuşağının içine Paden şu kelimeleri karalamıştı: *Seni seviyorum, Dedy.*

Hiçbir şey onun için oğlunun kalbinden dökülen o değerli sözlerden daha anlamlı olmamıştı. O bir anlık saf sevinç, yaşadığı onca şeyden sonra onu gerçekten seven bir insanın hayatta olduğunu bilmek. Onu olmak istediği gibi gören bir kişi.

Paden yanağını öpüp başını omzuna koyarken boynuna dolanan o minik kolları hâlâ hissedebiliyordu.

Mükemmel, lekesiz bir an. . .

Tanrım, bunu bir saniyeliğine bile olsa geri almak.

Ama Paden'ın ona duyduğu sevgi ve saygıyla birlikte yok olmuştu.

"Uzak dur benden, seni yalancı piç. Senden hiçbir şey istemiyorum. Tanrılara şükürler olsun ki benim gerçek babam değilsin. Beni iğrendiriyorsun. Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Paden'ın ona söylediği son sözler bunlardı.

Ama bu sert sözler bile o değerli anıyı ya da bunca yıldır sırt çantasına diktiği su geçirmez bir kaptaki sakladığı o resmi silemezdi.

Umutsuzca yaşamak istediği hayatının son hatırası. Uğruna çok mücadele ettiği ve şu anda yaşadığı yalnız cehennemin her saniyesini özlediği bir hayat.

Bir şekilde onu bulmuşlardı ve oğlunun aşkı gibi yok olmuştu.

Onu hiç saklamamalıydım.

"Syn?"

şu anda bile kendisine şüpheyile bakan bir çift altın göze baktı. Bir kişi bile *onu* göremez miydi? "Sadece aptalca bir nottu, Shahara. Başka bir şey değil."

Shahara ona inanmadı. Gözlerinde çok fazla acı vardı. Saçlarını alnından geriye doğru taradı ve o söylemeden bile ne olması gerektiğini biliyordu. Sadece tek bir şey onu bu şekilde paralayabilirdi.

"Paden', değil mi?" Ondan

uzaklaştı. "Konuş benimle,

Syn."

"Ben kadın değilim, Shahara. Evet, Paden'dandı. Artık bu işin bırakabilir miyiz?" Kıyafetlerini toplamak için harekete geçti.

Etrafindaki herkes tarafından un ufak edilen hassas ruhunun bilgisiyle tüm varlığı ağrıyordu. Peki en çok neye değer veriyordu?

Sevdiği bir ocuk tarafından yazılmış bir not. ocuk onu reddetse bile sevmeye ve ilgilenmeye devam ettiği bir ocuk.

Bu hiç adil değildi.

Bir insan onu nasıl terk edebilirdi ki? Mara nasıl bir aptaldı ki, hak etmediği halde böylesine sevgi ve bağlılık gösterebilen bir adamı bir kenara itebilmişti?

Ve o anda, en korkutucu şeyi fark etti.

Onu seviyordu. Bu adam, bu yabancı, sadece kalbine değil, ruhuna da sızmıştı. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, o kadar çok önemsiyordu. Onu yatıştırmayı daha çok istiyordu.

Hayat ona olabilecek en kötü eli uzatmıştı ama o yine de dürüstlüğünü kaybetmeden hayatta kalmayı başarmıştı. Kendisi de dahil olmak üzere pek çok kişinin kaybettiği şeyi nasıl elinde tutabildiğini bilmiyordu.

Ama sonra, o türünün tek örneğiydi ve en çok sevdiği şey de buydu.

Çocukluğundan beri geleceği düşünmesine, kendi diyebileceği birini umut etmesine izin vermemişti. Kardeşleri dışında birini sevebileceğine dair tüm umutlarını yitirmişti. Onları güvende tutmak için hayatını ortaya koyacak kadar önemsemekten.

Artık biliyordu.

Syn'i istiyordu. Her anını onunla ve sadece onunla geçirmek istiyordu. Geçmişini değiştirmenin bir yolu yoktu ama artık yalnız tatiller geçirmeyeceğinden emin olabilirdi. Geleceğinde konuşabileceği, güvenilebileceği birinin olmasını sağlayabilirdi.

Ve bu kişi o olacaktı.

O senden daha iyisini hak ediyor. Bu çok doğrudu, ama ondan daha iyi olanlar onun hırpalanmış kalbinin güzelliğini göremediler. Onun ne kadar nadir bir insan olduğunu takdir etmediler.

Hepsinden önemlisi, onu düşmanca ve soğuk bir dünyadan koruyamazlardı. Ama artık kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin olabilirdi.

Hiç.

Tutman gereken bir yemin var. O aranan bir suçlu. Merjack ve Zamir'in tutuklama emirleri olmasa bile, otuz beş farklı sistem tarafından suçlanıyordu.

Onunla birlikte olmak her şeyine mal olacaktı.

Hayır, bu doğru değildi. Her şey değil, çünkü onsuz olmak kalbine mal olacaktı.

Daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak sağduyusunu bir kenara bıraktı ve onu öptü. Görev yemininin canı cehenneme. Artık bunların hiçbiri onun için önemli değildi.

Sadece o biliyordu. Ve bir daha kimsenin ona zarar vermemesini sağlayacaktı.

Syn'in zihni bu beklenmedik temas karşısında allak bullak oldu. Dudakları Syn'in dudaklarını çekiştirirken bir tüy kadar hafifti. İçgüdüsel olarak onu kendine doğru çekti, göğüsleri kendisine doğru bastırılana kadar yaklaştırdı.

Tadı çok güzeldi, daha da iyi hissettiriyordu. Tek istediği hayatının geri kalanını ona bu şekilde sarılarak geçirmekti. Ama bu asla olamazdı. Kader, doğduğu andan itibaren ona karşı komplo kurmuştu ve işlerin gidişatına bakılırsa, ona hiçbir şey için mola vermeyecekti.

Yine de bir anı vardı. Kendine ait diyebileceği bu an. Nasıl geri dönebilirdi?

Dudaklarından geri çekildi ve onun tutkuyla kararmış gözlerine baktı. Kadının aç bakışları adamın nefesini kesti. Orada hiçbir suçlama yoktu. Kısıtlama yoktu.

Açık ve davetkârdı.

Onun hakkında bu kadar çok şey öğrendikten sonra onu nasıl isteyebilirdi? Bu inanılmazdı. Hayatında hiç kendisi hakkında çok şey bilen bir kadınla sevişmemişti. Ve hiçbiri onun geçmişini, *gerçek* kimliğini bilmiyordu.

Ama Shahara biliyordu. Yaşanan dehşeti ve geride bırakılan yaraları biliyordu. Bu onu savunmasız ve korkmuş hissettiriyordu.

Ellerini adamın çıplak teninde gezdirdi. Göğsündeki kasları nazikçe okşarken sırtından ve kollarından aşağı ürperti yayıldı.

Hınzır bir gülümsemeyle öne doğru eğildi ve adamın boğazının çukurunu emdi.

Zevkle hırlayarak, vücudu alevler içinde patlarken gerildi. Boğazındaki sıcak dudaklarının, onu yatıştıran ellerinin verdiği saf haz dışında her şey aklından uçup .

Adam üstünü çıkarırken Shahara bir an utangaçlık hissetti ama onu öptüğü anda bu utangaçlık kayboldu. Elleri dokundukları her yerde ona zevk veriyordu; kolları, göğüsleri ve bacaklarının arasındaki zonklayan ağrı.

Havlusunu çekti, onu tekrar içinde hissetmek istiyordu. Havlu ayaklarının dibinde bir su birikintisine düştü.

Kendi doymak bilmez açlığıyla dişleriyle adamın dudaklarını çekiştiriyor, onu yutmak istiyordu.

"Sana ihtiyacım var Syn," diye fısıldadı usulca. Ona kendisini sevdiğini söylemek istiyordu ama Syn bunu kabul etmeyecekti. Kelimeler kadar kolay ve değersiz bir şeye inanamayacak kadar bıkkındı. Bu, onun gibi bir adama göstermesi gereken bir şeydi.

Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmadan önce onunla birlikte yere çöktü. Shahara dudağını ısırды, hâlâ ondan korkmamasına şaşırmıştı. Başka hiç kimseye bu kadar rahat davranmamışken onun dokunuşunu memnuniyetle karşılamasına hayret etti.

Syn onu yatıştırdı. Şüphelerini ve güvensizliklerini susturdu. Onunla sonunda bir bütün olmuştu. Her zaman olmak istediği . Korkusuzca dokunulabilen . Hepsinden önemlisi, ona güvenebilirdi. Her şey darmadağın olduğunda, düşmanları onu köşeye sıkıştırdığında, onu korumak ve ona yardım etmek için yanında durdu.

Gözleri buğulanarak omzundaki en yeni yaraya dokundu. Onun için aldığı bir yara.

İstediği her şey, onu varlığının özüne kadar rahatsız etmesi gereken bir pakete sarılmıştı.

Ama o Syn'di. Her zaman sürprizlerle doluydu. Her zaman güç ve dürüstlikle doluydu. En önemlisi de sadakat.

Uzanarak adamın dudaklarını tekrar kendi dudaklarına çekti.

Syn onun basit öpücüğünün uyandırdığı duygu dalgası karşısında titredi. Tanrım, ona nasıl da inanmak ama nasıl inanabilirdi ki? Güvendiği kişiler tarafından pek çok kez yaralanmıştı.

O farklı olur muydu?

İçimde başka bir yeni başlangıç yok. Bir çok kez yeniden başlamak zorunda kalmıştı. Artık yorgundu. Ruh yorgunu.

Ama içini yakan o gözlere bakarken, kalbi onu dinlemiyordu. Ona inanmak istiyordu ve mantığını dinlemiyordu.

"Sarıl bana," diye kulağına nefes verdi. Kadın kollarını ona doladı ve adam bu hissin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Mükemmel bir an.

Yerde çırılçıplak yatarken nefesi boynunu gıdıklıyor, kolları onu vücuduna yaslıyordu. Bu cennet gibiydi.

Keşke uzun sürebilseydi.

Yanağını avucunun içine aldı ve ona gülümsedi. "Sana zarar vermeyeceğim Syn. Ben diğerleri gibi değilim. Senin yanında duracağım. Sonsuza kadar."

Tabii ki yapacaksın. Ama alaycılığını geri çekti. Bu bir savunma mekanizmasıydı ve onu incitmek istemiyordu. O anda, söylediklerinde ciddiye.

Gelecekte bunu kast edip etmediğini zaman gösterecekti. Şimdilik bunu kabul edecek ve en azından bugün bunu hissettiği için minnettar olacaktı.

Dudaklarını öperek dizleriyle kalçalarını ayırdı ve yavaşça sıcaklığının içine kaydı.

Shahara başını geriye attı ve en tatlı zevk ona saldırırken inledi. Hayatında hiç bu kadar harika bir şey yaşamamıştı. Vücudunun ağırlığı onunkinin üzerine çöküyor, ona karşı hareket ettiğini hissediyordu. Vücudu onunkini dolduruyordu.

Aşkını haykırmak istedi ama onun tepkisinden korktuğu için kelimeleri içinde tuttu. Ona sadece reddedeceği bir şeyi söylemek için çok erkendi.

Hayır, şimdilik sırrını saklayacaktı ama yakında ona söyleyecekti.

Syn yüzünü onun boynuna gömdü ve vücudunun tatlı kadınsı kokusunu içine . Kolları ve bacakları onu sarmışken, gerçek huzurun ne olduğunu biliyordu. Şeytanları ve şüpheleri gitmiş, yerlerine tanımlamaya bile başlayamadığı duygular gelmişti.

Adamın vücudunu her itişinde inliyor, içindeki alevleri daha da körüklüyordu.

Birdenbire tutuşu sıkılaştı ve zevkle çığlık attı. Syn cennette ona katılırken verdiği tepkiye derin bir kahkaha attı.

Vücudu tatmin olmuş olan Syn hareket etmek istemiyordu. Sonsuzluğun geri kalanında onun içinde kalmak istiyordu.

Keşke yapabilseydi.

"Syn? Beni eziyorsun."

Suratını asarak ona baktı. "Hareket etmek istemiyorum."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben de seni olduğun yerde seviyorum. Ama yaklaşık bir buçuk ton ağırlığındasın ve bu zemin gerçekten çok sert."

Homurdandı. "Affedersiniz, bu söylediğinize katılmıyorum. Ben sadece bir ton ağırlığındayım." Yana doğru yuvarlandı. "Bir buçuk ton değil." Onu üzerine çekti ve kendisini izlerken gözlerindeki ışıltıyı görebildi.

Shahara onun yakışıklılığına hayret etti. Ve bir kez daha karısının onun gibi bir adamı nasıl terk etmiş olabileceğini merak etti. Kadın ne düşünüyordu acaba?

Bununla birlikte bir başka korkunç düşünce daha geldi. Karısı onun için ne kadar değerliydi?

Babası onu annesini sevdiği kadar sevmiş miydi? Annesinin ölümünden sonra bile babası asla başka bir kadına bakmamıştı. Bir keresinde ona tanrıların sadece tek bir gerçek kadın yarattığını ve onu bulacak kadar şanslı olan tek erkeğin kendisi olduğunu söylemişti.

"Karını seviyor muydun?" diye kendini durduramadan ağzından kaçırıldı.

"Hayır."

Adamın tereddüt etmemesi ve sesindeki kesinlik karşısında kaşlarını çattı. "O zaman neden onunla evlendin?"

"Onun *fikrine* aşıktım."

"Anlamıyorum."

İç çekerek kadının saçlarından bir avuç aldı ve parmaklarının arasında dolaştırdı. "İş yerinde yaralanan bir arkadaşıyla birlikte acil servise girdiğinde ihtisasımı yeni tamamlamıştım."

"Ne tür bir iş?" "Fark

eder mi?"

"Bilmek isterim."

Cevap vermeden önce kızın saçlarını dudaklarına değdirdi. "Bir sanat galerisinde çalışıyordu ve arkadaşı bazı tabloları taşıırken yaralanmıştı. Kendini o kadar kötü kesmiş ki ameliyat olması gerekmiş."

"Bu yüzden mi sanatla bu kadar ilgileniyorsun? Onun yüzünden mi?"

"Onun yüzünden değil. O sadece beni buna maruz bıraktı ve bana bunu öğretti. Hayatımda hiç güzel bir şeyle karşılaşmadığım için galerilerde vakit geçirmeyi seviyordum. O gittikten sonra, sakladığım tek şey bu oldu. Yine onun yüzünden değil, bunu da benden almasına izin vermeyeceğim için. Şimdiye kadar zevk aldığım her şey bencil bir pislik tarafından mahvedilmişti. O sürtü beni yeterince soydu. Huzur bulduğum tek şeyi kirletmesine izin vermeyi reddettim."

Shahara buna saygı duyuyordu. Başkalarının kendilerine zevk veren şeyleri mahvetmesini engellemek için güçlü bir insan olmak gerekirdi.

Ve bu, tanıştıkları günü merak etmesine neden oldu. Syn doktor olarak pek çok kadınla tanışmış olmalıydı. "Ona çıkma teklif etmene ne sebep oldu?"

Gözleri garip bir şekilde hülyalı bir hal aldı. "Çok saf ve kırılgan görünüyordu. Tamamen kadınsı ve yumuşak. Daha önce hiç böyle birini tanımamıştım. Etrafımdaki tüm kadınlar sert ve alaycıydı. Bir erkeği öpmeden önce tokatlayan türdendi."

Tıpkı benim gibi.

Shahara'nın içi onun sözleriyle büzüştü.

"Ama o değil," diye devam etti. "O kadar korunaklı ve bıkkın değildi ki. Bir anda anladım ki bir an bile korku ya da açlık yaşamamıştı. Hiçbir şeytan ona musallat olmamıştı. İmrendiğim bir geçmişi vardı. Onunla biraz zaman geçirirsem belki ben de farklı bir geçmişe sahipmişim gibi davranabilirim diye düşündüm."

"Ve seni sevdi," dedi Shahara, sesi son kelimelerde takıldı.

"Hayır. Bir doktorla evli olmanın prestijini istiyordu. Hiç anlamadığım bir nedenden ötürü, *aillesinden* ve onların avam statüsünden utanıyordu. Babası bir satıcı, annesi ise bir bilgisayar teknisyeniydi." Acı acı güldü. "İronik, değil mi? Onunki gibi bir ailem olması için canımı verirdim ama o daha iyisini için onların varlığını unutmaktan başka bir şey istemiyordu."

Sesi düz olsa da, eski karısını hâlâ önemseydiği hissinden kurtulamıyordu. Onu tarif ederken gözleri kayıtsızlığını yalanlıyordu.

"Ne kadar süredir evliydimiz?"

"Altı *uzun* yıl."

Şaşkınlıkla bir dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı. "Madem bu kadar mutsuzlardı, neden kaldın?"

"Çünkü o saygıdeğer biriydi. Birlikte geçirdiğimiz hayat saygındı ve *benim* de tek istediğim buydu. Yaşayan en gösterişli kadın olsa ne olurdu? En azından bir hanımefendiydi. Toplum içinde, hayal edebileceğiniz en zarif, en büyüleyici kadındı. Görgü kurallarının en ufak parçasını bile bilirdi. Hangi çatal bıçağın hangi yemeğe yakışacağını bile bilirdi."

Benim aksime. Shahara'nın kalbi bu bilgiyle kırıldı. İtiraf etse de etmese de Syn hâlâ o hayatı arzuluyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Sesinde duyabiliyordu.

O asla öyle bir kadın olmayacaktı. Bunu ikisi de biliyordu. Onunla

asla mutlu olamazdı.

Ölmek istiyordu. Bunu daha önce göremeyecek kadar nasıl aptal olabilmişti?

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Hiç geri dönmek istediğin oldu mu?"

"Hayır. Ona değil. Keşke tekrar yasal bir doktor olabilseydim. Ve oğlumun sevgisini geri kazanmak için ruhumu satardım. Ama gerisi .. . Her neyse, sanırım. Yıllar boyunca kendimi çok daha azına sattım."

Shahara ayağa kalkarak ona baktı. "Mara bir aptaldı, Syn. Senin sahip olduğun tüm o harika şeyleri göremiyorsa, seni kesinlikle hak etmiyor demektir ve ondan kurtulduğuna sevindim."

Syn'in nefesi onun sesinde duyduğu inançla kesildi. Bir an için neredeyse ona inanabilirdi.

Dudaklarını onunkilere indirdiğinde, neredeyse mucizelere yeniden inanabilirdi.

Aptal olma.

Hayaller aptallar içindi ve onun gibi dürüst, namuslu kadınlar onun gibi bir pislikle birlikte olmazdı. En azından uzun süre.

Kendine daha fazla yalan söylemek istemeyerek geri çekildi ve iç geçirdi.
"Temizlenmemiz gerek. Ritadaria'ya ulaşmamız uzun sürmeyecek."

"O çipi bulacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben şahsen öleceğimizi

düşünüyorum."

BÖLÜM 16

Shahara dişleriyle çenesini ısırırken Syn tısladı. Sertçe. "Bu. Acıttı."

"Son yorumundan sonra kendimi tuttuğum için minnettar ol, dostum." Ama ona bakarken gözlerinde korku vardı. "Sadece meraktan soruyorum, yıllar önce çipi sakladığında nerede bırakmıştın?"

Kadının kendisine verdiği acıyı biraz olsun dindirmek için elini çenesine götürdü. "Merjack'in koridorunun sonundaki bir ofiste."

Kız ona bakakaldı. "Sen ne?"

Omuz silkti. "Sana söyledim, korkmuş bir çocuktum. Onlar beni almadan önce onu saklamak için sadece birkaç saniyem vardı. En güvenli yerin orası olduğunu düşündüm."

Shahara bu haber karşısında şaşkına döndü. Ne büyük bir aptallıktı bu! "Gerçekten çipin hâlâ orada olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Bilmiyorum. Onu terk edeli birkaç on yıl oldu. Bir mucize umalım."

Mucize mi? Lanet olası bir mucize mi?

Delirmiş miydi?

"Uyuşturucu , değil mi? Devam et ve itiraf et."

Homurdandı. "Gençliğimden beri uyuşturucu kullanmadım ve Nykyrian bir daha kullanırsam beni hayatımla tehdit etti. Arkadaş olarak bir suikastçıya sahip olmanın kötü yanı. Hayatınıza karşı bir tehdit savurduğunda, bunun bir tehdit olmadığını bilirsiniz. Ciddidir."

Onun kuru mizahını hiç de eğlenceli bulmuyordu. Hele de hayatları bir mucizeye bağlıken. "Peki onu ofisin neresine attın?"

"Onu bir heykel parçasına sabitledim."

Oh, gittikçe daha iyi oluyordu. Ona küçümseyici bir inançsızlıkla bakarken midesi yere çarptı. Zamanlarını boşa harcıyorlardı. O kişinin hâlâ orada olma ihtimali . . .

Heykelin hala orada olduğunu. . .

Kendini şimdi vurup Rits'i blaster şarjının maliyetinden kurtarabilirdi. "En azından kimin ofisi olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Haritayı bu yüzden yaptım."

Dişlerini sıktı. "Seni öldüreceğim. Neden zahmet ediyoruz ki? Hâlâ orada olma ihtimalinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ben ihtimallerle oynamam, aşkım. Hiç oynamadım."

Gözlerini devirdi ve onu kanayana kadar dövmek istedi ... daha fazla. "Peki ya heykel gittiye?"

"Boku yedik."

Uzun, sinirli bir nefes verdi. "Senin bu yönünü seviyorum, Mahkûm. İşleri her zaman ilginç tutuyorsun." Onun bakışlarıyla tekrar karşılaşınca kaşlarını çatı. "Her neyse, haritayı nasıl aldın?"

"Hapisten kaçtıktan sonra çizdim."

"O zaman haklıymışım, bir gün adını temize çıkarmaya niyetliymişsin."

Yuvarlanıp ayağa kalkmadan bir an önce yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Neden bekledin Syn?"

Sorgulamasından rahatsız olmuş gibi hırladı. "İşler çıktı. Ne zamanım ne de isteğim vardı."

Kaşları daha da çatıldı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Tanıdığı Syn özgürlüğü konusunda bu kadar lakayt davranmazdı. "Ne gibi?"

Syn, Merjack'i ifşa etmemek için öne sürdüğü tüm nedenleri hatırlayınca iç çekti. Sonunda tek bir şey ortaya çıkmıştı: Idirian Wade'in oğlunun, babasını alaşağı etmekle suçlanan adamı suçlamasına kim inanırdı ki? Sheridan Wade pis bir pislikti ve hapishanede geçirdiği zamanların ona öğrettiği bir şey varsa, o da Merjack gibi insanlar herkesi kazıklarken onun gibi insanların kazıklandığı ve bundan paçayı sıyırdığıydı.

Adını temize çıkarmaya çalışsaydı bile, muhtemelen bu yüzden idam edilirdi. Medyanın olayları çarpıtma şekline bakılırsa, bunu bir kan davası suçlaması olarak nitelendirir ve bu yüzden onu çarmıha gererlerdi. Şu anda olayı düzeltmeye çalışmasının tek nedeni, Shahara'nın bir denizci olarak sahip olduğu itibarın bu damgayı ortadan kaldırabilecek olmasıydı.

Olabilir.

Ama bunu onunla paylaşmak istemiyordu. Bunu görmezden gelecek ve ona paranoyak diyecekti çünkü onun dünyasında dürüstlük geçerliydi. Onun dünyasında ise insanların ölümüne neden oluyordu.

"Unut ."

Shahara küfretmek istedi. Ses tonu kulak vermesinin akıllıca olacağını . En azından bu seferlik.

Yine de gizem onu kışkırtıyordu.

Onun mantığını nasıl da anlamak istiyordu. Tek yapması gereken çipi yetkililere teslim etmekken kaçmaya devam etmesine neden olan şey neydi? Bu, yıllar boyunca onun izini sürmek için gönderilen tüm insanlarla yaşamaktan daha basit olmalıydı.

Belki de onu o kadar da iyi tanımıyordu.

Duş alıp giyindikten sonra köprüde Vik ve Nero'ya katıldılar. Nero tek kelime etmedi ama Shahara ne yaptıklarını tam olarak bildiğine dair bir his vardı içinde.

"Ritadaria'ya yaklaşıyoruz," dedi Syn'e. "Bahse girerim buraya geri döneceğini hiç ."

"En azından canlı değil. Peki ya sen?"

"Bir iz sürücü ve takipçi olarak onlara fatura kesiyorum ama bu burayı sizden daha çok sevdiğim anlamına gelmiyor. Elimden geldiğince gezegene gelmemeye çalışıyorum."

Shahara kaşlarını çatı. "Seni tutuklamalarından korkmuyor musun?"

Nero homurdandı. "Ben bir mahkûm değildim, Dagan. Yasadışı olarak satın alınmış bir köleydim. *Sahibimin*" -bu terimi küçümsedi- "üzerimde hiçbir yasal hakkı yok. Ve ben artık güçlerimi öğrenen bir çocuk değilim. Bana yaklaşacak kadar aptal olan herkesin alnına gömmek istediğim bir baltası olan yetişkin bir adamım. O piçlere şimdi bir şey denemeleri için meydan okuyorum."

Onun da Syn gibi bir yırtıcı olduğunu fark edince tüyleri diken diken oldu. Ve iki adamın da kötü tarafında olmayı asla istemiyordu.

Syn onlara rehberlik etmek için yardımcı pilot koltuğuna . "Çalıştığınız insanlardan herhangi biri sizin ne olduğunuzu biliyor mu?"

"Hayır. Öğrenen herkesi öldürürüm."

"Güzel."

Evet, ama öldürdükleri için değil. Shahara koltuğuna doğru ilerledi. Kuş formuna geri dönen Vik yanına oturmak için geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Seninle takılıyorum çünkü biraz daha akli başında görünüyorsun."

Syn sinirli bir ses çıkardı. "Hain."

"Luntic," diye karşılık verdi Vik.

Shahara iniş hazırlıkları için Vik'i kucağına alırken güldü. "Her şey yolunda, tatlım. Seni tuttum."

Ona sarılmak için iki kolunu birden gösterdi.

Nedenini bilmiyordu ama adamın davranışları onu etkilemişti. "Teşekkür ederim Vik. Buna ihtiyacım vardı."

Başını onun kalçasına koymadan önce yanındaki sandalyeye oturmak için yürüdü.

Birkaç dakika sonra, güpegündüz Ritadaria'daki ana şehre yanaştılar. Syn geminin sistemlerini kilitlerken şanslarına lanet okudu.

Körfezin etrafında dolanan güvenliği taradı. "Sence Merjack'in iz sürücüleri burada mıdır?"

Syn başını salladı. "Muhtemelen değil. Hapishane başka bir kıtada. Ama babamın ne kadar tanınmış olduğunu ve kaç kişinin onu hala hatırladığını düşünürsek, birinin beni sadece görünüşüme bakarak teşhis etmesi kolay olurdu - ki o lanet muhabir de beni böyle buldu. Koridorda beni gördüğünde babası benim hastanemde tedavi görüyordu. İkisini bir araya getirdi ve üzerime geldi. Bunun tekrar olmasını hiç istemem."

Onu da.

Üzerlerine tam oturmayan *ödünç* uniformalarına bakarak sırttı. "Ve biz de buraya uyum sağlamak için giyinmedik."

Kısa bir kahkaha attı. "Hayır, değiliz. İnsanlar bizi kesinlikle fark edecektir."

Nero kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni güvenli bir bölgeye götürebilirim. Kimse seni göremez."

Syn, Nero'nun teklifi karşısında tereddüt etti. "Bu sana ne kadara mal

olacak?" "Çok uzağa gitmezseniz, fena olmaz."

Shahara pencereden dışarı, körfezdeki görevlilere ve yoldan geçenlere baktı. Büyük bir liman olduğu için inanılmaz derecede yoğundu. Uzaylılar ve insanlar bir gemiye binmek ya da şehre inmek için koşuşturuyorlardı. Orada

çok sayıda gümrük ve güvenlik görevlisi, bagaj taşıyıcıları ve seyyar satıcılar vardı.

Bu manzara hiç hoşuna gitmemişti.

"Karanlık çökene kadar gemide kalalım mı?"

Syn başını salladı. "  ok şüpheli. Buradan ayrılmalı ve karanlık çökene kadar güzel bir sığınak bulmalıyız."

Başka bir *hücre deliği değil*. Onun şüpheli davranışlarından yeterince nasibini almıştı.
güvenli yerler. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

Adamlar kaşlarını kaldırarak ona döndüler.

Shahara ellerini kaldırdı ve taleplerini saymaya başladı. "  l  insanların, böceklerin ya da kemirgenlerin olmadığı *bir* yer bulalım. Hatta ikimizin de i  organlarını ezmeden sığabileceğimiz kadar büyük bir yer."

Syn alay etti. "Seçici, seçici, seçici. Madem bu kadar kolay olduğunu düşünüyorsun, neden saklanacak bir yer bulmuyorsun?"

"Bana uyar."

Sırıttı. "Pek   , o zaman sen git." Nero ayağa

kalktı. "Korunmak mı istiyorsun?"

Syn cevap vermeden önce ona baktı. "Evet, eğer sakıncası yoksa. Güvenli oynayalım. Ş  anda kaçacak havada değilim ve savaşımanın intihar olduğunu biliyorum. Yapmak istediğim son şey ölerek d ş manlarımı mutlu etmek."

Çantasını yerden kaldırdı. "Bizimle mi kalacaksın?" diye sordu Nero'ya.

"Sadece ikinizi park ettirene kadar, sonra  ıkıyorum."

Buna biraz şaşırmıştı ama Syn bunu bekliyor gibiydi.

"Bir an önce buradan gitmeliyiz yoksa yerel halk ne olduğunu öğrenmek isteyecek." Syn Vik'i çantasından çıkardı. "Pekâlâ dostum. Gözcülük yapman için sana sokakta ihtiyacım var. Grilerin bize doğru geldiğini görürsen bana haber ver."

"Evet, bu güzel. Zavallı botu yerel infazcılarını araması için soğukta bıraktın. Berbatsın patron." Vik bir kuşa dönüştü.

Shahara onun suratsızlığına gülerek kapıya doğru ilerledi. Nero ve Syn de onu takip etti. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve onların ortak yoğunluğu karşısında tüyleri diken diken oldu. Bir kadının böylesine muhteşem iki erkeği bir arada görmesi pek sık rastlanan bir durum değildi ama ikisinin bir araya gelerek oluşturdıkları ham erkeksi güç auraları gerçekten etkileyiciydi.

"Peki bu kalkan nasıl çalışıyor?" diye sordu Nero'ya.

"Sizi görecekler ama kimse size dikkat etmeyecek. Bu bir yansıma ya da engelleyici gibi. İkinizden başka bir şeye odaklanmayacaklar. Arka plana karışacaksınız."

"Bu sahip olunması gereken

güzel bir güç." "Evet, öyle."

Rampayı indirmek için kumandalara bastı. "Pekâlâ Syn. Bir bölme geliyor. Sadece benim seçimime, seninkine gösterdiğim zarafet ve eşit huylulukla katlanman gerektiğini unutma."

Homurdandı. "Güzel. Sızlanıp . Sabırsızlanıyorum."

Ona başını sallayarak, gemiyi ilk o terk etti. Vik uçtu ve onları hızla geride bıraktı.

İniş pistinin dışına çıkıp caddede durduklarında, Syn'in gün ışığı hakkında ne demek istediğini anladı. Öğle civarı olmasına rağmen, daha çok alacakaranlık gibi görünüyordu. Burada ne kadar çok insanın yaşadığını ve çalıştığını fark edene kadar ofis binasına gitmelerini önermeye başladı. Kelimenin tam anlamıyla bir ceset denizi gibi görünüyordu.

Binanın da tıka basa insanla dolu olacağına şüphe yoktu. "Peşinden gitmeden önce ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Syn omuz silkti. "İşler ne kadar değişti bilmiyorum ama eskiden insanlar mesai saatlerinden sonra ana bölgeyi boşaltırdı."

Nero başıyla onayladı. "Güvende olmak için altı, yedi saat daha beklemeniz gerekecek. Ondan yaklaşık iki saat sonra sokaklar tamamen boşalır."

"O halde planımız bu." Syn ona baktı. "Peki nereye gidiyoruz?"

Caddede bir aşağı bir yukarı bakarak, o kadar süre kalabilecekleri ve kimsenin şüphesini çekmeyecekleri bir yer bulmaya çalıştı. Etraflarında yüzlerce insan ve uzaylı yürüyor, yoğun mekikler, gezginler ve nakliye araçları yol boyunca patinaj yapıyordu.

Cadde boyunca tonlarca mağaza, otel ve restoran sıralanmıştı. O kadar süre boyunca ne alışveriş yapabildiler ne de yemek yiyebildiler.

Otele gelince . . .

Bu tür yerlerde her zaman kimlik sorulurdu ve her ikisi de yerel hükümet tarafından ölü olarak arandıkları için bunu sağlamak imkânsızdı.

Belki de kanalizasyon o kadar da kötü bir fikir değildi.

Sonunda Syn'e "Bu şehrin adı ne?" diye sordu. "Shasra.

Neden?"

"Sadece merak ettim." Umut verici bir varış noktası bulmak için etraflarında bir o yana bir bu yana uzanan cılız binaları bir kez daha taradı.

Sonunda Syn sinirli bir şekilde ofladı ve etrafından dolaştı. "Bu işte berbat, biliyorsun değil mi? Karar vermen bu kadar uzun sürerse seninle alışverişe çıkmaktan nefret ederim." Çenesini Nero'ya doğru salladı. "Unutma, Scalera kalkanını sonsuza dek tutamaz."

"Burnumun kanamasını ve başımın ağrımını istemiyorsam hayır. Alınma ama o çok keyifli sefaleti es tercih ederim."

Onlara ve onların birleşik alaycılığına ters ters baktı. "İyi o zaman. Parlak önerin nedir?"

Syn ona cevap vermeden caddenin karşısındaki bir otele götürdü. Shahara şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ne düşünüyordu bu adam? *Bu* onlara nasıl barınak sağlayabilirdi?

Syn kapıda durdu ve Nero'ya baktı. "Bundan sonrasını ben hallederim. Yardımın için teşekkürler, kardeşim."

Nero kolunu ona doğru uzattı. "Beni şaşırtmaktan asla

vazgeçmiyorsun." "Nasıl yani?"

"Beni nasıl alaşağı edeceğini bilen tek kişi sensin ama bunu asla yapmıyorsun." Syn'in kolunu sıktı ve ona son derece saygılı bir bakış attı. "Güçlü dur ve özgür kal."

"Sen de."

Onu hızlı bir erkek kucaklaşması için kendine çeken Nero geri çekildi. "Sen de kendine iyi bak Shahara. Hayatta kalmak için kendimize söylediğimiz yalanların nadiren ruhlarımıza huzur getirdiğini unutma."

Adam uzaklaşırken kaşlarını çatı. "Bununla ne demek istedi?"

Syn omuz silkti. "Aklında suçlu bir şeyler olmalı. Zaman zaman düşünceleri okuyabiliyor ve gelecekleri görebiliyor, bu yüzden senin bilmediğin neleri bildiğini bilemeyiz."

"Peki senin hakkında ne demek istedi?"

"Onu neyin zayıflattığını biliyorum ve asla bununla onu köleleştirmeye çalışmadım. Bunu ona yapmazdım ama kim ve ne olduğunu bildiğim ve bunu ona karşı kullanmadığım gerçeğini kabullenmekte hala zorlanıyor."

Bu nadir görülen bir şeydi ve Syn bu yönüyle dikkat çekiciydi. "Yani gerçekten burada mı kalacağız?"

"Daha iyi bir yer olamaz." Önce kapıyı açıp içeri girdi, sonra da onu takip eden kız için kapıyı açık tuttu.

Şık lobinin içinde, kirli kıyafetlerinin ve sofistike olmadığının hemen farkına vardı. Zengin insanlar ve aristokratlar etrafta dolanıyordu, bazıları tozlu üniformasına tiksintiyle bakarak kaba davranıyordu. Hepsi de onun faturalarını en az altı ay boyunca ödeyecek kadar kusursuz giysiler içindeydi.

Ya da daha fazlası.

Nero, geri gel ve beni bu insanlardan koru. Küçümseyen bir bakış ve kıvrılmış bir dudaktan başka bir şey yapmadan kendisini hiçten daha değersiz ve altlarında hissettirebilmelerinden nefret ediyordu. Garip bir şekilde dağınık saçlarını taradı ve kabarıklığı düzeltmeye çalıştı.

Syn onun elini yakaladı ve aşağı çekti. Adamın yüzündeki sert ifade kadının içini ürperti. "Onlara aldırmış etme. Burada hatalı olan onlar ve sen onların hepsinin toplamından daha değerlisin. Değer, bir insanın net serveti ya da geliriyle hesaplanmaz. Dürüstlük ve ahlakla hesaplanır. Bu odadaki tek değerli insanlar, nasıl giyindiğimizi umursamayanlardır. Eğer bakarsanız, önemli olanları görürsünüz. Geri kalanların hepsi cehenneme gidebilir."

Onun bilgeliği ve nezaketi karşısında titreyen bir gülümseme sundu. Onu bu yüzden seviyordu. Ve o haklıydı. Odada onlara hiç aldırmış etmeyen varlıklı insanlar ve hatta dostça bir gülümseme sunan birkaç kişi vardı.

Yine de bu, diğerlerinin onu küçümsemesinin acısını yok etmedi. Aralarında olmak için yeterince iyi olmadığını ona hatırlattıkça, hırpalanmış ruhuna gereksiz yere verdikleri acıyı. Otel personeli bile ona yere tükürmesinden korkuyormuş gibi bakıyordu.

Ya da daha kötü bir şey yap.

Elini kolunun kıvrımına sokan Syn, sanki buranın sahibiymiş gibi tezgâha doğru yürüdü. Başı dik ve omurgası dik, sahip olduğu tanrılara dilediği bir meydan okumayla onlara baktı.

Yine de muhtemelen böyle yerlere alışkındı. Onun aksine, bu tür lüksleri karşılayabilecek kadar para kazanıyordu. Bu nedenle, muhtemelen yanlarından geçtikleri züppelerin çoğundan daha fazla kazanıyordu ve oteli doğrudan satın alacak kadar parası vardı.

Bu, diğerlerini unutmasına yardımcı oldu.

Ve o hareket ettikçe, diğer kadınların dikkatini çok fazla çektiğini fark etti. Beyaz ateş göğsüne saplandı ve bazı zengin kafaları birbirine vurmaya başlamak için garip bir arzu duydu.

Syn ana masanın önünde dururken onlara hiç aldırış etmedi.

Kibirli bir ifadeyle kaşlarını kaldıran tezgâhtar onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve onları beklemek zorunda olduğu için son derece sinirli görünüyordu. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Syn onun bakışına daha da sümüklü bakışla karşılık verdi. "Bu gece için bir oda istiyorum."

Sanki adamın ödeme gücünden şüphe ediyormuş gibi kısa bir kahkaha attı. "Peki siz?" Adam kimliğini uzattı.

Katip ona baktı, sonra tavrı anında değişti. "Lord Cruel, lütfen kabalığımı bağışlayın. Sizi hemen tanımalıydım."

Shahara bu isimle irkildi ve tek bir duygu bile göstermemek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Zalimlerden biri gibi mi davranıyordu? Deli miydi? Kraliyet ailesinden biriymiş gibi davranmak...

Shahara, adam aranan bir suçlu. Hakkında bir tutuklama emri daha çıksa da fark etmez.

Memur bir tarayıcı uzattı. "Sadece izinize ihtiyacım var lordum."

Syn elini beyaz ekranın üzerine koydu. Shahara nefesini tutmuş, alarmin çalmasını ve güvenliğin koşarak yanlarına gelmesini bekliyordu.

Bunun yerine, beyaz ışın avucunu taradı ve ardından küçük yeşil bir ışık bipleledi.

Kâtibin yüzü daha da aydınlandı. "Kral dairemiz müsait lordum. İhtiyaçlarınızı karşılar mı?"

Sinirli bir iç geçirdi. "Bu kadar kötü davranmaktan nefret ediyorum ama elinizden gelenin en iyisi buysa

. . . Sanırım bir geceliğine idare edebiliriz." Shahara'nın elini kaldırdı ve parmaklarını öptü. "Sizin için daha iyisini yapamadığım için beni bağışlayın leydim, ama bu avam kuruluşlarının nasıl olduğunu bilirsiniz. Gerçekten korkunç. Ama yarın gece sizi sarayımda ağırlayacağım ve bu geceki sefaleti telafi edeceğim."

Shahara onun mükemmel krallara layık ses tonuna gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Oyunculuk yetenekleri etkileyiciydi. "Eh," dedi onun taklidine katılırken sıkılmış bir ses tonuyla, "sanırım burada yatakları var, elbette. Bunu yapmalıyız ve oy hakkımız için tanrılar tarafından ödüllendirilmeliyiz."

Ona göz kırparken gamzeleri parladı.

"Akşam yemeğinizi hazırlayacağımızdan emin olabilirsiniz lordum. İnanın bana, sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz ve en iyi deneyimi yaşamanızdan başka bir şey istemiyoruz." Tezgâhtar yanlarından geçip VIP valeye işaret etti. "Lütfen Lord Cruel ve misafirine süitini gösterin."

Syn valeye çantalarını uzattı.

Gözünü kırpmadan aldı. "Lütfen beni takip edin lordum."

Syn onun yanına çekilirken kulağına "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Güven bana."

Adam onun elini tuttu. Elini sıkıca sıkı kadın, güvenlik görevlisinin yanından geçerken titrek bir nefes verdi. Bir yanı her an tanınacaklarından ve durdurulacaklarından korkuyordu.

Yaptıkları şey son derece tehlikeliydi. Ancak Syn uşāā ayak uydurup diğerlerini görmezden gelirken bunun farkında değilmış gibi görünüyordu.

Asansörü beklerken bakışlarını lobide gezdirdi. Asansör bölümünün hemen yanında birkaç mağaza vardı ve insanların gelip gidişini izledi.

Çeşitli butiklere göz gezdirirken, bakışları yakındaki bir vitrinde sergilenen muhteşem yeşilimsi mavi bir elbiseye takıldı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir renk ya da bu kadar narin bir kumaş görmemişti. İpekten bile daha yumuşak görünüyordu. Belki de yabancı bir malzemeydi. Bu kadar sıra dışı olan şey, ince dokunmuş ipliklerin boyun ve kollar etrafında örümcek ağı etkisi yaratacak şekilde birbirine kenetlenmesiydi. Elbisenin kendisi mankenin vücudunu saran sade bir kılıftı.

İkinci el olmayan bir şeyi giymenin nasıl bir şey olduğunu görmek için onu denemek için bir anlık huzur için neler vermezdi.

Kesinlikle inanılmaz olurdu.

Ama o zaman ne işe yarayacaktı ki? Muhtemelen onu dikmek için kullanılan ipliğe parası yetmezdi.

Yine de çok güzel.

Syn, çok uzakta olmayan vitrindeki elbiseye özlemle bakan Shahara'nın yüzünü izledi. Onun içinde nefes kesici olurdu. Düşünecek olursak, onu iş kıyafetleri dışında başka bir şeyle hiç görmemişti.

Bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Hayatı boyunca ailesi için çalışmış ve mücadele etmişti. Peki bunun karşılığında elinde ne vardı?

Tessa'nın başı hep beladaydı, Kasen ise tam anlamıyla . Ve

Caillen . . .

Syn yüzünü buruşturdu. Caillen hakkında düşünmek istemiyordu çünkü Caillen'ı düşünmek ona neden bir daha asla yuva kurmayı deneyemeyeceğini fazlasıyla hissettiriyordu.

Geçmişi onu sonsuza dek rahatsız edecek bir şeydi. Kahretsin, bir pislik muhtemelen bunu mezarına koyacaktı - İşte *Idirian Wade'in Oğlunun Son Kalıntıları*. Adını unuttuk ama kimin umurunda? Değersiz bir Filch'ti.

Evet, bu doğru olurdu.

Asansör pırıldayarak açıldı. Syn onun elini nazikçe çekerek asansöre bindirdi. Kapılar kapanana kadar hâlâ elbiseye bakıyordu.

Syn başka tarafa baktı. Hayatı boyunca aynı aç bakışı takınmıştı ve sahip olamayacağı bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Barış. Aile.

Ve en önemlisi, sevecek biri.

Bu üç şey Wade soyadını taşıyan hiç kimseye ait değildi.

Neyse olur.

Shahara uşağa baktı, o da bakışlarını hızla göğüslerinden duvara çevirdi. Başka zaman olsa böyle bir bakışın bedelini ona ödetirdi ama yine de kendini biraz bunalmış ve lüks çevresi tarafından korkutulmuş hissediyordu.

Kapılar kendi katlarında açıldı.

Uşak onları dışarı çıkardı ve geniş sarı koridordan koridorun sonundaki odaya götürdü. Syn onun etrafından dolaştı ve elini katibin sadece onun dokunuşuna yanıt verecek şekilde programladığı kapı kilidine koydu. Büyük ahşap kapılar büyük bir gürültüyle açıldı.

İçeri baktığında Shahara'nın nefesi boğazında düğümlendi. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Yerler altın damarlı yeşil mermerle kaplıydı, duvarlar canlı, davetkâr bir sarıya boyanmıştı ve süslemeler koyu renk ahşaptı.

Süite girdiğinde onu kocaman bir vazo dolusu taze çiçek karşıladı ve havayı harika bir buketle kokulandırdı. Oturma odasında krem rengi çizgili sandalyeler ve biri şöminenin önüne yerleştirilmiş iki büyük kanepe vardı.

Syn uşağa bahşış verdi ve kapıyı kapatıp kilitlemeden önce çantalarını aldı. Çantaları yere bıraktı ve odayı geçerek kadının durduğu yere geldi. "İyi misin?"

"Peki." Kalabalık şehre bakan devasa pencerelere doğru yürümek için bir adım attı.

Whoa. . . Muhteşemdi.

Kendini bir peri masalındaki efsanevi prenses gibi hissediyordu. Böyle bir hayata doğmuş insanlar bunun değerini gerçekten biliyorlar mıydı? Yoksa bu onlar için, onun için sade gözleme kadar sıradan mıydı?

Ne kadar şanslı olduklarını anlayamıyorlarsa ne yazık.

Syn onun peşinden giderken kaşlarını çatı. "Bilmiyorum... Seni hiç bu kadar sessiz görmemiştim. Dilini yutmadığına emin misin?"

Muhteşem manzarayı seyretmek için arkasını dönmeden önce ona kötü bir bakış fırlattı. "Sanırım böyle şeylere alışıksın."

Pencerede ona katıldı. "Pek sayılmaz. Hiçbir şeyiniz olmadan büyüdüğünüzde, böyle şeylere asla alışamıyorsunuz. Pencerelere bakarak, bu dünyada olmak için can atarak geçirdiğim onca yıldan sonra içeride olabilmek beni hâlâ şaşırtıyor."

"Camları kırmaktan mı ?"

Gülümsedi ve bu kez savunmacı bir tavır ya da öfke yoktu. "O da var."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve merakla ona baktı. "Peki buraya nasıl girdik?"

Üzerinde kendi yüzü ve Darling'in adı yazılı olan kimliği ona uzattı. "Bunu yıllar önce yaptık. Asla erişemeyeceğim alanlara sağlıyor.

kendi kimliğim."

"İkinizin garip bir ilişkisi var."

Kimliği cebine geri koydu. "Pek sayılmaz. Benimle alışıyor. Hatırladın mı? Bunun gibi bir sürü berbat şey yapıyoruz."

"Ailesinin korkmuyor musun?"

"Kardeşi Ryn'in umurunda olmazdı ve amcasına bana gelmesi için para verirdim. O piçin bir parçasını o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum."

Ses tonundaki ve ifadesindeki samimiyet tüylerini ürpertti. Ama sonra nedenini anladı. Darling'in amcası onu taciz etmişti. Kardeşi dışarı çıkıp adamı öldürecekken Caillen'ı birden fazla kez geri çekmek zorunda kalmıştı.

"Gerçekten de kardeşime çok benziyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Umarım senden benim etkilendiğim kadar etkilenmiyordur. Çünkü bu bir şey." Ona gözlerini devirdi. "Berbatsın."

Vik'in onlara katılabilmesi için pencereyi iterek açarken itiraz etmedi.

Vik pervaza indi, robot formuna dönüştü ve pencereyi çarparak kapattı. "Bu gezegenden nefret ediyorum. Daha ne kadar kalacağız?"

"Umarım uzun sürmez."

"Güzel, çünkü tost makinemi özlüyorum ve buradan çıkmam

gerekıyor." Syn ellerini havaya kaldırdı. "Oraya gitmeyeceğim bile."

Odayı tararken barı gördü. "İçecek bir şey ister misin?"

"Elbette, bir kadeh şaraba hayır demem." Otelin bağlantısını aldı. "Ayrıca açlıktan ölüyorum. Bir şey ister misin?"

"Ne sipariş ederseniz alacağım."

"Ne zaman bu kadar güvenmeye başladın?" Kız cevap veremedi, adam hınzırca güldü.

"Ne?" diye sordu, güveni onun esprisi karşısında geri planda kalmıştı. İçinden bir ses şakanın hedefinin kendisi olduğunu söylüyordu.

Ona verdiği gülümseme parlak ve muhteşemdi. "Kendi yemeğini yemen gerektiğini unutmuşum. Sanırım başka *her şey* nirvana."

"Ha, ha," dedi, keşke ona fırlatacak bir şeyim olsaydı.

Telefona biri bağlandığında ayıldı ve onlar için yemek sipariş etti. Ana dilinde konuşan adamın derin sesini dinledi. Tüm bu farklı ortamlara nasıl uyum sağlayabildiği gerçekten şaşırtıcıydı. Haydutlarla birlikte koşabiliyor, lağımları sıyrabiliyor, sümüklü kraliyet mensuplarını ve asi memurları bastırabiliyordu.

Hepsinden önemlisi, bir iz sürücüye, kendini herhangi bir erkeğin cazibesine karşı bağışık sandığı zamanlarda bile nasıl güvенеbileceğini öğretmişti.

Bunu nasıl yaptı?

İçkilerini doldururken, yemek siparişlerini bitirdikten sonra onun kendisine yaklaştığını hissetti. Adam ona doğru uzanıp bardağını alırken vücudundan yayılan sıcaklık onu yaktı. Adam o kadar yakın duruyordu ki nefesi boynunu gıdıklıyor, vücudunu boydan boya saran bir ürperti yaratıyordu.

Onun sıcak erkeksi kokusu eski, rahat bir battaniye gibi etrafını sarmıştı. Ve vücudu bu çağrıya onu hayrete düşüren bir hazırlıkla cevap verdi.

Daha kısa bir süre önce ona sahip olmuşken nasıl hâlâ onun için yanıp tutuşabiliyordu?

Bu adamda onu şehvet düşkünü yapan şey neydi?

Ama sonra anladı. Onunla ilgili her şeydi. Mizahı, zekası. Her gülümsediğinde ona bakan o harika gamzesi.

Kadehini bir kenara bıraktı ve onu kollarının arasında çevirdi. "Zaman öldürmenin daha da iyi bir yolunu biliyorum," dedi, sesi ihtiyaçtan derindi.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

O harika hınzır gülümseme dudaklarını büktü. "Hmm," dedi, dudakları onunkilerle buluşana kadar başını aşağı eğerek.

Shahara dudaklarını aralayarak onu içeri buyur etti. Nefesinin sıcaklığı ve vücudunun sıcaklığı onu neredeyse çıldırtıyordu ve ona hiç doyup doyamayacağını merak ediyordu. İçinden bir ses, ona iki yüz yıl boyunca sahip olsa bile bunun değerini her zaman bileceğini söylüyordu.

"Ah, millet?" Vik bot formuyla koşarak ayaklarının dibinde durdu. "Sanırım bir şey için devriyeye çıkacağım. Kesinlikle. Röntgencilikle ilgilenmiyorum... evet." Bir kuşa dönüştü, sonra kapalı pencereye çarptı ve yere düştü. "Kahretsin, Syn. Bunu yapmak zorunda mıydın?"

Syn pencereyi açıp Vik'in çıkmasına yardım etmeden önce güldü. "Haber vermeden geri gelme."

"Merak etme. Seni çıplak gördüğüm için devrelerimin yanmasını istemiyorum." Uçup gitti.

Syn pencereyi kapattıktan sonra kızın yanına döndü ve onu tekrar kollarına çekti.

Birden boğazından bir kahkaha yükseldi.

Syn geri çekildi, sanki ona hakaret etmiş gibi bakıyordu. "Ne?"

Gülümsedi. "Bir tura daha hazır olduğuna inanamıyorum. Caillen her zaman seks yaptıktan sonra bir gün dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyler."

Küçümseyerek homurdandı. "Caillen korkağın teki." Kadının elini kendi elinin içine aldı ve kasıklarındaki şişkinliğe yerleştirdi. "Seni temin ederim, ben bu meydan okumaya hazırım."

Boğazı kururken, yüzündeki sıcaklığın saç çizgisine kadar yükseldiğini hissetti. O daha kıpırdayamadan, adam öpücüklerine geri döndü ve kadının elini ikisinin arasına hapsederek anatomisinin en mahrem bölgesinden akan kanı hissetmekten başka çaresi kalmamasına neden oldu.

Shahara vücudunu onunkine daha rahat oturacak şekilde kaydırırken kendi ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Syn onun teslimiyeti karşısında inledi. Kadın muhteşemdi ve onunla tekrar sevişmek istediğine inanamıyordu. Normalde o da Caillen gibi olur ve dinlenmek için bir güne ihtiyaç duyardı.

Ama onunla değil. Onunla birlikte olduğu her dakika, tek istediği onun kollarının güvenliğini hissetmek, bedenini ele geçirirken nefesinin boynunu gıdıkladığını hissetmekti. Ona her baktığında sertleşiyordu.

Elini ondan çekti ve kollarını onun boynuna doladı. Syn bir adım daha yaklaştı, dilini kendi diliyle kızdırmaya devam ederken kendini onun vücudunun sıcaklığına doğru bastırdı.

"Bir sonraki hamlemizi planlıyor olmamız gerekmiyor mu?" Kadının sözleri kulağında yankılanıyordu.

"Çoktan

yaptım." "Ne

zaman?"

"Ben ofisimdeyken. Kimliklerimi ve ihtiyacımız olan diğer her şeyi aldım."

"Heykelin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama onu sakladığım ofiste ipuçları bulabileceğimizi umuyorum." Parmağını onun dudaklarına götürdü. "Güven bana, Shahara. Çipi bulacağım ve seni bu durumdan kurtaracağım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Aynı sözü ona da verebilmeyi ne kadar isterdi.

Birden kapı çalındı. "Oda servisi," diye seslendi bir ses kapının diğer tarafından.

Syn boğazından kısık bir sesle hırlayarak ondan uzaklaştı. "misin?"

"Ben mi?" Shahara başını salladı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hayatımda hiç otele gitmedim."

Anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Hadi ama, kapıya bu şekilde cevap veremem. Dışarıda bir adam var."

Bakışları adamın gösterdiği bölgeye kayd ve adamın tahrik olduğunun fazlasıyla açık olduğunu fark etti. Gülerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona şakacı bir bakış attı. "Bence bunu yaparsan o ve arkadaşları için ilginç bir garson sohbeti olur."

Bakışları ölümcül bir hal aldı. "Sadece kapıyı aç, yemeği içeri getirmesine izin ver ve sana uzattığı defteri imzala."

"Bahşış ne olacak?"

"Bu zaten faturaya eklendi."

Shahara onu kızdırmak için bir dakika daha durakladı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Sanırım paçayı kurtardın."

Kız gözünü kırpamadan, adam saklanmak için çift kanatlı bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

"Seni korkak!" diye seslendi onunla alay ederek.

"Bana dudak bükme, sürtük. Hepsi senin suçun."

Gülümsemesi genişleyen Shahara, ana kapıları açmak için düğmeye bastı. Genç bir adam gümüş ve altın tabaklarla kaplı büyük bir tepsiyi içeri getirdi. Onları antrenin hemen solundaki mermer kaplı masanın üzerine yerleştirdi. "Hanımefendi başka bir şey ister mi?" diye sordu kibarca.

Vay canına, daha önce kimse ona "hanımefendi" dememişti. Aslında hoşuna gitmişti. "Sanırım iyiyiz."

Adam ona küçük bir bilgisayar defteri uzattı ve kadın ne kadar aptalca olabileceğini düşünmeden bir an önce imzasını atmaya başladı. Onun yerine bir tane uydurdu.

Garson başını eğdi ve onu terk etti.

"Artık dışarı çıkabilirsin," diye seslendi Syn'e. "Burası güvenli."

Onun kendisine katılmasını beklerken kapakları açmaya başladı. Kızarmış et ve sebzelerin harika kokusuyla midesi guruldadı. Ağzı sulanarak daha önce gördüğü en yumuşak ekmekten bir tutam aldı.

Harikaydı.

Syn bir hayalet gibi sessiz bir şekilde tekrar arkasından yaklaştı ve onu göğsüne doğru çekti, böylece kesintinin onun ruh halini biraz bile bozmadığını anlayabildi.

O zaman onun hep böyle hareket ettiğini fark etti. Yabani bir av hayvanı gibi zarif ve sessiz. Eğer daha iyi bilmeseydi, suikastçı eğitimi aldığına yemin edebilirdi. Ama babasına bakılırsa, aldığı eğitim muhtemelen daha da sertti.

Önce yemeğe, sonra da kadına baktı. "Hangi ağrıyan ihtiyacımı önce gidereceğimi bilemiyorum. Sanırım senden bir ısırık almayı tercih ederim."

Çenesini avucunun içine alarak güldü. "Önce yemekle ilgilen. Üşümeyeceğime sizi temin ederim."

Derin kahkahası onunkine katıldı ve masaya oturmadan önce ona bir söz öpücüğü verdi ve bacaklarının arasına alaycı bir vuruş yaptı.

Shahara ona katılmadan önce içkilerini almaya gitti.

Otururken garsonun getirdiği atal bıçak takımlarına baktı. Belli ki farklı yiyecekler için  farklı atal vardı. Hangisini kullanmalıydı? Bunun aptalca bir endişe olduğunu biliyordu ama Mara hakkında söylediklerinden sonra, onun *kendisini* herhangi bir şekilde eksik bulmasını istemiyordu.

Kız bezelyelerini onun yaptığı gibi zarif bir şekilde çatalına koymaya çalışırken, adam uzanıp kızın eline dokundu. Başını kaldırıp baktığında, adamın kara gözlerindeki şefkatle büyülenmişti.

Kızın elinden çatalı aldı ve bezelyelere sapladı. "Böyle aptalca şeyleri umursamayayı uzun zaman önce bıraktım. Görgü kuralları seni terbiyeli yapmaz ve daha iyi bir insan yapmaz. Güven bana. Yemeğini huzur içinde ye ve tanıdığım tüm soylu kadınlardan daha hanımefendi olduğunu bil." atalı ona uzattı.

Lokmayı yuttuktan sonra kirpiklerinin altından onu izledi, ne yaptığını fark ettiği için biraz utanmıştı. Ve görgü kuralları konusunda bu kadar başarısız olduğu için.

Midesine acı veren bir yumru yerleşti. "Küçükken, oturduğumuz sokağın aşağısındaki pazarda oturur ve üst tabakadan insanların alışverişe gelişini izlerdim. Her zaman çok zarif ve güzel olurlardı. Ben de onlardan biriymişim gibi davranırdım. Bunu hiç yaptın mı?"

"Hayır. Eskiden Vik'mişim gibi davranırdım. Onu uçmaya gönderirdim ve ne yaptığını görebilmek ve duyabilmek için video takardım. Özgürlüğünü o kadar çok istiyordum ki, onu yaratmasaydım bugün aklımın başında olacağını sanmıyorum."

Kendi çocukluğunu hatırlayınca iç geçirdi. Kötü olsa da onunkiyile kıyaslanamazdı. "ok taşındınız mı?"

"Sürekli olarak. Yetkililer babama çok yaklaştığında alıp gidebileceğimiz bir çantaya sığmayacak hiçbir şeyi yanımızda bulundurmamıza izin verilmiyordu. Digger'ın kaç kez gecenin bir yarısı kaçmamız için bizi uyandırdığını sayamıyorum bile."

Nefesini sertçe içine çekti. "Her zaman en çok o panik hissinden nefret etmişimdir."

Onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Sen de mi kaçtın?"

"Alacaklılardan. Babam tahliyeden bir gün öncesine kadar beklerdi ve onu tutuklamalarından önce kaçmak zorunda kalırdık. On yaşındayken Caillen'a yardım ettiğim için sürümü geride bıraktığımı hatırlıyorum."

Syn onun sesindeki çiğ acıyı duyunca durakladı. "İçinde ne vardı?"

"Aptal kız eşyaları. Bir günlük, kıyafetlerim, ama en çok özlediğim şey Agatha bebeğimdi. Şimdiye kadar aldığım tek yeni şey oydu." Başını iki yana salladı. "Saçma, değil mi?"

"Hayır. Öyle değil. Nesneler insanlığımızın işaretleridir. Tutunduğumuz her şeyin bizim için bir anlamı vardır. Bu şeyler bizi zamanın tam o anına götürebilen ve o duyguyu yeniden hissetmemizi sağlayan birer hatıradır. Örneğin Vik'i ele alalım. O bana özgür olma ihtiyacımı hatırlatıyor ama aynı zamanda onun üzerinde çalışırken yediğim dayakları da hatırlıyorum. Özellikle bir tanesi çok acımasızdı çünkü ona o kadar odaklanmışım ki babamın beni çağırdığını duymamıştım."

"Bu yüzden mi onu geride bıraktın?"

"Evet. Geçmişimle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Mara beni terk edene kadar Digger bana Talia'yla çektiğimiz fotoğrafı göndermedi. Ancak o zaman geçmişimin, iyi ya da kötü, beni ben yaptığı gerçeğiyle yüzleştirdi. Babam ve ona karşı her zaman duyacağım öfke bana karşıma çıkan herkesi öldürme yeteneği verdi ama beni insan yapan kız kardeşim ve Digger'dı. Onlar olmasaydı, babamın oğlu olurdum. Ve onlar sayesinde, bana neye mal olursa olsun, onlar gibi birini asla kurban edemem."

Shahara onun elini kendi elinin içine aldı. "Sen iyi bir adamsın Syn."

Syn daha önce hiç kimsenin onu suçlamadığı tek şey karşısında donup kaldı. Onun dudaklarından dökülenlere inanmak istedi.

Ama o daha iyi biliyordu.

"Ben sadece hayatta kalmaya çalışan bir pisliğim, Shahara." Sandalyesini geriye itti ve huzur içinde yemeğini bitirmesi için onu yalnız bıraktı. Artık orada durup onu izleyemeyeceğini biliyordu. Kasıklarına saplanan acı çok şiddetliydi. Ama göğsündeki, her şeyin farklı olmasını isteyen sızının yanında bu hiçbir şeydi.

Bu *onun* farklı olmasını istedi.

Şarabından derin bir yudum aldıktan sonra müzik konsoluna doğru yürüdü ve yumuşak bir melodi seçti.

Dikkatini dağıtmak yerine, onu daha çok arzulamasına neden oldu.

Ne yapıyorsun, seni aptal? İşkenceyi kes. Onunla ne kadar çok birlikte olursan, ayrılman o kadar zorlaşacak.

Bu doğrudu ve gitmesi gerekecekti. O bir hırsızdı ve o da bir seax - onunla bir ilişki kurmayı düşünecek kadar aptal olsa bile, bu iki şey birbiriyle bağdaşmıyordu. Onunla birlikte olmak için değer verdiği her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Kardeşine bile. Ya da en azından Caillen'ın

saygısını. Ve bu asla izin veremeyeceği bir şeydi.

Yine de bu huzur anını durdurmaya gücü yetmedi. Her zaman istediği şey buydu. Kanını tutuşturan güzel bir kadın ve onunla paylaşacağı rahat, yemyeşil bir yer.

Ayrıca, Shahara bunu hak etmişti. Onu mekiğin soğuk zemininde götürdüğü için hâlâ kendini suçlu hissediyordu. Onun rahatını hiç düşünmeden şehvetini tatmin etmişti. Bu onun için yanlıştı. Ona asla bu şekilde davranmamalıydı.

"Ne düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne?"

Çatalını yere bıraktı. "Çok gergin görünüyorsun. Ben de nedenini merak ediyordum."

Ona yaklaşırken, yemeğini bitirmiş olduğunu fark etti. Boş bardağı masaya, tabağının yanına koydu ve elini ona uzattı. "Benimle dans et."

Ondan uzağa doğru eğildi. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Hadi," diye dürttü. "Yapabilirsin."

Shahara kararsızlık içinde dudağını ısırdı. Bu onun kalesi değildi ve daha önce hiç dans etmeyi denemediği için kendini utandırmak istemiyordu. "Emin misin?"

Başını salladı.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak adamın elini tuttu ve kendisini kollarına çekmesine izin verdi.

"Sadece adımlarımı takip et." Eğilerek onu dudaklarından hafifçe öptü ve kollarını boynuna doladı.

Syn onun kendisine sarılma hissinin tadını çıkardı. Adımları garipti ve sürekli onun ayaklarına basıyordu. Yüzünü buruşturmamaya ya da gülmemeye çalışarak kulağına sessizce fısıldadı, "Müziği dinle ve ritmi takip et."

Kız hemen iyileşti. Gülümseyerek, içinden geçen garip duygulardan zevk aldı. Ona bunu, hiç bilmediği tek şeyi, bir erkekle geçireceği şefkatli bir anı vermek istiyordu. Ona değer verecek birini hak ediyordu.

Keşke o olabilseydi.

"Mara ile böyle mi dans ettin?"

Eski karısının adını duyunca irkildi ve başını iki yana salladı. "Neden?"

"Hiç istemedim."

Tekrar konuşmak için dudaklarını araladı. Syn parmak ucuyla yumuşaklığı kapattı. "Sus, aşkım. Bana daha fazla soru sormanı ve bana bir daha onun adını anmanı istemiyorum. O benim uzun zaman önce ölen bir parçama ait ve onu düşünmek istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum."

Shahara onun sözleri karşısında dudağını ısırdı ve içine yoğun bir sıcaklık yayıldı. Boğazı düğümlenirken ona baktı ve gülümsedi. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. "Teşekkür ederim."

Adam gülümseyerek karşılık verdikten sonra uzandı ve kızın boynundaki sağ elini tuttu. Sıkıca tutarak, göğsüne yaslamadan önce parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.

Shahara başını onun göğsüne koydu ve birbirine dolanmış ellerine baktı. Adam onun belini sıkıca kavradı ve yanağını başının üstüne yasladı. Binlerce duygu aynı anda içinden geçiyordu ve adını koyabildiği tek şey, kabarıp her yerini dolduran aşktı.

Sonsuza kadar böyle kalmak için neler vermezdi. Nefesi saçlarını karıştırırken ve müzik her yerde akarken kalbinin yanağının altında attığını duymak için. Daha önce hiç bir erkekle dans etmemişti ve tüm erkeklerin bu kadar iyi hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

Derinlerde bir yerde cevabı biliyordu. Sadece Syn onun duygularını bu şekilde harekete geçirebilirdi.

Ve bir gün, çok yakında, ondan nefret edecekti. Bundan emindi.

Dans etmeyi bıraktı ve kızın örgüsündeki kravatı çekti. Bakışları ölümcül ciddiyetteydi, saç tellerini çözdü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

Saçları etraflarına dökülürken gülümsedi. "Sıra sende." At kuyruğunu kurtarmak için uzandı.

Elini tutarak onu konsola götürdü ve birkaç seçeneğe bastı. Işıklar soluk bir parlıltıya dönüştü.

"Ne yapıyorsun?"

Onu göğsüne çekti ve şefkatli bir öpücük verdi. "Seninle yıkanmak istiyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

İçinden bir utangaçlık titremesi geçti ama onu kovdu. Alçakgönüllülüğünün bunu mahvetmesine izin veremezdi. Onun için bu kadar önemliyken olmazdı. "Ben de isterim."

Küveti doldurması için onu bıraktı.

Shahara onu, muhtemelen bir düzine insanın sığabileceği devasa bir altın ve siyah mermer küvetin bulunduğu banyoya kadar takip etti. Çocukken içinde yüzebilirlerdi.

Syn küvetin dibine yerleştirilmiş olan çok sayıdaki süslü cam koku ve köpük şişelerinden birini seçti ve akan suya döktü.

"Hemen döneceğim." Kapıdan dışarı çıktı.

O yokken soyunmanın muhtemelen daha az utanç verici olacağına karar vererek hızla soyundu ve kendini küvetin uzunluğuna uzanan köpük dağının altına sakladı.

Syn elinde kadehler ve şarap şişesiyle döndü. Onu küvette görür görmez sinirli bir homurtu çıkardı. "Hey . . . Beni beklemen gerekiyordu."

Ona suratını astı. "Özür dilerim. *Seni* soyunurken izlemek istedim."

Bardakları onun yanındaki küvetin kenarına bıraktı. "*Seni* tercih ederim soy beni."

Uzanarak onu pantolonunun belinden yakaladı ve küvetin içine, üstüne çekti. "Memnuniyetle."

"Shahara!" Ses tonundaki kızgınlığı fark etmemek mümkün değildi. "Beni bu şekilde istemene sevindim ama önce küvetten çıkabilirdin."

"Oh, bebek gibi davranma."

"Değilim," dedi iç çekerek. "Ama sahip olduğum tek kıyafet bunlar ve beni botlarıma kadar ıslattınız."

Ne yaptığını fark ettiğinde içinden kahkahalar yükseldi. "Özür dilerim."

"Elbette öylesin." Yüzünü buruşturarak botlarını yan tarafa fırlattı ve vıcık vıcık bir gümbürtüyle yere düştüler.

Gömleğini eteklerinden tutup başının üzerinden çıkardı, sonra da botlarının yanına fırlattı. Pantolonu ve çorapları da hemen onu takip etti.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu, dört ayak üzerinde ona doğru sürünerek.

Shahara kıkırdayarak kendini tekrar soğuk mermere bastırdı. Adam kollarını onun iki yanına koydu ve kalbini çarptıran aç bir öpücük verdi. Su, sadece dudaklarının sıcaklığını vurgulayan sıcak, şehvetli bir ritimle vücuduna sıçradı. Zevkle inleyerek kollarını adamın geniş omuzlarına doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Adam onu bulunduğu yerden çekmeye başladığında, kadın adamın ellerini tuttu. "Bekle."

Merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Hınzır bir gülümseme dudaklarını büktü. Kendisine verdiği zevkin aynısını ona da vermek istiyordu.

Yanına yaklaşarak onu daha önce bulunduğu küvete doğru bastırdı. Derin ve boğuk bir sesle, "Sen benim oyuncağımsın," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Kollarını açtı ve küvetin kenarına yerleştirdi. "Beni duydun, aşk kölem."

"Aptalca davranıyorsun." Gözleri karardı. "Ama her dakikasına bayılıyorum."

"Güzel. Şimdi sessiz ol ve itaat et."

"Evet, hanımefendi." Kadın banyo süngerini ve sabuna uzanırken Syn ona hayretle baktı. İyice köpürttükten sonra boynunu ve göğsünü yıkamak için geri döndü. Yumuşak elleri vücudunun üzerinde neredeyse onu çıldırtacak şekilde kayıyordu. Ellerini kadının koyduğu yerde tutmak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti. Aslında, onları sabit tutabilmesinin tek yolu kenarı o kadar şiddetle kavramaktı ki eklemleri ağrıyordu.

Kadın göğsünün ve karnının üzerinde yavaş daireler çizerek aşağı yukarı ilerlerken, adam ona duyduğu ihtiyaçtan ölebileceğini düşündü. Hınzır bir kahkaha atarak süngerini adamın sikine doğru indirdi. Parmakları hassas etini okşayıp okşarken tüm vücudu zevkle sarsıldı.

"Beni öldürüyorsun kadın," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Onu kucaklamak için harekete geçti.

"Hayır." Onu geri itti. "Sen benimsin, unuttun mu?"

Dişlerini sıkarak ellerini kenara götürdü ve bunun onu kesinlikle öldüreceğine karar verdi.

Ama ölmesi gerekiyorsa, bundan daha iyi bir yol düşünemezdi.

Onu tekrar yıkamaya başladı. Parmakları onun üzerinde ve altında kayıyordu. Tam çılgılık atacağını düşündüğü anda, sonunda ellerini bacaklarına götürdü.

Syn sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Kızın cesareti onu şaşırtmıştı. Özellikle de sadece birkaç hafta önce bir erkeğe asla bu kadar yakından dokunamayacağı gerçeği göz önüne alındığında. Bırakın peşinden gönderildiği birini.

Kadın banyosunu bitirdiğinde, adam süngere uzandı. "Benim sıram."

"Hayır," dedi gülerek onu iterek. "Unutma, sen *benim* kölemsin. Şimdi uslu ol ve yerine dön." Ve bununla birlikte kendini yıkamaya başladı.

Ellerinin kendi vücudunda gezinmesini, sabun yüklü göğüslerine dokunmasını izlerken içinden ateş fişkırıyordu. Buna dayanamayarak bardağına uzandı ve onu boşalttı. Yeniden doldururken gözlerini ondan uzak tutmaya çalıştı ama tüm çabasına rağmen başaramadı.

Biçimli bir bacağını kaldırdı ve süngeri baldırının üzerinden geçirdi, sonra uyluğundan yukarı ve sonra da

"Bu kadar," diye inledi. "Daha fazla dayanamayacağım."

Alaycı bir kaşını kaldırdı ve yaramazca ona baktı. Bardağı adamın elinden alarak, adamın içtiği yerden bir yudum aldı.

"Arkana yaslan," diye bir kez daha

emretti. Adam kadının dediğini yaptı.

Tekrar geri çekilmek yerine onun üzerine çıktı ve elindeki bardağı kenara koydu. Karnının üzerindeki vücudunun sıcaklığı onu kavurdu. Adam ellerini onun ıslak saçlarına gömmek için uzandığında, kadın kendini kaldırdı ve onun üzerine indi. Boğazından derin bir inilti kaçtı.

Shahara onun yakışıklı yüzünde beliren şefkatli acıdan zevk alıyordu. Kendini hiç bu kadar güçlü ya da güzel hissetmemişti. Öne doğru eğilerek adamın ıslak saçlarını yüzünden çekti ve ona sert bir öpücük verdi.

O kadar iyi hissediyordu ki, gerçek olduğuna inanamıyordu.

Bu kadar kısa çok şey yaşamışlardı. Yine de onu sonsuza dek tanıyormuş gibi görünüyordu. Tanışmalarından önceki hayatını zar zor hatırlayabiliyordu. Belirsiz, yalnız bir kabus gibi görünüyordu.

Ve istediği son şey de buna geri dönmekti. Ama ya

o aynı şekilde hissetmiyorsa?

Ona hiçbir zaman onu sevdiğini, ona daha fazla değer verdiğini söylememişti.

Kalbi durdu.

Ona arkadaşım bile dememişti. Gerçekten onu sadece seks için kullanıyor olabilir miydi?

Hayır. O ağabeyi gibi değildi, her zaman sinsice dolaşan bir erkek fahişeydi. Onun başka biriyle böyle olduğunu hayal bile edemiyordu. Bunun için fazla muhafazakârdı.

Syn kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Ona bir gülümseme sundu ve bu konuyu daha fazla düşünmeyi reddetti. Onunla geçirdiği bu zamanı mahvetmek istemiyordu. Ve eğer bu sadece kaderin onun için ayırdığı bir an ise, o zaman isteyeceği son şey bunun sona ermesiydi.

Eğer onlar için her şey buysa, o zaman sürdüğü sürece tadını çıkaracaktı.

Sağ göğsünü ağzına aldı. Shahara başını arkaya yasladı ve adamın dilinin meme gezinmesinden aldığı zevkle inledi. Kalçalarını onunkilere doğru salladı ve onu içine çekti.

Birdenbire onu sırtını küvete yasladı ve su dalgalarını kenardan zemine sıçraması için gönderdi.

Kendini onun içinde daha da derine bastırdıkça vuruşları hızlandı. Shahara tırnaklarını adamın sırtına geçirdi ve onun artan temposundan zevk aldı. Vücudu onun ritmine ayak uyduran ihtiyaç dolu bir zonklamaya başladı. Tam kendisine işkence etmeyi bırakması için çığlık atacağını düşünürken, vücudu mutluluk dalgaları halinde patladı.

"Shahara," diye inledi bir an, sonra onun da titrediğini hissetti.

Nefes almakta zorlanırken onu kendine doğru çekti ve saçlarının ıslak tellerini okşadı. "Seni seviyorum Syn," dedi kendini durduramadan önce.

Ondan o kadar hızlı çekildi ki kendini boşlukta hissetti. "Ne?"

Aptalca açıklamasından memnun olmadığını fark edince ani bir korku ve öfkeyle yutkundu.

Neden söyledim ki? Ne kadar aptalım!

Onun sözlerine karşılık vermesini, gözlerinde böyle bir panikle kendisine bakmamasını istiyordu. Ama o bir korkak değildi ve söylediklerinin arkasında duracaktı çünkü gerçek buydu. "Seni sevdiğimi söyledim."

Syn şaşkınlıkla ona baktı. Mara'ya evlenme teklif ettiği gecedan beri kimse ona bu sözleri söylememişti. Bu sözlerin başka bir kadından gelmesini hiç beklemiyordu.

Özellikle de bir Seax.

Ona kendisini de sevdiğini söylemek istedi ama kelimeler boğazına acı bir şekilde düğümlendi ve ruhunun iyiliği için onları çıkaramadı.

Hadi, söyle.

*Sakın buna cüret
etme!*

Kızın yüzündeki beklenti dolu ifadeyi görünce sağduyusu ve kalbi birbiriyle savaştı. *Bir şey söylemek zorundayım.*

Ve kendini durduramadan aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Bu çok hoş."

Seni ezik moron. Ne kadar aptalca bir şey . Sana seni sevdiğini söylüyor ve sen de "Bu güzel mi?" diye karşılık veriyorsun. Tanrım! Ona kışının şişman olduğunu söyleyip kasıklarına tekme atabilirsin.

Bu sefer bunu hak ediyorsun.

Öfkeden bir an önce yüzünde acı titreşti. "Bu çok hoş!" diye tükürdü. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Söyle. Onu sevdiğini söyle.

Sevemem. Onu sevemem. Bu onun kariyerini ve ailesini mahveder.

Bırak gitsin ki yaşayabilsin.

Saçmalık. O kadar fedakâr değilsin ve bunu biliyorsun.

Ve böylece, kelimelere neden karşılık veremediğini anladı. Sonunda aptallığının ardındaki gerçeği anlamıştı.

Korkuyordu. Shahara insanların ona yaklaşmasına izin vermekten korktuğunu söylediğinde haklıydı. Çünkü ona güvenirse ve o da ona ihanet ederse, bu onu öldürürdü. Bunu tekrar yaşayamazdı.

Çok üzgünüm, Shahara. . .

Öfkeyle küvetten çıktı ve bir havlu kaptı. "Bence C.I. ne anlama geliyor biliyor musun?" diye öfkelenildi. *"Tamamen Duyarsız!"*

"Shahara, bekle." Ona doğru ilerledi.

"Benden uzak dur."

Küveti terk etti ve kız kapıya ulaşmadan onu kollarının arasına aldı. "Böyle yapma. Sana değer veriyorum."

Bakışları daha da soğuklaştı. "Ama beni sevmiyorsun." "Hayır,"

diye yalan söyledi.

Dişlerini sıktı ve onun tutuşuna karşı mücadele etti. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve Syn piç kurusu olduğu için kendini lanetledi.

Hayatını yalnız yaşamayı hak ediyordu. Yalnız. *Gerçekten sevdiğim tek kadını incittiğime inanamıyorum.*

O ya da sen, evlat. O ya da sen.

Ve hayatında yeterince incinmişti. Onun kendisini tamamen yok etmesine izin veremezdi, onu ailesinden ve

Kariyer. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Acı boğazını sıktı. "Sana ihtiyacım var, Shahara. İhtiyacım var. Ama sana bundan daha fazlasını teklif edemem."

Adam onu tekrar kollarının arasına alıp başını omzuna yasladığında Shahara gerildi. İlk dürtüsü onun açıkta duran testislerine bir tekme atmak oldu ama öfkesine rağmen bunun ona karşı olan hislerini değiştirmeyeceğini biliyordu.

Duygularına karşılık verse de vermese de onu hala seviyordu. *Gah, ben acınacak haldeyim.*

Gözlerini kapatarak, acımasızlığı için kadere lanet okudu. Sonunda güvenebileceği ve sevebileceği bir adam bulmuştu ve o adam duygularına karşılık vermemiştir.

Ölebilirim.

"Lütfen kızma," diye fısıldadı.

Kollarını ona dolayarak, şimdilik ona ihtiyacı olduğuna ve eğer ona ihtiyacı varsa, o zaman onu sevmeye de başlayabileceğine karar verdi.

Belki sabırlı olsaydı. . .

"Kızgın değilim," dedi sessizce. Her şeyden çok incinmişti. Ve öfke olsa da, bu ona değildi. Mara'ya, evrene ve Syn'i ona kendini açamayacak kadar çarpıtan diğer tüm nedenlereydi.

Ama ona kızgın değildi.

Syn geri çekildi ve dürüstçe konuştuğundan emin olana kadar ona baktı. Yanaklarındaki ve gözlerindeki ateş söndüğünde, kendini havluyla sildi.

"Hadi gel." Havluyu bir kenara fırlattı ve onun elini tuttu. "Fırsatımız varken biraz uyuyalım."

Kadın onu takip etti ama adam hâlâ onun üzüntüsünü hissedebiliyordu. Onu mutlu etmek çok kolay olurdu ama babasının günahının izi çok derindi. Doğduğundan beri onu damgalamış ve dokunduğu her şeyi yok etmişti.

Er ya da geç, bu durum onu deęilse bile iliřkilerini mahvedecekti. Çünkü er ya da geç bařka bir meraklı muhabir ya da yetkili ortaya çıkacak ve onu yeniden ifřa edecekti. Onun peřine dūřecekler ve bu ona her řeye mal olacaktı.

Suçlu duruma dūřecek ve bu da ondan nefret etmesine neden olacaktı.

İ çekerek, onun tarafından aşağılanırsa öleceğini biliyordu. Mara'nın yaptığı gibi ona sırt çevirmesiyle yaşamaktansa şimdi nispeten iyi şartlarda ayrılmaları daha iyiydi. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyordu.

Syn onun sırtına yaslanırken Shahara yorganı vücutlarının üzerine çekti. Kalbi ağırlaşan Shahara, Syn bacaklarından birini onunkinin arasına yerleştirip kolunu beline dolarken onun nefes alışını dinledi. Elini onun göğüslerinin arasına koydu. Onun sahiplenici tutumu karşısında i çekti.

Onun sevgisini kazanmak için ne

gerekiyordu? Ve eğer yaparsa, bunu

kabul edecek miydi? Ani bir

farkındalıkla irkildi.

Tanıdığı Syn aşık olsa bile bunu asla itiraf etmezdi. Bunun için fazla güçlüydü. Aşk zayıflık demekti ve Syn bir daha asla kendini bu zayıflığa amazdı. Tek bildiği, Syn'in onu sevdiği ve bunu ona söyleyemeyecek kadar savunmacı olduğuydu.

Yemin ederim Syn. Ama yaşadığı onca şeyden sonra onu suçlayamazdı.

Adamın nefes alış verişinin kesildiğini duydu ve uykuya dalarken elinin gevşediğini hissetti. Dudaklarını birbirine bastırarak adamın elini göğüslerinden çekti ve ona baktı. Parmak eklemlerinde yara izleri vardı ve bir tanesi bileğinin yanından dirseğine kadar uzanıyordu.

Çok fazla acı. Çok fazla kavga. Birinin onu sevebileceğine inanabilir miydi?

Birinin onunla kalacağını mı?

Tam olarak bilmiyordu. Ama öyle ya da böyle, bu soruların cevabını bulacaktı.

"Savaşmadan pes etmeyeceğim evlat ve geçmişte ne kadar kötü olduğunu düşünsen de... o rakipler benim yanımda hiçbir şeydi."

Shahara Dagan hayatı boyunca hiçbir görevde başarısız olmamıştı ve bu en önemli görevde de başarısız olmak niyetinde değildi. Bir şekilde onu serbest bırakacaktı.

En önemlisi, ona sahip çıkacaktı.

BÖLÜM 17

Shahara uyandığında oda tamamen karanlıktı. Ve yatağının yanındaki boşluk boştu. bir parça korku geçti. Nereye gitmiş olabilirdi?

"Syn?"

"Tam burada," dedi sağından. Işıklar yumuşak bir parlıtya dönüştü.

Arkasını döndüğünde, onun pencerenin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyelerden birinde oturduğunu gördü.

Tamamen giyinmiş olan adam, yüzü bir şekilde ona bakıyordu. "Bir an önce yola çıkmalıyız."

"Tamam."

Ayağa kalktı ve odayı geçti. "Dışarıda bekliyor olacağım."

Shahara onun sesindeki tutukluğa kaşlarını çattı ve katlayıp komodinin üzerine düzgünce yerleştirdiği kıyafetlere uzandı. Onu uyurken izlerken ne düşünüyordu acaba?

Her neyse, şu anda bu kadar üşüyor olması çok şiddetli olmalıydı. İç geçirerek kalktı ve duş alıp giyinmeye gitti.

Syn kapalı kapılara yaslandı, onun yatakta bir çocuk gibi uyurkenki görüntüsünü hatırladıkça vücudu ağrıyordu. Hepsinden önemlisi, ona kendisini sevdiğini söylerken sesindeki samimiyeti hatırladı.

O beni seviyor.

Bu sözler onu parçaladı. Hem sevinmek hem de saklanmak için kaçmak istedi. Onunla geçmiş olmayan bir doktorken tanışmış olmayı nasıl da isterdi. Onun hak ettiği şey buydu. Ülkesi ve onuru olmayan bir serseriye değil.

Hiçbir şey.

Hadi ama evlat, kalp ağrısı gelir ve gider. Bunu herkesten iyi biliyorsun.

Evet, sonunda gittiler. Ama acısı sonsuza dek sürdü. Ve bin yıl yaşasa bile, onu kaybetmenin acısının her an yakasını bırakmayacağını biliyordu.

Beni seven birinden nasıl vazgeçebilirim?

Her zaman yaptığın gibi. Sonunda o da Paden gibi olacak ve senden nefret etmeyi öğrenecek. Sadece zaman meselesi.

Bu doğrudu. Gözlerini kapatarak, onun kollarında dinlenen huzurlu bedeninin görüntüsünü yok etmeye çalıştı.

Tanrım, ona ne yapmıştı?

Ama sonra anladı. Ona hiç kimsenin dokunamadığı kadar derin dokunmuştu. Dokunuşu ruhunu dağlamıştı ve aksini ne kadar dilerse dilesin, onu asla bırakamayacaktı. Kalbini söküp atmadan olmazdı.

Çünkü sonunda o da onu sevdi.

Ne olacak ki? Acıya alışacaksın. Tıpkı talihsizliğin önüne çıkardığı her şeye alıştığın gibi.

Kadının kapıya yaklaştığını duydu. Onlardan uzaklaşarak çantalarını ve mümkün olduğunca lakayt davranmaya çalıştı.

Ona katıldığında hâlâ saçlarını örüyordu. Adam

boğazını temizledi. "Bunun için hazır mısın?"

Kadın burnunu kırıstırdı ama yine de bu ifade adamın içini burktu. Bir kadın bu kadar iğrenç görünürken nasıl güzel olabilirdi? "Hayır

Gerçekten. Ancak hayatlarımızı riske atmamız ve bizi öldürmek isteyen daha fazla insanla karşılaşmamız gerekiyorsa ..."

Vik'i selamlarken cevap vermedi. "Durumunuz nedir?" "Canım sıkın."

Her şeye rağmen güldü. "neler oluyor?"

"Sokak aslında temiz. Köşede bir çift var, seks yapmak üzereler, iğrenç insanlar herkesin içinde özel şeyler yapıyorlar, bir oda bulun, siz ev eğitimi almamış avamlar. Bunun dışında umut verici görünüyor."

Syn kendi çantasını omzuna attı, sonra da kızınıkini ona uzattı. Yerine yerleştirdikten sonra onu binadan dışarı çıkardı ve araçtaki çifti görmezden geldiğinden emin oldu.

Shahara onun peşinden giderken devam eden soğukluğu karşısında kaşlarını çatı. O uyurken ne olmuştu?

Bu senin yanında uyuyakaldığım son seferdi dostum. "Hep böyle sinirli mi uyanırsın?"

Tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Uyumaya gittiğimde normaldin. Şimdi alem yapan Kasen gibisin. Ben yokken biri sana pipi mi verdi?"

"Buna verecek bir cevabım yok." Ses tonu tamamen kuruydu.

Kadın onu rahat bırakmadı. "Evet, eğer kadın , regl olduğuna yemin edebilirdim."

Syn duraklayarak ona baktı. "Babamın oğlu olduğumu biliyorsun, değil mi? İnsanlar benimle bu şekilde konuşmaz ve yaşamaz."

"Oh, sanki senden korkuyorum. Asla korkmam. Ayrıca, bir kavga sfinkterine girmiş olan şeyi yerinden çıkarabilir ve senin çok daha iyi versiyonunu geri getirebilir.

Alınma ama o Syn'i özlüyorum."

"Kardeşinle mi konuşuyorsun?" "Her

zaman."

Syn başını salladı. "Ve bunun için sana tapıyor mu? Caillen'ın deli olduğunu biliyordum."

Ona tıslar gibi bir ses çıkardı.

Ve hala ondan etkileniyordu. Ona hakaret ederken bile. *Belgelenebilir olan benim.*

Shahara onun önden gitmek için biraz ilerlemesini izlerken bir iç çekti. Onu vurmak istercesine, onlara ayak uyduran Vik'e baktı.

Ona ne olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Otelde çok hassas davranmıştı.

Onu sevdiğimi asla söylememeliydim. Bu devasa boyutlarda bir hataydı. Şimdi onunla olan bağını kaybetmişti çünkü adam, birinin onu önemseyebileceği gerçeğini kabul edemeyecek kadar inatçıydı.

Çok üzgünüm bebeğim. O kadar sert bir yerde yaşıyordu ki, orada ona hiçbir şeyin ulaşabileceğinden emin değildi.

Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırmaya çalışarak sokağı taradı ve bu kadar kısa sürede bu kadar boş olmasına şaşırdı. Kesinlikle hiç kimse hiçbir yerde bulunmuyordu. Sanki birisi bir virüs bombası atmış, tüm sakinleri öldürmüş ve geride sadece binaları bırakmış gibiydi. Yoğun karanlıkta loş bir şekilde parıldayan ışıklar olmasaydı, gerçekten şüphelenmeye başlardı. "Herkes nerede?"

Syn onun bakışlarını yakındaki bir binaya kadar takip etti. "Gece için bir yere sığınmışlar. Shasra hava karardıktan sonra tehlikeli bir yerdir."

"Tehlikeli mi? Nasıl yani?"

"Sıcaklık o kadar düşer ki, dikkatli olmazsanız dakikalar içinde donarak ölebilirsiniz."

Omurgasını bir korku sardı. "Aşırı soğuk hava için giyinmedik."

"Biliyorum." Adamın bıkkın tonu onu daha da telaşlandırdı. "Sakin ol, burada o kadar uzun süre kalmaya yok."

Bunun onu rahatlatması mı gerekiyordu?

"Evet, ama belki dikkatinizden kaçmıştır diye söylüyorum, Kaptan Apaçık, başımıza planlamadığımız şeyler gelmeye devam ediyor."

Sinirli bir tıslama çıkardı. Dudakları kıvrılmıştı, gözleri mizahla parıldamasaydı çok sert görünebilirdi. Gülümsemiyor olabilirdi ama eğleniyordu. "Peki ne öneriyorsun? Kendimizi paltolarla mı ağırlaştıralım? Bir dövüşte kollarımızı ya da bacaklarımızı hareket ettiremeyecek kadar bedenlerimizi kuşatalım mı? Bu iyi gider, değil mi?"

Haklıysa ne olmuş yani? Donma fikri hâlâ hoşuna gitmiyordu.

"Çabuk olsak ve buzlu insan olmasak iyi olur. Donarak ölürsem sana gerçekten çok kızarım." Elini cebine atarak adamın ona verdiği dairenin haritasını çıkardı.

Onu elinden alırken, giysilerinin daha önce ıslattığı için hâlâ nemli olduğunu fark etti. Adamın ne kadar üşüyeceğini fark ettiğinde içinden bir suçluluk ve korku dalgası geçti. "Belki de bunu başka bir gün denemeliyiz."

"Erteleyecek vaktimiz yok. Ya şimdi ya hiç." Otellerinin aksi yönüne doğru ilerledi.

Onun inatçılığı karşısında gözlerini devirerek peşinden gitti. Dondurucu bir rüzgâr binaların arasında ılık çalarak caddeyi yırttı. Kollarını kendine doladı ve Syn'in neden buna karşı bağışıklığı varmış gibi görüldüğünü merak etti. Syn sanki düşen sıcaklık hiçbir şey değilmiş gibi ilerledi.

"Donmuyor musun?"

"Eskiden burada, sokaklarda ayakkabısız uyurdum. İnanın bana, burası soğuk değil."

Yine de doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Onun hayatının ne kadar kötü olduğunu düşününce boğazı düğümlendi.

Ben kimim ki onu şikayet edeyim?

Onu pısırick gibi gösterdi.

Yedi blok sonra durdu. Shahara önündeki binaya baktı ve midesi küçüldü. Hantal bir gulyabani gibi, üç soluk ayın ürkütücü fonunda duruyordu. Binanın içinde hiç ışık yoktu ve hâlâ sağlam olan birkaç pencere de çürüyen tahtalarla kaplıydı. Yabani otlar kırık yürüme yolunu kapatıyordu ve kapının üzerinde eski, soluk bir tabela sallanıyordu.

"Boş mu?"

Yorum yapmadan kapalı kapıya doğru gitti.

Büyük bir korkuyla, başlarına düşmekle tehdit eden tabelaya baktı. "Bu işe yaramaz. Gittiğine eminim."

Kapıdaki büyük tahtayı yırttı ve yere fırlattı. "Muhtemelen, ama araştırmalarım göre çipi sakladıktan birkaç gün sonra bina kapanmış. İnternette hangi ofise koyduğuma ya da kime ait olduğuna dair hiçbir şey yoktu. Umarım ya çipi bıraktığım yerde buluruz ya da ona ne olduğuna dair bir ipucu buluruz."

"Peki ya ?" "Boku

yeriz."

Öfke içini parçaladı. "Bunca yıl sonra çipin bıraktığın yerde kalacağını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü eğer öyle düşünüyorsan, satın almak isteyebileceğin bazı şehir mülklerim var."

Ona taşı solduracak bir bakış attı. "Yani ne diyorsun, öylece pes mi edelim? Bu kadar yol geldikten sonra?"

"Hayır," dedi tereddütle, kafasının içinde onu onunla tartışmaya iten sese rağmen. Başka bir yıkık dökük binaya girip bilinmeyenle yüzleşmeye hiç niyeti yoktu.

"O zaman beni takip et." Diğer tahtaların arasında sürünmek için eğildi.

Bu delilikti. Büyük ihtimalle intihardı ama yine de peşinden gitti. *Neden zahmet ettim ki?* Eminim binada hiçbir şey kalmamıştır. Toz ve tanımlamakla uğraşmak istemediği küçük şeylerden başka bir şey.

"Beni götürdüğün yerlere bayılıyorum."

Koridorda ilerlemeye devam ederken onun yorumunu hiçbir şekilde dikkate almadı. Shahara arkasını döndü ve yılların tozu, döküntüleri ve ağlarıyla kaplı terk edilmiş ofis mobilyalarını inceledi. Tahmininin aksine, toz ve çürüme dışında, insanlar yeni toplanmış ve gitmiş gibi görünüyordu. Önünden geçtikleri bazı masaların üzerinde fincanlar ve tabaklar bile vardı.

İşçiler bir her şeyi terk etmiş gibi görünüyordu. Neden?

Shahara yarısı dolu bir çöp tenekesine takılıp düşerken kendini yakaladı. "Tüm bu eşyaları geride bırakmış olmaları sence de tuhaf değil mi?"

"Pek sayılmaz. Birisi hava kanallarından bir saatten kısa bir süre içinde on beş işçiyi öldüren bir virüs saldı. Hasta olanlar ya da etkilenmeyenler çılgılık atarak kapılara koştu. Bana kalırsa Merjack beni gözaltına aldıktan sonra izini kaybettirmek için bunu yaptı. Eminim o çipi bulmak için buradaki her ofisi ve dosyayı taramıştır. Ve hala beni istediğine göre, bulamadığını biliyoruz. Bina boşaltıldıktan sonra kimse bir şey için geri gelmek istemedi çünkü diğerlerini öldüren şeyin bulaşmış olabileceğinden korkuyorlardı."

"Korkmalı mıyız?"

"Muhtemelen."

Shahara onu alttan sıkıştırmaya dayanamadı.

"Hey!" diye tersledi, kızın çimdiklediği yanağını ovarken ondan uzaklaştı.

"Bu kadar kötümser olursan böyle olur. Başka bir şeyin peşinden gitmediğim için şanslısın."

Topallayarak uzaklaşırken ona hırladı. "Bir dahaki sefere seni düşmanlarıma fırlatacağım."

Yorum yapmadı.

Syn ona kızmak istedi ama bunu tam olarak başaramadı. Doğrusu, ona her baktığında eriyordu.

Neden?

Çünkü ona onu sevdiğini söylemişti. Bu sözleri aklından çıkaramıyordu. Hayatında istediği tek şey buydu. Ona inanmaya cesaret edebilir miydi?

Neden yalan söylesin ki?

Onu uzaklaştırmaya çalışıyordu ama o yerinde kalıp, aslında eğlenceli bulunduğu alaycı bir mizahla şakalar yapıyordu. Bu düşünceyi bir kenara iterek aramaya devam etti.

Sonunda aradığı şeyi buldu. Kalın metal bir kapı, gençliğinden çok iyi hatırladığı ofisi kapatıyordu. Buraya en son geldiğinde nefesi kesilmiş, vücudu terlemişti. Şimdi bile koridordaki meşalelerin dans eden görebiliyor, onu arayan öfkeli sesleri duyabiliyordu.

Şimdi geri dönmüştü.

Shahara paslanmış eski kumandaları kurcalarken homurdandı. "Unut gitsin. Bunu asla açamayacaksın."

Onun düşmanca tavrını görmezden gelerek şarj aletini çıkardı ve kilidi inceledi. Doğru, elektrik yoktu ama zamanında bundan çok daha güvenli şeyler açmıştı. "Bir gün benden şüphe etmemeyi öğreneceksin." Paneli açtı ve kabloları kesiştirmeye başladı, bazılarını el piline bağladı.

Birkaç dakika sonra bir kıvılcım ateşlendi ve kapı gıcırdayarak

açıldı. Shahara onun yaptıklarına hayretle baktı. "Etkilendim."

Akünün bağlantısını kesmiş. "Bir kez hırsız olan, her zaman ."

Kaşlarını çattı. Sesinde tuhaf bir nota vardı. Acı belki de. Ve geçmişinin bu kısmıyla yüzleşmesinin onun için tuhaf olduğunu fark etti. Unutmak için çok çabalamış olması gereken bir parçayla.

Buraya en son geldiğinde hapse girmişti. Kalbi onun

için acıyordu.

Ona bakmadan ofise girdi ve aramaya başladı. Bir ışık çubuğu çıkararak, ışını dağılmış enkazın üzerinde gezdirdi. "Ne arıyorum ben?"

"Bir zamanlar bu ofise kimin atandığını size söyleyebilecek bir şey."

"Anladığım kadarıyla çip burada değil."

Başını iki yana salladı. "İşgalci hakkında kişisel bir şeyler bulmalıyız."

İnledi. "Bu herhangi biri olabilir. Ve bulduğum her şey, siz çipi sakladıktan çok sonra bu ofise sahip olan birine ait olabilir."

"Hayır. Mobilyalara ve toza bak. En az yirmi yıllık. Tıpkı raporlarımda yazdığı gibi. Burayı kapatmışlar ve bir daha da geri dönmemişler."

"Ofis hâlâ el değiştirmiş olabilir."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Devam edecek başka bir şeyimiz yok, değil mi?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. ", bana karşı sinirlenme." Çöpleri karıştırmaya devam etti.

Syn eski bir masayı karıştırmaya başladı.

Tam vazgeçmek üzereyken, ışığı sabit bir yastığa çarptı. Üç adım atarak diz çöktü ve eline aldı. "Merrin Lyche ismi bir şey çağırıştırıyor mu?"

Ona doğru baktı. "Ne buldun?" "Bazı eski

kırtasiye malzemeleri." Ona uzattı.

Aldı ve başıyla onayladı. "En azından başlamak için bir yer." Üst sayfayı yırttı, katladı ve cebine koydu. "Teşekkürler. Şimdi hava daha da soğumadan buradan gidelim."

Shahara ışığını ona doğru tuttu ve dudaklarının maviliğini fark etti. "Ben seni banyoya çektiğim *için gerçekten* üzgünüm."

İşığı yüzünden uzaklaştırmadan önce gülümsedi. "Olma. Kesinlikle değilim."

Ona ve onun çarpık mantığına gözlerini devirdi. "O zaman sen maruz kalmaktan ölmeden önce beni geri götür ve ben de birilerine açık bir gecede kıyafetlerinin neden vücuduna yapıştığını açıklamak zorunda kalayım."

Kahkahası içini ısıtırken onu binadan dışarı çıkardı.

Hiç vakit kaybetmeden otelin içine geri döndüler. Syn asansörün yanından geçerken Shahara asansör alanında durakladı.

Kaşlarını çatarak aceleyle onun peşinden gitti. "Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Onun yerine küçük bir butiğe girdi.

Dokuz dünya içinde ne yapıyordu? Kafası karışmış bir halde dışarıda durdu ve adamın ceket raflarını karıştırmasını izledi.

Aradığı şeyi bulduğunda başını ona baktı. Sonra, dükkânın arka tarafına, kadının onu göremeyeceği bir yere geçti.

Onun peşinden içeri girmeyi düşündü. Yoldan geçenler ona fazlasıyla ilgiyle bakarken dışarıda durmak ona garip geliyordu. Ama dükkânın içindeki taş suratlı tezgâhtarlara bir kez baktıktan sonra onlara ya da küçümsemelerine bir adım bile yaklaşmaya niyeti olmadığına karar verdi. Onların ona düşük statüsünü hatırlatmasına ihtiyacı yoktu.

Sonunda onun peşinden içeri girmeye karar verdiğinde, adam kasaya birkaç şey götürdü. Adam ona bir hesap defteri uzattı ve Syn imzalarken adam da aldıklarını bir torbaya koydu.

Syn ona tekrar katıldığında ceketini ona uzattı. "Küçük beden giyiyorsun, değil mi?"

"Evet." Elindeki sıcak, yumuşak süete kaşlarını çatarak baktı. Koyu kahverengi, kuş tüyünden daha yumuşak hissettiren sentetik kürkle astarlanmıştı.

Syn asansörlere doğru ilerlemeye devam etti.

Şaşkınlıkla ona yetişmek için acele etti. Ona hediyesi hakkında soru sormak istedi ama etraflarındaki insanların meraklı bakışları dudaklarını mühürledi.

Ancak odalarına döndüklerinde onunla yüzleşti. Tabii o zamana kadar iyi ve öfkeliydi çünkü erkeklerin kadınlara neden abartılı hediyeler aldığını biliyordu. Özellikle de seks yaptıktan sonra.

Caillen ne zaman önemsemediği bir kadınla yattığı için kendini suçlu hissetse, vicdanını rahatlatmak için dışarı çıkar ve ona parasının yetmeyeceği bir şey alırdı.

Durdu ve yüzünü ona döndü. "Seninle hediye için yatmadım. Ne sanıyorsun, para ödemen gereken bir fahişe olduğumu mu?"

Kadın onu tekmeleseydi daha fazla afallamazdı. *Bu nereden olmuştu nereden geliyor? "Aman Tanrım, böyle düşünüyor olamazsın."*

"Neden olmasın? Beni sevmediğini söyledin. Geriye ne kalıyor?"

Sadece iyi niyetle alınmış bir hediyeyle onu aşağıladığı için kendini bir topuk gibi hissediyordu. "I . . ." Onu sevdiğini, ceketini sadece onu rahatsız görmek canını yaktığı için aldığını ağzından kaçırmadan önce dilini ısırды. *Sana bir çift ayakkabı almak için cehennem ateşinde bile yürürüm.*

Ama bunu ona asla söyleyemezdi.

"Bana karşı kendini mecbur hissetmeni istemiyorum Syn. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Ceketini yatağın üzerine atarak ellerini onun omuzlarına koydu. Sonra ellerini onun güzel yüzünü kavrayacak şekilde hareket ettirdi. "Bunu biliyorum," diye fısıldadı, onu kollarına çekme ve öfkesini bir öpücükle bastırma dürtüsüyle savaşıarak. "Ama yarın bu kıyafetlerle şehre çıkamayız."

Shahara kalbinin ayaklarına doğru kaydığını hissetti. Adamın açıklaması göğsüne daha da büyük bir acı verdi. Sadece pratik davranıyordu. Düşünceli değil.

Pişman bile değil.

Kız onun gözünde o kadar düşük bir değere sahipti ki, sevmediği biriyle yattığı için en ufak bir suçluluk bile hissetmiyordu.

"İkimize de göze çarpmayacak kıyafetler aldım"

"Oh," dedi, kendini tamamen gülünç hissederek. *Kabul et kızım, onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun.*

Kendini bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalıştı. Özellikle de olacaklar göz önüne alındığında. Ama kalbi onu dinlemedi. Hâlâ acıyordu ve ondan verebileceğinden daha fazlasını istiyordu.

Syn onu serbest bıraktı. "Neden gidip ailene haber vermiyorsun? Eminim senin için çok endişelenmişlerdir."

Boğazındaki yumruyu geçip konuşamayınca başını salladı ve itaat etmeye gitti. Bağlantıya doğru ilerlerken, bunun kardeşleriyle konuşmadan geçirdiği en uzun süre olduğunu fark etti. O ve Caillan neredeyse sürekli iletişim halindeydi.

Onları sevmediğinden ya da düşüncelerinden uzak olduklarından değil, sadece

Syn'le birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Hayatları tehlikede olsa ve avlanıyor olsalar bile, onun arkadaşlığına bayılıyordu. Kötü ruh hali bile onu kendinden uzaklaştıramıyordu.

Berbat durumdayım.

Syn göğsü sıkışarak onun uzaklaşmasını izledi. Kalbini onun ayaklarına serme özgürlüğü için neler vermezdi. Hayatının geri kalanında onunla kalmak için. Ama böyle hayalleri yıllar önce terk etmişti. Onlar çocukluğuna aitti.

Elinde tutmayı başardığı birkaç kişi de Mara'nın ilgisizliği ve küçümsemesinin sunağında katledilmişti. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı.

Ayrıca Shahara'nın onu seven bir ailesi vardı. Onun lekeli sevgisine ihtiyacı yoktu. Ve kesinlikle onun berbat hayatına da ihtiyacı yoktu. En iyi arkadaşları kanun kaçakları ve suikastçilerdi.

Evet, tam da bir denizcinin hayatında ihtiyacı olan şey.

Düşüncesi bile acı verirken, oturma odasında ona katıldı.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Caillen bağlantı üzerinden o kadar yüksek sesle hırladı ki, odanın öbür ucundan bile duyuldu. "Günlerdir sana ulaşmak için her yolu deniyorum. Mesajlarını hiç kontrol etmez misin? Senin için ölümüne endişeleniyoruz."

"Duyabileceğiniz gibi, ben iyiyim," dedi test edercesine.

"Hâlâ o piçle birlikte misin?"

Syn, Caillen'in sesindeki nefret karşısında

irkildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, sen ve hormonların sayesinde Tessa kaçırıldı." Syn buz kesti.

"Ne?" Shahara sordu, sesi bariz bir korkuyla çatlıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İki gün önce Merjack adında bir adam beni aradı ve kızın elinde olduğunu, eğer onu tekrar canlı görmek istiyorsak *sevgilini* ona teslim etmen gerektiğini söyledi."

O kadar solgunlaştı ki Syn bayılabileceğini

düşündü. "Beni duydun mu?" Caillen talep etti.

"Seni duydum."

"Peki sen kimi seçiyorsun, Trisa? Tessa'yı mı yoksa bir hırsız mı?"

Syn elini kızın omzuna koyarak onu teselli etmeye çalıştı. Uzandı ve aktarımı kesti. "Merjack'i ara."

Kadın ona baktı ve adam da ona öfkeyle baktığını gördü. "O yalancı piçi öldüreceğim." Sesi alçak ve ölümcül ciddiyetteydi.

"Sana yardım edeceğim. Ama önce kız kardeşini geri getirmeliyiz. Aramayı yap."

Shahara, ellerinin titremesine neden olan ham, sınırsız öfke yüzünden zar zor görebilmesine rağmen başını salladı. Bu piç bunu nasıl yapabilmmişti? Aklını mı kaçırmıştı?

Seni elime geçirdiğimde. . .

Acıyı birincil metresi olarak tanıyacaktı. Ama önce kendini kontrol etmeliydi. Kontrol olmadan tutku boşa giderdi. Onu tekrar avucunun içine almak için tutkusunu yönlendirmeliydi ki derisini bedeninden ayırabilirdi. Ve hareketlerinden, Syn'in onu suçladığı her şeyden suçlu olduğunu biliyordu.

Artık hiç şüphe kalmamıştı. Zaten bir pazarlık yapmışken hasta ve masum kız kardeşini rehin alabilecek herhangi bir adam ...

Aşağı inecekti. Ama önce Tessa'yı geri getirmeliydi.

Syn bağlantıyı ondan aldı, böylece Merjack'le konuşabilecek ve o da onu dinleyebilecekti. Bir bakışta Merjack'in şu anda mantıklı olamayacak kadar kızgın olduğunu anlayabildi - onu en azından suçlamadı. Aslında beklediğinden çok daha iyi gidiyordu. Ama duygusal olarak işin içinde olmayan bir arabulucuya ihtiyaçları vardı.

Merjack'in dahili numarasını aradı.

Zavallı solucan üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Vay, vay, sıçan sonunda lağımindan geri çıktı."

Syn onun hakaretlerini duymazdan geldi. "Tessa Dagan nerede?" "Şimdilik güvende."

Sanki bunun anlamı varmış gibi. Eğer Syn hayvanı tanıyorsa, Merjack'e güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Kanıt istiyorum."

"Tamam. İşimiz bittikten sonra hapishaneden Müdür Traysen'i ara, o sana onu gösterir."

Shahara'nın keskin nefes alışını duyunca öfkesi gözlerini kör etti. Yüzü beyazlaştı.

"Seni piç kurusu," diye hırladı Syn. "Onu orada tutamazsın. Tüm bu olanlarda o masum."

Aklından ne geçiyordu? Onu hapse attıklarında çok daha masum ve gençti ve bu anılar içini parçalıyordu. Onu hemen kurtarmazlarsa ona ne yapacaklarını çok iyi biliyordu.

Merjack güldü. "Oğlumun kim olduğunu unutuyorsun. Başkanın babası olarak istediğim her şeyi yapabilirim."

Ve sen de güzelce ölebilirsin, seni piç.

Syn bağlantıyı kavradı, sıkıldığı şeyin Merjack'in şişman kıllı boynu olmasını diledi.

"Ne istediğimi biliyorsun, sıçan. Kopyasını çıkarmadan çipi bana ver, o da özgür kalsın."

"Bende ."

"O halde, yeni misafirimize göz dikmiş birkaç gardiyan ve mahkum tanıyorum..."

Syn gözlerini kıstı. "Eğer ona dokunurlarsa, boğazını koparırım."

"Çip, sıçan, yoksa onu tecavüz suçlularının yanına atarım. Otuz saatin var." Merjack yayını kesti.

Shahara'ya baktı. Altın rengi gözlerindeki panik ateşi onu Merjack'i öldürmeye daha da kararlı hale getirmişti. "Ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

"Ya bulamazsak?" diye sordu, sesi çatlayarak. "Bulacağız."

"Tanrım, Syn, çok korkuyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Her şey girecek. Söz veriyorum." Ama bu sözlere en az onun kadar kendisi de inanmıyordu. Kız kardeşi kendini öldürdüğünde karmanın ya da adaletin adil olduğuna dair tüm umutlarını yitirmişti.

Hayat acıdan başka bir şey değildi ve ne kadar savaşırsanız savaşın ya da kaçarsanız kaçın, sizi her zaman yere atar ve öldüresiye döverdi.

Bugün de farklı olmayacaktı.

Ondan uzaklaşarak bağlantıya uzandı ve hapishaneyi aradı. Müdür ona Tessa'yı daha iyi hücrelerden birinde gösterdi. Karyolasında ağlayarak oturmasına rağmen, hapsedildiği için daha kötü görünmüyordu. Onu tamamen giyinik bırakmışlardı ve karyolasının yanındaki masaya bir tepsi taze yiyecek ve içecek konmuştu.

Shahara'nın onunla konuşma ihtiyacını hissedebiliyordu ama buna asla izin vermeyeceklerini biliyordu.

"Gördüğünüz gibi," dedi Traysen, "ona çok iyi bakıyoruz. Ona bakan bir doktorum var ve diğerlerinden ayrı tutuluyor. Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu."

Shahara başını salladı. "Teşekkür ederim, Müdür Bey. Ama şunu bil ki ona bir şey olursa, tırnağına bile bir şey olursa, senin için geleceğim ve asla durmayacağım. Asla."

Evine girip onu vuran acımasız kadını görünce Syn'in tüyleri diken diken oldu. Yaşadıkları onca şeyden sonra onun bu yönünü unutmuştu.

Adını duyan yetişkin erkeklerin altına işemesine neden olan tarafı.

Ve Traysen'in gözlerindeki korkuyu gördü. Adam ölümün güzel yüzüne bakıyordu ve narin hatlarına rağmen bu yüz merhametten yoksundu. Bu hayal bile edilemeyecek bir cehennemdi ve asla onun nefretine ve kararlılığına maruz kalmak istemiyordu. Caillen'ın ona bulaşmamasına şaşmamalı.

Yayını kesti. "Hazırlanmamız gerekiyor."

Başını hafifçe sallayarak çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve çipi attığı ofise atanan adam hakkında bilgi bulmak için çalışmaya başladı.

Syn çalışırken Shahara yerde volta atıyor, daha üretken bir şeyler yapabilmeyi diliyordu. Pencereden hafif bir tıkırtı duyuldu. İlk başta görmezden geldi.

"Vik'i içeri alır mısın?"

Kendini alnından vurdu. "Özür dilerim. Düşünemedim." Yanına gitti ve pencereyi açtı.

Vik ikisine de küfrederek içeri girdi. "Soğuğun devrelerim üzerinde ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun?"

"Özür dilerim."

"Evet, eminim öylesindir."

Syn ağır bir iç çekişle başını kaldırdı. "Sızlanmayı bırak ve buraya gel Vik. Sinyalimi güçlendirmene ihtiyacım var. Birkaç sunucuya girmekte sorun yaşıyorum."

"Evet, oh, büyük sümüklü piç." Vik onun yanına uçtu, sonra bilgisayara bağlanmak için bir uzvunu uzattı. "Bildiğime sevindim-"

"Bir kelime daha edersen Vik, sesini çıkarman için seni yeniden programlarım." Metalik dudaklarını birbirine bastırdı ve hemen sustu.

Durumları bu kadar vahim olmasaydı Shahara eğlenebilirdi. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok, değil mi?"

"dağıtma."

Yine de onu rahatsız etmeden burada kalamayacağını biliyordu. Onun ne yaptığını bilmek istiyordu. Ne öğrendiğini. *Eğer onu yavaşlatırsan Tessa ölecek.*

Bağlantıyı aldı. "Seni yalnız bırakacağım. Bir şey bulduğunda beni ara."

Başını salladı.

Yeni ceketini kaptığı gibi onu ve Vik'i terk etti ve en azından kafasını toplamaya çalışmak için dolaşmaya çıktı. Ama bu imkânsızdı. Tek görebildiği, Tessa'nın Shahara'ya bağımlı bir çocuk olduğu zamanki yüzüydü. Bir seax olarak eğitim aldığı zamanlarda Tessa yemek yapmayı öğrenmişti ve onu her zaman kapıda bir çeşit ikramla karşılardı.

"Bir gün ben de senin gibi olmak istiyorum."

Sadece kız kardeşi için bundan daha iyisini istemişti.

Kalbi ağırlaşınca lobide durup butikteki güzel elbiseye baktı. Kendisi ve kız kardeşleri için böyle şeyler alabilmeyi ne kadar isterdi.

Onları güvende bile tutamıyorum.

Aklında hiçbir hedef olmadan otelden çıkarken gözlerinde hayal kırıklığı gözyaşları birikti. İkinci bloğun sonunda bir tapınağa ulaşana kadar tekrar durdu.

Asla dinle ilgilenmeyen biri olarak kapıya yavaşça yaklaştı. Syn'in mezhebiydi. Onun dindarlığını hâlâ şaşırtıcı buluyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra nasıl inancı olabilirdi ki?

Ama belki de işin güzelliği de buydu. Sınanmış ve hayatta kalmış bundan daha büyük bir inanç yoktu.

Kendi huzurunu bulmak isteyerek içeri girdi. Yirmi yaşlarında, Anne Anne ile aynı cübbeyi giyen genç bir rahibe, yakınlardaki bir köşede durmuş, fitil stoklarını dolduruyordu. "İyi akşamlar çocuğum," dedi şefkatli bir gülümsemeyle.

"İyi akşamlar anne."

"Dışarıda olmanız için çok soğuk bir gece. Sizi kapımıza getiren sorun nedir?"

"I . . . Dua etmeye geldim."

Rahibe gülümsedi ve ona bir mum uzattı. "O halde seni rahatsız etmeyeceğim. Bu gece huzur bulasın çocuğum ve tanrılar seni ve sevdiklerini güvende tutsun."

Nedenini bilmiyordu ama bu nazik sözler gözlerini yaşartmıştı. "Teşekkür ederim anne."

Rahibe başını saygıyla ona doğru eğdi ve sonra işine döndü.

Shahara kandili aldı ve yakmaya gitti. Olabildiğince sessiz bir şekilde nefe girdi ve yere diz çökmek için sessiz bir yer buldu. Etrafındaki tanrı heykellerine baktı ve gerçekten var olup olmadıklarını merak etti. Onu görüyorlar mıydı ya da ona ne olduğunu umursuyorlar mıydı?

Ebeveynlerinden hiçbiri dindar değildi ve hayatında buna ayıracak zamanı olmamıştı. Ama bu gece . . .

Bu gece evrende yalnız hissetmek istemiyordu. Onu bu geçide getiren daha yüce bir güç olduğuna inanmak istiyordu. Bir şeylerin bir planı olduğuna, çünkü kendisinin kesinlikle bir planı yoktu.

Ölme, Tess.

Gerçekle yüzleşirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Ne yapacaktı? Tess'i kurtarmak Syn'in hayatı demekti. Merjack, Syn ölene kadar durmayacaktı.

Ne yaptım ben?

Bir adamın hayatı için şeytanla anlaşma yapmıştı. Ve herhangi bir adamla değil. Sevdiği tek adam.

Bunu yapamam. Onu ölüme teslim edemem.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ve bu düşünceler kafasının içinde birbirini kovalarken, hepsinin üzerinde derin, içsel bir erkek sesi duydu.

Güven bana.

Syn, Merrin Lyche hakkında sonuçsuz bir şekilde bilgi aramaya devam ederken hayal kırıklığı içinde homurdandı. Nasıl olur da bu adam hakkında hiçbir şey bulunamazdı?

Bir hayaleti kovalamak gibiydi.

Hadi ama, bunu bana yapma. En , bunun Shahara'ya yapılmasını istemiyordu.

Tiksintiyle cebinden küçük bir yüzük çıkardı ve onu inceledi.

Bir alyans . . .

Yüzüğü almak aptalca bir dürtüydü. Bunu yaptığı anda anlamıştı. Ama Shahara'ya ceketini alırken mücevher kutusuna bakmış ve altın elmas taşların parıldadığını görmüştü. Taşların ateşi Şahara'nın gözleriyle aynı yoğunlukta parlıyordu ve Şahara'ya karşı koyamadığı kadar ona da karşı koyamadı.

Ne kadar karışık, karmaşık bir karmaşanın içindeydiler.

Elbette buna şimdiye kadar alışmış olmalıydı. Hayat hain bir canavardı ve ne zaman onu evcilleştirdiğini düşünse, her seferinde dönüp onu kışından ısıırıyordu. Ama bunun Shahara'yı alçaltmasına izin vermeyi reddetti. O bundan daha iyisini hak ediyordu.

Umutsuz vaka. Burada adamla ilgili hiçbir şey yok.

Hayır, pes etmeyecekti. Vazgeçemezdi. Yüzüğü bir kenara bırakıp aramaya devam etti.

"Hey, patron?"

"Şimdi olmaz, Vik."

Vik bir kolunu uzattı ve onu sandalyesine geri itti. "Dostum, metalik yaşam formunu dinle."

Syn tam kafasını koparmak üzereyken Vik bir kod girdi ve Lyche'nin dosyalarının kilidini açtı.

Ancak bir gerçeği fark ettiğinde sahip olduğu tüm umutları yerle bir eden en üstteki dosyaydı.

Hiçbiri hayatta kalamayacaktı.

BÖLÜM 18

Shahara otel odasına girdiğinde Syn'in hasta görüldüğünü görünce durakladı. Kötü bir haber aldığı belliydi.

Tekrar.

Ayrıca yanında yarısı boş bir şişe sert Tondarion Ateşi vardı - o kadar etkili bir alkol ki çoğu gezegende yasaklanmıştı. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

"Ne oldu?"

Şişedeki alkolden bir yudum aldı; etkileyici ve korkutucuydu. "Lyche öldü."

Ona yaklaştığında haber doğrudan karnına çarptı. Kesinlikle onu yanlış duymuştu. "Ne?"

Gözleri yüzündeki tiksintiyi yansıtıyordu. "Kader gerçekten de ciddi bir kaltak. . . On yıl önce öldü, muhtemelen Merjack'in gazının neden olduğu bir

hastalıktan." "Yani ne demek istiyorsun?"

"Kısacası, sıçtık." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Az önce tıbbi dosyalarının kilidini açtım-"

Vik boğazını temizledi.

"*Vik* dosyalarının kilidini açtı ve ölüm belgesini buldum."

Haklı olduğuma çok sevindim. Yorgun ve üzgün bir halde, raporu kendi gözleriyle görebilmek için onun yanına gitti.

Adamın öldüğünden emindi. Syn'den şüphe ettiğinden değil ama beyin sarsıntısı geçirdiği için okuyamadığını ya da başka bir şey olduğunu umuyordu.

Bu olamaz. O çipi bulmaları gerekiyordu.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Üzerinde çalışıyorum. Karısı hâlâ hayatta. İletişim bilgilerini araştırıyorum. Belki heykel hala ondadır."

"Heykel mi? Neden bir heykel arıyorsun?"

"Çipi ona koydum."

Shahara kaşlarını çattı. "Bir heykel mi?" diye tekrarladı. "Bu şey ne kadar büyüktü?" Ellerini havaya kaldırarak ona yaklaşık bir metreyi gösterdi.

"Ve yine bunu seçtiniz ... neden?"

"Oradaydı ve o zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ayrıca iş. Bunca yıldır kimse onu bulamamış gibi görünüyor."

Lyche'nin dul eşini aramak için bağlantıya uzandığında ellerini havaya kaldırarak başka şey söylemedi.

Kronometresini kontrol etti. "Bulunduğu yerde öğleden sonra olmalı. Umutlarınızı yüksek tutun."

Şu anda elinde olan tek şey onlardı. *Hadi ama. Telefona cevap ver.* Yaşlı bir kadın telefona cevap verene kadar kalbi düzensiz bir şekilde çarparak bekledi.

"*Fria* Lyche?"

"Evet, evet, bu o. Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım öyledir, hanımefendi. Beni tanımıyorsunuz ama merhum kocanızın sahip olduğu bir heykel parçasını arıyorum."

"Merrin'in birkaç parçası vardı," dedi, sesi nazik ve kibardı. "Tüm farklı türleri toplamayı severdi."

"Evet, hanımefendi. İlgilendiğim kişi eski bir Derridya tanrıçasına benziyordu. Pikra'ydı sanırım."

"Ah evet, yılan derili ve yakut saçlı cafcacflı yeşil olan. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o iğrenç şeyi aklımdan çıkaramıyorum."

Shahara bu iğrenç tanım karşısında yüzünü buruşturdu. Neden biri böyle bir şey satın alsın ki? Daha da önemlisi, kim neden içine değerli bir çip saklasın ki?

Çocukken bile Syn'in daha iyi bilmesi gerekirdi.

Ona baktı ve göz kırptı. "Bu o. Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Aman Tanrım, doktorların ona ofisine geri dönmemesini ve hiçbir şey çıkarmamasını söylediklerine inanabiliyor musunuz, yine de o canavar için geri dönmesi konusunda ısrar etti? İçinde eski zamanlardan kalma sihirli koruma güçleri olduğunu söyledi. Benim bildiğim tek gücü, onu gören herkesin dudaklarını bükmesine neden olmasıydı. Onu neden bu kadar sevdiğini hâlâ bilmiyorum. Evcil oynucağı olan bir çocuk gibiydi. Ama hastalandığında, o iğrenç şeyden kurtulmasını sağladım. Yanında olmak tüylerimi diken diken ediyordu. Kötü görünümlü bir şeydi."

Gitmiş miydi? Shahara kadının tiradı karşısında kendini kötü hissetti.

Şimdi ne yapacağız?

Syn kaşlarını çatı. "Onunla ne yaptığını biliyor musun?"

"Bir müzayede evine verdim. Hem neden ilgileniyorsun ki?"

"Bunu uzun zaman önce ofisinde gördüğümü ve ilgi çekici bulduğumu hatırlıyorum."

"Sanırım hepimizin farklı zevkleri var."

"Evet, . Hangi eve hatırlıyor musunuz?" "Oh, şu Tondara'da çok meşhur olan büyük ev."

"Berringer's?"

"Evet, ."

"Teşekkür , *Fria Lyche*. Yardımınız için minnettarım." Bağlantıyı kesti.

Syn sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasına koydu ve gülümsedi. Nedense bu poz onu yaramaz ve yakışıklı gösterirken, yüzündeki bıyıklar onu son derece tehlikeli gösteriyordu. "Sanırım bulduk."

Shahara o kadar iyimser hissetmiyordu. "Kaç yıl oldu? Şimdi nerede olabileceğini kimse bilemez."

"Hayır, ama Berringer's tüm parçalarının ayrıntılı kataloglarını ve tüm alıcılarının dosyalarını tutuyor."

İçinde yeniden umut yeşermeye başladı. "Emin misin?"

Başını salladı. "Ah, evet. Onlardan birkaç sanat eseri satın aldım."

"Ayrıntılı bilgi tutuyorlarsa neden onlardan satın alasınız ki-"

"Onlar için çalışan ve ağzı sıkı olan birini tanıyorum. Teklifimi onlar aracılığıyla veriyorum ve alışverişlerimi ofisime teslim ediyorlar."

Bu . "Peki çirkin heykel alıcısının gizli bir bağlantı aracılığıyla alışveriş yapan başka bir mahkum olmadığını nereden biliyorsunuz?"

Ona ters ters baktı. "Bana mahkûm demenden gerçekten nefret ediyorum."

Odayı geçerek ona yaklaştı ve burnunun ucuna dokundu. "Sevgiyle söylüyorum. Gerçekten. Senin sayende mahkûmlara karşı yepyeni bir saygı duyuyorum ... ve sen sorumu yanıtlamadın."

"Araştırana kadar bir cevabım yok." Dikkatini dizüstü bilgisayara vermeden önce onun parmağını .

Bir kenarda durdu ve onun müzayedeler ve alıcılarla ilgili dosyalara ve verilere zahmetsizce erişmesini izledi. Onun yeteneklerine sahip olmayı ne kadar isterdi. O sadece bir şeyleri vurmakta ve havaya uçurmakta iyiydi.

Özellikle bilgisayarlar ve ağıları.

Birkaç dakika sonra küfretti. "Şu paranoyak, sümüklü ..." "Ne?"

Şişesini kaptı ve cevap vermeden önce bir yudum aldı. "Arşivlenmiş kataloglarını çevrimiçi tutmuyorlar. Şebekeden bağımsız, kendi bünyelerinde özel bir sistemleri var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Parçayı kimin satın aldığını öğrenmek için galerilerinin içinde olmamız gerekiyor. Kimsenin beni onlar aracılığıyla izleyememesi ya da takip edememesi iyi bir şey ama şu anda o dosyaları istediğimde berbat bir durum."

Sahip olmayı çok istediği güzel bir zümrüt kolyeyi gösteren ekrana bakarken iç çekti. "İçeri girecek miyiz?"

Kötü kötü güldü. "Sadece kısa bir süre yanımda kaldın ve seni şimdiden bir hırsıza dönüştürdüm. Bir yıl sonra nasıl olacağını hayal edebiliyor musun?"

Caillen ona ne zaman ukalalık yapsa ona yaptığı gibi kafasının arkasına hafifçe vurdu.

"Hey!"

"Bunun için alacağın şey bu. Ayrıca, senin beni bozduğun gibi benim de seni kolayca düzeltemeyeceğimi kim söyledi?"

Syn onun sözleri karşısında dondu kaldı ve tüm esprileri uçup gitti. Gerçek şu ki, onu yola getirebilirdi. Çünkü söz konusu kendisi olduğunda, daha önce hiç olmadığı kadar zayıftı.

Kız ona ne yaptığını fark etmeden önce dikkatini başka yöne çekerek dizüstü bilgisayarını kapattı. "İçeri zorla girmenin en akıllıca yol olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen hiç yüksek güvenlikli bir binaya girmedin. Eğer ne yaptığınızı bilmiyorsanız, öldürölürsünüz. Bu tür tesisler kimseyle oyun oynamaz. Daha kolay bir yol bildiğimden bahsetmiyorum bile."

"Hangisi?"

"Donya Arisa."

Kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"*Ne bir kimdir. Ve onu manipüle etmek çok kolay. Güven bana. Sabah ilk iş onu görmeye gideceğim.*"

Shahara bu manipölasyon işinin kulağa hoş geldiğinden emin değildi. Sanki bu tanımadığı kadınla çok fazla pratik yapmış gibi konuşuyordu. Bu düşünce içinde büyük bir kıskançlık hissi uyandırdı. "*Biz mi demek istiyorsun, uçan çocuk?*"

"Hayır, ben. Sen burada kalıyorsun."

"Oh, kesinlikle öyle düşünmüyorum ve benimle bu ses tonuyla konuşma. Asla."

Bunca zamandır tamamen sessiz olan Vik canlandı. "Oh, ben bu işin dışındayım." Pencereye doğru uçtu ve kendini dışarı bıraktı.

"Shahara-"

"Zzzt," dedi elini kaldırarak. "Burada vakit kaybediyorum. Duymayacağım bile. Sen git. Ben gidiyorum. Söz konusu olan kız kardeşimin hayatı ve ben senden daha iyi ateş ederim ve eminim ki senden de daha iyi dövüşürüm."

"Bence bu skorda oldukça eşit olduk."

"Ama ben daha iyi nişancıyım."

Ona isteksiz bir bakış attı. "Kabul ediyorum. Ancak, ayık olduğumda seni yenebileceğimi düşünüyorum."

şışeyi onun elinden aldı. "Güzel. Bunu dışarı atacağım." "Uh!" Ona uzandı.

Shahara ondan dans ederek uzaklaştı ve onu yakalayamadan şışeyi baş aşağı lavaboya bıraktı.

Elinden almaya çalıştı ama artık çok geçti. "Sen kötü, adi bir kadınsın."

"Ve sen sarhoşsun."

"Bu şekilde daha iyi çalışıyorum."

şışeyi bıraktı ve yüzünü ona döndü. Saçları, içini yakan kara gözlerine doğru sarkıyordu. "Hayır Syn, sevmiyorsun. Alkolün sana yaptıklarından hoşlanmıyorum."

Syn ona küfretmek ve bunun kendisini ilgilendirmediğini söylemek istedi. Ama tam o anda, onun yüzüne bakarken ...

Onun için kaybolmuştu.

Tek istediği onun kendisine sarılması ve diğer her şeyi unutmasıydı. Ama yapamazdı. Tessa'nın hayatı tehlikedeyken olmazdı.

Odaklanmak zorundayım. Kız ona bu kadar yakın dururken bu imkânsızdı, göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordu.

Sanki onun arzusunu hissetmiş gibi uzandı ve elini onun yanağına koydu. "Seni görüyorum Syn. Nasıl bir adam olduğunu biliyorum ve değiştireceğim tek şey gereksiz itaatsizliğin olurdu."

"Hissetmeyi sevmiyorum."

"Ama yine de var. Ne kadar içersen iç, gerçekten geçmiyor, değil mi?"

Hayır, olmadı. Ama onun dokunuşu . .

Acıyı uzaklaştırdı. Bunu nasıl yaptı? Onun gibi bir şeyi nasıl sevebildi?

"Her zaman senin yanında olacağım, Shay. Her zaman."

Shahara'nın nefesi, doğrudan kalbinden gelen bu yırtık pırtık sözler karşısında kesildi. Bu sözler ve takma adının kullanılması onu derinden etkiledi. Ve daha iyi düşünmeden parmak uçlarında durup onu öptü.

Eli, sanki onu sonsuza dek tutmak istiyormuş gibi belinde sıkılaştı. İşte o zaman gerçeği anladı.

Onu seviyordu. Bunu söylemeyebilirdi ama öpücüğünde ve dokunuşunda bunu hissedebiliyordu.

Syn onun tadının ve hissinin ne kadar güzel olduğuna küfretmek istedi. Daha önce hiç kimseyi böyle istememişti. Ve dili onunkiyle dans ederken, zihni onunla yaşayacağı bir hayatın düşünceleriyle ona eziyet ediyordu.

Keşke yapabilselerdi.

Her parçası bunu reddetmek için çılgılık atsa da geri çekildi. "Gitmemiz gerek," dediler hep bir ağızdan.

Syn geri adım attı ve çalıntı üniformasını gösterdi. "Ama bu şekilde gidemeyiz."

"Evet, biraz şüpheli görünebiliriz. Peki ne tür kıyafetler aldınız?" Yerdeki çantayı işaret etti. "Tıslama krizinden önce bakmadın mı?"

"Hayır. Ve ben de sinir krizi geçirmediim." Çantayı aldı ve kesinlikle Syn için kesilmiş bir gömlek ve pantolon çıkardı. Altta onun için pas rengi bir pantolon vardı. Şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak kumaştan yapılmıştı. "Güzelmiş."

"Daha iyi olmadığı için üzgünüm ama gerçekten bakacak zamanım olmadı."

Özrü onu şaşkına çevirdi. "Özür dilemene gerek yok. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şey."

Syn onun ses tonundaki ciddiyet karşısında dişlerini sıktı. Tanrım, bunu nasıl da düzeltmek istiyordu. Kız tişörtünü çıkarmaya başladığında burada kalamayacağını fark etti. Odaklanmak istiyorsa kalamazdı.

"Ben tuvalete gidiyorum. Birazdan dönerim."

Syn, yanından ayrılmak için acele ederken arkasında bir buhar izi bırakınca Shahara kaşlarını çatı. Başını sallayarak gömleğini çıkardı ve üniformasını pantolon takımıyla değiştirirken masanın üzerine bıraktı.

Giyinir giyinmez gömleğini geri çekti. Dizüstü bilgisayarının yanındaki dergiye takıldı ve parıldayan bir şey ortaya çıktı. , bulmak için yaklaştı

Alyans.

Gördüğü şey karnına bir yumruk gibi inmişti. Mara'nın mıydı?

Eğer öyleyse, bunun tek bir anlamı vardı: Karısını seviyordu. Sevmediğini söylediğinde yalan söylüyordu. Ve yüzüğünü bunca yıl sakladığına göre onu çok seviyor olmalıydı.

Bunu fark ettiğinde içinde bir şeyler paramparça oldu.

Belki de yanılıyorsun. Belki de Talia'nındır.

Ama Talia öldüğünde sadece bir kızdı. Elbette bir evlilik yüzüğüne sahip olamazdı.

Annesinin mi?

Hayır, ondan o kadar nefret ediyordu ki onunkini saklamıştı. Tek bir cevap vardı ve bu onu hasta ediyordu.

Bu yüzden seni sevdiğini söylemedi. Hala karısını özliyor.

Adamın kapıyı açtığını duydu. Adam onu yüzüğe bakarken yakalamadan önce yüzükten uzaklaşarak üniformasını çantasına koydu ve mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalıştı. Ama içeride . . .

İçinden çılgılık atıyordu.

Eski kıyafetlerini kanepenin yanına koydu.

"Sonunda bana C.I.'nın ne anlama geldiğini söyleyecek misin?" diye sordu, bunu onunla paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordu.

"Hayır."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Çabuk bir cevap yok mu? Neden Syn, sanırım yeteneğini kaybediyorsun."

Bilgisayarı kapatırken hiçbir şey söylemedi. Yüzüğe bakarken tereddüt ettiğini gördü. Sonra o kadar hızlı avuçladı ki, kadın hareket ettiğini zar zor fark etti.

Başını kaldırıp ona kaşlarını çattı. "Ne oldu? Yeni bir kafam mı çıktı?"

Yüzünün ona duyduğu öfke ve kırgınlığı ele vermemesini umarak boğazını temizledi. "Hayır, sadece sana en çok yakışacak ismi seçebileceğini düşünmeye çalışıyordum."

"Peki ya ölü?" "Hiç

komik değilsin."

"Merjack de öyle."

Gözlerini devirdi. "Peki onun hakkında ne yapacağız?"

"Umarım anlaşmaya kalır ve onun yolundan çalışır."

Shahara ona dilini şaklattı. "Bence bundan daha iyi bir plan ."

"Neden uğraşayım ki? Hayatın tüm planları yok etme gibi bir huyu var."

Tam bir alaycıydı. Ona başını sallayarak silahını çantasından çıkarmak için döndü.

"Shahara?"

"Evet," diye cevap verdi arkasını dönmeden.

"Eğer beni öldürürse, Kildara'daki Ilysian Tapınağı'nda Talia'nın yanına gömülmemi sağlar mısın? Parasını çoktan ödediğim bir yer var."

Adamın isteğı kadının içini parçaladı ve neden yaşadığı yeri seçtiğini . Evi, kız kardeşinin gömülü olduğı yere yürüme mesafesindeydi. Bunca yıl sonra bile ona yakın olmak istiyordu.

Ona göz kulak ol.

Adamın içinde taşıdığı acıdan dolayı irkilerek ağlamak istedi. "Evet. Senin ... olduğundan emin olacağım."

Söyleyemedi. Onun ölüm düşüncesi baş edebileceğinden çok daha fazlaydı.

"Teşekkür ederim."

Shahara başını salladı ve içini parçalayan acıya karşı savaştı. Gerçekten ölebilirdi.

Peki sonra ne yapacaktı? Tüm bunları harekete geçirdiğini bilerek nasıl yaşayabilirdi?

Her korkuyu yaşadığın gibi. Her seferinde bir gün. Ama onu incittiğini bile bile bunu yapabilir miydi?

Bunu düşünme. Şu anda en önemli şey Tessa'ydı. Syn zarar görmeyecekti. Bundan emin olacaktı.

Shahara altın kemerini biraz çekiştirerek takım elbisesini düzeltti. Tessa'yı kurtarmaya bu kadar yaklaştıkları için minnettar olması gerektiğini biliyordu ama bu sadece Syn'i kaybetmeye çok daha yakın olduğu anlamına geliyordu ve bu onu parçalıyordu.

Ona bakarken gülümsemek zorunda kaldı. Lacivert jakarlı tuniği ve siyah pantolonuyla göz alıcı görünüyordu. Renk, teninin bronzluğunu derinleştiriyordu.

"Hazır mıyız?"

Ona, alaycılığı kadar doğal olan o bok yiyici sırıtışını verdi. "Ben her zaman kavgaya hazırım." Onun için kapıyı açtı.

Kız yanından geçerken eğildi ve kulağına fısıldadı: "Bu arada harika görünüyorsun."

Onun uzun, seksi vücudunu tararken dudaklarını yaladı. "Sen de öyle."

Gerçekten de inledi. "Neden odada iki saat daha kalamıyoruz?"

Homurdandı. "İki saat mi? Tatlım, yeteneğini cidden abartıyorsun."

Onun bu cevabı karşısında ağzı açık kaldı. "Evet, doğru. Yatak odası oyunları konusunda en iyisi benim."

"Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım. Bir gün başka birini ikna edebilirsin."

Syn gücenmek istedi ama kızın bunu yapmak için sadece onunla uğraştığını biliyordu. Garip bir şekilde, bu onu büyüledi.

Çok aptalım ve aşığım. Bu da onun mahvolduğu anlamına geliyordu.

Bunu düşünmek istemeyen adam onu aşağıya indirdi ve birkaç blok ötedeki sahanlığa götürdü. Yürüdükleri sırada kızın derin bir uykuya daldığını fark etti.

Palto. Hava soğuktu ama o buna alışkındı. Birçok gece bu sokaklarda yatmış ve kapalı bir yerde yaşayabileceği ve ısınabileceği bir zaman için dua etmişti.

Koya girdiklerinde Shahara tereddüt etti. "Ne yapıyoruz biz?"

"Nero'nun ödünç aldığı bir savaşçısı var."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Ödünç almak mı?"

Vik'e giden kanalı açmak için kulaklığına dokundu. "Vik? Ön plan. Şimdi."
Vik uçup omzuna konarken ona alaycı bir bakış attı.

Meka kılılandı. "Kız arkadaşın olmadığımı biliyorsun, değil mi? Bu ses tonundan hoşlanmadım ve yeni bir ses tonu seçersen memnun olurum. Aksi takdirde, gözüne görünmez zehir tüküreceğim... ikisine de."

Syn sinirli bir nefes verdi ama elini açarken bir şey söylemedi. Vik eline bir navigasyon çipi bıraktı. Shahara'nın incelemesi için havaya kaldırarak sırtıttı. "Onu daha önce aradım, sonra Vik'i anahtarı alması için gönderdim."

Yüzünün kızardığını hissederken dudağını ısırdı. "Özür dilerim."

"Sorun değil, ama şunu bilin ki kimse Nero'dan çalamaz. Kim olduğunuzu biliyor ve peşinize düşüp bunu size hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde ödecek -buna sizi öyle kötü bir migrenle baş başa bırakacak bir beyin sıkışması da dahil, acıyı durdurmak için gözlerinizi kanatmak isteyeceksiniz. Bu yönden çok kötüdür."

"Not edildi."

Ellerini arkasında kavuşturarak, Nero'nun şık, koyu bordo renkli, iki koltuklu savaş uçağına kadar onu takip etti. Önce biniş merdiveninden çıktı ve Vik onunla Syn'in arasına sıkışırken kendini navigatör koltuğına yerleştirdi.

Syn uçuş kontrollerini yaparken konuşmadı ama koordinatları girerken Shahara'nın ne kadar gururlu ve sert görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Elleri zarafet ve güven içinde çok güzeldi.

Ona karşı olan hislerindeki ironi gözünden kaçmamıştı. Büyürken asla bir avamla iş yapmayacağına yemin etmişti. Özellikle de onu dövüşte yenebilecek ve ondan daha iyi ateş edebilecek biriyle.

Ve duygularını düşünürken, iyi yetiştirilmiş kadınlara duyduğu çekimin bir kısmının, annesinin kendisini kabul edip onaylamasına duyduğu arzudan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Ne de olsa, Mara gibi eğitimli ve kültürlü bir kadın onu kabul edebiliyorsa, annesinin de kabul etmesi mantıklı olurdu.

Artık kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamayacak kadar yaşlandığından, gerçek arzuları ortaya çıktı. Onun arkasında durabilmesi ve onu koruyabilmesi hoşuna gidiyordu. Ne istediğini biliyordu ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaktan korkmuyordu.

Onun kadar yırtıcı bir kadın için söylenecek çok şey vardı.

Adamın kendisine baktığını fark edince durakladı. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

"Hayır. Sadece ne kadar inanılmaz güzel olduğunu düşünüyordum."

Bakışları bariz bir rahatsızlıkla etrafta dans ederken bu onu memnun etmemiş gibi görünüyordu. "Hâlâ sarhoşsun, değil mi?"

Güldü. "Hayır. Akşamdan kalmalığın etkisi başlıyor. Başım deli gibi ağrıyor."

"Ah, bu her şeyi

açıklıyor." "Neyi?"

"Gözlerin . Muhtemelen seni bir huzurevine götürebilirim ve şu anda büyükannenle sayı yapmaya çalışıyor olursun."

Alınması gerekirdi ama onun yerine yine güldü. "Çok yanıyorsun." Başını sallayarak onları fırlattı.

Shahara fırlatılışlarına konsantre olurken başka bir şey söylemedi. Düşünceleri kızgın ağabeyi, yakalanan kız kardeşi ve

sevmek istediği ama ona izin vermeyen bir adam.

İşin kötü yanı, üçünü de temelde aynı sebepten dolayı dövmek ve öldürmek istiyordu. Hepsi de yaşamak için fazla inatçıydı ve eğer onu dinleselerdi, üçü de şu anki durumlarında olmazlardı.

Ugh! Kendisini bu kadar zor insanlarla çevrelemesinin sebebi neydi? Ya da daha kötüsü, onları seviyordu?

Kafadan hastayım.

Yörüngeden çıktıklarında konuştu. "Sence Tess'e zarar verirler mi?"

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Onun sorusu karşısında içi daraldı. "Az önce cevapladın."

Uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "İnançlı ol bebeğim. Ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. O çipi alacağız ve yaptıklarını onlara ödeteceğim."

Yetişkin hayatında ilk kez, bu özel sevecenlik ifadesinin kullanılmasından çekinmedi. Aslında ısıtmıştı. "Sana güveniyorum. Merjack'i parçalara ayırmak istiyorum."

"O çipi bulduğumuzda onu edecek güce sahip olacaksın." "Umarım öyle olur."

Gözlerini sonsuzluğa uzanan mat karanlığa dikti. Uzay yolculuğunu hiçbir zaman özellikle rahatlatıcı bulmamıştı. Çoğunlukla tehlikeleri bildiği için. Yine de Syn'leyken endişeliydi ama yalnızken olduğu kadar kırılgan değildi. Onun Tess'i güvende tutmak için dağları yerinden oynatacağını biliyordu. Başka birine gerçekten güvenebileceğini hissediyordu.

Bu, kardeşiyle yaşadıklarından tamamen farklı bir duyguydu. Caillen'ın onun için dağları yerinden oynatacağını bilse de, yine de bir yanı onun çenesini silmek ve yemeğini kesmek istiyordu. Onun bir parçası

Ona bakmak ve onu kollamak zorunda olan abla olmadığını görmesine izin veremezdi.

Syn ile . . .

Gardını indirebilir ve onun kendisiyle ilgilenmesine izin verebilirdi. Liderlik edebilse de, her zaman kontrolü elinde tutması ve titanyumdan daha güçlü olması gerekmiyordu. Birine güvensizliğini gösterebilmek çok güzel bir değişiklikti.

Syn ile kendini bir ortak gibi hissediyordu.

Vik ayağa kalktı ve onun kucağına daha fazla

oturmak için hareket etti. "Ne yapıyorsun

Vik?"

Robot formuna büründü ve kızın bacağından sarktı. "Sıkılmaya başladım."

"Sıkılamazsın."

"Evet, yapabilirim." . "Daha ne kadar var?"

Onun beş yaşında bir çocuk gibi çıkan ses tonuna güldü. "Tanrım, çocuk sahibi olmak gibi bir şey."

Syn homurdandı. "Evet. bezini bile değiştirmek zorunda kalıyorsun."

"Hayır. Sadece pillerim."

Syn kaşlarını kaldırdı. "Ve senin tavrın."

"Kaltak, kaltak, kaltak. Şimdi ben uyurken beni yalnız bırak."

Shahara gücünü kapatıp uyku moduna geçerken onun hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. "Biliyor musun, Vik gerçekten etkileyici bir icat. Robotik ve programlama alanında kolayca bir kariyer yapabilirdin."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne oldu?"

"Güvenlik kontrollerini geçemedim. Sadece sizi değil, yakın ailenizi de araştırıyorlar. Nykyrian ve ben önemli dosyalarımı oluşturabilmiş olsak da, ebeveynlerimin kayıtlarını ve büyürken yaşadığım bilinen her adresi, belirli okullara gittiğime ve belirli yerlerde yaşadığıma dair yeminli ifade verebilecek canlı referansları bulmak yapamayacağımız bir şeydi. Tanrılar bilgisayar ve robot şirketlerini kutsasın ve ellerinden tutsun. Gerçekten paranoyak piçler."

Kalbi onun için kırılırken hâlâ taktığı kolyesine dokundu. Bu kadar yeteneğin boşa harcanması. "Özür dilerim Syn."

Omuz silkti. "Sorun değil. Ayrıca, onlardan bilgi ve istihbarat çaldığımda duyduğum suçluluk duygusunu da ortadan kaldırdı. Eğer beni işe almış olsalardı, onları korumak benim de çıkarıma olurdu."

İşte bu kadar. Sandalyesinde arkasına yaslanarak, adamın terminalde çalışmasını ve yaklaşan maceraları için bilgi çekmesini izledi.

Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bıyıkları esmer tenine karşı koyu renkti ve onu daha da tehlikeli gösteriyordu. Hayatında ne kadar çok trajediyle karşılaştığını bilmek ona acı veriyordu.

Tek başına.

"Tekrar evlenmeyi hiç düşündün mü?"

Syn onun beklenmedik sorusu karşısında dondu kaldı. Aklına cebinde duran ve onun için aldığı alyans gelince yere baktı. Tüm çabalarına rağmen, hayatını onunla birlikte yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Ama bu aptalcaydı ve o da bunu

biliyordu. "Hayır," diye yalan

söyledi.

Shahara onun cevabı karşısında kalbinin kırıldığını hissetti. Demek Mara'yı hâlâ seviyordu. Bunu bilmeliydi. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Karısı güzel, iyi eğitilmiş ve iyi yetiştirilmişti. Onun olmadığı her şey.

Sen kusurlusun. Başka türlü hissetmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, her zaman o tek gerçeğe geri dönüyordu. Hayat onu erkenden kırmıştı ve asla toparlanamadı.

Neden umursuyorsun ki? Hayatında kimseye ihtiyacın yok. Tek başına daha güçlüsün. Daha iyiyim. Bunların bir kısmı doğrudu ama o hâlâ bir insandı ve insan olmak bağlantılar kurmakla ilgiliydi. Bir şeyin parçası olduğunu hissetmekle ilgiliydi.

Sen ailenin bir parçasısın.

Sızlanmayı bırak. Hayattasın ve iyi bir hayatın var. Yoksulluk içinde olduğunu kabul ediyorum ama daha kötüsü de olabilirdi. Kardeşlerini bir mezarda ziyaret etmek zorunda değilsin.

Syn gibi.

Bu onu melankoliden uzaklaştırdı. Hiçbir şeyden şikâyet etmeye hakkı yoktu ve odaklanması gereken en önemli şey Tessa'yı geri almaktı.

Galeriye vardıklarında öğleden sonra olmuştu. Shahara, uzay yolculuğunun bir başka ciddi dezavantajı olan sürekli zaman dilimi değişiklikleri yüzünden kendini hırpalanmış hissetmeye başlamıştı. Vücudu bu geçişi yapmakta zorlanıyordu ve artık ana üssünde saatin kaç olduğunu hatırlamıyordu.

Ama Syn'in durumu hiç de kötü görünmüyordu.

Tamamen camdan bir binada yer alan lüks ve gösterişli galeriye yaklaştıklarında, dört kat uzunluğunda iki çelik erkek bedeninin çevrelediği kapılar otomatik olarak açıldı. Tavandan sarkan devasa yeşil bir insan gözü onlara odaklanmış ve resepsiyon görevlisinin masasına yaklaştıklarında geniş bir daire çizerek yollarını takip ediyordu. Fuaye bembeyazdı ve bir hastane kadar antiseptikti. Resepsiyon görevlisinin başının üzerinde buranın Berringer's olduğunu belirten kocaman kırmızı tabela olmasaydı, dışarı çıkıp adresi tekrar kontrol ederdi.

Lobinin her yerinde insanlar koşuşturuyordu. Bunların çoğu ellerinde bilgisayar defterleri tutan alıcılar, geri kalanı ise anlaşma yapmaya çalışan işçilerdi.

Randevular.

Shahara Syn'e bunun nasıl işe yarayacağını düşündüğünü sormak için döndüğünde boğucu bir ses gülerek onun sözünü kesti.

"Kötü, kötü Syn." Kadının sesi Shahara'yı kıpkırmızı yapacak şekilde ona cilve yapıyordu. "Seni benim küçük sanat galerime getiren nedir? *Özel* gösterimleri tercih ettiğini sanıyordum?"

Bir kadın nasıl olur da bu kadar zararsız bir kelimeyi bu kadar edepsiz hale getirebilir?

Syn ona gamzesini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı. "Ben de *seni* arıyordum."

Evet, *bu* hiç yardımcı olmadı. Shahara şimdi ikisini de tokatlamak istiyordu. Kadın bu kadar güzel ya da şehvetli olmasaydı kıskançlığına yardımcı olabilirdi.

İnanılmaz derecede mükemmel.

Titiz maniküründen ve yumuşak, su toplamamış ellerinden bu kadının hiç blaster kullanmadığı belliydi. Başka birinin onu beklemesi için parmaklarını şıklatmaktan başka bir şey yapmak için kaşını kaldırması gerekmemiştir.

Ve Shahara ona baktıkça, Syn'e sanki yutmak için can attığı lezzetli bir lokmaymış gibi bakan uzun bacaklı esmerden daha çok nefret ediyordu. Nedenini bilmiyordu ama bakışlarıyla onu baştan çıkarmaya çalışırken parmaklarını yalayan kadının görüntüsü aklından geçti.

Böyle devam edersen kadın, eve kel dönersin. . .

"Peki *benden* ne istiyorsun?" diye mırıldanarak uzun, biçimli kolunu adamın omzuna attı. Onu kendine çekti, göğüsleri onun yan tarafına bastırıyordu. Gah, açık açık flört etme cüreti. Bu tür davranışlar birilerinin kovulmasına neden olmuyor muydu? "Umarım geçen seferkiyle aynıdır?"

Syn Donya'yı itip kakmak istiyordu ama Donya tam bir kaltak olabiliyordu ve herhangi bir şekilde küçümsendiğini hissederse hışımla çıkıp gidecek ve görmesi gereken kataloglara bakma fırsatı bulamayacaktı. Bu yüzden en iyisi ona ayak uydurmaktı.

"Daha fazla zamanım olsaydı, memnuniyetle kabul ederdim. Ama korkarım biraz acelem var."

Kadının aç bakışları onu ürpertti. Ama bundan daha da kötüsü, parmağını gömleğinin dekolte ön kısmından aşağı doğru kaydırarak, çıplak göğüslerini ve meme uçlarını mükemmel bir şekilde görene kadar açmasıydı.

"Hadi ama. Syn ile tamamen *dolu* olmaktan daha çok tercih edeceğim bir şey düşünemiyorum. Eğer yeterince uğraşırsak, bahse girerim on beş dakikaya indirebiliriz."

Shahara bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve altın rengi gözlerinde yanan öfkeyi hemen fark etti. *Başım büyük belada*. Eğer bunu hemen durdurmazsa, Shahara muhtemelen ikisini de vuracaktı. Ona yanlış anlamamasını umduğu özür dileyen bir bakış attı.

Birden Donya'ya şehvet dolu bir bakış fırlattı, sonra da onu anında sertleştiren cinsel bir davetle dudaklarını yaladı. "Bunu üçlü bir grupla yapabileceğimizi sanmıyorum, değil mi?" Onu hem şaşırtan hem de tahrik eden masum ama baştan çıkarıcı bir bakışla elini saçlarının arasında döndürdü. "Elbette, Syn onu tamamen bu işin dışında bırakmamızı tercih edebilir. Sen ne dersin?"

Syn kahkahasını bastırmak için öksürdü. Kızda cesaret vardı. Buna hiç şüphe yoktu. Yüzü dehşete kapılan Donya kaşlarını çatarak ona baktı.

"Syn? Kim bu adam?"

Karısı olduğunu söylemek istedi. Donya'yı kendisinden uzaklaştırmak için başka bir neden olmasa bile. Ama onu yabancılaştırmaya cesaret edemiyordu. "O bir arkadaş."

Donya onu hemen başından savdı. "Peki senin için ne yapabilirim güzelim?"

"Öncelikle arkadaşşıma saygılı davranabilirsin - özellikle de burada harcadığım para önüne alındığında. Ondan sonra, şirketin arşivlenmiş kataloglarını görmem gerekiyor."

Sözlerinin ilk kısmını duymazdan gelirken dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde büzdü. "Koleksiyonuna eklemek ister misin?"

"Onun gibi bir şey."

Donya sonunda kendini onun üzerinden sıyrırken sinirli bir şekilde ofladı. "O zaman beni takip edin." Shahara'ya kınayan bir bakış fırlatmak için durakladı. "*Sen* arkamızda kal."

Shahara sanki bunu düşünmek bile onu heyecanlandırıyormuş gibi nefesini sertçe içine çekti. "Oh, bebeğim, sabırsızlanıyorum. Sırtı olan bir kadından daha çok sevdiğim bir şey yok ve tatlım, sende kocaman bir tane var. Elbette, yolu göster ve manzaranın tadını çıkarmama izin ver. Daha sonra bütün kızlarımı arayıp senin o koca kışının ne kadar seksi olduğunu anlatacağım." Sinsi bir kedi gibi mırıldandı.

Yüksek sesle gülmemek için elinden geleni yaptı. "Çok kötüsün."

Donya'ya aleni ve abartılı Çehvet ifadeleri yapmaya devam ederken güzelce omuz silkti. "Ben sadece neyi sevdiğimi biliyorum."

Ve onun zehrine maruz kalmayı asla istemezdi - hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu ve bunu bir çılgınlık haline getiriyordu.

Donya poposunu defteriyle kapatırken bir protesto ciyaklaması yaptı ve ardından onları ofisine götürmeye başladı.

Syn başını Shahara'ya doğru salladı. *Terbiyeli* ol, diye omzunun üzerinden ona seslendi.

Öfkeyle Donya'yı işaret etti, sonra da sanki onu boğuyormuş gibi bir hareket yaptı.

Donya arkasını döndü ve Shahara tek bir ritmi bile kaçırmadan ona gülümsedi ve hareketini Donya'nın kışını sıkıyormuş gibi yaparken sanki onun tadına bakabilecekmiş gibi dudaklarını yaladığını söyleyen bir harekete dönüştürdü.

Donya hipersürücüye binmiş gibi ileri fırladı ve onları yetiştirmeye çalışmak zorunda bıraktı.

Shahara alçak sesle, şeytani bir kahkaha attı.

Syn onun hareketleri karşısında dehşete düşmek istedi ama aslında bunları histerik buldu. Özellikle de Shahara'ya karşı kabalığı göz önüne alındığında Donya bunu hak ettiği için.

Onun seviyesine inmeden daha iyi bir intikam ne olabilir ki?

Donya'nın ofisine girdikten sonra köşede duran katalog kioskunu çalıştırdı.

Şahara onun yanında durdu ve Donya'nın lobide yaptığı gibi kolunu onun sol omzuna doladı. Ellerini kavuşturdu ve çenesini ellerinin üzerine koyarak, kendisini görmezden gelmeye çalışan Donya'ya tatlı tatlı gülümsedi.

"Ne kadar geriye gitmek istiyorsun Syn?"

"Yaklaşık yirmi yıl."

Donya kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bir parça olmalı. Başka bir Chinergov mu?"

"Hayır. Sanatçıyı tanımıyorum. Merrin Lyche adında bir adam tarafından satışa çıkarılan eski bir Derridya heykeli."

"Hmm . . ." Verileri tuşladı. "Bu kadar mı?"

Gördüğü anda dondu kaldı ve çocukluğunun o kristal anı tüm gücüyle üzerine çarptı ve onu zamanda geriye ışınladı. Yine on dört yaşındaydı, Lyche'in ofisinde duruyordu ve onun için geldiklerini duymuştu. Ve o panik içinde, dehşet içinde nefes nefese kaldığı, kaşınan parmaklarıyla sırtından ter damladığı o karmaşada, bir an için tamamen netleşmişti.

Beni öldürecekler.

Çipi sakla. Bulamazlarsa, bunun için sana işkence edecekler. Kırılmadığın ve onlara yerini söylemediğin sürece yaşayacaksın.

Onları alt etmeye ve hayatta kalmaya kararlı bir şekilde, bir kitaplığın üzerindeki parçayı kadar etrafına bakındı. Yaklaşık otuz santim boyunda, cıfcaflı bir şekilde iğrençti. Derisi o kadar yeşil, çarpık yüz ifadesi o kadar çirkindi ki, ona bakmak bile zordu.

Bu da kimsenin çipi aramayacağı anlamına geliyordu.

Vücudu korkudan titreyerek ona doğru koştu ve çipi tabanına saklayabilmek için onu aldı. Kapı çarparak açılmadan önce zar zor rafa geri koymuş ve pencerelere doğru adım atmıştı. Onu anında yakalamışlardı ve fark edilmediğinden emin olmak için heykele bakmamak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Ama çocukken bile bundan daha iyisini bilirdi.

Yani dışarı sürüklenmişti.

Şimdi o gün hayatını kurtaran tek şeyin fotoğrafını görüyordu. "İşte bu kadar."

Donya sanki canı acımış gibi kaşlarını çatarak heykele baktı. "Hadi ama, tatlım. Bundan daha iyi bir zevkin var. Ne? Bu *arkadaşın* için bir hediye mi?"

Şahara ona boğucu bir gülümseme verdi. "Ah, keşke ben de bu kadar şanslı olabilseydim. Bana seni hatırlatacak böyle bir şeye sahip olmayı çok isterdim."

"Benden mi?"

"İkiniz de geri döndünüz bebeğim. , senin saç stilini de almış." Donya'nın

yüzü kıpkırmızı kesilirken gözleri öfkeyle kısıldı.

Kontrolü ele al, evlat. Bunu mahvedemezsin.

Donya'nın dikkatini yeniden çekmek için ona dönmeden önce Şahara'ya uyarıcı bir bakış yöneltti. "Bedeli ne olursa olsun bu parçayı gerçekten bulmam gerekiyor. Kimde olduğunu biliyor musun?"

Donya'nın Şahara'ya dik dik bakmayı bırakıp bilgileri açması birkaç dakika sürdü. "Burayı altı kez sattık. Son satış üç yıl önceydi.

özel bir koleksiyoncuya sattım."

"Adını öğrenme şansım var mı?"

Donya büfeyi kapattı. "Bunu yapmadığımızı biliyorsun, bebeğim. Kusura bakma. Ama satmak isteyip istemediğini öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

"Lütfen öyle yapın. Ne ayarlayabileceğinize

bir bakın." "Her zamanki komisyonum mu?"

"Kesinlikle."

"O zaman aramalara başlayayım ve ne bulduğumu size bildireyim."

Syn başını ona doğru eğdi. "Senden haber almak için sabırsızlanıyorum." Shahara'yla birlikte kapıya doğru ilerlerken Donya onu durdurdu.

Tekrar konuşmadan önce adamın kendisine dönmesini bekledi. "Bir dahaki sefere uğradığında arkadaşını evde bırak."

"Üzgünüm, Donya. Bunu yapamam." Shahara'yı yanağından öpmek için eğildi. "Yeni ateşli kız arkadaşımı ve onun vahşi yöntemlerini seviyorum. Üçlü seks teklifini gerçekten kabul etmeliydin. Birlikte çok eğlenebilirdik."

Donya'nın patlamak üzere olduğunu görür görmez oradan ayrıldı. Sonra Şahara'yı hızla ofisten ve binadan dışarı çıkardı.

"Syn-"

"Şşşt," dedi, aceleyle geri çekilmelerinde tereddüt

etmeden. Shahara ipucunu almadı. "Ama ne hakkında-"

"Şşş. Dışarıda açıklayacağım."

Shahara susturulmaktan hiç hoşlanmıyordu ama kaçırdığı önemli bir şeyler olduğu da açıktı. Bu yüzden onlar sokağa çıkana ve Vik üzerlerinde daireler çizene kadar bekledi.

"Neler oluyor Syn? Hiçbir bilgimiz yok."

Ona dizlerinin bağıını çözen o şeytani sırıtışını gösterdi. "Hiç de doğru değil." Küçük bir el cihazını havaya kaldırdı.

"O da ne?"

"Şu anki sahibinin adı ve adresi de dahil olmak üzere tüm güvenli kayıtları. Hırsızlığı duyalım, bebeğim. Beni bir bilgisayar ağına yaklaştırırsanız, onu . Ama onu almak için binada olmam gerekiyordu. Evet, ben."

Onun becerisinden bir kez daha etkilenerek gülümsedi. "Sen ."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve kızın elini tutup pantolonundaki şişkinliğe doğru bastırdı, böylece kız onun ne kadar tahrik olduğunu hissedebilecekti. "Yaptığın şeyle içeride nasıl bir yangın başlattığının farkında mısın?"

Dudaklarını müstehcen bir şekilde yaladı, ardından taşaklarını sertçe sıkarak ona olan öfkesini nihayet belli etti. "*Yaktığın* ateş hakkında bir fikrin var mı?"

Acı diğer tüm duyguları yok ederken Syn'in vücudu kasıldı. Dondu kaldı, onun daha fazla canını yakmasını engellemeye çalışıyordu. "Dikkatli ol aşkım. Bunun daha sonra işe yaramasını isteyebilirsin."

Elini büktü, onu etkisiz hale getirmek için değil, daha çok bir uyarı olarak. "Oradaki küçük performansına bakılırsa, onları koparmadığım için şanslısın."

"Bunu sadece senin için yaptım." Avuç içi bilgisayarını kaldırdı. "Verileri almam gerekiyordu."

"Uh-huh." Elini taşaklarının üzerinde sıkarak onun ayak parmaklarının üzerinde yükselmesini sağladı. "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni kalıcı bir soprano yaparım." Elini çekti.

Syn, kadının neden olduğu acıyı hafifletmek için kendini ovarken nefesi kesildi. "Bu çok yanıştı dostum."

"Oraya gitme. Hâlâ kızgınım ve hissettiklerime bakılırsa hâlâ bağlı oldukları için şanslısın."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ... ve ondan iki adım geri çekildi. Onun ulaşamayacağı bir yere.

Ona temkinli bir şekilde bakarak, son sahibinin numarasını bağlantısına taktı ve onu aramasına izin verdi.

Birkaç saniye sonra yaşlı bir kadın cevap verdi.

"İyi günler. Adım Chryton Doone ve *Fria* Togg ile birkaç yıl önce Berringer'den satın aldığı bir heykel hakkında konuşmak istiyorum."

"Bir dakika lütfen."

Bu sefer bekleme süresi biraz daha uzundu. Sonunda telefonu başka bir kadın açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Umarım öyledir. Satın aldığınız tanrıça Pikra'nın eski bir Derridya heykelini bulmak için bir arayış içindeyim."

"Ah, Berringer'den eski kocamı kızdırmak için aldığım o çirkin küçük şey mi? Tanrım, *bunu* kim ister ki?"

Shahara'nın yüzündeki umut dolu ifadeyi gördüğünde midesi yere çarptı. Kadını duyamadığı için umutlarının suya düştüğünü bilmiyordu. Lanet olsun.

"Sanırım hala sende değil."

Shahara gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu.

"Tanrım, hayır. O şeye bakmaya dayanamıyorum."

"Ona ne olduğunu sorabilir miyim?" *Lütfen bana onu çöpe attığını söyleme.*

"Boşanırken çalıştım ama kimse dokunmak istemedi. Bir gece koleksiyonuma değer biçmek için yerel üniversiteden bir profesör geldi. Bu parçaya karşı tarihi bir merakı vardı ve ben de ona verdim. Ona ürkmeden bakabilecek birine gitmesi gerektiğini düşündüm ve bunu hayırsever bir katkı olarak düşebildim."

Bu en azından bir şeydi. Şanslıydı ki profesör ona çok yakından bakmamıştı. "Adını ve onunla nasıl temasa hatırlıyor musunuz?"

"Oh, evet. Dr. Whelms. Doğu Konuşmaları Üniversitesi'nde. Sanat Tarihi dekanı."

"Teşekkür ederim. Çok minnettarım."

"Sorun değil. Umarım bu çirkin şey sana bana getirdiğinden daha fazla şans getirir." Hiçbir fikri yoktu. Bu heykel onu ya özgür bırakacak ya da öldürtecekti.

Telefonu kapattı ve yüz hatları artık sıkışmış olan Shahara'ya baktı. "Bunun nafile olduğu hissine kapıldın mı hiç?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Çünkü eğer öyleyse, kız kardeşim öldü ve onu gömmeye niyetim yok." Yorgun bir iç geçirdi. "Tanrılar, Syn. Kimsenin istemediği bir heykelden daha iyi bir şey seçemez miydin?"

"Evet. Çipi sakladığımda Merjack tarafından yakalanacağımı, hapse gönderileceğimi, hapisten kaçacağımı, yirmi yıl yaşayacağımı ve sonra onu tekrar bulmam gerekeceğini bilmeliydim."

"Bu konuda alaycı olmana gerek yok."

Cevap vermek için ağzını açtı ama Vik onun kesti.

"Seninle biraz fazla ilgilenen birkaç iz var." "Nerede?"

" iki yönünde."

Syn döndü ve onları anında gördü.

"Kahretsin." Shahara kaşlarını çattı. "Ne?"

"Belli ama kışımızda birkaç izleyici var."

Onları işaret etmek için bakışlarını kullandı ve kızın hakkını vermek zorundaydı - kız onlara ihanet etmeden onun yolundan gitti. Bu konuda iyiydi.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

"Düşünüyorum."

Yok yere gülüyormuş gibi yaparken yüzü anında değişti. "Ne yapıyorsun?"

Gülümsedi ve sahte bir mutluluk tonuyla, "Beni takip et," dedi. Kolunu onunkine dolayarak ona doğru eğildi ve onu kendilerine doğru götürürken aptal sevgilisi gibi davrandı.

Onu izleyicilerin yanından geçirene kadar ne demek istediğinden pek emin değildi. "Yakında bir yer bulmalıyız Syn. Senin tadına bakmalıyım."

Onun aç sözleriyle siki seğirdi ve kanı, izleyicileri gerçekten unuttuğu noktaya kadar ateşlendi.

Ta ki onu bir ara sokağa itene kadar. Bunu yaptığı anda, gizli silahını çıkardı ve döndü.

Piçler peşlerinden gelir gelmez onları çiviledi. Onun

hareketlerine küfretti.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Onları öylece vuramazsınız."

"Neden olmasın?"

Şüphelerini doğrulamak için onlara doğru koştu. Kulaklıklarını görür görmez tekrar küfretti. "Onlar şirketten."

"Ne demek istiyorsun?"

Üzerinde durduğu kişinin yakasındaki GPS yer belirleyiciyi kaptı. "Etiketlendiler ve yere düştüklerinde teknisyenleri hedeflerinin yerini tespit ettiklerini ve etkisiz hale getirildiklerini hemen anlıyorlar. Bu noktada destek gönderiyorlar. Az önce üzerimize bir fırtına saldınız." Kulağına dokundu. "Vik. Görseller."

"Ah, evet. Çok çirkin. Kuzeye kaç. Hemen. Yaşamak istiyorsan hızlı ol."

Shahara'nın elini tuttu ve Vik'in söylediği şeyi yaptı. Ara sokaktan çıkar çıkmaz Vik'in tarif ettiği iğrençliği gördü. Üç motosiklet ve iki rover onlara doğru geliyordu.

Kahretsin.

Düşün, Syn. Düşünmek.

Keşke Nero'nun güçlerine sahip olsaydı. *Senin kendi güçlerin var ve uzun zamandır seni hayal kırıklığına uğratmadılar.*

Evet, ama ayıktı, bu da onu önemli bir dezavantaja soktu.

Shahara aptallığı için kendine lanet etti. Mahkûmlar genelde organize , iz sürücülerinin organize olabileceği ihtimalini hiç .

Syn onları yavaşlatarak yürümelerini

sağladı. "Ne yapıyorsun?"

"Biz koşarız, öne çıkarız. Güven bana." Onu kalabalığın en yoğun olduğu alana doğru çekti. "Ayrılmamız gerekecek-"

"Hayır!"

"Bana güvenmiyor musun?"

Shahara korkusunu yuttu. *O sana ihanet etmeyecek.* Ama buna *gerçekten* inanmak bambaşka bir meseleydi. Uzay karanlık olan o gözlere baktı. Yine de tüm karanlıklarına rağmen boş değillerdi. Onlarda, kısa sürede ona çok şey öğretmiş olan adamı gördü.

"Seninle nerede tanışabilirim?"

"The Miner's Inn on Fifth. Kuzey kampüsünün hemen dışında. Orayı kaçıramazsın. Yarım saat içinde orada görüşürüz."

Başını salladı.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Orada olacağım. Ama önce onlardan kurtulmalıyım." Kulağına dokundu. "Vik, takip edilmediğinden emin olmak için Shahara'yı görmeye devam et."

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Bir sıçan kanalizasyonda nasıl koşacağını bilir." Ve bu sözlerle birlikte, kızın göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede kalabalığın içinde kayboldu. Bir an için tam önündeydi, bir an sonra ise tamamen yalnızdı.

Etrafındaki kalabalığı tarayarak diğer iz sürücüleri aradı. Mesleğinde eğitim almış herkesin sahip olduğu belli bir at arabası vardı. Bunu saklamaya çalışsalar bile, onun gibi ne aradığını bilenler için göze çarpıyordu.

Başını eğerek ters yöne doğru ilerledi.

Syn kışındakileri işaretlerken bakışlarını hareket ettirmeye devam etti. Sekiz . . .

Hayır, dokuz. Biriyle konuşuyor gibi görünen ten rengi giyimli bir kadın vardı.

Hepsi iyi eğitilmiş ve hepsi onu takip ediyor. "Gelin biraz alın." Sokakta ne zaman köşeye sıkışsa söylediği tek şey buydu. Ama bilmedikleri şey, sokakta hiçbir zaman gerçekten köşeye sıkışmadığıydı.

Gömleğinin altına uzandı ve elinin etrafını sararak çivili bir eldiven oluşturan titanyum bıçaklar olan maşalarını çıkardı. Eğer blasterini çıkarıp ateş etmeye başlarsa, yetkililer onu anında yakalayabilirdi.

Bundan kurtulmanın tek yolu gölgelerle birleşmek ve onları teker teker ortadan kaldırmaktı.

Babasının yumruğunun tekrar tekrar yüzüne çarptığını hissedince irkildi. *"Sana vurmayı bırakmamı mı istiyorsun? Beni zekanla alt etmelisin. Düşün, seni küçük piç. Silahsız ve güçsüz kaldığında ne yaparsın? Onları alt edersin."*

Babasının dersleri acımasızdı ama ona hayatta kalmayı öğretmişlerdi ve bunun için aslında minnettardı.

Bir ara sokağa dalarak gölgelerin arasına gizlendi ve izleyicilerden ikisi geçene kadar bekledi. Kendisine en yakın olanın üzerine atladı ve onu ara sokağa getirerek hızla tekmeleyip bayılttı.

İlki onu yakalamak için iki büküm olduğunda Syn cesedin üzerinden kalkıyordu. Silahını ateşleyemeden izleyicinin kolunu yakaladı ve diğerleriyle iletişim kuramaması için bağlantıyı kulağından çekti. Öyle bile olsa, bağlantı ekibine çıkarıldığını ve artık biyolojik beslemesini iletmediğini ve tam yerini tespit ettiğini bildirecekti. Hızlı hareket eden Syn yumruğunu adamın boğazına indirdi, ardından kısa ve temiz vuruşlarla onu yere serdi.

Diğerlerinin onun için harekete geçtiğini duyunca geri adım

attı. Evet, bu iş gerçekten ilginçleşmek üzereydi.

BÖLÜM 19

Shahara buluşacakları restoranın önündeki sokakta durakladı.

Syn üç dakika gecikti.

Kalabalığı taradığında bir iz sürücüye dair hiçbir işaret göremedi ve Vik de hiçbir şey görmediğini doğrulamıştı. Peki Syn neredeydi? Ne yapıyordu?

Onu yakalamışlar

mıydı? Ya da daha

kötüsü, onu öldürdüler

mi?

Adamın ölümünü düşünmek bile onu öylesine dehşete düşürdü ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Ya onun yüzünden ölürse? Bununla başa çıkabilir miydi?

Bu olasılığı hiç düşünmemişti. Ama şu anda gözünün içine bakıyor ve soğuk gerçekliği yüzüne tokat gibi çarpıyordu.

Geri dönemeyebilir. Ve bu *onun* hatası olur.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı ama onsuz bir hayata geri dönmeyi hayal etmenin ıstırabı dayanılmazdı. *Böyle asık suratlı bir pisliği nasıl sevebilirim?*

Ama o yaptı. Ve eğer ona yardım etmeye çalışırken ölürse . . .

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Kanaması varken ve yardımına ihtiyacı varken burada durup onun kendisine katılmasını bekleyemezdi.

Vik'e tünediği ağaçtan aşağıya doğru el salladı, böylece göz kulak olabilecekti. O yakındaki çitin üzerine çıkar çıkmaz kararını verdi. "Syn için geri dönüyorum."

Kuş başını eğdi. "Yapmamızı söylediği şey bu değildi."

"Umurumda değil. Orada tek başına ve-"

"Sen *hiç* talimatlara uymaz mısın?"

O derin, seksi baritonu duyduğunda içini bir rahatlama kapladı. Kendini durduramadan döndü ve Syn'i sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Vik insanların sevgi gösterilerini protesto edercesine yüksek bir sesle gökyüzüne fırladı ve gözleri kamaştı.

Syn onun beklenmedik karşılaşması karşısında şaşkına dönmüştü. Ama onu hayrete düşüren şey, ona ne kadar sıkı sarıldığı ve kollarında gerçekten titrediğı gerçeğıydi. Sanki ona bir şey olmasından korkmuş gibiydi.

Tanrım, iyi hissettirdi. Çok iyi. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve kızın saçlarının kokusunun onu kadar sarsmasına izin verdi. Keşke burada böyle kalabilseydi ama daha iyisini biliyordu.

Bitirmeleri gereken bir iş vardı.

"Üzerine kan bulaşıyor, bebeğim. Bundan ne kadar keyif alsam da, beni çok yakın tutmak istemeyebilirsin."

Bir nefesle geri çekildi. "Ne?"

İz sürücülerden birinin bıçakla kestiğı yeri göstermek için elini kaldırdı. "Dikiş atılması gerekiyor ama yaşayacağım. Sadece çok acıyor."

Shahara elindeki kanın kaldırırma damlaması karşısında dehşete kapıldı. Syn elinin etrafına bir parça bez sarmıştı ama bez çoktan ıslanmıştı. "Damarını açmadığına emin misin?"

Ona alaycı bir bakış attı.

"Özür dilerim. Doktor olduğunuzu unutmuşum. Sadece kötü görünüyor."

"Şey, bu bir sıyrık değil. Ama sorun yok. Bunu bitirelim ve yaralara daha sonra bakalım."

Onu tekrar kendine doğru çekti ve bir dakika daha sarıldı.

Kolunu ona doladı ve vücudunun kendi vücuduna değen sıcaklığından keyif aldı. "Böyle devam edersen benim için endişelendiğini falan düşüneneğim."

"Senin için endişelendim, pislik. Bunu bir daha yapma."

Kekeledi. "Affedersiniz ama bunu ben yapmadım. O silahı kılıfında bırakmalısın. Yani, kahretsin kadın, Caillen'in düşüncesizliğini nereden aldığını şimdi anlıyorum."

Onun kulağını çekiştirdi. "Sevdiğim insanlar için endişelenmekten hoşlanmıyorum. Şimdi seni bir hastaneye götürüp yaranı tedavi etmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır. Zamanımız yok." Yaralanmamış elini kızın yüzünden çekti ve bağlantısını etkinleştirdi. "Vik, benim için göz köpeği. İçeri giriyoruz."

"Yapacağım, patron." Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için daha yükseğe uçu.

Syn onun elinden tuttu ve işlek cadde boyunca üniversitenin ana kampüsüne doğru götürdü.

Shahara etrafındaki öğrencilere bakarken kendini biraz rahatsız hissetti. Bazıları derse koştururken, diğerleri ya tek başlarına ya da gruplar halinde yerde oturmuş ders çalışıyorlardı. İçinden bir ses, kendisinin de böyle yapabilmesini diliyordu. Böyle bir okula gitmeyi çok isterdi. Ailesi yüzünden normal okulu bile bitirememişti.

Ama Syn bakıyordu. Ve yanlarından geçerken kaç kız öğrencinin durup ona baktığını fark etmekten kendini alamıyordu. Ya da daha kötüsü, onu arkadaşlarına göstermek için birbirlerini dürtüyorlardı. Syn'in öğrenciyken ne kadar çapkın olduğunu merak ediyordu, özellikle de neden olduğu heyecandan habersiz görüldüğü için.

"Okulu sevdin mi?" diye sordu ona. "Pek

değil."

"Neden olmasın? Eğlenceli olacak gibi görünüyor."

"Idirian Wade'in oğlu olarak ifşa edilmekten çok korkuyordum -hatırlayın, üniversiteye başladığımda babam öleli o kadar da uzun zaman olmamıştı. Çok aleni bir şekilde yargılanması ve infazı kampüsümde hararetle takip edilmiş ve sürekli tartışılmıştı. Okula birlikte gittiğim çocuklarla pek uyum sağlayamadığımdan bahsetmiyorum bile. Çoğu iyi, nispeten normal ailelerden geliyordu. Onların yanında olmak bana doğumum ve ailem tarafından ne kadar kötü bir şekilde kazıklandığımı hatırlatıyordu. Bu yüzden onlardan olabildiğince uzak durdum."

"Özür dilerim."

"gerektirecek bir şey yok. Olan oldu."

Belki, ama yine de haksızlıktı. "Sence ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mı?"

"Bazılarının var. Çoğu bunu hafife alıyor ve ailelerinin bunu kendilerine borçlu olduğunu düşünüyor. Geri kalanımızın sadece karnını doyurmak için neler çektiği hakkında hiçbir fikirleri yok. Tıp fakültesinde tanıdığım bir kızın, yeni bir gardırop aldıktan sonra babasının banka kartını ödememesi üzerine sinir krizi geçirdiğini hatırlıyorum. Ona neden bir iş bulup bu işi kendisinin yapmadığını sorduğumda bana sanki başka bir kafam varmış gibi bakmıştı."

Eski ve baskıcı görünen büyük beyaz bir binaya girdi. Zevkine göre fazla steril olan kadın, onu gerçek bir insan kadından esinlenilerek yapılmış rehber kioskuna kadar takip etti. Bilgisayar tarafından yaratılmış duygusuz bir şekilde güzeldi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Dr. Whelms'in ofisini arıyorum."

"Dr. M. Whelms. Sanat Bölümü, üst kat. 516. Şu anda kabul ediyor. Lütfen geldiğinizde sekreteriyle görüşün. İyi günler dilerim."

Shahara asansöre giden yolu gösterdi. Asansöre bindiler ve Shahara katın düğmesine bastı. Asansörde onları endişeyle süzen iki öğrenci daha vardı.

Hareketleri onu eğlendiriyordu. Onun ve Syn'in gerçekte ne kadar tehlikeli oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ve öğrenciler olabildiğince çabuk asansörden dışarı fırladılar.

En üst kattaki kapılar açılır açılmaz Shahara aceleyle sekreterin masasına gitti. Artık o kadar yaklaşmışlardı ki tadını alabiliyordu ve o çipi alıp kız kardeşini kurtarmak için sabırsızlanıyordu. İlk defa gerçekten iyimser hissediyordu.

Buradaki öğrencilerden daha yaşlı görünmeyen güzel bir kadın olan sekreter, elektronik randevu defterinden başını kaldırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Dr. Whelms?" "Tam

."

Hep birlikte arkalarını döndüler.

Syn profesörü ofisinin içinde, metal masasının üzerindeki defterinin üzerine eğilmiş halde görünce durakladı. Yüzünü göremiyordu ama tavırlarında garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı ve bu da aklının bir köşesini kurcalıyordu. Onu tanıyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

Oraya girme. . .

Bu duyguya neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama vücudu isyanla kasılmıştı.

Shahara beklemedi. Doğruca profesöre yöneldi. "Dr. Whelms?"

Başını kaldırıp baktığında Syn az önce birinin karnına zayıflatıcı bir darbe indirdiğine yemin edebilirdi. Vücudunun isyan etmesine şaşmamalıydı.

Fate, sen ciddi bir orospusun. Ve karşısındaki

kadın da öyleydi.

Güzel alnında şaşkınlık ve küçümsemenin izleri vardı; sadece Mara'nın böylesine mükemmel bir ustalıkla gerçekleştirebileceği eşsiz bir kombinasyon. "Sheridan?"

Profesör Syn'in gerçek adını kullandığında Shahara dondu kaldı.

Nereden biliyordu?

Ve sonra kafasına dank etti. Karşısındaki güzellik daha yaşılsa da, Syn ve oğluyla birlikte resimde yer alan zarif kadının gözlerini ve saçlarını karıştırmak mümkün değildi.

Bu onun eski karısıydı.

Midesi gerildi ve bir an için hasta olacağını düşündü. Mara gerçekte çok daha güzel ve zarifti. Fotoğrafları kesinlikle onun hakkını vermiyordu.

Gözleri ona zehir sa arken Syn konuşmadı.

"Burada ne yapıyorsun?" Mara ayağa fırlarken talepte bulundu.

Kitaplığının tepesinde duran iğrenç heykeli işaret etti. "Bunu tam anlamıyla bir dakikalığına görmem gerekiyor."

Mara onunla yüzleşmek için masasının etrafından dolandı. Adamın vücuduna aşağılayıcı bir bakış fırlatırken her gözeneğinden iğrenme akıyordu. "Defol git buradan. şimdi!"

Shahara, olmak için cinayet işleyebileceği kadını izlerken garip bir şekilde geri çekildi. Evrendeki en değerli şeyi çarçur eden ve onu kendisine veren adamın yüzüne fırlatan bir kadın.

Sen bir kadın değilsin, Mara.

Sen  ıkarıcı bir kaltaksın.

Syn onun etrafından dolaşmaya çalıştı. "Sadece bir dakikalığına görmeme izin verin, sonra gideceğim."

"Neden?  alacak ? Seni uyarmalıyım, çok değerli değil. Muhtemelen hayatın kadar."

 enesinde bir tik oluştu. "Sizinle bu işe girmek istemiyorum, *Dr. Whelms*."

Kibirli bir kaş kaldırdı. "*Takma adını* saklamamı beklemiyordun, değil mi? Ya da daha kötüsü, gerçek adını. Yeni bir başlangıç yapmak istedim ve bu yüzden kabul ettim."

"Ne yaptığın ya da gerçekten umurumda değil."

Onlar tartışırken, Shahara Mara'nın arkasından dolandı ve heykeli aldı. Yaklaşık otuz santim yüksekliğinde, taştan oyulmuş ağır bir parçaydı. Ve o kadar çirkindi ki tanımlamaya meydan okuyordu. Bunu ancak kör bir insan oymuş .

Belki de kişiyi kör eden şey onu oymaktı.

Sanatçının bunu imzalama zahmetine girmemesine şaşmamalı. O da bunu yarattığını kabul etmezdi.

Yontulmuş yarıkları ararken, hiçbir şeyin saklanabileceği bir yer olmadığını fark etti.

. . . hariç.

Siyah tabana baktı. Birisi tabana keçe yapıştırmıştı.

Orada olmalıydı. Onu saklayabileceği tek yer orasıydı. Tırnaklarını kullanarak kumaşı kaldırdı ve aceleyle aramaya koyuldu.

"Zavallı bir kadını öldürdüğünü duydum. Tecavüz de etmişsin, değil mi?" Mara Syn'e bağırıp çağırmaya devam etti. "Sen de tıpkı zavallı baban gibisin. Bir kapsülde iki Wade."

Shahara başını kaldırdı ve bu sözlerin onda yarattığı acıyı gördü.

Hakkını yemeyelim, bu sadece gözlerinden okunuyordu. Geri kalanı öfke içinde kıvranıyordu. "Beni iyice kızdırmak için ne söyleyeceğini hep biliyordun."

"Sen aşağılık bir pislikten başka bir şey değilsin."

Shahara heykeli daha sıkı kavradı ve daha fazlasını dinlememeye çalıştı. Tam da onunla Mara'nın kafasına vurma dürtüsüyle savaşılabileceğinden emin olduğu anda

parmağı yaklaşık tırnağı büyüklüğünde küçük yuvarlak bir diske dokundu.

Bir nefesle keçeyi geri çekti ve buldu. rahatlama öylesine şiddetliydi ki bağırarak istedi.

Sonunda.

"Syn?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı.

Çipi havaya kaldırdı. "Buldum!"

Mara ekşi bir bakışla ona döndü. "Ne aldın? Ne tür bir kaçak mal bu?"
Masanın üzerindeki bağlantısına uzandı.

"Sen her zaman ölümcül bir kaltaktın," diye hırladı ve elini bağlantıdan çekip onu geri itti. "Güvenliği uyarırsan, ruhum üzerine yemin ederim ki o soğuk kalbini çıplak ellerimle söküp atarım."

"Baban da yapardı, değil mi?"

Hırlayarak onu masayla kendi arasına sıkıştırdı. "Babam olmadığımı şükretsen iyi edersin. Senin ne kadar yalancı bir pislik olduğunu öğrendiği gün boğazını keserdi. Ama şanslısın ki oğlumu annesinden mahrum bırakmak istemedim."

"O senin oğlun değil. Tanrılara şükürler olsun. Aldığın her nefesten nefret ediyor." "O kadarını bile almama izin vermedin, değil mi, seni fahişe?"

Mara onu tokatladı. Sertçe. "Bana hakaret etmeye nasıl cüret edersin? Senin gibi bir pislik benim havamı solumayı bile hak etmiyor. Şimdi defol!"

Ve o anda, Shahara Syn'in gözlerindeki gerçeği gördü. Mara onun için gerçekten de hiçbir şey ifade etmiyordu. Ondan nefret ediyordu.

Bakışları donuklaşarak Mara'dan uzaklaştı ve elini ona doğru uzattı. "Hadi gel. Gidip kardeşini alalım."

Shahara onun elini tutmaya başladı, sonra durdu. Syn okula giderek ve para kazanarak terbiyesini geliştirmiş olabilirdi ama o hiç geliştirmemişti.

Yaptıklarını yeniden düşünmeye fırsat bulamadan Mara'nın mükemmel suratına olabildiğince sert bir yumruk indirdi. Ve bu bile Syn'e yaptığı her şey için hafif bir cezaydı.

Mara hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak yere düştü.

Ama ona hiç acımadı. "Syn sana vurmayacak kadar centilmen olabilir ama ben değilim. Sana insan demekten utanmakla kalmıyorum, aynı cinsiyeti paylaştığımız için tamamen iğreniyorum. Gerçeği bilmek ister misin? Bu odadaki tek pislik sensin ve havamızı solumayı hak etmeyen de sensin. Terbiyeli olmanın doğuştan gelen haklarla bir ilgisi yok. Her şey eylemlerle ilgilidir ve inan bana, sen tanıdığım en aşağılık insansın ve akla gelebilecek en kötü pislikleri kabul ettim. Ama onlarla aynı masada oturmayı sana tercih ederim."

Syn'e doğru döndü, Syn bir adım geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki birazdan ona vuracağından korkuyordu. Onu gömleğinden tutarak odadan dışarı çekti.

Syn, Shahara'nın yaptığı şey karşısında şaşkına dönmüş ve hayrete düşmüştü. Daha önce hiç kimse onu böyle savunmamıştı. Onun savunmuş olması ...

Onu öpebilirdi.

"Kahretsin, Shay . . .

kahretsin."

Asansörün kapıları kapanırken iç çekti. "Biliyorum. Ben bir hanımefendi değilim."

Eliyle yanağını kavradı ve kendisine bakana kadar yüzünü eğdi. "Sen tanıdığım tüm kadınlardan daha hanımefendisin. Ve senin gibi birini her gün bin Maraş'a tercih ederim. Teşekkür ederim."

Onun içini ısıtan bir gülümsemeyle gülümsedi. "Rica ederim. Sence güvenliği aramış mıdır?"

"Evet."

"Kapılar açılır açılmaz gerekiyor, değil mi?" Güldü. "Her zaman."

Kapılar açıldığında dört güvenlik görevlisinin onları beklediği görüldü.

Syn ipi cebine sokarken yorgun bir i geçirdi. "Sen ikisini indir, diğerlerini ben hallederim."

"Tamamdır." Kadın en uzaktaki ikisine yönelirken, o da en yakındaki ikisini hakladı. İlkinin kasığına attığı bir tekmeyle yere serdi, ikincisini ise boğazına bir kesik ve kulaklarına vurduğu bir darbeyle yakaladı.

Bir alarm çaldı.

Syn iki kurbanı yerde bıraktı ve onu elinden tutup binanın içinden bahçeye doğru çekti. Ucuz atlatmışlardı ama yine de kimse onları bulmadan kampüsten çıkıp hangara geri dönmeyi başarmışlardı.

Ne yazık ki hangardan çıkmak o kadar kolay olmadı çünkü hangarı mhrlemişlerdi ve uçuş izni vermeyi reddettiler.

Vik kollarında sallanırken dvşnn koltuğuna oturup Syn'e baktı. "Ne yapacağız?"

"Hangarı onarım için birkaç haftalığına kapatmak istemediklerine dair hayatımız üzerine bahse girebiliriz."

Adamın ses tonundan midesi bulandı. Onun ne demek istediğini bildiğine dair kötü bir his vardı içinde. "Yapma."

Syn motorları çalıştırmadan önce kelime dudaklarından ancak çıkmıştı. Kontrolöre "Kapıları a yoksa onları patlatırım," dedi.

"Motorlarınızı kapatın. Hemen!"

Syn tereddüt etmedi.

Adam kapılara ateş açarken Shahara protesto çığlıkları atmamak için dudağını ısırđı. Vik aslında onun kucağında dua ediyordu.

"Syn... ." Geri çekilmedi.

Aniden kapılar açıldı ve içinden uçarak geçti.

Shahara başını arkaya yasladı ve kendini sakinleştirmeye çalışırken yüksek sesle inledi. "Bunu yapmandan gerçekten nefret ediyorum."

Güldü. "Evet . . . Bunu yaparken sarhoş olmayı tercih ederim. Böylesi daha kolay."

"Sarhoş ya da ayık, tanıdığım tüm erkeklerden daha taşaklısın." "Kardeşinle hiç uçmadın."

İyi bir noktaya parmak bastı. Caillen deliliğın sadece bir adım ötesindeydi. Ve çoğu gün tam bir adım bile değildi.

Ellerini saçlarında gezdirerek ona baktı. "Peki şimdi planımız ne?"

Cevap vermeden önce yörüngesini temizledi. "Selam Merjack."

Adamın onu aramak için frekansı takmasını izledi. Adam neredeyse hemen cevap verdi.

Syn'in sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Çip bende."

"İyi sıçan." Sesi küçümseme doluydu. "Görüyorum ki sonunda bana istediğimi verme konusunda aklın başına gelmiş."

Syn'in gözleri sertleşti. "Değiş tokuşu nerede yapacağız?"

"Ritadaria'nın Olten Meydanı'ndaki Primer's Point'te. Bu gece saat sekizde."

"Bekle," dedi Shahara, Merjack'in onu görebilmesi için öne doğru oturarak. "Çipi sana getireceğim ve kız kardeşimi orada tutsan iyi edersin."

Onu görünce dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Vay, vay, iz sürücü sonunda kendini gösterdi. Pekâlâ. Görüşürüz o zaman." İletimi kesti.

Syn öldürücü bakışlarını ona çevirdi. "Ne yapıyorsun sen?"

Keşke bilseydi... ama öncelikli odak noktası onu hapisten uzak tutmaktı. "Orada olmazsan seni yakalayamaz."

Yüz hatları yumuşadı. "Hayır ama seni götürebilir." "Götürmeyecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Güven bana," dedi, çok geç olmadan Merjack ile başka bir anlaşma yapabilmeyi umarak.

Aksi takdirde, Syn muhtemelen onu kendisi öldürecekti.

Shahara belirlenen saatte ve yerde beklerken kronometresini kontrol etti. Saat neredeyse sekiz buçuktu ve hâlâ Merjack yoktu.

Onu tutan ne olabilir?

Eski, yıkık dökük rıhtım bu saatte gidilecek bir yer değildi. Korkunç bir soğuk her tarafına sızmış, ellerini, yüzünü, hatta kalçalarını bile uyuşturmuştu. Dişlerini gıcırdatarak eldivenli ellerini birbirine sürttü, en azından parmak uçlarına biraz olsun his gelmesini sağlamaya çalıştı. Parmak uçlarına doğru nefes aldığı anda, nefesi parmak uçlarının etrafında parlayan bir daire oluşturdu.

Belki de buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Merjack'e bir şey olmuş olabilir miydi? Çipi almak için o kadar sabırsızlanıyordu ki, Merjack gelir gelmez burada olmadığına ve onu beklemediğine inanamıyordu. Aslında *bunu* bekliyordu.

Ama bu ... bu mantığa meydan okuyordu.

Kaşlarını çatarak kronometresini tekrar kontrol etti. Saat dokuza kadar bekleyecekti, tabii maruz kalmaktan ölmezse, sonra geri dönecekti ...

Merjack'e dönüşmesini umarak her gölgeyi ararken zaman akıp . Yine de tekrar tekrar hayal kırıklığına uğradı.

Sonunda dokuz geldi ve gitti. Bu

Tessa'nın öldüğü anlamına mı

geliyordu?

Yoksa daha kötü bir şey mi? Onu izleyen Vik'i fark etmiş ve bunu yapmamaya mı karar vermişti?

Tessa ya da Syn'in ölümüyle sonuçlanan tüm senaryolardan dehşete düşen Shahara, yavaşça bekleyen mekiğe ve otel odalarına doğru ilerledi.

Ona ulaşmak uzun sürmedi. O Syn'i bulmak için yukarı çıkarken Vik dışarıda kaldı.

Odada yalnızdı ve bilgisayarında çalışıyordu. Onu görür görmez ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi geçti.

"Eee?"

yüzündeki umutlu ifade midesindeki yumruyu iyileştirmeye yetmedi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde iç çekti. "Gelmedi."

Gözleri karardı. "Ne demek gelmedi?"

Onu çıldırtan neydi? Tehlikede olan kız kardeşiydi ve son bir saattir en iyi yerlerini donduran da kendisiydi. "Kimse gelmedi."

Yüzündeki kan çekildi. "Yüce tanrılar, Shahara . . . bana yapmadığını söyle."

Kalbi dehşet içinde durdu.

Onun gerçek görevini tahmin etmiş miydi?

"Ne yapmadı?" diye yavaşça sordu, cevabından korktuğu için midesindeki düğüm sıkılaşıyordu.

Kapı gürültüyle çalındı.

"Onları buraya geri götür." Syn yatak odasına doğru koştu.

Shahara onun peşinden gitti ama kapılar çöktü ve bir düzine infazcı silahlarını doğrudan ona doğrultmuş halde içeri girdi. Hedefleme lazerleri vücudunun üzerinde dans ediyordu.

Anında dondu kaldı ve vurulmamak için ellerini kaldırdı. Merjack odaya

girip ona ters ters baktı. "Sıçan nerede?" diye alay etti.

O daha cevap veremedi Syn yatak odasından çıktı ve onlara doğru bir sis bombası fırlattı. Sağır edici bir takırtı ve beyaz bir kıvılcımla patladı. Duman her şeyi gizledi ve kulaklarını düzensiz öksürük sesleri doldurdu.

Sisin içinden bir el onu kolundan yakaladı. "Hadi," dedi Syn, onu adamlardan uzaklaştırarak.

Koridora ulaştılar. Merdivenlere doğru koşarlarken, Syn'in yüzünün hemen solunda turuncu bir patlama cızırdadı ve onu kıl payı ıskaladı.

Öldürülmekten korkan Shahara onu durdurdu. Kaçmaya devam ederlerse Merjack ve ekibi onları merdiven boşluğunda biçecekti. Bunu biliyordu.

"Kaçmak zorundayız."

"Hayır, Syn. Seni öldürecekler. Yapma bunu. Kollarımda ölmeni izlemek istemiyorum. Lütfen."

Bu sözler onu parçalara ayırırken Syn yüzünü buruşturdu. Onun umursadığı gerçeği .

..

Kendisini yakalayabilmeleri için kollarını kaldırarak arkasını döndü.

Merjack şeytani bir sırıtışla onlara yaklaştı. "Duman örtüsüyle iyi hamle sıçan, ama tamamen etkisiz." Silahını kadının kalbine doğrultana kadar indirdi. "Şimdi silahını bırak yoksa kadını öldürürüm."

Syn tereddüt etmeden itaat etti.

Silahı yere düşerken Shahara'nın kalbi küt küt atmaya başladı. buydu, en kötü kâbusu gün ışığına çıkmıştı. Syn hapse geri dönecekti.

Lütfen uyanmama izin ver.

Ama yapmadı ve Merjack onlara yaklaştıkça yaptığı pazarlıktan daha çok pişman oldu.

Merjack Syn'le alay etti. "Ellerini başının arkasına koy ve ayak bileklerin çapraz olacak şekilde dizlerinin üzerine çök."

Merjack'in emrettiği şeyi yapan Syn'in öfkeli, hırıltılı nefes alışını duydu. Kendisini onların gözetimine isteyerek teslim etmesinin onu ne kadar üzdüğünü biliyordu. Onu o savunmasız pozisyonda görünce kalbi sızladı.

Yine de gözlerinde ne korku ne de boyun eğme vardı; daha önce ne kadar ağır dayak yediği ve Merjack'in onun idam edilmesini ne kadar çok istediği düşünüldüğünde bu ona inanılmaz geliyordu.

Meydan okuması inanılmazdı.

Merjack bakışlarını ona çevirdi. "Şimdi çip, Seax Dagan."

Shahara Syn'in önüne geçerek onu vücuduyla korumaya çalıştı. "Kız kardeşimi bu işe karıştırmaya hakkın yoktu," diye hırladı.

Merjack ayrı. "Nerede o?" "Sağlığı
yerinde."

"Öyle olsa iyi olur." Ve Shahara onun güvencesiyle rahatlamaktan çok uzaktı.
Bu kadar acımasız bir adama nasıl güvenebilirdi?

"Şimdi bana şu lanet çipi ver."

Omzunun üzerinden baktığında Syn'in bakışlarını yere dikmiş olduğunu gördü.
Etrafındaki hava öfke ve tiksintiyle doluydu.

Dikkatini tekrar Merjack'e çevirdi. Syn'e neden ihtiyacın var?"

Onu aşağılayıcı bir dudak kıvrımıyla taradı. "Çok safsın. Şimdi çipi bana ver ve
kenara çekil, seax, yoksa ikinizi de öldürürüm."

Karanlık bir şekilde güldü. "O kadar cesur olduğunu sanmıyorum. Oğlun
küçük gezegeninin başkanı olabilir ama ölüm fermanım olmadan beni
öldürürsen o bile seni kardeşlerimden koruyamaz."

Merjack kendini kontrol etmeden önce bir an gözlerinde korku titreşti.

Tehdidinin onu duraksattığı düşüncesine tutunarak dövüşmeyi düşündü. Ama
Merjack onları etkili bir şekilde korumuştı. Omzunun arkasından baktığında,
adamlarının dumanın içinden çıkmaya devam ettiklerini fark etti, blasterleri
doğrudan onlara doğrultulmuştu.

Hayır, o kadar büyük bir sayıya karşı savaşılamazdı. Syn bile o kadar iyi değildi.

Şimdilik hayatta kalmak zorundaydı. Hayatta kalırsa onun için bir şeyler
yapabilirdi. Belki.

"Bana çipi verecek misin, vermeyecek misin, Seax?"

Syn nefesini tutmuş, onun karar vermesini bekliyordu. Merjack ile konuşmaya
neden zahmet ettiğini bile anlayamıyordu.

Neden adamları sarmadan önce ona karşı savaşmamıştı? Shahara cebinden çipi çıkardı ve Merjack'e uzattı.

"Hayır!" Syn bağırdı, elini uzatırken ona doğru hamle yaptı. Biri kafasının arkasına vurdu. Acı patladı, görüşünü köreltti ve dört ayak üzerinde öne doğru düştü.

Shahara irkilmedi bile.

Merjack Syn'e vuran adamı "İyi iş," diye tebrik etti. Shahara'nın yüzüne döndü. "Şimdi sıra sende, seax. Sanırım Syn ve çipin teslimatı için bir milyon kredide anlaşmıştık. Hesabına yatırayım mı?"

Syn bu sözleri duyunca nefes alamadı. Hayır, bunu ona yapmış olamazdı.

O yapmazdı. Onun Shahara'sı değil. Yaşadıkları ve paylaştıkları onca şeyden sonra olmaz.

Ama ona bakınca gerçeği gördü. Onun bakışlarına bile karşılık vermiyordu.

Merjack blasterını kılıfına soktu. "Söz verdiğim gibi kız kardeşini bu sabah serbest bıraktığımızı bilmek seni mutlu edecektir. Evinde güvende ve sağlam olmalı."

"Öyle olsa iyi olur."

Tüm varlığıyla şoke olan Syn, gözlerini Shahara'ya dikti.

Hepsi bir oyun muydu? Paylaştıkları her şey? Söylediği her kelime?

Her nazik dokunuşta mı?

İnançsızlık parçaladı.

En başından beri onu satmıştı.

İlk gün onu evine götürmesine şaşmamalı. Hiçbir zaman gerçek bir tehlike içinde olmamıştı. Merjack onu götürdüğünü biliyordu. Onu çipe götürmesi için plan yapmıştı.

Ve bir aptal gibi buna kanmıştı. Her parçasına.

Tıpkı ona aşık olduğu gibi. *Ben doğmuş en acınası yaratığım.*

Ve Mara'dan daha kötüydü. En azından eski karısı onu öldürmemişti. Sadece tehdit etmişti.

Shahara o çipin hayatını kurtarmak için takas edebileceği tek yol olduğunu biliyordu. O olmadan, tanıklığı değersizdi. Kimse bir hırsıza inanmazdı.

"Seni kaltak!" diye hırlayarak kadının boğazına

sarıldı. Başka bir asker sırtına vurdu. Shahara öne

çıktı ve onun üzerinde durdu.

İlk darbeden sonra gözlerini yakan kanın içinden ona baktı ve yüzündeki duygusuzluğu gördü.

Sadece bir anlığına, bakışlarının derinliklerinde sesinin soğukluğunu yalanlayan bir şey titreşti. Belki de bunu sadece hayal etmişti, tıpkı onun bir kalbi olduğunu hayal ettiği gibi.

"Ne demiştin Syn? Hepimiz birbirimizi kullanıyoruz." Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Paraya ihtiyacım vardı."

Ona ters ters baktı, her şey için ondan nefret ediyordu. Demek hayatının bedeli buydu. Bir milyon kredi. Kendini onurlandırılmış hissetmeliydi. Boktan bir sıçan için yüksek bir .

Ama bu, ona verdiği kalp için bir pazarlıktı -sadece isteseydi ona ver şey için.

Gardiyanlardan biri kollarını arkadan kavrayıp birbirine kelepçeledi, sonra da ayağa kaldırdı. Onu odadan çıkarıp asansörlere doğru sürüklediler.

Shahara durmuş, onları izliyordu.

Merjack, Syn ve üç muhafızla birlikte asansöre girerken güldü. "Seax'larla uğraşmayı hep sevmişimdir, değil mi sıçan? Kanunların lafzına çok sadıklar."

Syn aptalca kalbini verdiği kadına bakarken konuşamıyordu. Arkasında durup onu koruyacağına inanarak kendini kandırdığı tek kadına.

Sonunda o da diğerleri gibi oldu.

Ne zaman öğreneceğim?

İyi haber, bir daha asla ihanete uğramayacak olmasıydı. Bunun için yeterince uzun yaşamayacaktı.

Shahara kapıların kapanışını izledi ve sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Merjack'i Syn'i öldürdüğüne ikna etmeyi ve onun da sadece çiple yetinmesini ummuştu.

Onun kendisini otele kadar takip edip Syn'i yakalayacağını hiç hesaba katmamıştı. Lanet olsun ona!

Ne yapacaktı ki? Her parçası yaptığı şeye isyan ediyordu. Syn masumdu ve onu celladına teslim etmişti.

Yeminleri için çok fazla.

Ne yaptım ben?

Gözlerinden yaşlar süzüldü ama onları geri kırptı. Duygularının onu yönetmesine izin veremezdi. Merjack gerçekte ne yaptığını öğrenmeden önce çok az zamanı vardı.

Ve bunu yaptığında, ikisini de öldürecekti.

BÖLÜM 20

Shahara titreyen bacaklarıyla Gondara'daki Merkez Şehir'de bulunan Gözetmen'in Trigon Mahkemesi'ne girdi. Burası tüm Ichidian Evreni'ndeki en yüksek kanun ve düzen kalesiydi. Burası dünyalarındaki her yasanın yapıldığı ve bir yasanın yürürlükten kaldırılabilceğı ya da iptal edilebileceğı tek yerdı. Gözetmen, beş yargıçlı bir panelin yüksek yargıcıydı ve herhangi bir dava hakkındaki kararı nihai ve yüceydi.

Birlik bile onun kararlarından birini geçersiz kılamazdı. O yasanın sesiydi ve Shahara'nın Syn'i hapisten kurtarmak için sahip olduğı son umuttu.

Birlik, savaş lordu tiran İmparator Justicale'in zincirlerini attıktan yüzyıllar sonra, liderleri herkes için barış ve hukuku sağlamak için bir araya gelmişti - bir daha hiçbir savaş lordunun kendini diktatör ilan etmemesini sağlamak için. Beş yargıç oluşturdular ve onlara herhangi bir gezegendeki adaletsizliğı ve suçı araştırma görevi verdiler.

Bir seax olarak, adaletsizlikleri bulup bildirmek ve yüksek mahkeme tarafından aranan herhangi bir suçluyu getirmekle görevli askerleriydi.

Tüm seax'lar siyasi yolsuzluk ya da insan hakları ihlallerine dair hikayeleri dinlemeye, araştırmaya ve bulgularını gözetmene rapor etmeye yemin etmişti. Kanıtlarını bulduklarında, gözetmenin mahkemesi ifadeleri dinler ve hüküm verirdi.

Ayrıca, herhangi bir gezegende adaletin yanlış tecelli ettiğı düşünölen herhangi bir davayı gözden geçirmek ve davayı yeniden yargılamak da gözetmenin ayrıcalığıydı.

Onların dünyasında, gözetmen yaşayan en güçlü kişiydi. Ve Shahara onunla daha önce hiç tanışmamış olsa da, gözetmenin dünyasının ayrılmaz bir parçasıydı.

Hissetmediğı bir güvenle sekreterin masasına yaklaştı.

Ondan birkaç yaş büyük olan adamın saçları çoktan ağarmış, ona seçkin bir görünüm kazandırmıştı. İşinden başını kaldırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Shahara çenesini kaldırdı. "Gözetmen'i görmem gerek." "Adın ne?"

"Seax Shahara Dagan."

Bilgisayarının kayıtlarını kontrol etti. "Üzgünüm, Seax Dagan. Randevunuz yok ve Adalet Hanımefendi'nin bu öğleden sonra bir dizi toplantısı var. Korkarım bugün sizi araya sıkıştıramam. Gelecek hafta için bir randevu ayarlamak ister misiniz?"

Gelecek hafta mı? Şaka mı yapıyordu?

Syn o zamana kadar ölmüş olacaktı ve bu asla izin veremeyeceği tek şeydi.

"Hayır, bilmiyorum."

Onu görmezden gelerek tekrar aşağı baktı.

Shahara son derece kararlı bir şekilde masasının yanından geçerek doğruca arkasındaki ofise yöneldi.

"Bekle! Gidemezsin ..."

Kapıyı kuşatan iki muhafız onu yakalamaya çalıştı. Shahara ilkinden sıyrıldı ve onu diğerinin üzerine iterek dengelerini bozdu. Ofise girerken kapıyı yüzlerine çarparak kapattı. Sekreter'in boğuk sesi diğer taraftan onu azarlamaya devam ederken kapıyı sıkıca kilitledi.

Tüm vücudu korkuyla titreyerek yavaşça arkasını döndü.

Gözetmenin olduğu yetkiler düşünüldüğünde ofis oldukça kısırdı. Tek içerdiği, büyük, süslü bir masanın önüne yerleştirilmiş iki sandalyeydi.

oyma masa. Tüm organize dünyaların ve imparatorlukların bayrakları sol duvar boyunca sıralanırken, tüm gezegenlerin, kolonilerin ve ileri karakolların elektronik bir haritası odanın diğer tarafını kaplıyordu.

Burası çok büyüktü, şüphesiz içeri girenlerin gözünü korkutmak içindi. Onun üzerinde de kesinlikle böyle bir etkisi vardı.

Gözetmen bilgisayarının üzerinden şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Affedersiniz," dedi nazik ama mağrur bir ses tonuyla. "Siz kimsiniz ve buraya nasıl girdiniz?"

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Shahara, gözetmenin masasına kadar olan uzun mesafeyi yürümek için kendini zorladı. "Büyük bir adaletsizliği düzeltmek için buradayım, Hanımefendi."

Muhtemelen altmışlı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olan gözetmen hala güzel ve dingin olarak tanımlanabilecek bir yüze sahipti.

Genç bir kadıken çok etkileyici olmalıydı. Yaşlı bir kadın olarak ise ağırbaşlıydı. "Bu kapıdan giren herkesin böyle bir iddiası var." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Ve bugün hikâyeni dinleyecek vaktim yok. Sekreterimden bir randevu alın ve daha uygun bir zamanda gelin."

Daha uygun mu? Shahara onun sözleri karşısında dehşete düşmüştü. Bu sözlerin, tüm dünyanın adalet için güvendiği kişinin ağzından çıktığına inanamıyordu. "Adalet için zaman yok mu?"

Kadın gülerek dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, ellerini birleştirdi ve çenesini onların üzerine koydu. "Sözlerim karşısında bu kadar şaşırdığına göre, benim seaxlarımdan biri olmalısın."

"Evet. Ben Seax Shahara Dagan."

Gülümsemesi patronluk taslıyordu ama pişmanlık duyuyordu. "Şey, seax, adalet zaman alır ve zaman benim sahip olmadığım bir lüks."

Bu tanidik sözler aklından çıkmıyor, hafızasını zorluyordu. Gözetmen çok aşına bir tavırla arkasını döndüğünde, garip bir déjà vu hissi ensesindeki küçük tüyleri diken diken etti.

Şimdi düşününce, gözetmenin çenesinin tam kıvrımını biliyordu - defalarca öptüğü bir çene. Sol yanağındaki, şeytani alaylar ve şakalarla kendisine eziyet eden küçük gamzeyi biliyordu.

Yaklaşan Shahara, gözetmenin gözlerinin uzay kadar karanlık olduğunu fark etti. Bundan önce herhangi bir şüphesi varsa bile, bu onu ortadan kaldırdı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Gözetmen başını kaldırdı, yüzü sabırsızdı. "Hâlâ burada mısınız?"

Daha iyisini düşünemeyecek kadar sersemlemiş bir halde, "*Sen onun annesisin* ..." diye kaçtı.

Gözetmen kaşlarını kaldırdı ve ona deliymiş gibi baktı. "Benim çocuğum yok."

Shahara daha iyi bildiği için başını salladı. "Evet, biliyorsunuz. Sheridan Digger Wade adında bir oğlun ve Talia adında bir kızın var. Ve eğer beni dinlemezsen, yemin ederim herkesin senin kim olduğunu ve onlara ne yaptığını öğrenmesini sağlarım."

Panik, gözetmenin onu maskeleyesinden bir an önce obsidyen derinliklerde kıvılcımlandı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kapıya daha fazla vuruldu. Sanki koçbaşı kullanıyorlarmış gibiydi. "Hanımefendi?"

Shahara onu rahat bırakmadı. "Bunun için onları burada istediğine emin misin?"

Gözetmen bir süre daha tereddüt ettikten sonra dahili telefon düğmesine bastı. "Ben iyiyim, Briun," dedi sekreterine. "Benden haber alana kadar muhafızları dışarıda tutun yeter."

"Evet, Adalet Hanımefendi."

Tekrar Shahara'ya baktı ve bu sefer Shahara nihayet gözetmenin tüm dikkatinin kendisinde olduğunu fark etti. "Şimdi senin için ne yapabilirim, Seax . . . ?" Durakladı ve gözlerini kapattı. "Affet beni, adını unuttum.

"Dagan. Seax Shahara Dagan. Oğlunuzun adil bir şekilde yargılanması için buradayım."

İğrenme ve nefret kadının bakışlarının derinliklerinde parladı. Dudağını büktü. "Baba gibi, oğul gibi. Eminim her ne ile suçlanıyorsa, suçludan daha fazlasıdır."

"Hayır," diye düzeltti Shahara. "Sheridan iyi ve adil bir adam. Babasına hiç benzemez."

"Sana inanmıyorum. Indy'nin sahip olduğu kötülük genlerimizde var."

"Ve genlerinin yarısı sizden geliyor, Hanımefendi. İnanın bana. Sheridan, başkaları beni ölüme terk edecekken hayatımı birden fazla kez kurtardı. O babasının oğlu değil." "Ama o senin oğlun." diye eklemekten önce duraksadı.

Bakışlarında bir şey vardı... sanki bu sözler buzlarının bir kısmını kırıp atmıştı. "Onun için ne istiyorsun?"

"Seax Traysen sizin adınıza bana ulaştı. Benden Sheridan'a eşlik etmemi istedi" -bu ismi kullanmaya devam etmek çok garipti ama onun kimliğini gözetmene göstermek istiyordu- "Ritadaria'da suikast ve yolsuzluk yapıldığına dair kanıt elde etmek için."

"Merjack davası mı?"

"Evet, Hanımefendi."

Masasının üzerindeki minyatür bayraklara baktı. "Onu buldun mu?" "Evet...

Sheridan'ın yardımıyla."

Başını salladı. "Çok iyi, Seax. Şimdi bunun hüküm giymiş bir suçlunun yeniden yargılanmasıyla ne ilgisi var? İhanet ve hırsızlıktan aldığı cezayı fazlasıyla hak ettiğine emin olduğum bir suçlu."

Shahara, sahip olduğu inatçılık yüzünden kadını boğmak istedi - tek oğluna verdiği aynı inatçılık için. Hatalı olduğunu anlaması için ne yapması gerekiyordu?

Syn'in öz annesinin en azından davasını *dinlemesi* için ne gerekiyordu?

Düşünerek, gözetmenin arkasındaki duvarları kaplayan sertifikaları ve onur belgelerini taradı. Gözetmenin aldığı görevlerin tarihleri zihninde canlanırken bir aydınlanma yaşadı. "Ne zamandır gözetmenlik yapıyorsunuz Adalet Hanım? Yirmi yıldır mı?"

"Tam olarak yirmi üç. Neden?"

Bu sözlerle midesi taşa döndü. Tam da şüphelendiği gibiydi. Syn'in adını temize çıkarmak için hiç ortaya çıkmamasına şaşmamalıydı.

Bu, onu bir daha görürse hapse attıracağını söyleyen kadınla yüzleşmek anlamına gelecekti. Bu, onu daha bebekken öldürmeye çalışan ve iki kez kendisinden nefret eden bir dünyaya terk eden kadınla yüzleşmek demekti.

Bunun acı gerçekliği yüzünü buruşturmasına neden olmuştu ama en azından Syn'in neden adını temize çıkarmak yerine bir suçlu olarak kalmayı tercih ettiğini sonunda anlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bu kararından dolayı onu suçlayamazdı.

"Adalet Hanımefendi, oğlunuzun sizden bir şey istemek yerine onlar tarafından öldürülmeyi tercih ettiği için yirmi üç yıldır iz sürücülerden ve suikastçılardan kaçtığının farkında mısınız? En azından hak ettiği şey olan adil bir yargılamayı bile mi?"

Shahara cesurca gözetmene yukarıdan aşağıya baktı ve onun sözlerini ciddiye aldığını fark etti. "Dış görünüşüne bakılırsa, babasından çok sizin genlerinizi taşıyor. Ama sanırım belki de yanılıyorum. Senin aksine Sheridan masum bir adamın duruşma yapılmadan ölmesine asla izin vermezdi. Kişiyi hak etmediği bir ölüme mahkum etmeden önce en azından davayı dinlemek için zaman ayırırdı. Ve eminim ki kimseyi kendi suçu için mahkum etmezdi.

kendi eylemleriyle hiçbir ilgileri yoktur. Bu yönüyle son derece nazik biri."

Syn'i ve Mara ile Paden'in ona yaptığı her şeye rağmen sahip çıkmaya devam ettiği oğlunu düşündükçe gözlerinin dolduğunu hissetti. "Şunu da bilmelisin ki, senden farklı olarak, biyolojik babası olmamasına rağmen oğluna bakmaya devam ediyor ... ve eski karısı da senin gibi defalarca onu öldürmeye ve tutuklamaya çalıştı, *kendi* suçları için değil ama babasının suçları için."

Zavallı Syn, hayatında böylesine soğukkanlı sürtüklere maruz kalmıştı.

"Genç bir adamken, onu terk ettiğiniz kanalizasyondan sürünerek çıktı ve kendi parasıyla tıp fakültesine gitti. Bir muhabir geçmişini ortaya çıkarana kadar cerrah oldu. O zaman bile babası gibi olamadı. Bir nakliye şirketi kurdu ve ben ona kazık atana kadar saygın bir hayat sürüyordu."

"Peki ya Kiara Zamir? Ona tecavüz edip öldürmedi mi?"

"Eğer kontrol etme zahmetine katlanırsanız, o hayatta ve iyi durumda. Sheridan onu korurken babası çılgına döndü ve ona şüpheyle yaklaşmak yerine idam edilmesini istedi. Syn'in tek suçu, Kiara'ya aşık olan ve hala onu koruyan en iyi arkadaşını Başkan Zamir'e teslim etmemekti. Arkadaşına ihanet etmektense ölmeyi tercih ederdi. Yine, babasının değil ama iyi bir adamın davranışları. Ve bu noktada, dürüstlüğü nereden öğrendiği konusunda hiçbir fikrim yok."

Gitmek için döndü.

"Bekle," dedi gözetmen, onu durdurarak.

Shahara onunla yüzleşmek için döndü.

"Masum olduğuna dair kanıtınız var mı?"

Yerden geçerek masanın önünde durdu ve elini cebine sokarak çipi çıkardı.

"Bu onun masumiyetini kesin olarak kanıtladığı gibi

Merjack'lerin suçu."

"Çipi incelediniz mi?" "Evet,

Adalet Hanımefendi."

Gözetmen çipi onun elinden aldı ve hava geçirmez bir kaba yerleştirdi. Dikkatlice önüne yerleştiren gözetmen, Syn'in tüm geleceğini barındıran küçük çipi inceledi.

Shahara nefesini tutmuş, bir mucize olması için dua ediyordu.

Sonunda gözetmen ona baktı. "Onun adil bir şekilde yargılanmasını sağlayabilirim, ama hepsi bu. Mahkememiz onu suçlu bulursa, idamını durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım."

"Tek istediğim bu."

"Pekâlâ. Nerede tutuluyor?"

"Ritadaria."

Kabı eğdi, böylece çip bir köşeye düştü. "Duruşmasına kadar hapsedilmek üzere buraya nakledilmesi için sizinle birlikte bir refakatçi göndereceğim."

"Teşekkür ederim, Hanımefendi."

Aralarına sessizlik çöktü. Shahara gözetmenin daha fazla şey söylemek istediğini anlayabiliyordu ama çipi incelemeye devam ederken gözlerinde şüphe vardı. "Bana bir şey söyle, seax," dedi sonunda.

"Evet?"

"Gerçekten, o iyi bir adam mı?"

"Evet, Hanımefendi. Daha asil birini hiç tanımadım. Yaşadığı her gün sizi gururlandırıyor."

Gülümsedi.

"Ve sana sert bir soru sorabilir miyim?"

"Onları neden terk ettim?"

Shahara başını salladı. "Neden o daha bebekken onu öldürmeye çalıştın?"

Yüzündeki renk soldu. "Ne?"

"Digger bana o daha bebekken onu öldürmeye çalıştığınızı söyledi."

Yanakları öfkeyle karardı. "Bu bir yalan. Talia onu yıkamak istedi ve ben de izin verdim. Suyun altına düşüp boğulmasına izin verdi. Onu hayata döndüren bendim ama Indy bana inanmadı. Ben çocuklarıma *asla* zarar vermem."

"Ama sen onları bıraktın."

Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Başka seçeneğim yoktu. Eğer kalsaydım Indy beni öldürecekti. Ailemi onları yanıma almaları için ikna edebileceğimi umuyordum. Bir süre sonra onlarsız yaşamak daha kolay gelmeye başladı."

"Peki on iki yaşındayken size geldiğinde?"

"Beni hazırlıksız yakaladı ve ne yapacağımı bilemedim. Birisi Idirian Wade ile evli olduğumu öğrenseydi sahip olduğum her şeyi kaybederdim. Sheridan'ı gördüğümde panikledim ve aşırı tepki verdim. Kendime geldiğimde o gitmişti."

Shahara başını salladı. "Tüm gerçeklere sahip olmadığınızda yanlış değerlendirilmenin ne kadar kolay olduğunu görüyor musunuz?"

"Bana ders verme, çocuk. Bunca yıldır neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ve oğlunuzun ne yüzünden tek başına nelerle yüzleşmek zorunda kaldığı hakkında hiçbir fikriniz yok. yaptın."

Bu sözler aralarında asılı kalırken gözetmen konuşmadı. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp baktı. "Kız kardeşi Talia'ya ne olduğunu biliyor musun? O iyi mi?"

Shahara kadının sesindeki çaresiz özlem karşısında yutkundu. "Hayır, Hanımefendi. Talia babasından kaçmak için uzun zaman önce kendini öldürdü."

Gözetmen derin bir nefes aldı. "Peki ya sen, seax? Idirian Wade'in oğlunu neden bu kadar şiddetle savunuyorsun?"

İnkâr edemeyeceği tek bir gerçeğe cevap verdi. "Onu seviyorum. Derinden."

"Bunu biliyor mu?"

"Eminim benden şüphe ediyordur." Özellikle de otelde nasıl davranmaya zorlandığı düşünüldüğünde, yine de en ufak bir zayıflık gösterseydi Merjack ikisini de öldürebilirdi. "Ama bana tekrar inanmasını sağlamak niyetindeyim."

Gözetmen başını salladı. "Hepimiz hayatımız boyunca bize işkence eden hatalar yaparız. Ne yazık ki kader bize her zaman ikinci bir şans vermiyor. Umarım sen de kendi şansını elde edersin, Shahara."

"Teşekkür ederim, Hanımefendi."

Gözetmen hüznle gülümsedi. "Bir seax'ın sadakatine ilham vermek için gerçekten asil bir adam olmalı."

"Asalet ve onurla yürüyor."

Başını salladı. "Şimdi git, seax. Onun güvenliğini sağla."

Kafatasındaki zonklayan acı dışında her şeye karşı uyuşuk olan Syn, buz gibi hücresinin köşesinde büzülmüş bir halde oturuyordu. Zincirlerini, kendisine biraz fazla yaklaşmış olan kemirgenlerden birine doğru savurdu.

Böyle zamanlarda görme yetisine gerçekten lanet ediyordu. Kendisine yemek ya da ev sahibi olarak bakan her küçük sürünen, sürünen yarattığı görebiliyordu.

Ama böceklerden ve kemirgenlerden daha kötüsü, kırık çenesinin acımasızca ağrmasına neden olan ölümcül soğuktu. Ne zaman kırıldığından tam olarak emin değildi. Merjack tarafından sorgulanırken o kadar çok darbe almıştı ki, hangisinin hangi yaraya neden olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu.

Eğer canı bu kadar yanmasaydı, Shahara'nın gerçek çiple ne yaptığını öğrenmeye çalışan Merjack'in paniğine gülerdi.

Ona gerçekten hakkını vermeliydi. Hepsine ihanet etmişti. Önce onu ihbar etmiş, sonra da Merjack'in parasını ve çipi alıp kaçmıştı.

O bir parça işti.

Gözlerini kapattı ve ihanetin acısının ruhunu harap etmesine izin verdi.

Bunu bana nasıl yapabildin? İsteseydi ona hayatını verebilirdi. Ama bu şekilde alınması . . .

Onu öldürmek istedi.

Hücresinin kapısı açıldı ve içeri bir başka yakıcı rüzgâr girdi. Syn zihinsel olarak kendini gelecek dayak için hazırladı. Belki bu sefer sonunda onu öldürmeyi başarabilirlerdi.

Yaklaşan ayak seslerini dinledi ve ilk içgüdüğü savaştık olsa da hareket etmedi. Artık içinde böyle bir şey yoktu. Dövüş günleri sona ermişti. Şimdi sadece hayatının da sona ermesini diliyordu.

Onu yakalayan sert eller yerine, omuzlarına inanılmaz yumuşak ve sıcak bir şey örtülmüştü. Sersemlemiş bir halde, Merjack onu aldığından beri her an peşini bırakmayan altın gözlere baktı.

"Merhaba," dedi gülümseyerek.

Öfke görüşünü bulanıklaştırdı. Konuşmaya çalıştı ama çenesi ve soğuk bunu imkânsız kılıyordu. Acısını hiçe sayarak ona uzandı ve yalancı dilini koparmaya niyetlendi.

Shahara, Syn ona doğru atılırken gözlerindeki nefreti fark etti. "Syn, lütfen yapma. Sadece kendine zarar verirsin."

Tekrar ona doğru hamle yaptığında, Nero onu geri çeker gibi oldu. "Sakin ol dostum. Kendine daha fazla zarar vermek istemezsin."

Bir gözetmen muhafızının yeşil ve altın rengi üniformasını giyen bir adam aralarına girdi. "C.I. Syn, Sheridan Digger Wade olarak mı doğdunuz?"

Acıdan nefes almakta zorlanan Syn hareket etmeyi bıraktı ve hepsine dikkatle baktı.

Cevap vermeyince, adam devam etmeden önce kimliğini doğrulamak için Shahara'ya baktı. "C.I. Syn, davanızla ilgili tam bir soruşturma ve yargılama yapılana kadar gözetmen nezaretinde tutulacaksınız."

Kafası karışmış bir halde muhafıza baktı. Nasıl?

Shahara sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "*Ona* gittim," diye açıkladı. "Her şeyi duymayı kabul etti."

Oh, bu harikaydı. Annesi geldikten iki saniye sonra onu öldürtmezse şanslı sayılırdı.

Konuşan muhafız diz çökerek zincirlerini çözerken, Nero da Shahara'ya giysilerini uzattı.

"Sen onu giydirirken biz dışarıda bekleyeceğiz."

Shahara yerde çömeldiği yerden hâlâ kalkmamış olan Syn'e baktı. "Teşekkür ederim."

O kadar yenilmiş ve incinmiş görünüyordu ki bu onu vicdan azabına boğdu. Yaraları bu kez öncekinden çok daha kötüydü. Merjack'in çiple yaptığı hile yüzünden *biraz* sinirlendiği belliydi.

Syn'in bırakın hareket etmeyi, nefes almayı bile nasıl başardığını hayal bile edemiyordu.

"İşte," dedi, aralarındaki boşluğu kapatarak. "Seni giydireyim ve-"

"Yardıma ihtiyacım yok," diye sıkılmış dişlerinin arasından söylenirken, fiziksel durumu göz önüne alındığında şok edici bulduğu bir güçle onu itti.

Tartışmak istiyordu ama denemekten korkuyordu. İhtiyacı olan son şey, onu daha fazla yaralayacak bir boğuşmaydı. "İşte kıyafetlerin."

Syn bunları ondan kaptı ve kendi başına giyinmeye çalıştı, ancak kırık bir kol ve diğer tüm acımasız yaralarla zar zor hareket edebiliyordu.

İşe yaramadı; kollarını gömleğini çekecek kadar bile kaldıramadı.

Bu kez kadın yanına yaklaştığında onu itmedi. Tek kelime etmeden, yaralarını nadiren inciten nazik elleriyle onu giydirdi. Ama zaten asıl acı veren bu değildi.

Dış yaraları kaldırabilirdi. Onu sakat bırakan kalbine açtığı yaraydı. Üstesinden gelemediği de buydu.

Nasıl yapabildin? . .

İşini bitirdiğinde Syn'in sağlam kolunu tuttu ve omuzlarına yerleştirdi. "Sadece bana yaslan Syn, ben de seni bu cehennemden çıkarayım."

"Beni buraya koyan sensin. Hem de iki kez," diye hırladı kırık çenesinden.

Shahara'nın vicdanı, içinde bulunduğu durumdan dolayı kendi kınamasını haykırıyordu. Buraya geleli bir gün bile olmamıştı ve Merjack onu öldürmekten başka her şeyi yapmıştı. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum."

Hücrenin dışına çıktıklarında Nero görevi devraldı ve Syn'e körfeze kadar olan yolun geri kalanında yardım etti.

Gözetmenin mekiğine binip kalkar kalkmaz eskortlardan biri ona bir ilk yardım çantası getirirken Nero da kalkış için öne geçti.

"Bunun ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum. Ama sanırım içinde acıyı dindirmeye yardımcı olacak bir şeyler var."

"Teşekkür ederim." Shahara onun elinden aldı. Hapları bulana kadar etrafı karıştırdı. "Suya ihtiyacın var mı?" diye sordu Syn.

Kabaca, "Onlar kırdılar ... benim ..." demeden önce başını .
"Çene."

"Ah," diye fısıldadı, adamın ağzını asla hapları alacak kadar açamayacağını biliyordu.

Bu kadar sessiz olmasına şaşmamalı.

Shahara utanç içinde yere baktı ve şişeyi kitin içine yerleştirdi. Acısını dindirebilecek bir şey bulmak için içindekileri bir kez daha aradı.

Hiçbir şey yoktu.

"Üzgünüm. Burada enjektör ya da size verebileceğim başka bir şey yok."

Syn hiçbir şey söylemedi. Sadece başını teknenin duvarına yasladı ve gözlerini kapattı.

Umutsuzca ona yardım etmek isteyen Shahara ayağa kalktı, kendisini pilotlardan ayıran çelik bölmenin etrafından dolaştı ve iki refakatçiye "Biz oraya varana kadar uzanabileceği bir yer var mı?" diye sordu.

Ona ilk yardım çantasını getiren adam konuştu. "Acil durum battaniyelerimizden bazılarıyla yerde bir palet yapabiliriz."

Kadının yüzündeki kaş çatma ifadesi üzerine pişman oldu. "Özür dilerim, seax. Bu bir hapisane mekiği, lüks sınıf bir kruvazör değil. Sunabileceğimizin en iyisi bu."

En azından palet onun oturmaya çalışmasından daha iyi olurdu. "Battaniyeler nerede?"

Onu ve Nero'yu saklama bölmelerine götürdü ve onları çıkarmasına yardım etti. Nero ile birlikte yarı yumuşak bir yatak yaptılar ve Syn'in yatmasına yardım ettiler.

Refakatçi görev yerine dönerken Shahara onun yanında oturdu. Syn'in yutkunmaya çalışmasını izledi ve onu Merjack'e bıraktığı için kendinden nefret etti. Keşke geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydi.

Ama bunu yapamazdı.

En azından şimdi kendini açıklamaya çalışabilirdi, özellikle de bir kez olsun dinlemekten başka çaresi olmadığı gerçeği göz önüne alındığında.

"Bana inanmadığını biliyorum," dedi kız, adamın morarmış yanağını okşayarak. "Ama seni asla incitmek istemedim."

Bakışları ölümcül bir hal aldı ve onun düşüncelerini kendi düşünceleriymiş gibi kolayca okuyabildi.

"Haklısın. Seni iki kez ihbar ettim. Ama düşündüğün gibi değil. İlk karşılaşmamızda, tüm bu suçlardan senin suçlu olduğunu düşünmüştüm. Sonra sizin hapishanemizden başka bir seax, Warden Traysen, bana yaklaştı. Yıllardır Uriah Merjack'i araştırıyordu ve çipi öğrendiğinde Merjack'i hapishanedeki insan hakları ihlallerinden dolayı yargılamamaya, cinayetten yargılayana kadar beklemeye karar verdi. Davasını kanıtlayabilmesinin tek yolu çipinizi ele geçirmektir."

Elini Merjack'in hararetli alnında gezdirdi. "Merjack'e benimle iletişime geçmesini öneren oydu ve sonra Traysen bana gerçek görevimin ne olduğunu söyledi. Sana görevimi söylemekten korkuyordum çünkü bana inanmayacağını düşünüyordum. Artık annenin kim olduğunu bildiğime göre, bana güvenmeyeceğini de *bilirim*. Asla. Bunun için çok inatçısın ve seni suçlayamam."

İçini çekti ve adamın kirli saçlarını alnına doğru taradı. "Merjack ile yaptığım anlaşmadan kaç kez pişmanlık duyduğumu bilemezsin."

Ona baktı ve gözleri öylesine üzgün, öylesine ihanete uğramıştı ki, bu onun gözlerini yaşarttı. "Sana ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama seni gerçekten seviyorum Syn."

Onu sonsuza dek kaybetmemek için çaresizlik içinde hızla ekledi, "Gerçek seni gördüğümde artık çok geçti. Her şey harekete geçmişti ve ben

durduramadım. O son gece Merjack'e yalan söyleyecek ve senin öldüğünü söyleyecektim, böylece artık senin peşine düşmeyecekti. Sonra da seni ve gerçek çipi gözetmenin gözetimine teslim edecektim."

Gözlerindeki suçlama yüksek sesle konuşuyordu: *Bunun daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?*

Başka tarafa baktı.

Shahara gözlerini kapadı ve onunla her şeye yeniden başlayabilmeyi diledi. Ama artık çok geçti.

Yenilgiyle iç geçirerek elini yanına bıraktı ve eskortlara katılmaya gitti.

Syn onun gidişini izledi. Kalbi onu geri çağırması için yalvarıyordu.

Bu sefer görmezden geldi. İçindeki o parçayla işi bitmişti. Zayıf olan ve hayatında birine ihtiyacı olduğunu düşünen parçasıyla.

Artık onu dinlemeyecekti.

Tek istediği, ona yalan söyleyen ve onu kandıran insanlardan uzakta huzur ve yalnızlıktı. Bu hayatta sahip *olduğu* tek garanti, kendisine asla ihanet etmeyeceğiydi.

Alabildiği kadar derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve Shahara'yı bir daha düşünmemeye yemin etti.

Nero bir adım öne çıktı. "Seni seviyor Syn. Eğer teselli olacaksa." Gözlerini devirdi, sonra da bunun neden olduğu acıyla tısladı.

Nero onun yanına diz çöktü ve güçlerini onu iyileştirmek için kullandı. Syn acı içinde kıvrılırken lanet okudu, ancak acı azaldı. İyileşen son parça çenesiydi.

Nero'nun bakışlarıyla karşılaştı. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Şimdi gidip Shahara'yı

getireyim mi?" "Hayır. Onu etrafımda

istemiyorum."

"Syn-"

"Nefesini boşa harcama, Scalera. Bana yalan söylenmesinden bıktım. Onun söz konusu olduğu yerde neye inanacağımı bile bilmiyorum."

"Bana yalan söyleyemez. Bunu biliyorsun."

"Ve ben sen değilim. Yalan dedektörüm yok. Seninki bile bazen kusurlu olabiliyor." Yaşadıkları şey, her neyse, sona ermişti.

Bu şekilde yaşamak istemiyordu. Ayrıca, henüz başı beladan kurtulmamıştı. Duruşma için onu annesine götürüyorlardı.

Evet, sanki bu onun için iyi olacakmış gibi.

Shahara, Syn'i yeni hücrelerinde ziyaret edip etmeme konusunda kendisiyle savaşırken haftalar yavaş geçti. Onun kendisinden nefret ettiğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

Ondan hep nefret ederdim.

Yine de onun nasıl olduğunu görmek istedi. Belki ona yardım etmek için bir şeyler yapabilirdi.

Onu o kadar çok özliyordu ki, bu onu yemek yemekten ya da uyumaktan alıkoyan korkunç bir fiziksel acıya dönüştü. Onun için acı çekmekten başka bir şey yapamıyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Onu dövüp hücrelerinden atsa bile, onu tekrar görmek zorundaydı.

Son bir kez daha dene.

Bu düşünceyle Gondara'ya uçtu.

Şimdi gardiyanlar Syn için getirdiği çantayı ararken asgari güvenli li koğuşun dışın da bekliyordu. "Tamam, Seax Dagan," dedi gardiyan sonunda. "Girebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Gardiyanlardan çantasını aldı. "Hangi hücre?"

"LD 204." Gardiyan, dar bir koridordan tek tek hücrelere açılan bir dizi kapının açma düğmesine bastı. Ziyaret saatiydi ve tüm mahkûmlar odalarına kapatılmıştı.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Shahara, uzun hücre sırasına doğru ilerledi. Her kapıda göz hizasında iki inç karelik bir pencere açılmıştı ama içeri bakma isteğine direndi. Mahkûmların nasıl bir sefalet içinde olduklarını görmek istemiyordu.

Birçoğunun buraya tıklılmasından kendisi sorumluydu. Ve kaç tanesini haksız yere hapsettiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Doğru kapıya ulaşır ulaşmaz muhafızlar onu içeri çağırdı. Karşılama korkusuyla elleri titrerken, çelik kapıyı yavaşça iterek açtı.

Syn karyolasında oturmuş, sırtı ona dönük bir şekilde pencereden aşağıdaki avluya bakıyordu. Mavi h pishane kıyafeti koyu tenine ve saçlarına çok yakışıyordu ve bu onda bir ısırık alma isteğı uyandırıyordu.

Ama şu anda ona karşı anlayışlı .

Hiç kıpırdamadı, bu da onun dikkatini bu kadar dağıtacak ne düşündüğünü merak etmesine neden oldu.

Konuşmadan önce boğazını temizledi. "Yakında çıkacağını duydum."

Sarsılarak onunla yüzleşti.

Bir an için onun sevincini gördü, sonra yüzü hızla sertleşti. "Burada ne yapıyorsun?"

Onun sorusunu duymazdan gelerek çantasını kapının yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

Yeni tıraş edilmiş ve bakımlı olduğunda ne kadar güzel görüldüğünü unutmuştu. Ne kadar yıkıcı.

Hepsinden önemlisi, onun ne kadar sert bir kişiliğe sahip olduğunu unutmuştu. Onunla seyahat ederken buna alışmıştı ama şimdi ...

Şimdi o ölümcül dip akıntısının gayet iyi farkındaydı.

"Seni son gördüğümde çok daha iyi görünüyorsun." Cevap vermedi.

Onun soğuk tavrı karşısında iç çekerek metal sandalyeyi masadan çekti ve oturdu. "Gözetmene işlerini buradan yürütmen için sana izin vermesini söyledim. Bu konuda Nykyrian'ı aradığımda, her şeyi bana devretmekten çok mutlu oldu. Ayrıca imzalaman için bir sürü şey gönderdi."

Kadın bekledi ama adam cevap vermedi.

"Nykyrian ayrıca sana, çok az anladığı bir işi yürütmekten bıktığını ve kışını kaldırıp kendin ilgilenmeni istediğini söylememi istedi. Bana bir portatif, bir sürü kayıt ve müdürünüzden gelen fatura fişlerini verdi. Ve eğer duymadıysanız, Kiara'nın babası size ve Sentella'ya karşı tüm suçlamaları geri çekti."

Yine sessizlik ona cevap verdi.

Ne bekliyordun ki? "Ah, Tanrım, Shahara, seni tekrar görmek ne güzel? Ölmemi istediğini bildiğin biri tarafından işkence görmem için beni neden teslim ettiğini tamamen anlıyorum. Teşekkür ederim, tatlım."

Öfkesi için onu suçlayamazdı.

Annesi ona her zaman ne söylemişti? Aşk, sürdürülmesi için çok fazla özen ve sıkı çalışma gerektiren kırılgan bir çiçektir. Ve tıpkı bir çiçek gibi, istismar edilir ya da ihmal edilirse solar ve ölürdü.

Bir kez gitti mi, hiçbir şey onu geri getiremez.

Yine de tamamen öldüğüne inanamıyordu. Bir saniyeliğine de olsa onu gördüğüne sevinmişti.

Ondan gerçekten nefret etseydi o an bile bu kadar mutlu olamazdı.

Tekrar denedi. "Gözetmen bana, Merjack ve oğlu aleyhinde ifade verir vermez yargıçların seni afla serbest bırakmaya hazır olduğunu söyledi. Sanırım birkaç gün içinde eve gideceksiniz..."

Kadın bekledi ve adam yine hiçbir şey söylemedi.

İç çekerek, çabalamanın boşuna olduğunu fark etti. Onu asla

affetmeyecekti. Öyle olsun. Yalvaracak biri değildi.

"İyi hayatlar," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Onu hücrelerinden uzaklaştıran her adımda kalbi bir parça daha kırılıyordu. Her şey gerçekten bitmişti. Syn ona asla bir şans daha vermeyecekti. Ve bunun için onu suçlayamazdı bile.

Onlara yaptıklarına dayanamayarak ağlamaya başladı.

Shahara'nın oturduğu sandalyeye bakan Syn, onun için aldığı küçük yüzüğü çıkardı ve parıldayan kehribar taşlarına baktı. Onu alabilmek için muhafızlardan birine rüşvet vermek zorunda kalmıştı.

Ona bir şeyler söylemeliydi. En azından serbest kalmasını sağladığı için ona teşekkür etmeliydi - ona işini getirdiği için.

Ama kendine güvenmekten korkuyordu. Eğer konuşsaydı, onu affedebilirdi.

Affetmenin canı . O kendi hayatını geri almıştı, o da kendi hayatını. Uyumsuz olduklarını başından beri biliyordu.

Denemenin ne faydası vardı?

Bu düşünceyle, kadının masanın üzerine bıraktığı çantaya gitti. Portatif çantaya uzandığında, eli büyük bir branda parçasına değdi.

Çıkarırken dondu kaldı.

Paden'in resminin büyütölmüş haliydi. Sersemlemiş bir halde oğlunun gülen yüzüne baktı.

Fotoğrafını onaracak ve 10×13 ebadında bir panele aktaracak birini bulmuş olmalıydı. Onun altında da Talia'yla birlikte çekilmiş cüzdan büyüklüğünde bir fotoğraf vardı. Onun da eviyle birlikte yok edildiğini düşünmüştü.

Fotoğrafları tutarken göğsünde ezici bir baskı hissetti. Bu fotoğrafların onun için ne kadar önemli olduğunu sadece Shahara bilebilirdi.

Onu tanıyan tek kişi oydu. O da gitmesine izin vermişti.

BÖLÜM 21

Syn ofisindeki kanepeye uzanmış, yıldızlara bakarken bir şişe daha Tondarion A Sınıfı Cehennem Ateşi içmek için elinden geleni yapıyordu. Shahara'yı ve ona verdiği acıyı unutmak için her şeyi denemişti.

Sadece bu yardımcı oldu.

Onu görmeyi o kadar çok istiyordu ki, bu içinde fiziksel bir sızıya neden oluyordu. Ama sürünerek geri dönmeyi kendine yediremiyordu.

Onu ihbar ettikten sonra olmaz.

Doğru, onu da serbest bırakmıştı. Ve eğer Merjack'e doğru çipi vermiş olsaydı, şimdi ölmüş olacaktı. Yine de onu teslim ettiği ve başında dikilip onu kullandığını söylediği o mutlak çaresizlik anını silememişti.

Affedemediği şey *buydu*. Bu sözler sonsuza dek kalbine kazındı.

Ayrıca, o bir seax'tı. Çipi gözetmene götürmemiş ve Merjack'in cezalandırıldığını görmemiş olsaydı unvanı elinden alınacaktı. Bunun ona karşı olan hisleriyle ya da hislerinin eksikliğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu gerçek onu bıçak gibi kesmişti. Ve onu kurtarmak için çabalarken bile, onu ifade vermek için bir hücrede tutulurken bir video ekranında annesine bakarak haftalar geçirmeye zorlamıştı.

İfadesini dinlerken annesinin orada öyle duygusuz bir şekilde oturduğunu görmek...

Her gün onu ruhuna kadar kesiyordu.

Dudağını büktü ve biraz daha alkol aldı. Muhtemelen tüm bunların en kötü yanı *buydu* - annesinin kendisini yargılamasını izlemek.

En azından bu sefer onu kınamamıştı. Ama ona hitap etmeyi reddetmesi her şeyden daha yüksek sesle konuşmuştu. Ailesi yoktu.

Asla bir ailesi olmayacaktı.

Sanki umurumda.

Derin bir iç çekerek bir yudum daha aldı. Ne zamandır evde olduğundan emin değildi. Günleri birbirine karışmış, sadece yere saçtığı boş şişeler tarafından işaretlenmişti.

Kapısı çalındı.

Yine mi maaş bordrosu? Bir hafta daha mı geçti?

Kafasını sallayarak temizledi ve Cria'm'a ödeme formlarını imzalama yetkisi vermeye karar verdi. Artık bu işle uğraşmak istemiyordu.

"İçeri gel."

Kapı açıldığında etrafına bakmadı. Ama içeri giren kimseyi duymayınca ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Üzerine bir gölge düşene kadar kim olduğunu anlayamadı. Nykyrian.

Uzun boylu sarışın suikastçi tamamen siyah giyinmiş, uzun saçlarını geriye doğru örmüştü. Bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı; karısının hayatını düşmanından kurtarıken yaralanmıştı. Aynı şekilde, neredeyse hayatını sona erdiren kazadan dolayı yüzünün bir yarısı hâlâ yara içindeydi.

"Berbat görünüyorsun, dostum."

Syn şişeyle onu selamladı. "Komik. Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Nykyrian'ın dudaklarının bir köşesi, arkadaşında o ana kadar gördüğü gülümsemeye en yakın şekilde kıvrıldı.

Syn bir içki daha aldı. "Burada ne işin var? Karınla birlikte, midemi bulandıran sonsuza dek mutlu saçmalığını yaşadığını düşünmüştüm."

"Aradığımda sesin bok gibi geliyordu, ben de seni kendim görmek istedim. Senin için endişelendiğimi söyledim ama yumuşadığımı düşünebilirsin ve bu gerçekleşmeden önce cehennem donar . . . Bu arada, ben buradayken ve evde onunla birlikte karım doğum yaparsa, seni yattığın yerde öldürürüm."

Syn Nykyrian'a müstehcen bir hareket

yaptı. "O nasıl?"

Syn açık kapı aralığında Kasen'i görmek için başını geriye eğdi. Dudağını kıvrarak ona hırladı. "Duymadıysan söyleyeyim, şu anda ailenle aram pek iyi değil. O yüzden ben onu dövecek kadar enerji bulmadan önce neden kıcını kaldırıp buradan gitmiyorsun?"

"Ooo," diye mırıldandı, koltuğuna yaklaşırken az önce ona cinsel bir zevk vermiş gibi burnunu kırıstırdı, "söz veriyor musun?"

Ona gözlerini devirdi. "Tek istediğinin bu olduğunu bilmeliydim. Çok geç kaldın. Kız kardeşin uzun bir süre boyunca sahip olabileceğim cinsel dürtülerimi etkili bir şekilde öldürdü. Şahsen ben mastürbasyon yapmayı tercih ederim."

"Bu çok sert ve kaba, seni domuz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Her neyse, bu yüzden burada değilim. Biliyorsun, sen ve ben arkadaşlık. Ve arkadaşlar benim pek sahip olmadığım bir şeydir." Onun yanında durmak için hareket etti. "Senin için gerçekten endişelendim Syn. Dışarı çıktığından beri kimseyle görüşmüyorsun."

Syn derin bir nefes aldı. Bu kadar bencil bir pislik olmak istememişti. Sadece acısı şu anda başa çıkılamayacak kadar büyüktü.

Yine de onlara saldırmak istememişti.

"Özür dilerim. Kardeşlerine olan öfkemi senden çıkarmamalıydım."

"Sorun değil. Buna alışkınım. Her zaman onlardan biri yüzünden başım belaya girer. Neden bu kadar somurtkan olduğumu düşünüyorsun?"

"Ah, demek sebebi buymuş."

Adamın ayaklarının dibine oturdu ve elindeki yarısı boş şişeye baktı, sonra bakışlarını yerdeki diğer üç boş şişeye kaydırđı. "Sarhoş musun sen?"

Shahara'yı ve onun sürekli olarak C.I.'nın ne anlama geldiğini öğrenme ihtiyacını düşünerek kara bir kahkahayla "*Rahatça Sarhoş*" dedi.

Nykyrian alay etti. "Eğer biraz daha rahatlarsan dostum, bir sağlık teknisyeni çağırmak zorunda kalacağım."

Kasen şişelerden birini kaldırdı ve etiketini okudu. "Bu şey seni öldürebilir."

"Evet, ama belli ki yeterince hızlı değil." Bir yudum daha almaya gitti.

Nykyrian onu elinden çekip aldı.

"Hey!"

Onu kavrayan elinden çekti. "Bana o sesi bile çıkarma."

Syn dudağını büktü. "Sen ve Vik. İkiniz de hainsiniz. Siz de Shahara'nın yanına taşınabilirsiniz." Vik onunla yaşamaya gitmiş ve Syn "kendini aşana" kadar geri dönmeyi reddetmişti. Küçük solucan, ihanet eden meka piçi.

Kasen başını salladı. "Sanırım seni ilk kez bir şişeden su içerken görüyorum."

Nykyrian homurdandı. "Şanslısın. Onu bir fiçıya dokunurken ve huni kullanırken gördüm."

"Bakın," dedi Syn sıkılmış dişlerinin arasından, "şu anda ikinizle sohbet etmek istemiyorum. Beni gördünüz, hayatta olduğumu biliyorsunuz, şimdi neden ikiniz de evinize gitmiyorsunuz?"

Kasen ayaklarına vurdu. "Tıpkı Shahara gibi konuşuyorsun."

Onun adını duyunca kalbi durdu. "Yaşlı Shahara nasıl bu arada? Bana işkence ettirdiği için aldığı bir milyon krediyle mi yaşıyor?"

"Hayır," dedi sessizce. "Hiçbirine dokunmayacak."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Hatta geri vermeye çalıştı ama gözetmen bunu yapmamasını söyledi. Shahara'nın bunu hak ettiğini söyledi."

Evet, onu kazıklayarak bunu kesinlikle hak etmişti. Oyunculuk yetenekleri stüdyolarda bunun bin katı değerinde olacaktı. "Eminim öyledir."

Kasen dişlerini sıktı. "Bak, seni kardeşim gibi seviyorum Syn ve Shahara'yı da seviyorum. Birbirinizden özür dileyemeyecek kadar gururlu olduğunuz için öylece durup ikinizin de ölmesini izleyemem. Yaptığı şey için üzgün. Ev dediği o köhne delikte öylece surat asıyor, o kadar depresif ki neredeyse hiç kıpırdamıyor."

"Sence umurumda mı?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Şu haline bak." Kanepede yatan adamı işaret etti. "Özgürlüğüne kavuştun ve adını temize çıkardın. Mutlu olmak ve hayatına devam etmek yerine, burada yarı ölü bir şekilde oturuyorsun. Shahara'nın bir milyon kredisi var ve yeni bir çift ayakkabı almak için alışverişe bile çıkmadı. Bu sana ne anlatıyor?"

"İkimiz de aptalız."

Büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bir de Caillen var, o da en iyi arkadaşını kaybetmiş gibi oturuyor, çünkü en iyi arkadaşını kaybetmiş

dostum."

"Onu bana karşı savunmaya bile kalkma."

Dişlerini sıktı. "Siz üçünüz çok inatçısınız. Hepinizi bir odaya kilitlemeli ve bunu halledene kadar dışarı çıkmanıza izin vermemeliyim."

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessizce oturdu. "Ailem hakkında bir şeyi anlamanız gerekiyor. Ben ve Tessa berbat durumdayız."

Ona gibi bir bakış attı.

O bunu görmezden geldi. "Bilmediğin şey, erkek ve kız kardeşinin sana destek olmak için okulu bırakmalarını izlemenin nasıl bir his olduğu. Caillen, Shahara'yı idol olarak görüyor. Masaya yemek koyabilmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp tuvaletleri ovmaya başladığı günden beri onunla ilgili her şeye tapıyor. Hepimiz . İşler ne kadar zor olursa olsun, güçlü olan her zaman Shahara'ydı. Shahara asla şikayet etmez ya da azarlamazdı. Bizim için yapması gerekeni yaptı ve sessizce acı çekti."

"Evet, bu konuda iyidir."

"Alaycı olmana gerek yok." Kasen ellerini pantolonunun paçalarında ovuşturdu. "Her neyse, Caillen tecavüze uğradıktan sonra onu bulan kişiydi. Sevdiğin birinin o gece olduğu gibi parçalandığını görmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Syn Talia'yı düşününce irkildi. Sevdiği birinin gün be gün, geriye kırık bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar kırılmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Sözlerinin onu nasıl etkilediğinin farkında olmadan devam etti. "Ondan sonra asla eskisi gibi olmadı. Gülmeyi, gülümsemeyi ve şakalaşmayı bıraktı. Sonrasında haftalarca tek yaptığı bir sandalyeye oturup ağlamak oldu."

"Onu öldürene kadar."

Başını salladı. "Bu onu koltuğundan kaldırdı ama kaybettiklerini geri getirmedi. Olanlar hakkında asla konuşmazdı. O kadar zayıflamıştı ki

Caillen'in okulu bırakıp yardım etmesine bile izin verecek kadar korkmuştu. Saldırıdan önce asla izin vermeyeceği bir şeydi bu. Ve onu Gaelin'in dayacağından yarı ölü bulduğu günden beri, o da eskisi gibi değildi. Onu korumayı takıntı haline getirdi."

Kasen ona sert bir bakış attı. "Caillen ikinizi birlikte gördüğünde, bu onu öldürdü. Her zaman içimizden birini kaybetmekten korkmuştur, özellikle de Shahara'yı. O tüm ailemizin bel kemiği. Ne zaman bir şeyler ters gitse, çözümü bulan hep Shahara olur. Bizi dinleyecek ya da herhangi bir şekilde bize yardım edecek birine ihtiyacımız olduğunda, koştığımız kişi Shahara'dır. Ona zarar vereceğinizden korkuyordu ve verdiniz de."

Ayağa kalktı ve ona baktı. "Shahara'yla birbiriniz hakkında neden böyle hissettiğinizi anlayabiliyorum ama söylediklerinden Caillen'ı sorumlu tutmayın. Sen onun için evren gibisin. Sen onun sahip olduğu en iyi arkadaşsın."

"Aman ne önemli."

"Peki." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Her neyse. Artık üçünüzün ne yaptığı umurumda değil. Bıktım artık." Kapıya doğru yöneldi. "Belki bir ara görüşürüz."

Ve , o gitmişti. Ama

Nykyrian kaldı.

"Ne?" Syn ona ters ters baktı.

"Şu anda ne hissettiğini biliyorum."

"Hayır, Kip, bilmiyorsun. Benim gibi ihanete uğramanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Yüz ifadesi her zamanki metanetini koruyordu. "Kiara'nın babası beni neredeyse öldürdükten ve ben zar zor kurtulduktan sonra onu görmeye gittim. Sen ve Shahara gibi, ikimiz de acı çekiyorduk ve ikimiz de söylemememiz gereken şeyler söyledik."

Syn tiksintiyle dudağını büktü. "Evlilik sana ne yaptı? Seni bir kadına mı dönüştürdü? Kaçırdıysan söyleyeyim, böyle şeyleri paylaşmayız. Huysuz, pis suikastçı arkadaşımı geri alabilir miyim?"

Nykyrian onu gömleğinden yakaladı ve bakışları birbirine kilitlenene kadar ayağa kaldırdı.

Pis suikastçı kesinlikle geri dönmüştü.

"Pekala, pislik. Yuvarlanmak istiyorsan, yuvarlan. Bir şişenin içine girip turşunu kursan da benim sorun değil. Şimdi düşünmem gereken başka şeyler var. Ama anlamadığım duygular tarafından canlı canlı yenildiğimde iyi bir arkadaşımın bana söylediği bir şeyi hatırlatmama izin verin. "Evliliğim kötüyken bile iyiydi. O gece ne demek istediğini hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum ve neredeyse beni öldürecek olan bir şeyi göze aldığım için sonunda inanabildiğim tanrılara minnettarım. Şu anda sahip hayat ... hayır, şu anda sahip olduğum *kadın*, beni onun kapısına götüren değersiz varlığımın her çürümüş anına değer ve dudaklarından bir öpücük almak için hepsini yeniden yaşayabilirim. Bana doğru kadının fırtınadan korunmak için bir sığınak olduğunu söyleyen sendin."

"Ve o sırada sarhoştum."

Nykyrian onu kanepeye geri itti. "Benim tanıdığım Syn hiçbir zaman korkak olmadı. Sakın bana bir kış parçasına izin vereceğini söyleme-"

"Ona hakaret etmeye cüret etme!"

"İşte cevabın, evlat." Şişeyi ona geri uzattı. "İki seçeneğin var. Ya hepimizin acısına son vereceksin ya da bu lanet olası koltuktan kalkıp yaşayacaksın. Gerçekten, Syn. Dostum dediğim acımasız adama yakışmıyor bu."

"Siktir git. Bana ne dediği hakkında hiçbir fikrin yok. Beni kullandığını söyledi."

"Ve Kiara bana ölmüş olmamı dilediğini söyledi. Acını biliyorum Syn. Bütün olarak içtim ve hatta alkolle yıkamayı bile denedim. Ama sadece bir tane

bir şey onu

iyileştirdi."

"Peki bu neydi?"

"Gururumu yutmak. Hayır, kolay olmadı ve boğuldum. Ama size şunu söyleyeyim. Tenime dokunan o küçük el ile uyandığım her gün, ondan özür dileyerek kaybettiğimi düşündüğüm erkekliğimi telafi ediyor. Burada oturup istediğın kadar mastürbasyon yapabilirsin ama sonuçta aynı şey değıl. Güven bana. Biliyorum."

Nykyrian geri çekilerek ona ters ters baktı. "şimdi eve, karımın yanına gidiyorum ve onun için savaşacak kadar erkek olduğum için minnettar olacağım. Olabileceğini bildiğım adam olman için sana meydan okuyorum." Ve bununla birlikte gitti.

Syn, Nykyrian'ın sözleri ona eziyet ederken orada yatıyordu. Sonunda, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Tek sorun, ayağı kalkacak gücü kendinde bulamamasıydı.

Shahara bir kalçasını mutfak tezgâhına yaslamış, Caillen'ın bilgisayarında iş ilanları arasında gezinmesini izliyordu.

"Asla başka bir iş bulamayacağım," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Pisliğın teki olursan böyle olur."

Ona doğru pis bir bakış fırlattı. "Peki sana ödenen o kadar paraya ne zaman dılacaksın? Bana borç lazım."

"Banka gibi mi görünüyorum?" şakacı bir şekilde kafasının arkasına vurdu. "Bir iş bul, sonra konuşuruz."

"İyi ama o kadar param olsaydı bu çamur çukurunda yaşamazdım."

Shahara etrafına, yamalı duvarlarına baktı. Caillen haklıydı, gerçekten de bir çöplükte yaşıyordu. Geçen hafta boyunca yaşamak için birkaç yere bakmıştı ama şu ana kadar evine benzeyen bir yer bulamamıştı.

Almış olsaydı bile, satın almazdı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, paranın hiçbirini harcamaya cesaret edemiyordu.

Syn'e karşı duyduğu suçluluk çok derindi.

Onu serbest bıraktıklarından beri altı ay geçmişti. Nasıl olduğunu, ne yaptığını merak etmekle geçen inanılmaz derecede uzun, yalnız altı ay.

Kiminle yaptığını.

Adam onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve o da tekrar yalvaracak değildi. Bu dünyada pek bir şeyi olmayabilirdi ama gururu vardı.

İç çekerek derme çatma soğutma ünitesine doğru yürüdü ve kendine bir bardak meyve suyu doldurdu. "Mutlaka bir yerlerde senin gibi hesapsız bir pilota ihtiyacı olan birileri vardır."

Ona müstehcen bir hareket yaptı.

Cevap veremedi kapısı çalındı. Caillen kaşlarını çatı.

"Misafir mi bekliyorsun?"

Başını salladı, sonra cevap vermeye gitti.

Üniformalı bir teslimatçıydı. "İyi günler, *Fria*. Shahara Dagan için bir paket ."

"Ben o kızım."

"Güzel." Ona bir defter uzattı. "Eğer imzalarsanız-" "Ben bir

şey sipariş etmedim," diyerek sözünü kesti.

"Hanımefendi, ben sadece elçiyim. Eğer bu konuda daha fazla bilgisi olan biriyle konuşmak isterseniz, faturanın üzerinde arayabileceğiniz bir numara var." Defteri bir kez daha ona uzattı.

Adını yazıp imzalayarak kutuyu adamın elinden aldı.

Caillen başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Omuz silkti ve açmak için bıçağa uzandı. Kutuyu açarken kaşları çatıldı. Altın renkli kâğıt mendil katmanları elini karşıladı ve inanılmaz derecede yumuşak bir şeye dokunana kadar kâğıtları karıştırdı.

Onu eline alınca ağzı açık kaldı.

Otel lobisinde gördüğü ve çok istediği mavi-yeşil elbiseydi. Sadece elbise değil, onunla birlikte gelen her şey; çoraplar, ayakkabılar, hatta bir şal.

"Bunu sana *o mu* gönderdi?"

"Kapa çeneni Caillen," diye tersledi, narin kolunu yanağına doğru tutarken yumuşaklığın tadını çıkarıyordu. Gerçekten de bir örümcek ağı kadar yumuşaktı. İçine bir sıcaklık yayıldı.

Syn bunu ona neden göndersin ki?

Eğer . . .

Kalbi . Bu onun özür dileme şekli olabilir miydi? Öyle

olmalı.

Ve eğer onu tekrar görmeye hazır olsaydı, o zaman belki, sadece belki ...

Sevinçle elbisesini denemek için banyoya koştu. Elbiseyi vücuduna yerleştirdikten sonra ellerini ön kısmında gezdirdi. Oh, muhteşemdi. Ve kendisini çok güzel hissettiriyordu. Çok kadınsı.

Bunu biriyle paylaşma ihtiyacı duyarak Caillen'ın oturduğu yere doğru döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Ona şöyle bir baktı ve . "Zengin bir adamın metresi gibi görünüyorsun. Bence bu iğrenç."

"Çok kötüsün." Shahara saçlarını çözdü, sonra gevşek bir topuz yaptı. Saçının dağınık dallarını yüzüne dolayarak Caillen'a ters ters baktı. "İş bulamaman senin kendi hatan. Syn'e söylediklerinden sonra açlıktan ölmeyi ve sokaklarda dilenmeyi hak ediyorsun."

İlk kez onun gözlerinde pişmanlık gördü. "Yaptığım şeyi söylememem gerektiğini biliyorum. Ama şunu anlamalısın ki erkekler arasında özel bir kural vardır; en iyi arkadaşının kız kardeşiyle yatamazsın. Asla."

Onun kabalığı karşısında gözlerini devirdi.

"Sen benim ablamsın Shay ve ben senin her zaman basit duyguların üstünde olduğunu düşünmüşümdür."

"Oh, çok teşekkürler."

Caillen iç çekti. "Keşke ona üzgün olduğumu söyleyebilseydim." "Neden söylemiyorsun?"

Omurgası kaskatı kesildi. "Ben bir erkeğim *Trisa*, pısrık değil."

"Bu gece Derridia'ya teslim edilmesi gereken bir baharat sevkiyatı var."

Shahara duymaya hasret kaldığı derin bariton sesle arkasını döndü. Syn, hedefini izleyen vahşi bir yırtıcı hayvan gibi yatak odasının hemen içinde, çarşafının gölgesinde duruyordu.

Köşede oturmuş suçlulukla ıslık çalan Vik'e baktı. Küçük sümüklü, o elbisesini denerken Syn'in içeri girmesine izin vermiş olmalıydı.

"Neden Crium'ı arayıp ona bunu almanı söylediğimi söylemiyorsun?"

Caillen yavaşça ayağa kalktı. "Emin misin?"

Syn Shahara'ya baktı. "İyi pilotlar bir düzine ama harika pilotların yerini doldurmak zordur." Tekrar Caillen'a baktı. "Şimdi fikrimi değiştirmeden git."

Caillen ceketini silkti ve Shahara'nın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni sonra ararım." Sonra hızla kapıdan çıktı.

Syn obsidyen bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde Shahara aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

Tanrım, muhteşemdi. Saçları dökülmüş ve yanakları bıyıklarla tozlanmış halde, tenini normalden daha da koyu gösteren tamamen beyaz bir kıyafet giymişti. Beyaz keten her bir kası belirginleştiriyordu ve pantolonu öyle bir kalçayı sarıyordu ki, tadını çıkarmak için yalvarıyordu.

Kendine rağmen, kanı hızla akmaya başladı.

Birden kendini garip hissederek söyleyecek bir şey aradı. *Onu sevdiğini söyle.*

Hayır, bunu yapamazdı.

Henüz yapamaz.

"Elbise için teşekkür ederim," dedi ve bunun yeterince zararsız olduğuna karar verdi.

Utangaç bir sırıtışla boynunu ovuşturdu. "Seni pantolon ve iş kıyafetleri dışında bir şeyle görmenin hoş bir değişiklik olacağını düşündüm." Gözlerinin karanlığında aç bir ışık titreşti. "Harika görünüyorsun."

Sen de öyle. Biraz kilo vermişti. Çok değil, sadece iyi gelişmiş kaslarının görünümünü artıracak kadar.

Her bir parçası ona uyumlanmıştı ve tek istediği ona doğru koşmak ve onu kollarının arasına almaktı. Ellerini kaslarının üzerinde gezdirmek ve onu ...

Ama onun reddedeceği düşüncesi ayaklarını yere perçinledi. Kendini utandırmak istemiyordu.

En azından henüz değil.

Aralarında ağır bir sessizlik vardı. Shahara onun bir şey söylemesini bekleyerek dudağını ısırırdı.

Vik bir kuşa dönüştü. "Biliyor musunuz, kendimi gerçekten garip hissediyorum, millet. Sanırım biraz Caillen'ı ziyaret ." Pencereden dışarı çıktı.

Sonunda Syn aralarındaki mesafeyi geçti ve onun ellerini elinin arasına aldı. Tanımlayamadığı bir duygu Syn'in alnını kırıştırdı. "Seni özledim, Shahara."

Sözleri ona o kadar büyük bir coşku verdi ki, şarkı söylemek istedi. Ama söyleyemedi.

Bunun yerine ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Ben de seni özledim."

"Hayır," dedi, yüzünü ellerinin arasına alıp obsidyen gözleriyle ona bakarken. Duygularının derinliğini yansıtan ve doğrudan ruhunun derinliklerini görmesini sağlayan gözler. "Yani seni *gerçekten* özledim."

"Ve?" "Ve

ne?"

Ona baktı. Tek istediği onun bunu söylemesiydi. Onu sevdiğini söylemesiydi.

O kadar zor muydu?

Onun bağlılığını gördü ama bu yeterli değildi. Eğer söyleyemezse ... "Boş ver."

Syn ondan uzaklaşırken şaşkınlıkla ona baktı. Neden bu kadar mesafeli davranıyordu?

İyi o zaman. İki kişi oynayabilir. Kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı. "İşten ayrıldığını duydum."

"Evet." Caillen'ın açık bıraktığı bilgisayarını kapattı. "Eve gelir gelmez ehliyetimi teslim ettim."

"Neden?"

Omuz silkti. "Seninle tanışmadan önce adaletin hep siyah ve beyaz olduğunu düşünürdüm. Doğru ve yanlış. Sen bana bunun o kadar basit olmadığını gösterdin. Ve kaç masum insanın idamına yardım etmiş olabileceğimi düşündüğümde dehşete kapıldım. Artık o kişi olmak istemiyorum."

Ruhunu dağılayan o unutulmaz altın gözleriyle ona baktı. "Sana ne yaptığımı düşüncesine dayanamadım."

Onu tekrar kollarına çekti. "Hayatımın bir parçası olmana ihtiyacım var."

Kadın gerildi. "Evet, bunu bana daha önce de söylediniz ve sonra altı ay boyunca benimle konuşmayı reddettiniz."

"Beni öldürmek isteyen adama beni teslim ettiniz."

Hüzün gözlerini gölgeledi ve göğsüne baktı. "Biliyorum."

Yüz ifadesini görebilmek için çenesini kaldırdı. "Merjack'e neden doğru çipi vermedin?" Bunun sebebinin onu ölürlen göremeyecek kadar çok sevmesi olduğunu söylemesini istiyordu.

"Çünkü ben adaleti sağlamaya yemin etmiş bir seax'tım ve onlar için bir görevdeydim."

Kız onun korkusunu doğrulayınca yüzünü buruşturdu. Onun için gerçekten

hiçbir şey ifade etmiyordu. "Ah." Bir adım geri çekildi ve onu serbest bıraktı.

Shahara onun devam etmesini bekledi.

Adam kapıya yöneldiğinde, "Neden benim yaptığımı düşündün?" diye seslendi.

"Hiçbir şey. Aptalcaydı." Mandala uzandı, sonra durdu.

Yüzünden çeşitli duyguların geçişini izledi. Gözlerini kapattı ve sanki şeytanın kendisiyle savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda konuştu. "Bunu bir daha yapamam," dedi o kadar alçak bir sesle ki onu duyduğundan emin olamadı.

Kız ona ne demek istediğini sormadan, adam onun yanına döndü. "Seni seviyorum, Shahara. Bana biriyle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Gerçekten konuşmanın. Ve şimdi . . . Sensiz yaşayamam."

Onun önünde diz çöktü ve elini kendi elinin içine aldı.

Ona baktı, böylesine güçlü bir adamın kendini alçaltmış olmasından dehşete kapıldı.

Onu.

"Kurtar beni Shahara," diye fısıldadı. "Beni hiç bitmeyen yalnız gecelerden kurtar." Elini cebine attı ve o gece otelde gördüğü kehribar yüzüğü çıkardı. Parmağına taktı ve öptü. "Benimle evlenmeni istiyorum, Shahara."

Şok olmuş bir halde güzel yüzüğe baktı. "Bu yüzük kimin?"

"Senin."

Bu onun ruh halini ve uyandırdığı hassas duyguları yok etti. "Oh, lütfen," diye tersledi. "Tutuklandığın gece seni onunla gördüm. Kaç yıldır sende?" Bakışlarını kısmıştı. "Kimin için aldın?"

Ona gülümsedi. "Bunu senin için aldım Shahara, çünkü rengi bana gözlerini hatırlattı. Kıyafetlerimizi aldığım mağazadan almıştım. Eğer görmek istersen fişi bende."

Başını salladı, kalbi küt küt atıyordu. Onu gerçekten seviyordu. Buna inanamıyordu. "Hayır, bebeğim. Sana güveniyorum."

"O zaman benimle evleneceğini söyle."

İçini kaplayan sevinç onu nefessiz bırakırken gülümsedi. "Seninle evleneceğim, Sheridan Digger Wade."

Gamzesi parladı. "Bana Syn de."

"Her ne kadar *Syn'e teslim olmak istesem* de," dedi, burnunu şakacı bir şekilde kırıştırarak, "yapabileceğimi sanmıyorum. *O* ismi benimle paylaşmaya bile istekli değilsin. C.I.'nın ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum. Ayrıca, Shahara Syn kulağa bir hastalık ya da bir şehir gibi geliyor."

Önünde ayağa kalkarken sıcak kahkahası onu heyecanlandırdı. "Tamam, C.I.'nin ne anlama geldiğini bilmek ister misin?"

"Eğer seninle evlenmeyi kabul etmemi istiyorsan, ederim."

Yüzünde koyu kırmızı bir leke oluşmasını hayretle izledi.

Gerçekten bu kadar utanç verici olabilir miydi?

Ensesini ovuşturdu ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Yıllar önce, *moglas* kutuların arkasındaki o küçük çizgi vorna yavrusunu hatırlıyor musun?"

Bunun konuyla ne alakası var?

"Şu sürekli başını belaya sokan sevimli olan mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Onun adı C.I."

Ne olduğunu anladığında ağzı bir karış açık kaldı. Bir kahkaha yükseldi ve o daha bastıramadan kahkaha patlayarak yüzünü daha da parlak bir kırmızı tona dönüştürdü.

"Şaka yapıyorsun. Kendine bir çizgi filmin adını mı verdin?"

"Utanç verici olduğunu söylemiştim. Aptal bir çocuktum ve kimse en azından gerçek bir ismi olmayan bir çocukla uğraşmak istemiyordu. Kulağa hoş geldiğini düşünmüştüm."

Başını iki yana salladı. "Bu durumda sana kesinlikle Sheridan diyeceğim."

Gözleri parladı. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Bana Syn demeye çok alışkınsın."

"Lütfen Syn, ben ..."

Gamzesini ona doğru parlattı. "Sana söylemiştim." Bu zaferi onun kazanmasına izin vermek istemeyen kadın, ona seslenebileceği bir isim bulmaya çalıştı. "Syn Wade'e ne dersin?"

"*Sen Gildagard*, beni öp ve gidip bir rahibe bulalım, böylece senden dürüst bir kadın yaratabilirim, ne dersin?"

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve onun dudaklarıyla buluştu.

Syn onu anlamsızca öperken kolları onun beline dolandı. Yumuşak bir iniltiyle ondan uzaklaştı.

Konuştığında, kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden olan düzensiz bir fısıltıydı. "Önce bir yatak, sonra da bir rahibe bulmaya ne dersin?"

Güldü. "Konuşmayı kes ve bana bir öpücük daha ver, mahkûm."

"Peki efendim."

Ve bu kez dudakları onunkilerle buluştuğunda, bunun sonsuza dek süreceğini biliyordu.

EPILOG

İki yıl sonra

Syn, Shahara'nın yatağında otururken saçlarını taradığını görünce durakladı. Ona bir şans verdiği için ne kadar şanslı olduğuna hâlâ inanamıyordu ve bunun karşılığını hayal bile edemeyeceği şekillerde almıştı.

Nykyrian için tanrılara şükürler olsun. Arkadaşı ona karşı bu kadar sert olmasaydı, Nykyrian söz konusu olduğunda aklının başına gelip gelmeyeceğinden emin değildi.

Bir kez daha hayatını bir suikastçıya

borçluydu. "Biliyor musun, düşünüyordum da

..."

Shahara onun bakışlarıyla buluşmak için durakladı. "Ne hakkında?"

"Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz. Kip'e kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebilirim." "Neden?"

Çünkü Kiara ve Nykyrian'ın kendi çocukları yokken onların yanında olmanın onu ne kadar üzdüğünü biliyordu. Söylemiyordu ama bakışlarında saklamak için çok uğraştığı acıyı her zaman görüyordu.

Bu hiç adil değildi. Ondan daha anaç ya da daha nazik bir kadın görmemişti ama yine de tek yapabildiği başkalarının bebeklerini sevmekti. Onun için bundan nefret ediyordu.

Her şeyi denemişlerdi, hatta hem bebekleri hem de daha büyük çocukları evlat edinmeyi bile denemişlerdi, ama onun geçmişiyile ...

Kimse onun bir çocuğun yanına yaklaşmasına izin vermezdi.

Yataktan kalktı ve ona yaklaştı. "Benim için sorun değil Syn."

"Hep söylüyorsun." kendine çekti ve sarıldı. "Çok üzgünüm, Shay."

"Üzgün olmana gerek yok, tatlım. Ayrıca Kiara'yı görmem ve ona bazı şeyler sormam gerekiyor."

Geri çekilirken kaşlarını çatı. "Ne tür şeyler?" "Ebeveynlik tavsiyeleri."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden?"

"Ben Kasen, Tessa ve Caillen'ı yetiştirirken biraz çuvalladım. Sen de Vik'i yetiştirirken batırdın. Bebeğimizle daha iyisini yapabileceğimizi umuyorum."

Bu sözlerin aklımda yer etmesi tam bir dakika sürdü.

Üst çekmecesine gidip bir hamilelik testi çıkarırken ona parlak bir gülümseme attı.

Olumluydu.

"Tedavin işe yaradı, Syn. Bir bebeğimiz olacak."

Teste bakarken nefes alamadı ve sonra ona baktı. Kadın hamileydi.

Eli titreyerek uzandı ve kadının karnına dokundu. "Ne kadar kaldı?"

"Doktor olan sizsiniz. Ama bence yaklaşık yedi hafta."

Gülerek onu kollarına aldı ve etrafında döndürdü. "Sana şimdiye kadar gördüğün en büyük bebek partisini düzen."

"Sanırım bunu Kiara'nın yapması gerekiyor."

"Umurumda değil." Yüzünü ellerinin arasına alabilmek için onu önünden aşağı kaydır. "Teşekkür ederim, Shay."

"Ne için?"

"Hiçbir şeyin gözlerine bakıp sevebileceğin bir adam gördüğün için."

Shahara onun kalbinin derinliklerine dokunan sözleri karşısında ağlamak istedi.

"Sen hiçbir zaman bir hiç olmadın Syn. Ve her zaman benim için *her şey* olacaksın."

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin
bir sonraki Lig kitabı

BUZDAN DOĞDU

Çok yakında St. Martin's Paperbacks'ten çıkacak

PROLOGUE

"İşte bu doğmuş en adi orospu çocuğudur."

Devyn Kell odanın öbür ucundan gelen derin ve tanıdık sesi duyunca başını evrak işlerinden kaldırdı.

Hayır. Olamaz.

Yemekhanede onları ayıran bir grup askerin arasından yeni gelen kişiyi anında görünce gülümsemesini zorlukla bastırdı.

Adron Quiakides. Palavracı. Çapkın. Deli . . . ve doğduğundan beri en iyi arkadaşı.

Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olan Adron'un bembeyaz saçları sırtından aşağıya bir örgü halinde dökülüyordu. Bir Birlik Suikastçısı olarak Adron üniformasını çok iyi giyyordu. Işığ ı emecek kadar siyah olan üniforma, saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor ve suikastçının sahip olduğu her kas ın şeklini alıyordu.

Gözleri bir çift opak gözlükle kapatılmıştı ama yine de Devyn onların rengini kendisinininkinden daha iyi biliyordu. Çocukken, sağ gözünü körlükten kurtarmıştı, bir yarış sırasında bir çalı yığınının içinden geçmişler ve gözleri neredeyse tamamen yerinden çıkmıştı.

Devyn yarışı kazanmıştı. Ancak Adron bunun sadece gözünü kaybetmek üzere olduğu için olduğunu iddia etti.

Sanki bir uzvun kaybı onları yavaşlatabilirmiş gibi.

Adron'u neredeyse altı aydır görmemişti ama şimdi onu gördüğüne kesinlikle memnun olmuştu.

"Kell'i mi kastediyorsun?" Adron kolunu Quills'in omuzlarına doladığında Devyn'in komuta subayının sesi kısıldı. "Kafanız mı güzel Komutan? O lanet olası bir doktor. Onun korkuttuğu tek parçam bademciklerim."

Adron, Devyn'in bu birime yeniden atanmasından bu yana geçen iki ay boyunca onu azarlamaktan başka bir şey yapmayan amirine dudak büktü. Devyn öfkesini kontrol etmeyi öğrendiği için adam gerçekten şanslıydı.

En azından çoğu gün.

Adron gardiyanın sırtına öyle sert vurdu ki Quills darbeden dolayı sendeledi. "Evet, senin böyle düşünmeni *istiyor*. Ama bana güvenin. Onun yeteneklerini ilk elden biliyorum. Babası kötü şöhretli hırsız ve suikastçı C.I. Syn'di. Annesi ise efsanevi Seax Shahara Dagan."

Devyn blasterını çekip, saklamak için elinden geleni yaptığı bir sırrı ifşa ettiği için en iyi arkadaşını vurmamak için çenesini sıktı. *Seni pislik*.

Quills ikisine de bön bön baktı. "Onların oğlu mu?"

"Oh, evet. Ve ben daha iyisini yapacağım. Doğduğu andan itibaren Birlik'in yarattığı en iyi suikastçı tarafından dövüşmek üzere eğitildi."

Quills alay etti. "Yani dışarıda babandan daha iyi biri mi var?"

Adron, Quills'i kendisinden uzaklaştırırken başını salladı. "Hayır, aptal. Onu babam eğitti." Quills'e şeytani bir sırıtış fırlattı. "Bilgin olsun, babam aynı zamanda onun *vaftiz babası*. Bu yüzden Dev'e karşı çok nazik olmalısın. İnsanlar iyi davranmadığında hepimiz bunu kişisel algılıyoruz."

Adron aralarındaki mesafeyi kapatırken Devyn ayağa kalktı. Elini uzattı ve arkadaşının onu sıkı bir erkek kucaklamasına izin verdi. "Seni tekrar görmek güzel, aridos. Ama gerçekten ... biraz sağduyu iyi olurdu. Senin çürümüş kığın için karakter dışı ama güzel."

Adron onu serbest bırakırken iyi huylu bir şekilde güldü. "Hadi Dev. Bu pisliklere neler yapabileceğini göstermelisin. Gerçekte kim olduğunu. Senin zayıf olduğunu düşünürlerse, seni ezip geçerler."

Gerçek bir suikastçının felsefesi, ama insanları itip kakmak Devyn'in doğasında yoktu. Bunun için fazla yumuşak başlıydı.

Yine, çoğu gün.

Devyn odaya şöyle bir göz gezdirdi ve çok fazla ilgi gördüklerini fark etti.

Yine de Adron'un sözlerine sadık kalarak, etrafındaki askerlerin bakışlarında daha önce hiç görmedikleri bir saygı vardı. "Kibirli bir palavracı olmak bana göre değil."

Adron onun hakaretini sineye çekti. "Denemelisin. İnsanın içine işliyor, güven bana."

Devyn kendisine daha çok ağabey gibi davranan arkadaşına güldü. "Peki seni buraya getiren nedir?"

"İnsanların öldürülmeye ihtiyacı var." Adron'un ses tonu acımasız ticareti konusunda tamamen soğukkanlıydı. "Aslında Birlik'e dönüyordum ve birliğinizin buraya bırakıldığını duydum. Gitmeden önce bir merhaba demek istedim."

"Hedefiniz kimdi?"

Adron fısıldamak için eğildi, böylece başka kimse kimi öldürdüğünü . "İmparator Abenbi."

Devyn bu isim karşısında şaşırılmıştı. "Probekein lideri mi?" Abenbi bir keresinde Adron'un annesine tecavüz edilmesini ve öldürülmesini emretmişti. Bu herkesin çok iyi bildiği bir hikâyeydi ve Adron'un anne babasıyla kendisinin de böyle tanışmıştı. "Kişisel miydi?"

"Bu bir görevdi. . ." Adron'un çenesinde bir tik oluştu. "Ve anneme yaptığı şey için kişiseldi. Bence çok uzun sürdü ama yasaldı, bu yüzden babam gurur duymalı."

"Seninle her zaman gurur duyuyor, Adron."

Adron yorum yapmadı. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Askerleri sıcak bölgeden tahliye ediyoruz ve siviller için biraz var. Birkaç gün sonra temiziz."

"Güzel. Cesedini eve, annene götürmek istemiyorum." "Evet, götürürsen muhtemelen sana zarar verir."

"Muhtemelen öyle." Çapkınca sırıttı. "Tüm evrende beni gerçekten korkutan tek şey annen, özellikle de sen söz konusu olduğunda. *Asla* o karanlık tarafta olmak istemiyorum."

"Ha-ha. Ve sen havuza itildiğinde çığlık atanın annem olmadığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Evet, tamam, ikimizin de berbat, mantıksız anneleri var. Her neyse, buradan çıkmam lazım. Görevim olması gerekenden biraz daha uzun sürdü ve eğer check-in yapamazsam Avlanmak ve üzerime gelecek kadar aptal başka bir suikastçıyı öldürmek zorunda kalmak istemiyorum." Devyn'e hızlıca bir kez daha sarıldı. "Kendine iyi bak küçük kardeşim."

"Sen de A. Görüşürüz."

Adron kapıya doğru ilerlemeden önce başını ona doğru eğdi.

Adron gider gitmez Quills bir adım öne çıktı. "Tamamen saçmalıyor muydu, Kell?"

"Hayır, efendim."

"O zaman eğer ailen Syn ve Dagan ise, adın neden Kell?"

Çünkü o, gelmiş geçmiş en acımasız suçlulardan birinin torunuydu ve ailesi onu sadece ismine bakarak yargılayacak insanlardan korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ama bu Komutan Quills'i . "Babama sormak zorundayım, efendim. İsmimi ben seçmedim. O ve annem seçti." Tanrım, bu puştlara boyun eğmekten nasıl da nefret ediyordu. Neden tekrar orduya katılmıştı ki?

İnsanlara yardım etmek için . . .

Evet, ama onların saçmalıklarını kabul etmek ve boğazına tıktıkları için onlara teşekkür etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Komutanı bakışlarını ona dikti. "Bana ukalalık mı ediyorsun, Kaptan?"

Devyn alaycı bir kaşını kaldırdı. Ne kadar aptaldı ki bunun büyük bir olumlama olduğunu anlayamamıştı?

Cevap veremedi Quills'in telsizi çaldı. "Komutanım? On iki mil aşağıdaki yolda bir saldırı var. Harekete geçme emri aldık. Hemen."

Quills gitti ve Devyn'i onlara katılan teğmenle yalnız bıraktı. Genç adamın yüzü solgun ve çizgiliydi.

Devyn kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen

misin?" "Daha önce hiç savaşa girmedim."

Zavallı çocuk, ama öğrenecekti. "Endişelenme, Teğmen. Eğitiminiz devreye girecek ve iyi olacaksınız."

"Olmazsa da beni iyileştirmek için yanımda olacaksın. Değil mi, Doktor?"

"Kesinlikle."

Başını eğen çocuk havalandı.

Devyn çantasını ve silahını kaptı. Savaşmayı çaylaktan daha fazla sevmiyordu ama bunun için kaydolmuştu.

* *

Bunun için imza atmamıştı.

Devyn bir çocuğun kanlar içinde yattığı yerde diz çökerken öfkeliydi. On yaşından büyük olmayan çocuğun vücudu bir mayın tarafından parçalanmıştı çünkü çocuk ve kasabası bir grup isyancıyı temizlemeye çalışan Birlik askerleri tarafından yakalanmıştı. Bir kolu yoktu ve sol bacağı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Tabii kaybetmezse.

"Ölmek istemiyorum," diye ağladı çocuk. "Annemi istiyorum."

Ne yazık ki Devyn onun yolu ve köyü dolduran cesetlerin arasında yattığından oldukça emindi.

Çocuğun kanamasını yavaşlatmaya çalışırken elleri titriyordu. "Adın ne evlat?"

"Omari."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Dokuz." Ela gözlerindeki kanı silmeye çalışarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Koyu kahverengi teni yaralarından dolayı yırtık pırtıktı. "Gelecek ay doğum günüm. Doğum günümden önce ölmeyeceğim, değil mi? Annem sonunda bir köpek yavrusu alabileceğimi söyledi."

Çocuğun panik ve korkusu Devyn'in boğazını sıktı. Onu sakinleştirmek zorundaydı. "Okula gidiyor musun Omari?"

Başını iki yana salladı. "Birlik orayı havaya uçurdu. O gün ama tüm arkadaşlarım öldürüldü."

Devyn bir laneti geri püskürtmek zorunda kaldı. Birlik'e insanları korumak için katılmıştı. Yırtıcıların kendi askerlerinin yaptıklarını yapmalarını engellemek için.

Öfke öylesine yaktı ki, tadını alabiliyordu. "Kell? Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Komutanına baktı. "Bir hayat kurtarmaya çalışıyorum." Cümleyi bitirmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Efendim." Ama ses tonunda hissettiği zehir ve tiksintiyi saklamanın bir yolu yoktu.

Quills onlara toprak attı. "O bizim için bir hiç. Kanayan askerlerimiz var. Kıcınızı kaldırın ve onlarla ilgilenin."

Devyn yaralı olan adamlara baktı ama hiçbiri önündeki çocuk kadar kötü değildi. Eğer kanamayı durduramazsa, çocuğun hiç şansı yoktu. "Bir dakika içinde orada olacağım."

"Sana söyleneni yapacaksın, asker. Şimdi kımılda!"

Devyn kımıldamayı reddetti. "Bir dakika içinde."

Sonra Quills hayatının en büyük hatasını yaptı.

Tüfeğini Devyn'e doğrulttu. "Kımılda ya da öl."

Annesinin bilgeliği aklından geçerken Devyn acı acı güldü. Bakışlarını komutanına dikti. "Bir erkeğe asla senin için iyiye işaret etmeyen bir seçenek sunma."

"Ne?"

"Hareket etmemi mi istiyorsun?" Devyn ayağa fırladı ve tüfeği Quills'in elinden göz açıp kapayıncaya kadar aldı.

"Tutuklayın onu!"

Birliğin infazcıları her yönden ona doğru geliyordu. Ama Devyn'in umurunda değildi. Onun için önemli olan tek şey ayaklarının dibindeki çocuktu.

Omari.

Üniformasını masumları katletmek için giymemişti. Kasaba kaynaklarını kesmek ve Birlik'in kendilerine yaptığı zulmü protesto eden masum madencileri cezalandırmak için. Bu yanlıştı ve bu kadar yozlaşmış bir sistemin parçası olmayı reddediyordu.

Kendisine ulaşan ilk adama tüfeğinin dipçığıyle vurdu. Bir başkası ona ateş etti. Kendisini hedef alan adamı patlatmadan önce diğer iki adamı kesen patlamadan kurtuldu. Bıçaklarını çıkardı ve onu öldürmeye çalışan bir sonraki adama yöneldi.

Arkasını döndüğünde birini göğsünden, diğerini de kolundan ve boğazından yakaladı.

Ailesinin ve amcalarının ona öğrettiği becerileri kullanarak, tek başına kalana kadar ona saldırarak kadar aptal olan her askeri teker teker yere serdi.

İnancı çelik gibi sağlamdı, komutanına doğru ilerledi. "Adron'un söylediklerini dinlemeliydin. Ben doğmuş en acımasız orospu çocuğuyum. Ve sen . . ." Komutanını bayıltmak için ateş etti. "Öyle değilsin."

Yaraladığı adamlara bakarken durakladı. Zaten ölmemiş olanlara. Yaralarını tutarak yatıyorlardı ama saldırmak için başka bir hamle yapmadılar.

Başka kimse ona meydan okuyamazdı. En azından bu gece.

Bu gece.

Az önce ne yaptığını anladığında homurdandı. Birlik'e savaş ilan etmişti. Geri dönüşü olmayacaktı. Onu bir hayvan gibi avlayacaklar ve gece gündüz onun için geleceklerdi.

Öyle olsun.

Ne de olsa o baştan aşağı bir Wade'di. Ve eğer Wade'ler bir şeyse, onlar sadık hayatta kalanlardı.

Tanrılar ona saldırarak kadar aptal olanlara merhamet etsin çünkü o bunu yapmazdı.

Arkasını dönerek Omari'yi yerden kaldırdı. "Merak etme evlat. Ben seni koruyacağım. Benim gözetimimdeyken kimse sana zarar veremeyecek."

Gece yarısı atıştırması için acıktınız mı?

Sherrilyn Kenyon'un **Ücretsiz Kısa Öyküsü** için Kaydolun

. . ve Karanlık Avcıların dünyasından yepyeni bir
hikayenin içine dalın. . .

KIŞ DOĞUMU

Ayrıntılar için [<http://OfficialSanctuary.com>] OfficialSanctuary.com adresine
gidin!

Karanlık Avcısı Manga İlk Gösterimini Kaçırmayın!

KARANLIK AVCILAR CILT 1

Hikaye Sherrilyn Kenyon tarafından

Sanatçı: Claudia Campos

ISBN: 978-0-312-37687-1

*New York Times*ın çok satan Karanlık Avcılar dünyasının ilk çizgi romanı,
geleneksel Japon manga formatında resmedildi...

Şimdi St. Martin's Griffin'den Alınabilir

[<http://Dark-Hunter.com>] Dark-Hunter.com

[<http://OfficialSanctuary.com>] OfficialSanctuary.com

Onlar Karanlık. Onlar Gölgeler.

Onlar Gecenin Hükümdarları.

Onlar Karanlık Avcıları.® Tek

bir başlığı bile kaçırmayın

Kara Avcılar'ın dünyasından!

Fantezi Aşığı

Gece Zevkleri

Gece

Kucaklaşması

Şeytanla Dans

Gecenin Öpücüğü

Gece Oyunu

Geceyi Yakala

Gecenin

Günahları

Ayın Karanlık Yüzü Devil

May Cry

Gece Yarısı Açıklığında

Rüya Avcısı

Rüya Kovalayan

Sessiz Bir Gece

Acheron

Rüya Savaşçısı

Kötü Ay

Yükseliyor

KÖTÜ AY

YÜKSELİŞ

Savaş Devam Ediyor ve Zaman Tükeniyor...

Fang Kattalakis sadece bir kurt değil. Omegrion'un en güçlü iki üyesinin kardeşidir: Were-Hunter'ların yasalarını uygulayan yönetici konsey. Likantroplar arasında savaş patlak verdiğinde, taraflar seçilmeli ve düşmanlar müttefik olmalıdır. Ancak Fang'ın sevdiği kadın ihanetle suçlandığında, onu kurtarmak için halkının kanunlarını çiğnemek zorunda kalır.

Şimdi St. Martin's Press'ten ciltli olarak çıktı

[<http://SherrilynKenyon.com>]] SherrilynKenyon.com

[<http://officialsanctuary.com>officialsanctuary.com

Gelecek Geliyor.

LİG BURADA

Tehlikenin geceye hükmettiği, tutkuların alevlendiği ve Birlik'e karşı gelmeye cesaret edenlerin ince buz üzerinde yürüdüğü, eğitilmiş suikastçıların ve ölümcül aşıkların cesur yeni dünyasına teslim olun...

Çok satan 1 numaralı yazarın tüm The League romanlarını okuyun

SHERRILYN KENYON

GECEİN DOĞUŞU

ISBN: 978-0-312-94230-4

ATEŞİN DOĞUŞU

ISBN: 978-0-312-94231-1

MEVCUT KASIM 2009

BUZDAN DOĞDU

ISBN: 978-0-312-94232-8

MEVCUT ARALIK 2009

ST. MARTIN'S PAPERBACKS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.